

PRVNÍ PŘÍPAD LACEY FLINTOVÉ

Už mě vidíš?

Sharon J.
Bolton

Už mě vidíš?

**Sharon J.
Bolton**

2018

Copyright © 2011 by S. J. Bolton
Translation © 2013 by Hana Čapková

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu NOW YOU SEE ME,
vydaného nakladatelstvím Corgi Books, Londýn 2012,
přeložila Hana Čapková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Kneblová
Korektura: Lea Petrovská a Milena Nečadová
Sazba: Dušan Žárský
Ilustrace obálky: Emil Křížka
Vydání druhé
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v květnu 2018

ISBN 978-80-7498-277-4

Andrewovi, který je prvním čtenářem mých knížek,
a Halovi, který se už nemůže dočkat, až se pustí do čtení.

Prolog

Před jedenácti lety

Listy, bláto a tráva tlumí zvuk i výkřiky. Dívka v parku to ví. Žádný zvuk, který vydá, nedokáže přelétnout několik stovek metrů k ulici, již osvětlují reflektory aut a lampy, ani k svítícím oknům vysokých budov za zdí. Nedaleké město jí nepomůže a křikem jenom vyčerpá zbytky sil, které ještě má.

Je sama. Ještě před chvílí tomu tak nebylo.

„Cathy,“ řekne. „Cathy, tohle není legrace.“

V žádném případě to není legrace. Proč se tu tedy někdo pochechtává? Pak se ozve další zvuk, skřípavý a škrábavý.

Mohla by běžet. Most není daleko. Zvládla by to.

Jenže pokud uteče, Cathy tam zůstane.

Listy stromu, vedle něhož stojí, zašumí ve větru a dívka zjistí, že se celá třese a nedokáže přestat. Když se před několika hodinami chystala ven, oblékla se nalehko, protože šla do hospody, kde je horko. Domů měla jet vytopeným autobusem. Nebyla připravená na to, že se o půlnoci ocitne venku. Ví, že

se možná bude muset každou chvíli rozběhnout, a tak zvedne nejprve jednu nohu, pak druhou a zuje si boty.

„Už toho mám dost,“ řekne hlasem, jenž se jí zdá cizí. Odstoupí od stromu a udělá krok kupředu. Trochu se přiblížila k obrovskému kamenu, který leží v trávě před ní. „Kde jsi, Cathy?“ zeptá se.

Místo odpovědi se ozve škrábavý zvuk.

V noci kameny vypadají větší. Nejen větší, ale i tmavší a starší. Zdá se, že kruh, který tvoří, se zmenšuje. Dívka má dojem, že ty, jež se nacházejí na kraji jejího zorného pole, se přibližují a hrají s ní cukr, káva, limonáda. Když se otočí, budou tak blízko, že se jich snadno dotkne.

Když už ji to napadlo, nedá jí to a musí se otočit. Zděšeně vyjekne, když vidí, jak se k ní jedna temná silueta opravdu přibližuje. Jeden velký kámen se rozpůlí, jako když se odlomí kus skály. Odloupený kus se úplně odděluje a kráčí vpřed.

Dívka se rozběhne, ale daleko se nedostane. Cestu jí zastoupí další černá silueta, takže se nemůže přiblížit k mostu. Otočí se a spatří další siluetu. A další. Kráčejí k ní temné postavy. Nemůže běžet. Nemá smysl křičet. Může se jenom otočit na místě jako krysa lapená do pasti. Postavy ji popadnou a táhnou ji k velkému plochému kameni a jí je konečně alespoň jedno jasné.

Slyší, jak někdo brousí nůž o kámen.

ČÁST PRVNÍ

Polly

*„Brutalitu, s níž byla vražda spáchána,
nelze vůbec popsat ani pochopit.“*

Star, 31. srpna 1888

I

Pátek 31. srpna

O auto se mi opírala mrtvá žena.

Nechápu, jak se jí povedlo udržet se ve vzpřímené poloze, ale stála tam s rozpřaženýma rukama, prsty svírala rám dveří spolujezdce a chrlila krev na karoserii. Jednotlivé stříkance se spojovaly a vytvářely pavučinu.

Vzápětí se otočila a její oči se střetly s mými. Měla v nich smrt. V krku jí zela příšerná rána, z břicha jí zbyla rudá kaše. Napráhla ke mně ruku. Nedokázala jsem se pohnout. Pevně se mě držela. Na to, že byla mrtvá, měla hodně silný stisk.

Já vím – stála na nohou a ještě se hýbala, ale nebylo možné dívat se jí do očí a považovat ji za živou. Tělo setrvačnou silou ještě žilo a slábnoucí srdce tlouklo. Žena do určité míry mohla ovládat své svaly, ale nic víc. V jejích očích se zračilo vědomí, že nastal konec.

Najednou mi bylo vedro. Než se slunce začalo klonit nad obzor, byl teplý večer a londýnské budovy a chodníky sálaly

horko, jež se v nich přes den nastrádalo. Když se člověk odváží vyjít ven, zasáhla ho vlna přehřátého vzduchu. Tohle pulsující, lepkavé teplo jsem ale neznala. Nemělo nic společného s počasím.

Původně jsem si nože nevšimla, ale teď jsem cítila, jak se jeho rukojeť dotýká mého těla. Žena se mě držela tak pevně, že si čepel nástroje zarážela hlouběji do těla.

Ne, tohle nedělejte!

Pokusila jsem se ji od sebe o kousek odstrčit, jenom nato-lik, aby netlačila na můž. Zakašlala, ale zvuk jí nevyšel z úst, nýbrž z rány v krku. Così mi vyšplouchlo na obličej a svět se roztočil.

Upadly jsme. Svezla se k zemi a strhla mě s sebou. Tvrdě jsem dopadla na asfalt a uhodila se do ramene. Žena ležela roztažená na chodníku a upřeně hleděla k nebi. Klekla jsem si vedle ní. Pořád se jí téměř neznatelně zdvihal hrudník.

Ještě zbývá trocha času, říkala jsem si, i když jsem věděla, že je to nesmysl. Potřebovala jsem pomoc, ale žádná nepřicházela. Malé parkoviště bylo prázdné. Obklopovaly nás šesti- a osmipatrové věžáky s byty a já na jednom balkonu postřehla rychlý pohyb. Pak nic. Soumrak rychle houstl.

Na ženu zaútočili před malou chvílí. Pachatel nemůže být daleko.

Sáhla jsem po vysílačce a poplácala si kapsy, ale nenašla jsem ji. Celou tu dobu jsem se ženě dívala do očí. Taška mi upadla o půl metru dál. Prohrabala jsem ji a vylovila z ní mobil, jímž jsem na parkoviště před Viktoriinou věží na Brendonově sídlišti v Kenningtonu přivolala policii a záchranku. Když jsem ukončila hovor, uvědomila jsem si, že mě žena chytila za ruku.

Ruku mi svírala mrtvá žena a já skoro neměla sílu pohlédnout jí do očí a dívat se, jak se na mě snaží upřít zrak. Musela jsem s ní mluvit a udržet ji při vědomí. Nechtěla jsem poslouchat hlas v mé hlavě, který mi říkal, že je konec.

„Jen klid,“ konejšila jsem ji. „Je to dobré.“

Jenomže dobré nebylo vůbec nic.

„Už nám jedou na pomoc,“ ujišťovala jsem ji, i když jsem věděla, že jí už nic nepomůže. „Všechno dobře dopadne.“

Toho večera, právě když jsem z dálky zaslechla zvuk prvních sirén, jsem si uvědomila, že umírajícím bez ostychu lžeme.

„Slyšíte je? Už jedou. Hlavně vydržte.“ Každá z nás měla jednu ruku ulepenou od krve. Do zápěstí se mi zaryl kovový řemínek jejích náramkových hodinek. „No tak, neomdlívejte.“ Hlas sirén sílil. „Slyšíte je? Už jsou skoro tady.“

Ozval se dusot běžících nohou. Zvedla jsem hlavu a v několika oknech jsem spatřila modré záblesky. Vedle mého golfu zastavilo policejní auto a rozběhl se k nám strážník v uniformě. Za běhu mluvil do vysílačky. Když k nám dorazil, sehnul se.

„Vydržte,“ řekla jsem ženě. „Jsou tu lidi, postaráme se o vás.“

Na rameni jsem ucítila strážníkovu ruku. „Jen klid,“ řekl stejně jako já před chvilkou, s tím rozdílem, že jeho slova platila mně. „Už sem jede sanitka. Jenom klid.“

Policistovi bylo kolem pětáctýřiceti, měl robustní postavu a řídnoucí šedé vlasy. Připadal mi nějak povědomý.

„Kde jste zraněná?“ zeptal se.

Otočila jsem se zpátky k ženě. Teď už byla opravdu mrtvá.

„Mluvte se mnou, děvče moje. Jak se jmenujete? Kde jste zraněná?“

Nebylo o tom pochyb. Světle modré oči zíraly do prázdna a tělo se nehýbalo. Slyšela vůbec něco z toho, co jsem jí řekla? Všimla jsem si, že má překrásné vlasy, světlounký odstín popelavě blondaté. Rozprostřely se jí kolem hlavy jako svatozář. V náušnicích se jí odráželo světlo pouličních lamp a jejich kamínky jiskřily mezi prameny vlasů. Pustila jsem její ruku a začala se zvedat z chodníku. Kdosi mě jemně zarazil.

„Myslím, že byste se neměla hýbat, drahoušku. Počkejte, až přijede sanitka.“

Neměla jsem sílu se s ním dohadovat, a tak jsem jenom dál zírala na mrtvou. Spodní část obličeje měla celou zkrva-venou. Její krk a hrudník se koupaly v šarlatu. Pod tělem se jí dělala kaluž krve, která v tenoučkých pramíncích odtékala skulinami mezi dlažebními kostkami. Při pohledu na ženin hrudník jsem zjistila, že na sobě má košili. Níz se nedalo nic rozeznat. Rána v hrdle v žádném případě nebyla nejhorší zranění, které utrpěla. Vzpomínám si, jak jsem jednou slyšela, že tělo průměrné ženy obsahuje kolem pěti litrů krve. Nikdy jsem neuvažovala, jak to asi vypadá, když se z něj všechna vyřine ven.

2

„Mně se nic nestalo, nejsem zraněná. Tohle není moje krev.“

Chtěla jsem vstát, ale nedovolili mi to.

Kolem blondýny se shlukli tři záchranáři. Vypadalo to, že jí na ránu v břicho tisknou tlakové obvazy. Zaslechla jsem zmínku o tracheotomii a pak něco o periferním pulsu.

Nevzdáme to? Asi ano, je mrtvá.

Teď se obrátili ke mně. Vstala jsem. Kůži jsem měla lep- kavou od ženiny krve, která už v teplém vzduchu zasycha- la. Zapotácela jsem se a zahlédla jsem nějaký pohyb. Bytové domy kolem náměstí lemovaly dlouhé balkony. Ještě před několika minutami zely prázdnotou, ale teď se na nich mač- kali lidé. Vytáhla jsem ze zadní kapsy džínsů policejní průkaz a ukázala ho nejbližšímu strážníkovi.

„Vyšetřovatelka Lacey Flintová,“ řekla jsem.

Pozorně se na průkaz zadíval a pak si mě pořádně pro- hlédl, aby se ujistil, že nelžu. „Připadala jste mi nějaká pově- domá,“ odpověděl. „Sloužíte v Southwarku, že jo?“

Přikývla jsem.

„Je z kriminálky,“ vysvětlil záchranářům, kteří tam po-
stávali. Když zjistili, že pro blondýnu už nemohou nic udě-
lat, soustředili pozornost na mne. Jeden z nich udělal krok
vpřed. Ustoupila jsem.

„Neměli byste se mě dotýkat,“ varovala jsem je. „Nemám
žádné zranění.“ Podívala jsem se na své zakrvácené oblečení
a cítila na sobě desítky pohledů. „Jsem důkaz.“

Nedostala jsem příležitost nenápadně se vytratit na nej-
bližší policejní stanici. Detektivu Stenningovi, který se na
místo činu dostavil jako první, zavolala inspektorka, jež pří-
pad dostala na starost. Mířila sem a nechtěla, abych se hnula
z místa, dokud si se mnou nebude moct promluvit.

Pete Stenning byl mým kolegou v Southwarku a potom
začal pracovat na oddělení vražd v Lewishamu. Nebyl o moc
starší než já, měl kolem třiceti a patřil k těm šťastlivcům, jež
má skoro každý rád. U mužů byl oblíbený, protože usilov-
ně pracoval, ale zase ne tolik, aby se jím někdo musel cítit
ohrožený. Měl rád všední sporty, které si oblíbili dělníci, jako
fotbal, ale dokázal si povídat i o golfu nebo kriketu. Nemlu-
vil příliš, ale všechno, co řekl, mělo hlavu a patu. Ženy si ho
zamilovaly, protože byl vysoký a štíhlý, měl tmavé kudrnaté
vlasy a rošťácký úsměv.

Kývl na mě, ale ze všech sil se snažil udržet přihlížející
lidi mimo místo činu, takže se ke mně nemohl přidat. Kolem
mrtvé blondýny už stály zástěny. Když se zvědavci nemohli
kochat pohledem na ni, zírali alespoň na mne. Zprávy se ší-
řily rychle. Lidé posílali textovky kamarádům, kteří okamži-
tě přispěchali, aby si taky něco užili. Seděla jsem na zadním

sedadle policejního auta, uhýbala před zvědavými pohledy a pokoušela se dělat svoji práci.

Když dojde ke zločinu, nejdůležitější je první hodina, která po něm bezprostředně následuje. Důkazy jsou ještě čerstvé a pachatelova stopa pořád horká. Musíme se řídit jasně danými pravidly. Nepracovala jsem na oddělení vražd, ale hledala jsem majitele ukradených věcí, což rozhodně nebylo nijak vzrušující. Ale věděla jsem, že si musím zapamatovat co nejvíc podrobností. Dovedla jsem se zaměřit na detail. Nebyla jsem z toho vždycky nadšená, zejména když jsem dostala nějaký nudný úkol, ale teď se mi to náramně hodilo.

„Přinesl jsem vám čaj.“ Strážník, který se rozhodl, že se o mě bude starat, se vrátil. „Radši ho rychle vypijte,“ dodal, když mi nápoj podával. „Dorazila inspektorka.“

Podívala jsem se stejným směrem jako on a uviděla jsem stříbrný sportovní mercedes, který zaparkoval kousek od mého auta. Vystoupili z něj dva lidé. Jedním z nich byl vysoký muž, na němž bylo i na dálku vidět, že chodí do posilovny. Oblékl si džínsy a šedé triko s límečkem. Měl opálené paže a na nose sluneční brýle.

Ženu jsem okamžitě poznala, protože jsem ji viděla na fotografiích. Byla štíhlá jako modelka a měla lesklé tmavé vlasy zastřižené na mikádo, které jí sahalo k bradě. Oblékla si džínsy, za jaké jsou ženy ochotné zaplatit přes stovku liber. Nedávno začala velet sedmadvaceti nejdůležitějším vyšetřovacím týmům v Londýně a o jejím nástupu do práce se psalo oficiálně v interních oběžnících a neoficiálně na různých policejních blozích. Na post inspektorky byla mladá, mohlo jí být maximálně přes pětatřicet. Zrovna ale uzavřela jeden velice důležitý případ ve Skotsku a taky se o ní povídalo, že

program HOLMES 2, do něhož se ukládaly informace o závažných zločinech, ovládá líp než všichni ostatní policisté ve Spojeném království. Několik méně loajálních bloggerů se zmiňovalo, že jí samozřejmě dost pomohlo, že je žena a nemá úplně bílou pleť.

Sledovala jsem, jak si inspektorka a její společník oblékli světle modré ochranné kombinézy a návleky na nohy. Inspektorka si schovala vlasy pod kapuci. Potom zašli za zástěny. Muž na poslední chvíli ustoupil a nechal ji projít jako první.

V tu chvíli už se po místě činu pohybovaly přízračné postavy v bílých kombinézách. Dorazila jednotka pro ohledání místa činu, která měla vytvořit vnitřní kordon kolem těla a vnější kolem místa činu. Od té chvíle se musel každý, kdo mezi ně vejde, při příchodu i odchodu podepsat a zaznamenat přesný čas. Tohle všechno jsem se dozvěděla teprve před několika měsíci na akademii a teď jsem to poprvé viděla v praxi.

Muži nad mrtvou vztyčovali konstrukci, jež připomínala altán. Zavěsili na ni zástěny, takže vznikly zdi a vmžiku tu bylo velké uzavřené prostranství, na němž mohli vyšetřovatelé pracovat. Kolem mého auta natáhli policejní pásku. Když se objevila inspektorka se svým společníkem, zrovna z dodávky vykládali světla. Oba nově příchozí spolu chvíli mluvili a pak se muž otočil a kráčel pryč. Překročil pruhoivanou pásku, která ohraničovala místo činu. Inspektorka šla ke mně.

„Nechám vás o samotě,“ řekl můj opatrovník. Podala jsem mu pohárek s čajem a nechala ho odejít. Nová inspektorka stála přede mnou. I v kombinéze působila elegantně.

Už mě vidíš?

Měla snědou pleť a zelené oči. Vzpomněla jsem si, že jsem o ní četla, že její matka byla Indka.

„Vyšetřovatelka Flintová?“ zeptala se s měkkým skotským přízvukem. Přikývla jsem.

„Ještě se neznáme,“ pokračovala. „Jsem Dana Tullochová.“

3

„Fajn,“ řekla inspektorka Tullochová. „Jděte pomalu a nepřestávejte mluvit.“

Vyrazila jsem a šoupala jsem nohama po chodníku. Tullochová se na mě jednou podívala a rozhodla, aby mi přinesli ochrannou kombinézu a návleky na nohy. Tvrdila, že mi bude zima, i když je teplý večer, a že budu přitahovat mnohem menší pozornost, když zakryju ty krvavé skvrny. Navlékla jsem si latexové rukavice, aby se na mých rukách uchovaly případné důkazy.

„Byla jsem ve třetím patře,“ řekla jsem. „V bytě číslo 37. Sešla jsem po tamtěch schodech a zahnula vpravo.“

„Co jste tam dělala?“

„Vyslýchala jsem svědkyni.“ Zarazila jsem se a opravila se. „Potenciální svědkyni. Už sem několik týdnů chodím vždycky v pátek večer. Je to jediná doba, kdy si můžu být jistá, že se neuvidím s její matkou. Snažím se ji přemluvit, aby svědčila u jednoho případu, i když je její matka proti.“

„Povedlo se vám to?“ zeptala se Tullochová.

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne,“ přiznala jsem.

Došli jsme na konec chodníku a zase se nám otevřel pohled na náměstí. Policisté v uniformách se snažili přesvědčit okolostojící, aby se vrátili domů, ale bez valného úspěchu.

„Dneska asi nedávají nic moc v televizi,“ zabručela Tullochová. „O jaký případ jde?“

„Skupinové znásilnění,“ odpověděla jsem s vědomím, že můžu nejspíš očekávat potíže. Na zločinech, které se týkaly sexuálního násilí, jsem nepracovala a dneska večer jsem trochu melouchařila. Metropolitní policie před několika lety vytvořila několik speciálních týmů zvaných Safírové jednotky, které se těmito zločiny zabývaly. Tuhle práci jsem chtěla dělat a čekala jsem, až se uvolní nějaké místo. Mezitím jsem si udržovala dobrý přehled o tom, co se děje. Nedokázala jsem si pomoci.

„Byla ta ulička prázdná, když jste sešla ze schodiště?“ zeptala se Tullochová.

„Myslím, že ano,“ odpověděla jsem, i když ve skutečnosti jsem si nebyla jistá. Reakce mé potenciální svědkyně Rony mě rozčílila. Uvažovala jsem, co dál podniknu, pokud vůbec mám nějakou možnost. Nevěnovala jsem moc velkou pozornost tomu, co se kolem mě děje.

„Co jste viděla, když jste vyšla na náměstí? Kolik lidí tam bylo?“

Postupně jsme znovu probraly, co se dělo, když jsem tudy šla naposledy. Tullochová na mě pořád chrlila otázky. Byla jsem na sebe našťavaná, že jsem předtím nebyla ostražitější, a snažila jsem se odpovídat, jak nejlépe jsem dovedla. Podle mne tam nikdo nebyl. Slyšela jsem nějakou hudbu, jakýsi hlasitý rap, který mi nic neříkal. Nad hlavou mi proletěla

helikoptéra. Vznášela se nezvykle nízko a já k ní zvedla hlavu. Byla jsem si jistá, že blondýnu jsem nikdy předtím neviděla. Když jsem se na ni podívala, něco mě na ní zarazilo, ale už si nepamatuju co.

„Zrovna jsem se ohlídla,“ řekla jsem a otočila se na místě. „Zaslechla jsem za sebou hlasitý zvuk.“

Podívala jsem se Tullochové do očí a došlo mi, co si myslí. Ohlédla jsem se a nejspíš mi jen o několik sekund unikl útok. Jenom o vlasek.

„Kdy jste ji zaregistrovala?“ zeptala se.

„Byla jsem trochu blíž,“ odpověděla jsem. „Hrabala jsem se v tašce a šla jsem... Myslela jsem, že jsem asi u Rony nechala klíče od auta. Pak jsem zvedla hlavu a uviděla ji.“

Vrátily jsme se přímo doprostřed dění. Postava v bílé kombinéze právě fotografovala krvavé stříkance na mém autě.

„Pokračujte,“ vybídla mě Tullochová.

„Nejdřív jsem si té krve nevšimla,“ přiznala jsem. „Myslela jsem si, že se jenom chce zeptat na cestu a myslí si, že v autě někdo sedí.“

„Povězte mi, jak vypadala. Popište mi ji.“

„Byla vysoká,“ začala jsem. Nebyla jsem si jistá, kam tohle směřuje. Sama tu ženu přece právě viděla.

Povzdechla si. „Jste vyšetřovatelka, Flintová. Jak vysoká?“

„Asi sto sedmdesát osm centimetrů,“ odhadla jsem. „Vyšší než my dvě. A štíhlá.“

Tullochová vytáhla obočí.

„Velikost 40,“ řekla jsem rychle. „Zezadu mi připadala mladá, nejspíš protože byla štíhlá a dobře oblečená, ale když jsem se jí podívala do obličeje, zjistila jsem, že je starší.“

„A dál?“

„Vypadala dobře,“ pokračovala jsem ochotně. Pokud Tullochová chce, abych jí všechno vyličila do nejmenších podrobností, ráda jí vyhovím. „Byla dobře a myslím, že i draze oblečená. Oblečení měla jednoduché, ale dobře šité. Měla profesionálně nabarvené vlasy. Takovou barvu v drogerii nekoupíte, a navíc jí nebyly vidět žádné odrosty. Měla zdravou pleť i zuby, ale kolem očí se jí dělaly vrásky a trochu jí povolovala brada.“

„Takže podle vašeho odhadu jí může být...“

„Řekla bych, že je to dobře zachovalá pětačtyřicítka.“

„Já taky.“ Kolem nás byl čilý ruch, ale Tullochová se mi nepřestávala dívat do tváře. Skoro jako bychom na parkovišti stály samy.

„Měla u sebe občanku?“ zeptala jsem se. „Víme, kdo to je?“

„V kabelce nic nemá,“ ozval se mužský hlas. Otočila jsem se. Přidal se k nám společník Tullochové, který s ní přijel. Posunul si sluneční brýle nad čelo. Kolem pravého oka měl jizvy, jež vypadaly čerstvě. „Nemá u sebe občanku ani klíče od auta. Jenom nějakou hotovost a šminky,“ pokračoval. „Je mi záhadou, jak se sem dostala. Jsme docela daleko od metra a nepřipadá mi jako typ, který jezdí autobusem.“

Tullochová si prohlížela velké bytové domy okolo náměstí.

„Klíče jí samozřejmě mohl někdo ukrást i s autem. Taková ženská nejspíš jezdí v pěkném fáru,“ dodal muž. Mluvil se slabým jiholondýnským přízvukem.

„V uších měla diamantové tečky,“ řekla jsem. „Pachatel ji nechtěl okrást.“

Muž se na mě podíval. Měl jasné modré, skoro blankytné oči. To s jizvami bylo podlité krví. „Mohl to jenom hrát,“ podotkl.

„Kdybych někomu podržila hrdlo a rozpárala mu břicho, abych ho mohla okrást, sebrala bych mu všechny viditelné šperky. Vy ne?“ zeptala jsem se. „Taky měla hezké hodinky. Když na mě padla, poškrábala mě jimi na ruce.“

Bylo znát, že se mu moje poznámka nezamlouvá. Zvedl ruku, promnul si zraněné oko a zamračil se.

„Flintová, tohle je inspektor Joesbury,“ představila mi ho Tullochová. „S vyšetřováním nemá nic společného. Dneska se mnou přijel, jenom protože se nudí. Tohle je vyšetřovatelka Flintová. Lacey, je to tak?“

„To mi připomíná, že v Lewishamu chtějí vědět, kdy ji tam přivezeš,“ řekl Joesbury, který nevzal na vědomí, že nás představila.

Tullochová se dál dívala na okolní budovy. „Nechápu to, Marku. Kolem je plno bytů a ještě není tak pozdě, takže to mohly vidět desítky lidí. Proč by někdo vraždil zrovna tedy?“

Nedaleko se ozval psí štěkot.

„Nepřišla sem čistou náhodou,“ odpověděl Joesbury. „Tahle ženská patří do nóbl čtvrti, jako je Knightsbridge, ne do Kenningtonu. Protože vyšetřovatelka Flintová se vyzná ve špercích, víme, že se pravděpodobně nejedná o krádež, i když potřebujeme najít její auto.“

„Místní mládež by kvůli autu nezabíjela,“ podotkla jsem, když se ke mně oba otočili. „Určitě by ho ukradli, to je bez debaty, ale jenom by jí vytrhli klíče a odstrčili by ji. Nepotřebovali by...“

„Proříznout jí krk tak hluboko, že by jí přetali průdušnici?“ dokončil za mě Joesbury. „Rozpárat jí břicho od prsní až po stydkou kost. Ne, máte pravdu, vyšetřovatelko Flintová, to je opravdu trochu moc.“

Tenhle chlápek ke mně rozhodně nevysílal pozitivní vibrace. O dva kroky jsem ustoupila. Z nějakého důvodu, možná to bylo šokem, jsem mluvila mnohem víc, než jsem měla ve zvyku. Možná jsem se jenom potřebovala trochu uklidnit. Neupozorňovat na sebe.

„Jak?“ zeptala se Tullochová.

„Cože?“ řekl Joesbury, který koukal, jak ustupuju.

„Když ji vyšetřovatelka Flintová viděla, ještě stála na nohou,“ sdělila mu Tullochová. „Ještě žila, i když byla příšerně zraněná. To znamená, že útok přišel jen několik sekund předtím. Nejspíš dokonce zatímco se tu Flintová potulovala a hrabala se v tašce, jestli v ní nenajde klíče. Jak to udělal? Jak jí mohl způsobit taková zranění a pak se úplně vypařit?“

Potulovala se a hrabala se v tašce? V podání Tullochové to znělo, jako bych za útok mohla já. Chtěla jsem znovu otevřít ústa, ale včas jsem se zarazila. Musím zůstat nenápadná.

„Na náměstí nejsou žádné bezpečnostní kamery,“ řekl Joesbury. „Ale jen pár desítek metrů odsud je hlavní ulice. Stenning shromáždí veškeré nahrávky, které budou k dispozici. Jestli pachatel ze sídliště utekl, určitě ho některá kamera zachytila.“

Možná jsem za to opravdu mohla. Kdybych používala hlavu, mohla jsem útočníka zaregistrovat dřív, než udeřil. Křičela bych o pomoc a vysílačkou přivolala místní strážníky. Zabránila bych útoku. Kruci, pocit viny bylo opravdu to poslední, co jsem potřebovala!

„Ten, kdo to udělal, musel být celý od krve,“ řekl Joesbury a nespouštěl ze mě oči. „Určitě po něm zůstala nějaká stopa.“ Ohlédl se. „Myslím, že přijeli psovodi.“

Podívali jsme se směrem k parkovišti. Dorazili dva policisté, každý s jedním německým ovčákem.

„To nemusí být nutně pravda,“ ujelo mi automaticky. Oba se ke mně otočili. „Pokud jí krk podřízl zezadu, nemusel na sobě mít ani kapku krve. Všechna vystříkla dopředu. Na moje auto.“

„A na vás,“ dodal Joesbury, odtrhl oči od mého obličeje a podíval se na krvavé skvrny, které se slabě rýsovaly pod ochrannou kombinézou. „Skončili jsme tu, Tully?“ pokračoval. „Opravdu musíš odvézt vyšetřovatelku Flintovou zpátky na stanici.“

Tullochová se chvíli tvářila nejistě. „Jenom potřebuju mít jistotu, že Neil...“

„Anderson dobře ví, co dělá,“ přerušil ji Joesbury. „Má s sebou šest policajtů, kteří vyslýchají svědky. Přesměrovali jsme dopravu, a jakmile skončí psovodi, začne těch šest obcházet domy v okolí.“

„Můžeš ji odvézt?“ zeptala se Tullochová. „Chci se tu pořádně rozhlídnout, až tu bude klid.“

Joesbury se zatvářil, jako by chtěl protestovat, ale pak se na ni usmál. Měl moc pěkné zuby. „Smím jet Tullyiným vozítkem?“ zeptal se.

Tullochová potřásla hlavou, rozepnula si světle modrou kombinézu a zalovila v kapse. Nasupeně se na Joesburyho podívala a podala mu klíče od svého auta. „Jestli ho nabouráš, tak ti to spočítám,“ varovala ho.

„Tak pojdte, Flintová, než si to rozmyslí.“ Joesbury mě

Už mě vidíš?

vzal za loket a manévroval mě k inspektorčinu stříbrnému mercedesu.

„A ať si nesvlíká tu kombinézu!“ vykřikla Tullochová, když mi Joesbury otevřel dveře spolujezdce a já nastoupila do auta. Vnitřek vypadal úplně nový. Zabořila jsem se do koženého sedadla a zavřela oči.

4

Už minula devátá, ale ulice zůstávaly rušné, takže jsme moc rychle nejeli. Pořád jsem byla naštvaná kvůli inspektořčině poznámce o potulování a hrabání se v tašce, takže jsem měla zavřené oči a v duchu se sama sebe ptala, co jsem mohla udělat jinak. Joesbury mlčel.

Po deseti nebo patnácti minutách ticha zapnul stereo a interiér auta zaplavily mystické tóny skupiny Clannad.

„No to si snad dělá srandu,“ zabručel Joesbury polohlasně. „Není něco v přihrádce?“

Otevřela jsem oči a rukou v latexové rukavici jsem vynadala jediné cédéčko, které jsem v malé přihrádce našla. „Středověké chorály,“ přečetla jsem nahlas nápis na obalu.

Joesbury zakroutil hlavou. „Jestli dostanete příležitost promluvit si s ní o jejím hudebním vkusu, využijte ji,“ řekl. „Tuhle večer mě přinutila poslouchat Westlife.“

Když jsme přijeli do Old Kent Road, znovu se odmlčel. Občas jsem v okně uviděla jeho odraz, když na přední sklo auta ve správném úhlu dopadlo světlo pouličních lamp. Ne-

vypadal nijak výjimečně. Odhadovala jsem, že mu táhne na čtyřicítku. Měl nakrátko ostříhané hnědé vlasy a několika-denní strniště. Už předtím jsem si všimla jeho opáleného obličeje a paží a rovných zubů zářících bělostí.

Uběhlo dalších deset minut, v jejichž průběhu ani jeden z nás nepromluvil. Přesto jsem měla dojem, že si mě taky prohlíží v předním skle auta. Pořád nakláněl hlavu na stranu.

Potloukala se tu a hrabala se v tašce.

„Kdybych se k té ženě dostala dřív, přežila by to?“ zeptala jsem se, když jsme z Lewisham High Street odbočili na parkoviště za policejní stanicí.

„To se asi nikdy nedozvíme,“ odpověděl Joesbury. Všechna parkovací místa byla obsazená, a tak zastavil přímo za zeleným audi, které tím pádem nemělo šanci vyjet ven.

„Chvilíčku předtím, než dorazila sanitka, ještě žila,“ řekla jsem. „Asi jsem jí měla něco přitisknout na ránu, že jo? Pokusit se zastavit krvácení.“

Pokud jsem doufala, že mě ten chlápek nějak uklidní, zbytečně jsem plýtvala dechem. „Jsem policajt, ne záchránář,“ odpověděl a vypnul motor. „Vypadá to, že už na vás čekají.“

Před stanicí stál sloužící seržant, člen týmu pro ohledání místa činu a policejní doktor. Společně jsme prošli jindy zavřenými zadními dveřmi lewishamské policejní stanice a kolegové udělali oficiální záznam o mém příchodu. U metropolitní policie jsem pracovala skoro čtyři roky, ale měla jsem pocit, že ji teď uvidím z úplně jiného úhlu než dosud.

O něco později jsem seděla a zírala na špinavé krémové stěny a šedou dlažbu. Levé rameno mě bolelo od toho, jak

jsem na něj předtím dopadla, a začínala mě bolet hlava. Během poslední hodiny jsem se musela úplně svléknout a policejní doktor mě prohlédl. Pak jsem se osprchovala a následovala další prohlídka a fotografování. Ostříhali mi nehty, udělali mi výtěr z úst a důkladně a bolestivě mi pročesali vlasy. Potom jsem dostala oranžovou kombinézu, jakou obvykle nosí vězni ve vazbě.

Toho večera jsem nejedla a možná kvůli nízké hladině cukru v krvi nebo kvůli chladu v místnosti jsem se pořád třásla. Stále jsem před sebou měla upřený pohled světle modrých očí.

Mohla jsem ji zachránit. Kdybych se netoulala ve svém vlastním světě, možná jsme teď nemuseli začínat s vyšetřováním vraždy. Všichni to věděli. Dokud budu sloužit u policie, potáhne se to se mnou – budu mít pověst vyšetřovatelky, která dopustila, aby jí přímo před očima ubodali ženu.

Otevřely se dveře a vešel inspektor Joesbury. V malé místnosti vypadal vyšší než venku na ulici i v autě inspektorky Tullochové. Doprovázela ho vyšetřovatelka Gayle Mizonová, která asistovala doktorovi, když mě prohlížel. Na chodbě se něčemu smáli a on se stále usmíval, když jí podržel otevřené dveře. Měl krásný úsměv. Ten ale pohasl, jakmile se ke mně otočil.

„Pořád se nudíte?“ ujelo mi.

Jako bych nic neřekla. Vůbec nezareagoval.

Mizonová byla atraktivní blondýna po třicítce. Přinesla mi kávu. Přiložila jsem k hrnku ruku, abych se zahřála, ale neodvážila jsem se ho uchopit. Na to jsem se příliš třásla. Joesbury si mě dál bedlivě prohlížel. Po sprše jsem měla mokré vlasy, kůže na obličeji se mi vysušila a zrudověla, pro-

tože jsem si ji nemohla natřít hydratačním krémem. K tomu jsem byla oblečená do oranžové vězeňské uniformy. Nezdálo se, že bych na něj nějak zapůsobila.

„Dobře,“ řekl, „tak teď sepíšeme výpověď.“

Na konci výsledku jsem neměla energii ani na to, abych dokázala sedět rovně. Kdybych měla způsob, jakým Joesbury vedl výslech, nějak taktně popsat, musela bych říct, že inspektor je důkladný. Kdybych měla mluvit upřímně, nazvala bych ho sadistickým sráčem.

Než jsme začali, vysvětlili mi, že výslech povede Gayle Mizonová a Joesbury tam bude jenom jako poradce. Dokonce jsem mohla požádat, aby odešel z místnosti. Pokrčila jsem rameny a zabručela něco v tom smyslu, že mi tam nevadí. To byla velká chyba, protože jakmile výslech začal, převzal vedení.

To, co následovalo, nepřipomínalo žádný výslech svědka, jaký jsem kdy viděla. Spíš to vypadalo, že se mě chystá obvinít. Nutil mě několikrát zopakovat každý detail, dokud i Mizonová nezačala dávat najevo, že jí to není příjemné. Pořád se vracel ke stejnému bodu. Jak je možné, že jsem nic neviděla? Jak to, že mi ten útok unikl? Vždyť jsem byla tak blízko, že mi ta žena nakonec zemřela v náruči! Čekala jsem, že každou chvíli prohlásí, že ta blondýna by přežila, kdybych to nepodělala.

Nakonec výslech ukončil a vypnul nahrávací zařízení. Hodiny na stěně ukazovaly deset minut po jedenácté.

„Máme někomu zavolat?“ zeptala se mě Mizonová, když Joesbury vyndal ze zařízení cédéčko a popsal ho.

Zavrtěla jsem hlavou.

„Bude někdo doma, až se tam vrátíte?“ pokračovala. „Spolubydlící? Přítel? Prožila jste ošklivý šok a nejspíš byste neměla být sama.“

„Žiju sama,“ odpověděla jsem. „Ale nic mi není,“ dodala jsem, když se zatvářila ustaraně. „Můžu jít?“

„Máte nějakou rodinu?“ Mizonová se nevzdávala snadno.

„Nežije v Londýně,“ řekla jsem. Byla to pravda, i když ne úplná. Moje rodina nežije nikde. Žádnou nemám. „Koukněte, jsem unavená a nic jsem nejedla. Jenom chci jít domů a...“

Joesbury zvedl hlavu a zamračil se. „On vám nikdo nenabídl žádné jídlo?“ zeptal se. Musela jsem obdivovat způsob, jakým to řekl – jako bych si za to mohla sama.

„Vůbec mi to nevadí. Můžu už jít?“ Vstala jsem. „Pane,“ dodala jsem pro jistotu.

Joesbury se otočil k Mizonové. „Gayle, kdybychom přivezli vraha s nožem v zubech, dali bychom mu najíst. A našeho člověka necháme hladovět?“

„Myslela jsem, že někdo jiný...,“ začala Mizonová.

„To opravdu není...,“ pokusila jsem se.

„Promiňte,“ omluvila se mi. Pokrčila jsem rameny a vyhloupila jsem na tváři úsměv.

Joesbury vstal a přešel přes místnost. „Pojďte,“ vyzval mě a podržel mi otevřené dveře.

„Kam jdeme?“ Neměla jsem energii ani na to, abych se snažila být zdvořilá. Ne že by předchozí pokusy byly nějak úspěšné.

„Nejdřív vám seženu nějaké jídlo a pak vás odvezu domů,“ odpověděl. Kývl směrem k ceděčku na stole. „Může-

te to dát zpracovat?“ zeptal se docela překvapené Mizonové. Potom se mnou vyšel z policejní stanice.

Mercedes inspektorky Tullochové už nestál na svém místě a Joesbury odemkl zelené audi, za nímž předtím zaparkoval. Nastartoval, zařadil a začal se probírat štosem cédéček.

„Nemáte něco od Westlife?“ zeptala jsem se, když vycouval z parkovacího místa a otočil auto. Když neodpověděl, v duchu jsem si řekla, že si musím zapamatovat, že smysl pro humor nepatří k jeho charakteristickým vlastnostem. Rovnou bych nejspíš mohla vyškrtnout i férovost a soucit. Zatím jsem mu vlastně mohla přičíst k dobru jenom zdravou úctu k ženině potřebě najíst se. Zasunul do přehrávače cédéčko, a když jsme vyjeli na Lewisham High Street, pořádně zesílil zvuk. Vnitřek auta zaplnila rytmická klubová hudba s výraznými bubny. Joesburyho varování jsem pochopila – měla jsem mlčet.

5

Zahrada je dlouhá, úzká a temná. Ze tří stran ji proti většině světla z ulice stíní vysoké zdi, a pokud se do ní nějaké paprsky přece jen dostanou, pohltí je husté listoví přerostlých keřů. Do zahrady shlíží několik oken domu, ale vetřelec, který se pomalu plíží po úzké šterkové cestičce, je celý v černém a nikdo ho neuvidí.

Něco tu voní. Vetřelec se na okamžik zastaví a zhluboka se nadechne. Potom napřáhne ruku k maličkému kvítku ve tvaru hvězdy. Jasmín.

Na konci zahrady stojí malá úhledná bouda, již částečně skrývá vegetace. Po stěnách se plazí břečťan a nad střechou se sklánějí větve stromů. Dveře jsou zamčené, ale vetřelec se na okamžik zamyslí a pak rukou přejede po nízké ploché střeše. Za chvíli najde, co hledá. Klíč.

Dveře se rychle otevrou a vetřelec s polohlasnou nadávkou uskočí dozadu.

Chvíli se zdá, že v boudě visí lidské tělo. Pomalu se pohupuje a otáčí na místě. Je to lidská postava, ale přitom nepatří člověku. Má měkký válcový trup. Je oblečená, ale chybí

Už mě vidíš?

jí končetiny. Mužská hlava kdysi na svět hleděla skrz výlohu obchodu.

Vetřelec se postavy zlehka dotkne. Vak se otáčí na řetězu upevněném ve stropu boudy a hlava se mu kolébá jako opilci. Nebo šílenci.

„Dobrý nápad,“ proneše vetřelec. „Lacey, to je opravdu skvělý nápad.“

6

„Jste vegetariánka, nesnášíte laktózu nebo máte alergii na sezamová semínka...?“ zeptal se mě Joesbury. Byla to vlastně první slova, která vypustil z úst od chvíle, kdy jsme vyjeli z policejní stanice. Seděli jsme v malé čínské restauraci nedaleko mého domova, ale já si podniku nikdy nevšimla. Majitel, štíhlý Číňan po padesátce, jenž se jmenoval Trev, Joesburyho přivítal jako starého přítele.

„Když se to nebude hýbat na talíři, sním to,“ odpověděla jsem.

Joesbury trochu vykulil oči. Vyměnil si s Trevem pohled, pak se spolu chvíli polohlasně bavili a potom Číňan zmizel. Joesbury se posadil naproti mně a já jsem s určitým zájmem vyčkávala. Teď se mnou bude muset mluvit.

Vzal do ruky vidličku a přešel jí po papírovém ubrousku. Potom se opřel a obdivoval čtyři dokonale rovné linky, které vytvořil. Zvedl oči, zachytil můj pohled a znovu sklopil zrak. Vidlička zase přešla po ubrousku. Začínalo být úplně jasné, že inspektor Joesbury a já nemáme stejný názor na konverzaci.

„Nejste členem vyšetřovacího týmu. Co teda děláte?“ zeptala jsem se. „Řídíte dopravu?“

Když chcete urazit kolegu policajta, zeptáte se ho, jestli neřídí dopravu. Dobrou otázkou by samozřejmě bylo, proč urážím policajta s vyšší hodností, se kterým jsem se právě seznámila.

„Pracuju na SO10,“ odpověděl.

Na chvíli jsem se zamyslela. SO byla zkratka pro speciální operace. Jednotlivé divize měly čísla podle funkce, kterou plnily. SO1 chránila veřejné činitele, SO14 královskou rodinu. „SO10 je špionáž, ne?“ zeptala jsem se.

Uklonil hlavu na stranu. „Dneska se dává přednost výrazu tajné operace,“ řekl.

„Takže máte základnu ve Scotland Yardu?“ zeptala jsem se, povzbuzená tím, že jsem z něho dostala celou větu.

Znovu krátce přikývl. „V podstatě ano,“ odpověděl.

Co to mělo znamenat? Člověk buď někde má základnu, anebo ji nemá.

„Jak to, že jste dneska večer dorazil na místo činu?“

Povzdechl si, jako by uvažoval, proč ho otravuju únavnou konverzací. „Jsem v rekonvalescenci,“ vysvětlil mi. „Vykloubil jsem si při rvačce rameno a málem jsem přišel o oko. Oficiálně mám až do listopadu dělat jenom lehké úkoly, ale jak jste vy i inspektorka Tullochová neopomněly zdůraznit, nudím se.“

Trev se vrátil s pitím a před každého z nás postavil láhev jihoamerického piva. Nikdo se mě nezeptal, co si dám.

„Podle výrazu vašeho obličejě soudím, že pivo nepijete,“ prohodil Joesbury. Napráhl se přes stůl a nalil obsah mé láhve do sklenice. „A výraz toho mého by vám měl napovědět,

že to vím. Na pivařku jste moc hubená. Ale pivo je dobré na šok.“

Vzala jsem sklenici do ruky. Pivo nepiju, ale začínala jsem mít pocit, že doušek jakéhokoli alkoholu mi rozhodně prospěje. Před Joesburyho očima jsem vypila skoro třetinu obsahu sklenice a až pak jsem se nadechla.

„Proč jste se dala k policii?“ zeptal se.

„Už jako malou mě fascinovali sérioví vrazi,“ odpověděla jsem. Byla to pravda, i když jsem to obvykle takhle otevřeně neříkala. Brutální zločiny a jejich pachatelé mě odjakživa fascinovali a právě to mě dlouhou oklikou přivedlo k policejní službě.

Joesbury se na mě podíval s povytaženým obočím.

„Konkrétně mě zajímají sadističtí psychopatičtí predátoři,“ pokračovala jsem. „Devianti, kteří zabíjejí kvůli ukojení pohlavní touhy. Například Sutcliffe, West nebo Brady. Jako malá holka jsem jejich případy hltala.“

Joesburyho obočí zůstalo vytažené a já si uvědomila, že jsem vypila víc než polovinu piva a měla bych trochu zpomalit.

„Pokud se nudíte, měl byste uvažovat o golfu,“ řekla jsem. „Plno mužských středního věku si jím příjemně krátí dlouhou chvíli.“

Joesbury sevřel rty, ale nehodlal se snížit k tomu, aby na tak ubohé popichování vůbec reagoval. Opravdu bych se měla začít ovládat. Neměla bych štvát vyšší šarži, i když je hrozně nepříjemná. Byla jsem nenápadná holka.

„Omlouvám se, pane,“ řekla jsem. „Mám za sebou strašný večer a...“ Vedle mě se cosi pohnulo. Trev přinesl jídlo.

„Neříkejte mu pane,“ pronesl a postavil přede mne talíř

s nudlemi, s krevetami a zeleninou. Joesburymu přinesl cosi s hovězím a černými fazolemi. „Když mu mladé policajtky říkají pane, ukrutně ho to rajcuje.“

„Budu si to pamatovat,“ zamumlala jsem a pomyslela si, že nerajcovat Joesburyho nebude těžké. Vůbec nebyl můj typ. Vlastně jsem žádný typ neměla. Ale kdyby ano, on by do něj měl rozhodně daleko.

„A tohle je pro Danu,“ pokračoval Trev a postavil na stůl plastový talíř zakrytý fólií. „Pozdravuj ji ode mě a řekni jí, ať se tu brzy zastaví. A kdyby někdy měla plné zuby...“

„Treve,“ přerušil ho Joesbury. „Kolikrát ti mám...“

„Člověk přece může snít, ne?“ opáčil Trev a odešel do kuchyně. Když jsem zvedla oči, Joesbury se soustředil na jídlo.

„Jak poznal, že jsem policajtku?“ zeptala jsem se. Vzala jsem vidličku a postrkovala s ní dokolečka po talíři krevetu.

„Máte na sobě oranžový mundúr, který má na límečku natištěno METROPOLITNÍ POLICIE,“ odpověděl Joesbury a ani nezvedl oči od talíře.

„Mohl si myslet, že jsem zločinec,“ řekla jsem a strčila si krevetou do úst. Připadala mi velká a nepříjemně suchá.

„Jo,“ opáčil Joesbury, odložil vidličku a zvedl ke mně oči. „Taky mě to napadlo.“

7

Bydlím ve starém viktoriánském domě kousek od Wandsworth Road, necelých pět minut chůze od Trevovy čínské restaurace. Realitní makléř, od kterého jsem si obydli pronajala, ho nazýval bytem se zahradou. Ve skutečnosti se jednalo o několik malých suterénních místností, k nimž se z chodníku přicházelo po dvanácti kamenných schodech. Byt se nachází hned vpravo od domovních dveří. Ze zvyku jsem zkontrolovala malé zastíněné zákoutí pod schody. Kdybych jednoho večera měla smůlu (a zapomněla na opatrnost), někdo by tam na mě mohl číhat. Nic takového se nikdy nestalo a já jsem pevně doufala, že ten večer nebude výjimkou. Neměla jsem na to náladu. Pod schody nikdo nebyl a visací zámek na dveřích boudy, ve které mám kolo, zůstal neporušený. Zasunula jsem klíč do zámku a vešla do bytu.

Prošla jsem obývacím pokojem, minula úzkou kuchyňku a vstoupila do ložnice. Ráno jsem čistě povlékla postel, jak to dělám každý pátek. Povlaky byly z nadýchané bílé bavlny – jeden z nemnoha požitků, které si dopřávám. Když v pátek

večer ulehnu do postele, obvykle je to jedna z nejkrásnějších chvil z celého týdne.

Dnes jsem ale měla příšerný pocit, že když si do těch sněhobílých peřin lehnu, umažu je krví jiné ženy. Byla to hloupost, protože jsem se ve sprše celá důkladně vydrbala, ale...

Přistavěnou zimní zahradou jsem prošla do zahrady. Je dlouhá a hodně úzká jako mnoho zahrad za londýnskými řadovými domy, do nichž nedopadá prakticky žádné přímé slunce. Nicméně ten, kdo prostor projektoval, naštěstí věděl, co dělá. Všechny rostliny jsou stínomilné a pozemek je plný stromků a hustých keřů. Po obou stranách stojí vysoké cihlové zdi, které mi dodávají pocit soukromí. V jedné je postranní branka, která vede do úzké uličky. Nechávám ji pořád zamčenou.

Zavřela jsem oči a uviděla jsem před sebou světle modré oči, jak upřeně hledí do mých. Ale ne!

Inspektor Joesbury, ten nesnesitelný parchant, mi vlastně pomohl zapomenout na předešlé události. V jeho společnosti jsem se soustředila na hledání tématu hovoru, a hlavně na to, abych neřekla něco nevhodného. Teď o samotě se mi zase všechno připomnělo.

V Londýně nikdy není klid, a dokonce i v tuhle hodinu jsem slyšela neustálé hučení aut a kroky lidí, kteří procházeli ulicí. Někde velice blízko kdosi vřískal vysokým hlasem.

Necelých sto metrů od mého bytu je park. Když se setmí, přivlastní si ho teenageři z jižního Londýna. Houpají se na prolézačkách jako opice a vřeští na sebe. Dneska večer byli ve formě. Podle toho, co jsem slyšela, se tam honili. Holky ječely a hrála tam hudba. Upouštěli páru.

Přesně to jsem potřebovala, i když jsem byla k smrti unavená. Měla jsem na to svůj vlastní prostor.

8

Camden je už dlouho jedním z nejmódnějších míst v severním Londýně, především od doby, kdy představili tržiště zvané Camdenské stáje. Kdysi to bývala hustá síť tunelů, mostů, viaduktů a průchodů. Před několika lety ji prodali developerům a ti ji proměnili v obrovský komplex obchodů, barů, stánků a kaváren. Přes den tam lidé rádi okukují zboží, jedí a jen tak se potulují. V noci se tam valí davy. Alespoň jednou týdně, obvykle v pátek, se k nim přidávám.

Auto mi odvezli pánové z týmu pro ohledání místa činu, takže jsem musela jet autobusem. Když jsem se blížila ke Koňskému špitálu, kde kdysi bývali ustájení nemocní nebo unavení koně, kteří pracovali na dráze, svlékla jsem si bundu a strčila ji do batůžku, který jsem měla přes rameno.

Tržišti vévodí koně, nebo spíš jejich vypodobení. Když se tu v minulosti stavěla železnice, stovky koní sem tahaly materiál a stavební zařízení. Na tom nebylo nic neobvyklého, až na to, že v Camdenu pracovní koně žili většinou v podzemí. Z jednoho místa na druhé procházeli tunely, které se posta-

vily speciálně proto, aby se tu mohli bezpečně pohybovat. V jednu dobu měli v podzemí dokonce stáje.

Teď už jsou živí pracovní koně dávno pryč, ale všude se tu dají najít jejich zpodobnění. Na stěnách visí obrazy, stojí tu sochy a do zábradlí, pouličních lamp, a dokonce i do košů na odpadky jsou zapracovány koňské motivy. Mám koně ráda, ale i mně připadá, že to developeři trochu přehnali.

Když jsem prošla hlavními dveřmi Koňského špitálu, jako přívalová vlna mě zalilo horko. Procházela jsem hlavní chodbou, po jejíchž stranách blikala fialová světla a ozařovala původní prostory otevřených stání pro koně, včetně stájového zařízení. I v tuhle hodinu tu bylo plno a vzduch ztěžkl pachem alkoholu a lidských těl.

V jednom boxu se odehrával večírek a na chvíli jsem uvažovala, že bych se tam vloudila jako nezvaný host. Pak jsem si všimla červených balónků naplněných heliem, které visely na železných mřížích. Pohupovaly se a leskly v horkém vzduchu. Připomínaly kapky krve. Pokračovala jsem dál, prodrala jsem se k baru a objednala si gin s ledem. Nesnáším jeho chuť, takže ho piju hodně pomalu, ale když si potřebuju dát panáka, funguje. Hodiny za barem ukazovaly za pět minut jednu ráno. Klub zavíral ve dvě.

Stačilo několik dalších kroků a zalilo mě měkké oranžové světlo galerie fotografií. Zlaté obličejové kolem mě se leskly potem. Před chvílí tu dohrála nějaká kapela a na pódiu kdosi balil zvukovou techniku.

„Čau, kočko!“ Cestu mi zastoupili čtyři kluci ve věku, kdy by jim v hospodě ještě neměli nalít. Ten, který mě oslovil, se připotácel blíž a napřáhl ke mně ruku.

„Rozdáme si to spolu?“ navrhl mi.

Rukou se dotkl mého boku. Špatně se soustředil a podle mého to nebylo jenom alkoholem.

„To je hrozně milé,“ řekla jsem, „ale ještě mi z kliniky neposlali potvrzení, že jsem stoprocentně zdravá. Ozvu se ti.“

Letmo jsem se usmála na vysokého tmavovlasého mládence, který vypadal střízlivější než jeho kamarádi. Úsměv mi oplatil a já jsem kolem nich prošla. Udělala jsem jenom několik kroků, když mi kdosi položil ruku na paži. Tmavovlasý mladík šel za mnou.

„Nespěchej tak,“ řekl.

Podívala jsem se na něho a zamyslela se. Na můj vkus byl moc mladý, ale jinak by to s ním určité šlo. Měl vysokou postavu a právě se mu začínaly dělat svaly. Výrazná spodní čelist i tvář působily majestátně. Hlavu mu pokrývaly delší kudrnaté vlasy a jeho kůže byla bledá. A velice jemná.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala jsem se.

„Ben,“ odpověděl. „A ty?“

Sledovaly nás tři páry očí a povzbuzovaly ho. Stačí dát dohromady několik kamarádů a vznikne gang. Ty nemám ráda.

„Uvidíme se někdy jindy,“ řekla jsem. „Přiď bez kámošů.“

Otočila jsem se, prošla jsem volnými boxy v Koňském špitálu a vyšla ven. Od vchodu vede široká cesta se zatáčkami, které se říká Koňská stezka. Směřuje kolem další obrovské sochy koně na trh dole. Ochlazovalo se a většina venkovních stánků už na noc zavřela, ale ty s jídlem zůstaly otevřené. Všude, kam jsem se podívala, se na sebe lepily davy lidí. Opírali se o stěny a zábradlí, zahřívali se u venkovních hořáků, jedli a pili.

Uprostřed náměstí se nacházejí široké schody vedoucí

ke stánkům dole. Z horního stupně se naskýtá velice dobrý rozhled. Asi v polovině cesty ke schodišti jsem zjistila, že mě pozoruje nějaký světlolasý muž. Když jsem se na něho taky podívala, nestočil pohled jinam. Usmála jsem se a on se usmál taky.

Zřejmě tu byl sám. Opíral se o kovovou sochu koně. Odhadovala jsem, že mu je kolem třiceti, možná pětatřiceti let. Ani se nestihl převléct z obleku. Chyběla mu kravata a horní knoflíky na košili měl rozepnuté. Pokud sem přišel rovnou z práce, už tady byl dost dlouho, ale ani na tuhle vzdálenost mi nepřipadal opilý.

Když jsem se vydala dolů po schodech, uvědomila jsem si, že k němu mířím. Narovnal se a přejížděl si prstem po líměčku košile. Nepřestával se mi dívat do očí a já si říkala, že bude docela snadná kořist. Pak jsem se z nějakého důvodu podívala nahoru a na místě se zarazila.

Přímo naproti mně stál Mark Joesbury. Byl na balkóně, který se nacházel vedle schodů. Opíral se o zábradlí a nakláněl se kupředu. Očima přelétal ode mne k muži, k němuž jsem mířila. Když zjistil, že jsem si ho všimla, přivřel oči.

Šla jsem dál a světlolasého muže jsem si nevšímala. Pod schody jsem se dala vlevo a prodírala se davem. Odstrčila jsem dívku v koženém oblečení, která mi stála v cestě, a protlačila jsem se mezi těly. Musela jsem jenom doufat, že Joesbury se v Camdenu nevyzná tak dobře jako já.

Rychle jsem prošla kolem záchodů, kde bylo méně lidí. Nevypadali tak slušně jako ostatní. Tady se prodávaly drogy. Rozrazila jsem létací dveře a rozběhla se po betonových schodech nahoru. Musela jsem vyběhnout několik pater, abych se dostala zpátky na ulici.

Pokud Joesbury o tomhle východu nevěděl, mohla jsem obejít stánky, projít kolem Camdenského zdymadla a dostat se přes most. Na druhé straně jsem mohla uběhnout několik stovek metrů a naskočit do nočního autobusu, který mě zaveze domů. V tašce jsem měla boty s plochou podrážkou.

Cestou ke zdymadlu jsem se zase roztřásla a tentokrát jsem opravdu nedokázala říct, jestli je to zimou, opožděným šokem, nebo pouhým vztekem. Než jsem došla k průplavu, měla jsem jasno.

Co tady ksakru Joesbury dělá? Já do Camdenu chodím z určitého důvodu, krucinál! Od mého bytu a práce je to sem kus cesty, je to na druhé straně Londýna, zatraceně, a šance, že tu potkám někoho známého, je minimální. Určitě tu není náhodou. Vysadil mě doma, potloukal se kolem mého bytu a pak mě sem sledoval. Ale proč?

Domů jsem dorazila po druhé ranní. Prošla jsem bytem, ani jsem se nezastavila. Na konci zahrady stojí maličká bou-da. Na podlahu jsem tam položila pěnové podložky a doprostřed stropu jsem zavěsila velký boxovací pytel. Dala jsem mu lidskou podobu, když jsem na něj nasadila hlavu, která patřivala figuríně ve výloze. Oblékla jsem ho, takže připomíná lidskou postavu. Jen výjimečně si беру rukavice.

Ze všech sil jsem do pytle praštila. Dala jsem do rány takovou sílu, až mě strašlivě rozbolelo pochroumané rameno. Nevěnovala jsem bolesti pozornost a znovu jsem udeřila. Bušila jsem do něj jako zběsilá, dokud jsem se neunavila natolik, že jsem ztratila rovnováhu a upadla. Ušetřila jsem pytlí poslední kopanec a uvažovala, jestli by mi pro jednou prošlo, kdybych začala šíleně rvát. Radši jsem zavřela oči.

Nikdy si nepamatuju, co se mi v noci zdálo. Ráno netuším, co se mi ve tmě honilo hlavou, a stejně vždycky vím, jestli jsem měla špatné sny. Té noci musely být opravdu hrozná, protože jsem se probudila necelou hodinu po usnutí zmáčená potem a bez dechu. Potácivě jsem couvala, dokud jsem nenarazila do dveří boudy a už úplně bdělá jsem zjistila, že jsem se ocitla na zahradě.

I tak se zdálo, že sen neskončil. Viděla jsem světle modré oči mrtvé ženy, jak se na mě dívají se zlobným výrazem. Vlastně ne, v těch očích bylo zděšení. Až na to, že hrůzu jsem pociťovala já. Ty oči se ke mně pořád přibližovaly...

Trochu mě ochlazoval studený noční vzduch. Nic mi nebylo, jenom jsem zpětně prožívala šok. Byl to jenom sen, který se mi po hodně dlouhé době zdál. Dopotácela jsem se doprostřed zahrady a zastavila se.

Zblízka, nejspíš z parku, ke mně doléhala hudba. Nebyl to ale rytmický, pulsující zvuk, jaký jsem v noci obvykle slýchala. Nad střechami domů se vznášela tichá hravá melodie. V muzikálu *Za zvuků hudby* ji zpívala Julie Andrewsová a uklidňovala jí děti, které se bály bouřky. Začínala slovy *Kapky deště a růže* a jmenovala se *To, co mám ráda*.

Ten muzikál mě v dětství úplně okouzлил. Zrovna tuhle písničku jsem měla moc ráda a hru na vyjmenovávání mých oblíbených věcí jsem hrávala. Když jsem byla úplně v háji (což se mi v dětství stávalo pravidelně), přeříkávala jsem si, co mám ráda, abych se cítila o něco líp. Ale to už bylo strašně dávno.

Udělala jsem krok k domu.

Hudba nepřestávala tiše a sladce hrát a pod jejími tóny se z druhé strany zahradní zdi ozývalo nějaké šustění. Rychle jsem zkontrolovala postranní branku vedoucí do uličky. Zástrčka na ní byla na svém místě. Za zdí se zase něco pohnulo a oťřelo se o ni. Za normálních okolností bych o sobě neřekla, že jsem bojácná, ale teď jsem pocítila náhlou potřebu jít do bytu.

Rychle jsem přešla přes trávník a vstoupila do zimní zahrady. Přitom jsem pečlivěji než jindy zkontrolovala zámky. Nejspíš to byla jenom podivná náhoda, jaké se lidem dějí, ale když jsem ze skříňky vytáhla náhradní příkrývku a schoulila se na pohovce, stejně jsem si nedokázala pomoci a uvažovala jsem, proč se zrovna dneska v noci někdo rozhodl přehrát *To, co mám ráda*.

Probudilo mě vyzvánění mobilu. Volal mi seržant, který měl službu v Southwarku. Nechala jsem mu instrukce, že kdyby se po mně sháněla jistá osoba, má se mi ozvat. Ta osoba na mě teď čekala na stanici. Takže i když jsem měla mít volno, vyrazila jsem do práce.

9

Sobota 1. září

„Byli tři. Teda nejdřív byli tři. Další ještě přišli.“

Bez hnutí jsem seděla na dřevěné lavičce, abych dívku nerušila. Moc jsem si chtěla dělat zápisky, ale nedovolila mi to. Nesměla jsem ani zapnout maličký diktafon, který jsem si přinesla. Několikrát mi zopakovala, že nebude vypovídat, dokud si nebude jistá, že jí rozumím. Nebyla ochotná zůstat na stanici, a tak jsme šly ven k řece, na Jižní nábřeží, kde stojí replika Shakespearova divadla Globe.

Patnáctiletá Rona Dawsonová byla baculatá, měla zářivou pleť, vlasy spletené do copánků a oči barvy hořké čokolády. Byla to hezká černoška, jakých po jižním Londýně chodí desítky. A jako desítky jiných ji znásilnil její kluk s několika kamarády.

Znásilnění, především znásilnění skupinami mladých mužů a chlapců, se v jižním Londýně stala obrovským problémem. Statistiky Scotland Yardu poměrně nedávno

ukázaly, že za poslední čtyři roky se počet skupinových znásilnění ztrojnásobil. Víc než třetině hlášených obětí bylo méně než šestnáct let.

Pokud jde o znásilnění, nahlášené případy jsou samozřejmě pouhou špičkou ledovce.

„Když jsi přišla do toho bytu, byli tam jenom ti tři?“ zeptala jsem se, když se odmlčela. „A jeden z nich byl Miles?“

Přikývla.

„To on ti zavola, abys přišla?“

Znovu přikývla. „Povídal, ať přidu, že se budem koukat na dývko. Myslela jsem, že tam budem sami.“

„Miles je tvůj kamarád, tvůj kluk...?“

Pokrčila rameny. „Asi jo,“ odpověděla. „Spíš jenom známěj.“

Na pěší lávce Millennium Bridge kousek po naší levici už bylo rušno a nepřetržitě po ní přecházely dva proudy pěších. Návštěvníci ze severního břehu přecházeli řeku, aby se podívali na Globe nebo zašli do galerie Tate Modern. Ti z jižního břehu kráčeli v opačném směru a mířili ke katedrále svatého Pavla nebo do obchodů a galerií dál na severu. Prvního září v Londýně stále ještě vrcholila turistická sezóna.

„Spala jsi s ním předtím?“ zeptala jsem se Rony.

„Před tím dnem?“

Přikývla a nespustila oči z řeky.

„Co se stalo, když jsi tam přišla?“

„Ty druhý dva jsem znala od vidění. Nekamarádila jsem s nima, ale už dřív jsem je viděla. Začali jsme koukat na film, ale náh se mi to nezdálo.“

Plula k nám loď a od přídě se valily vlny. „Co se ti nezdálo?“ zeptala jsem se.

„Koukali jeden na druhýho, ne na ten film,“ odpověděla. „Vůbec na ten film nekoukali. Nelíbilo se mi to a řekla jsem jim, že musím jít, protože mám sraz s Bethany.“

„Vstala jsi a chtěla jsi odejít?“

Přikývla. „Miles mě nechtěl pustit,“ řekla. „Povídal, ať s nim du do ložnice. Nechtěla jsem, řekla jsem mu, že musím jít, ale strčil mě dovnitř a zavřel dveře. Řekla jsem mu, že mě bolí břicho, ale přitisknul mě na postel. Myslela jsem, že když ho to nechám udělat, pustí mě.“

Zvedla ke mně oči a měla v nich tvrdý výraz. Pohledem mě varovala, abych ji nezkoušela obvinít, že si za to může sama, protože mu to dovolila a ani se nebránila.

„Chápu,“ řekla jsem. „Takže jste měli sex?“

Přikývla. „Jak to dělal, tak jsem slyšela, že se v otevřely dveře. Stáli v nich ty druhý dva.“

„Co jsi udělala?“

„Zařvala sem na ně, ať vypadnou. Řekla jsem Milesovi, ať je vyhodí, ale von mi jenom přikryl pusou rukou a řek mi, že mám bejt zticha. Pak vstal a já se taky pokusila vstát, ale strčil mě na postel a pak na mě vlezli ty druhý dva.“

Rona položila ruku na lavičku. Krátce jsem ji po ní poplácala, ale když se zatvářila udiveně, nechala jsem toho. Loď přistála u břehu a zakotvila u malého říčního mola. Sledovatelé jsme, jak posádka přivázala lana do obrovských ok a cestující začali vystupovat.

„Vyhrožovali ti?“ zeptala jsem se, když většina cestujících stála na břehu.

Neznamenitě pokrčila rameny. „Furt mi říkali, že když budu zticha, pustěj mě,“ odpověděla. „Prej když budu zticha, neublížej mi.“

Do lodi nastupovali noví cestující. Nic z toho, co mi Rona zatím pověděla, mě nepřekvapilo. Variace na stejné téma jsem už několikrát slyšela od jiných dívek. Přečetla jsem nepočít hlášení. Všechno to bylo příšerně povědomé.

„Co se dělo pak, Rono?“

„Jeden z nich mi klečel na ramenou. Vyhrnul mi podprsenku až ke krku a sahal mi na...“ Zarazila se a podívala se na své tělo.

„Sahal ti na prsa?“ zeptala jsem se.

Přikývla. „Držel mě a říkal, že takle velký v životě neviděl. Pořád to vopakoval, celou dobu, co mi to jeho kámoš dělal. Hrozně mě to ponižovalo. Víte, jak to myslím?“

„Vím. Prosila jsi je, aby přestali?“

Podívala se na své ruce.

„Chápu, že ses bála, Rono,“ ujistila jsem ji. „Mrzí mě, že se tě musím vyptávat. Vím, jak těžce se ti odpovídá. Zvládneš pokračovat?“

Přikývla. „Když ten, co mi to dělal, skončil, vystřídali se. A bylo to zase to samý.“

„Kde byl Miles, když se tohle dělo?“

„Seděl v křesle a koukal se na to.“

„Pustili tě, když tě znásilnil ten třetí?“

Podívala se na mě a zavrtěla hlavou. „Ne,“ odpověděla. „Nepustili mě. Přišli další dva.“

10

Podzemní prostor je rozlehlý a temný. Páchne to tu rozkladem jako v katedrále ve městě po vymření. Venku je krásný jasný den a blíží se poledne. Tady dole všechno pohlcuje tma a čas ztratil jakýkoli význam. Postava v černém se pohybuje pomalu a obrovský prostor násobí zvuk jako vnitřek ohromné lastury. Ozvěna každého kroku jako by se vytratila do dálky a donekonečna se opakovala kdesi mimo doslech. Místnost připomíná kryptu.

„Perfektní,“ řekne čísi hlas.

Oči pátrají po vodní hladině, která se nachází asi o půl metru níž a ve světle baterky se zdá černá jako kolomaz. Leskne se a podivně páchne po benzínu a soli, jak to bývá obvyklé v okolí řeky za odlivu. Až na to, že tahle voda zůstává nehybná. Je strnulá jako smrt.

Najednou se shora ozve nějaký zvuk. Žijí tu létající tvorové, ale nedá se odhadnout, zda jsou to ptáci, netopýři, nebo nějaký úplně nový druh. Do vody spadne kámen nebo kus zdiva. Ticho ostře protne zvuk, který se podobá tříštění skla.

Zdá se, jako by se hmatatelně zachvěl vzduch. Pak se zase všude rozhostí ticho.

Postava v černém jde dál a zápach zesiluje. Je tu cítit přítomnost lidí, pouliční drogy a parafín. Všechno jsou to pouhé ozvěny minulosti. Sem dolů už celá léta nikdo nevstročil. Po tolika letech si už nejspíš nikdo nevzpomene, že tu kdysi někdo býval doma.

Přesto tu zůstaly stopy po lidech, kteří ve sklepení kdysi žili. Lucerna se zbytkem svíčky, malý propanbutanový vaříč obrácený vzhůru nohama. Dřívější obyvatelé si tu vytvořili doupata z krabic a starých závěsů. Dokonce tu stojí něco, co vypadá jako nemocniční zástěna. Rozdělili si obrovský prostor, aby každý měl své vlastní teritorium, vztyčili tu stěny, které jim zajistily soukromí. Většina z těch konstrukcí stále existuje. Podél dlouhého ochozu se nachází víc než desítka úkrytů.

Náhly závan větru pohne pověšeným kusem starého igelitu, jehož šustění připomíná chřestění starých kostí. Igelit značí cestu. Postava napřáhne ruku a odhrne ho ke straně. Pokračuje dál.

Ocitne se v menší místnosti. Je tam taky chladno, vlhko a tma, ale je snesitelnější. Na zemi leží matrace, a dokonce tu stojí stará skládací židle.

„Perfektní,“ zašeptá znovu hlas. Potom ještě tišeji dodá: „Jsem doma, Lacey.“

11

S Ronou jsem mluvila přes hodinu. Když nás přestalo bavit koukat na řeku, vstaly jsme a toulaly se po Bankside. U mostu jsme se zase otočily a připojily se k davům obdivujícím černobílé, překvapivě maličké kulaté divadlo. Všechno, co mi řekla, bylo mimo záznam. Nechtěla nikoho obvinít, jenom si potřebovala s někým popovídat. Vyprávěla mi, jak přišli další dva kluci. Staršímu mohlo být asi sedmnáct a mladší byl stejně starý jako ona – patnáctiletý. Pětice kluků ji úplně svlékla a ti dva noví ji střídavě znásilnili. Potom ji přinutili, aby si klekla a na každém z nich provedla felaci. Prozradila mi, že se tomu říká fronta. Když to skončilo, nejstarší mladík ji přinutil sklonit se a análně ji znásilnil. Pustili ji, teprve když viděli, že hodně krvácí. Miles jí těsně předtím, než se polomrtvá vyvlekla ze dveří, dal peníze na autobus.

Obě jsme věděly, že tenhle případ se nikdy nedostane před soud. Rona znala další dívky, které prošly stejným utrpením, a věděla, jak to chodí. Kdyby kluky zažalovala, buď by všechno popřeli, nebo by tvrdili, že s tím souhlasila. V její

neprospěch by mluvila skutečnost, že s jedním z mladíků už spala a dobrovolně přišla do jeho bytu. Chlapci použili kondomy, což opět naznačovalo určitou míru dobrovolnosti. I kdyby je obvinili, byli mladí a mohli se snadno dostat ven na kauci a vrátit se do jejich čtvrti. Určitě mají kamarády, kteří by velmi ochotně zastrašili případné svědky. Kdyby Rona všechno zveřejnila, ocitla by se v nebezpečí.

Když skončila, nedalo se říct, která z nás je vyčerpanější.

„Co pro tebe můžu udělat, Rono?“ zeptala jsem se. „Chápu, že teď nejsi ochotná nikoho obvinít, ale můžu pro tebe něco udělat? Potřebuješ doktora? Jestli chceš, můžu ti zařídit návštěvu u poradce.“

Dívka zavrtěla hlavou. „Můžete mi zařídit ochranu?“ požádala mě.

„Ochranu?“ zopakovala jsem. „Pro tebe?“

„Ne,“ odpověděla. „Mezi holkama ve škole se povídá, že teď dou po Tie.“

„Po Tie?“ Byla jsem zmatená.

„To je moje sestra. Říká se, že Miles a ty ostatní teď pudou po Tie.“ Zastavila se a já jsem poprvé měla pocit, že nemá daleko k slzám. „Slečno Flintová, musíte něco udělat,“ řekla. „Je jí teprv dvanáct.“

12

Rozloučila jsem se s Ronou a vrátila se na stanici. Věděla jsem, že stejně jako Rona nejspíš nemám šanci Tiu ochránit.

Scotland Yard oficiálně prohlašuje, že všechna ohlášená znásilnění a sexuálně motivované zločiny bere vážně. Mluvčí poukazují na milióny z kapes daňových poplatníků, které se investovaly do Safírových jednotek. Ve skutečnosti svůj úkol nezvládají a přinášejí zklamání mladým ženám a dívkám po celém Londýně. Protože ti, kdo by se problémem měli zabývat, nemají odvahu pojmenovat jeho pravou podstatu.

Oficiální zprávy, a dokonce i většina novinových článků mlčí o tom, že ke skupinovému znásilněním dochází mezi mladými černochy. Lidé o takových věcech nechtějí slyšet, ale počet nahlášených případů je tak vysoký, že se už nedá vysvětlit demograficky.

Samotné dívky se domnívají, že se s tím nedá nic dělat. Nenávidí strach, v němž denně žijí, ale vědí, že jsou vůči klukům bezmocné. A je jim jasné, že nikdo – ani policie, ani

jejich komunita, dokonce ani jejich rodiče – jim nepomůže činem ani slovem.

Co s tím udělám já? Upřímně řečeno nevím. Zatím.

O víkendu obvykle pracuje minimální počet detektivů, takže jsem očekávala, že moje kancelář na policejní stanici v Southwarku bude prázdná. Ke svému překvapení jsem tam našla detektiva Petera Stenninga, jak se opírá o můj stůl a rošťácky se zubí na celé kolo. Něco málo přes rok jsme spolu pracovali ve stejném týmu, Stenning pak dokončil výcvik a úspěšně zažádal o místo na oddělení vražd v Lewishamu. Nebyl můj kamarád – v práci si kamarády nehledám –, ale měli jsme docela přátelský vztah. Normálně bych ho celkem ráda viděla, ale teď mi připadalo, že si nepřišel jenom poklábosit.

„Už jsem tě chtěl nechat hledat,“ řekl, když jsem k němu přistoupila. „Chtěl tě v Lewishamu.“

„Identifikovali už oběť?“ zeptala jsem se, když jsme odjížděli ze stanice.

Podíval se na mě. „Mám přísně zakázáno mluvit s tebou o případu,“ odpověděl. „Inspektor Joesbury mi důrazně připomenul, že jsi svědkyně, ne vyšetřovatelka.“

Znělo to logicky a neměla jsem důvod být naštvaná. Jenomže inspektor Joesbury mi nepřípadal ani trochu sympatický.

„Takže se kolem toho pořád motá?“ zeptala jsem se a nepadlo mě, jestli skutečný problém náhodou nespočívá v tom, že se inspektoru Joesburymu taky vůbec nezamlouvám.

Stenning musel něco zaslechnout v mém hlase, protože

se sám pro sebe usmíval. „Pamatuješ na ten gang překupníků drog, který jsme před pár týdny dostali?“ zeptal se.

Vzpomínala jsem si. Na ulici jsme zabavili heroin za skoro šestnáct miliónů liber a zatkli jsme a obvinili asi desítku lidí. Tři z nich patřili k velkým rybám.

„Šest měsíců měl mezi nimi významnou pozici,“ pokračoval Stenning.

„Předtím se skoro rok snažil infiltrovat jejich organizaci. Při zatýkání ho málem zabili.“

Jaké štěstí, že jsme byli ušetřeni takové ztráty, pomyslela jsem si. „Takže kdo je ta oběť?“

Stenning se nepřestával usmívat. „Poskládej do správného pořadí slova v téhle větě: Hrob jako mlčím.“

„Přece nechceš, abych se to dozvěděla z novin,“ žadonila jsem.

„Mám instrukce vysadit tě na stanici a vrátit se na sídliště,“ řekl. „Musíme obejít všechny byty a zjistit, jestli někdo něco neviděl nebo neslyšel. Bude to trvat několik dnů.“

Stenning se snažil tvářit znuděně, ale nešlo mu to. Byl celý nažhavený a ze všeho nejvíc mě chtěl vysadit před stanicí a jet dál. Příležitost vyšetřovat vraždu se ani ve vnitřním Londýně nenaskytá každý den.

„Proběhla už pitva?“ zkusila jsem to ještě naposledy.

Stenningův úsměv se rozzářil a stejně rychle pohasl, jako když se stiskne vypínač. „Ty se nevzdáváš snadno, co?“

„Za pár hodin se to stejně všichni dozvědí.“

„No tak dobře. Pitva proběhla hned ráno,“ odpověděl. „Byla tam inspektorka. Na kompletní protokol si budeme muset počkat, ale čas smrti sedí se vším, co jsi nám řekla, a oběť vykrvácela. Pořád se neví, kdo to je. Žádná pohře-

šovaná nebyla hlášena. Dneska večer zveřejní v televizních novinách její podobenko a uvidíme, jestli se někdo přihlásí. Spokojená?“

„Oni dají fotku mrtvoly do televize?“ zeptala jsem se nevěřícně a představila si přitom zděšenou rodinu, jak se dívá na svoji matku s podříznutým hrdlem.

„Fotku ne, беруško. Kresbu. V márnici na ní zrovna pracuje jeden výtvarník,“ odpověděl Stenning.

Odbočil na parkoviště u lewishamské policejní stanice. „Měla na sobě šperky za tisíce liber a v kabelce jsme našli hotovost, takže pachatel ji nechtěl okrást. Podle inspektorky všechno závisí na její totožnosti. Až zjistíme, co dělala na tom sídlišti, mělo by vyjít najevo, proč ji zabili. Podle mého si všichni myslí, že se to hodně rychle vyřeší. Vražedná zbraň je nějaká divná, ale Tullochová si to nechala pro sebe.“

Místnost, v níž se usídlil vyšetřovací tým Dany Tullochové, už byla narvaná k prasknutí. Zastavila jsem se v otevřených dveřích, protože jsem nějak neměla odvahu jít dovnitř. Tullochová nechala na bílé plátno na opačné stěně promítnout mapu okolí místa činu. Stála před ní a měla kolem sebe dvanáct lidí. Někteří seděli, jiní se opírali o stoly. Pak jsem si uvědomila, že ze zadní části místnosti se na mě kdosi podíval. Byl opálený a jedno blankytně modré oko měl podlité krví. To mi úplně stačilo.

13

O několik minut později Tullochová schůzi ukončila. Lidé začali odcházet a jeden nebo dva na mě přitom kývli. Gayle Mizonová přestala kousat do jablka a usmála se na mě.

„Jak je vám, Lacey?“ Tullochová mi pokynula, abych vešla. Ukázala na židli a pak se sama posadila. Vypadala unaveně. Měla kruhy pod očima a po make-upu na její tváři nezbyla jediná stopa. Joesbury se usadil na stůl za ní a zatvářil se majetnický.

„Dobře, děkuju,“ odpověděla jsem s tím, že když se budu soustředit na Tullochovou, nebude mě lákat o kousek zvednout oči a podívat se na muže přímo za jejími zády.

„Vyspala jste se dobře?“ zeptal se Joesbury. Obě jsme ho ignorovaly.

„Lacey, požádala jsem, aby vás až do konce vyšetřování přeložili na jinou stanici,“ řekla Tullochová. „Někam severně od řeky. Já vím, že...“

„Že co?“ vyhrkla jsem. Vzápětí jsem se opravila: „Promiňte, madam, ale to přece není...“

„Říkejte mi Dano,“ přerušila mě. „Obávám se, že je to nutné. Jste důležitá svědkyně, a pokud vás včera večer viděla nesprávná osoba, chci, abyste byla někde v bezpečí.“

„Nemůžu ze Southwarku odejít,“ namítla jsem. „Dneska ráno za mnou přišla svědkyně, o které jsem vám říkala. Pomalu se jí přibližuju. Možná se mi ji povede přesvědčit, aby podala trestní oznámení.“

V očích se jí maličko zablesklo. „Zařídíme, aby to někdo převzal...,“ začala.

„Ale ona mi důvěřuje,“ řekla jsem a snažila se nemluvit moc rychle. „Anebo aspoň začíná. Opravdu se bojí. Když teď odejdu, bude si myslet, že jsem utekla a nechala ji v tom.“

Tullochová si povzdechla. „Chápu, jak se cítíte, ale včerejší vražda musí mít přednost.“

Měla bych prostě souhlasit. Ve skutečnosti mi bylo jedno, na jaké stanici budu pracovat. Kromě toho jsem byla nenápadná holka, která nečeří vodu. „Znásilnilo ji pět kluků,“ dodala jsem. „Myslí si, že teď půjdou po její dvanáctileté sestře. Její matka je skoro pořád sjetá a o její dcery se nemá kdo postarat.“

Její zelené oči najednou působily mnohem chladněji. „Už jsem se rozhodla, Flintová,“ prohlásila. „Smiřte se s tím.“ Vstala a otočila se ke mně zády. Sledovala jsem, jak odchází. Došla jen do poloviny místnosti.

„Počkej chvílku, Tully. Co kdybys ji přeložila sem?“

Tullochová se zastavila a otočila se. „Cože?“ zeptala se.

„Ať zůstane tady,“ řekl mi nad hlavou Joesbury. „Bude dost blízko Southwarku a může se věnovat případům, které má rozdělané.“

Tullochová se na něho podívala jako na úplného hlupáka. „Nemůže se motat kolem vyšetřování,“ protestovala. „U soudu ztratí veškerou důvěryhodnost, jestli se zjistí, že...“

„Kdyby na místo před smrtí oběti dorazil detektiv z tvého týmu, měla bys s ním tytéž problémy,“ upozornil ji Joesbury. „Drž si ji od těla, jestli musíš,“ pokračoval, „ale bude potřeba, abys ji měla po ruce. Za prvé musí projít záznamy z bezpečnostních kamer.“

Tullochová se na něho zamračila a pod levým okem jí zacukal sval. „To bude trvat maximálně několik hodin.“

„Budeš ji potřebovat při rekonstrukci.“

„Ano, ale...“

„Musíš jí zařídit psychoterapeuta, který jí pomůže vyrovnat se s tím traumatem, pokud nechceš, aby metropolitní policie čelila žalobě kvůli osobní újmě. Pro nás bude mnohem snazší, pokud bude tady, až se to stane.“

Tullochová na něho několik sekund zírala a pak řekla: „Můžu s tebou na chvíli mluvit, Marku?“

Joesbury vstal a chystal se ji následovat ven z místnosti, ale vtom se zastavil a podíval se na mě. Dával si na čas a prohlížel si moje polobotky s tkaničkami, světlé plátěné kalhoty, které jsou mi vždycky trochu velké, a volnou bílou košili. Vlasy jsem jako obvykle měla stažené v týle a spletené do copu. Na nose mi seděly brýle s tmavými obroučkami. Neměla jsem žádný make-up ani šperky. Přesně takhle v práci vždycky vypadám.

„Rozhodně se umíte vyfíknout,“ řekl konečně.

„Marku!“ Tullochová už s námi oběma ztratila trpělivost. Joesbury se k ní bez dalšího slova přidal a společně odešli z místnosti.

Dala jsem jim dvouminutový náskok a šla jsem za nimi. Potřebovala jsem kofein. Prošla jsem chodbou k nápojovému automatu na jejím konci. Kousek od něj jsem se zastavila.

Zaslechla jsem hluboký hlas s charakteristickým jiholondýnským přízvukem, který už mi byl nepříjemně povědomý. Joesbury stál jen několik metrů ode mne, za rohem, kde ho nebylo vidět.

„Jenom říkám, že bys ji neměla spustit z očí,“ prohlásil. „To bude mnohem jednodušší, když ji budeš mít po ruce. A nech mě trochu se nenápadně poptat.“

„Opravdu to nemá nic společného s tím, že je překrás...“

Joesbury Tullochovou nenechal domluvit. „Řekněme jenom, že se probudil můj šestý smysl,“ zašeptal tak tiše, že jsem ho přes hučení nápojového automatu skoro neslyšela. „Udělej to pro mě, zlatíčko.“

Vrátila jsem se do hlavní vyšetřovací místnosti, posadila se a o samotě čekala. Kdyby mě přeložili do Lewishamu, mohla jsem zůstat ve spojení s Ronou a jejími kamarádkami ze sídliště a k tomu bych viděla, jak pokračuje vyšetřování vraždy. Když ta žena zemřela, držela mě za ruku. Nedokázala jsem si pomoci, ale byla jsem zvědavá. Na druhou stranu jsem opravdu nechtěla zůstat obklopená lidmi, kteří vědí, jak jsem to včera večer podělala. Navíc jsem si pořád nebyla jistá, co si mám myslet o Joesburym a jeho kouscích.

Sedla jsem si ke stolu a pomocí hesla pro vzdálený přístup jsem otevřela stránky metropolitní policie a natukala do vyhledávání SO10.

Zjistila jsem, že už to není SO10, protože útvar přejmenovali na Ředitelství kriminálních specialistů a říká se mu SCD10. Neformálně a v hovorové mluvě ale stejně zůstal SO10. Dočetla jsem se, že útvar vznikl v šedesátých letech, aby shromažďoval informace o organizovaném zločinu a prominentních zločincích. Na webu se psalo, že díky pokrokům v technologiích se stal uznávanou světovou jedničkou v tajných vyšetřovacích metodách.

Takže jsem upoutala pozornost významného vedoucího z divize, která je po celém světě proslulá svými speciálními vyšetřovacími postupy. To není vůbec špatný výsledek.

Po hodině přišel člen inspektorčina týmu. Byl to hezký černoch, kterému táhlo na třicítku. Představil se mi jako Tom Barrett a požádal mě, abych šla s ním a podívala se na záznamy z bezpečnostních kamer nainstalovaných v okolí místa činu. Společně jsme přes malé nádvoří došli do křídla stanice, kde se nacházela malíčká místnost bez oken s televizní obrazovkou. V následujících třech hodinách jsem sledovala zdánlivě nekonečné záznamy lidí a dopravních prostředků v okolí sídliště, kde došlo k vraždě. Viděla jsem sebe, jak jedu ve svém černém golfu po Camberwell New Road a odbočuju na parkoviště.

„Co je tohle?“ zeptala jsem se o několik minut později. Asi půl hodiny potom, co jsem vjela na parkoviště, přijelo stejným směrem další auto, které očividně vůbec nepatřilo na obecní sídliště ve vnitřním Londýně.

„Taky jsme si ho všimli,“ odpověděl Barrett a podíval se do načmáraných poznámek. „Je to tmavě zelený Lexus LS 460 a stojí od šedesáti tisíc výš. Dokážeme vyluštit jenom

poslední dvě písmena na registrační značce, takže bude chvíli trvat, než zjistíme, komu patří, ale rozhodně je to zajímavé.“

„Právě v takovém autě by ta žena jezdila,“ řekla jsem.

Barrett se mnou souhlasil a zase jsme se dali do práce. Ve tři odpoledne jsem už byla ve stavu, kdy bych si nejradši podřezala žíly. Nenašli jsme vůbec nic nezvyklého a já si nebyla jistá, co jsme vlastně čekali. Že uvidíme, jak se po Camberwell New Road potácí šílenec s vytřeštěnýma očima, jemuž z rukou odkapává krev?

Ve čtyři deset jsme prošli poslední záznam a já jsem cítila, že brzy budu zase volná. Půjdu domů, zatáhnu žaluzie, pustím si film a stočím se na pohovce. Při troše štěstí se probudím až ráno.

Nebylo mi to ale přáno. Ještě jsme ani nevypnuli přehrávač, když se otevřely dveře a objevila se v nich Tullochová s modrým bavlněným trenčkotem, který si volně přehodila přes ramena. Tentokrát byla sama. Kývla na Barretta a potom se otočila ke mně. „Vypadá to, že se vás nezbavím, Flintová,“ prohlásila. „Až do odvolání zůstanete tady a přenesete sem všechny projekty, na kterých zrovna v Southwarku pracujete. Pojdte, odvezu vás domů. Cestou si můžeme promluvit.“

14

„Našli jsme auto oběti,“ sdělila mi Tullochová, když jsme vyjely z parkoviště.

„Myslíte ten lexus?“ zeptala jsem se.

Přikývla. „Několik dní ho budeme sledovat,“ řekla.

Byl to standardní postup. Policajti v civilu budou sledovat, jestli se k autu někdo nepřiblíží. Kdokoli, kdo o něj projeví zvláštní zájem, by mohl vědět, proč se ta žena vyskytovala právě v téhle části Londýna. Na druhou stranu...

„Luxusní vůz za šedesát tisíc na tom sídlišti nezůstane moc dlouho bez povšimnutí,“ podotkla jsem.

„To nejspíš ne,“ souhlasila Tullochová. „Našli jsme i klíče. Za zdí nedaleko místa, kde jste na ni narazila.“

„A jak tedy...?“ začala jsem.

„Máme za to, že vrah jí sebral klíče a chtěl odjet v jejím autě,“ řekla Tullochová. „Psi našli stopu, která vedla do uličky, ze které jste se vynořila. Ale potom se vrah vrátil stejnou cestou.“

„Slyšel mě přicházet,“ poznamenala jsem.

„Dává to smysl,“ odpověděla Tullochová. „Odřízla jste mu ústupovou cestu, takže musel změnit plán. Zahodil klíče, rozběhl se podél bloku, oběhl zezadu domy a zamířil k A3. Psi ztratili stopu u stanice metra Kennington.“

„Teď už určitě víte, kdo ta ženská je,“ řekla jsem. „To auto je stoprocentně přihlášené.“

Přikývla. „Máme dost dobrou představu.“

Vyčkávala jsem. „Smíte mi to říct?“ zeptala jsem se po chvíli.

Tullochová si povzdechla. „Dneska večer se to stejně nejspíš objeví ve zprávách,“ odpověděla. „Auto je přihlášené na nějakého Davida Jonese. Bydlí v Chiswicku a jeho žena se jmenuje Geraldine. Už jsme k němu poslali nějaké policajty, ale doma je jenom jejich au pair. Právě tam jedu.“

Geraldine Jonesová. To jméno mi vůbec nic neříkalo. „Můžu jet s vámi?“ zeptala jsem se.

„V žádném případě,“ odpověděla Tullochová a ze strany se na mě podívala. „Měla byste se snažit trochu si odpočínout. Očividně to potřebujete.“

O tom jsem se s ní nemohla přít. Chvíli jsme mlčely. Chtěla jsem jí něco povědět, ale nevěděla jsem, jak začít. A tak se dál věnovala řízení a já jsem se dívala na své nehty. Když jsem zase zvedla hlavu, byly jsme na Wandsworth Road, nedaleko mého bytu.

„Slyšela jsem, že vražedná zbraň je něčím neobvyklá,“ prohodila jsem. Pokoušela jsem štěstí.

„To se dneska večer ve zprávách rozhodně neobjeví,“ odpověděla s náznakem úsměvu, odbočila do mé ulice a zastavila u obrubníku. Vzala jsem za kliku a otevřela dveře. Teď, nebo nikdy!

„Mrzí mě, že jsem to podělala,“ řekla jsem. „Vím, že kdybych pořádně vnímala, co se kolem mě děje, nejspíš by neumřela.“

Tullochová sundala obě ruce z volantu a otočila se, aby se mi mohla pořádně podívat do tváře. „O čem to mluvíte?“ zeptala se.

„Kdybych to napadení viděla, mohla jsem mu zabránit,“ řekla jsem. „I kdyby na to bylo pozdě, mohla jsem identifikovat pachatele.“

Pomalu přikývla. „Ano, to je možné,“ poznamenala. „Anebo jsem teď mohla vyšetřovat smrt dvou ženských a v Southwarku by přišli o policajtku.“

Otočila klíčem v zapalování a motor utichl. „Každopádně,“ pokračovala, „nezapomeňte, že psi vraha vystopovali k uličce, ze které jste vyšla. Slyšel vás přicházet a utekl. Zabil ji a nechal ji tam umřít ještě dřív, než jste se k tomu místu přiblížila.“

Měla pravdu. Na to jsem nepomyslela. Díky bohu.

„Nemůžete za to, co se stalo Geraldine Jonesové, Lacey,“ pokračovala Tullochová. „Jestli vás trápí zrovna tohle, zapomeňte na to. A trochu si odpočiňte.“

Nebyla to moje chyba. Geraldine Jonesová nezemřela kvůli mně. Vystoupila jsem z auta a poděkovala Tullochové za svezení. Řekla mi, ať se v pondělí ráno dostavím na stanici v Lewishamu, a odjela, jakmile jsem zavřela dveře auta. Dívala jsem se, jak stříbrný mercedes odbočil na hlavní ulici, a cítila se zvláště odstrčená.

Nemohla jsem nic dělat. Byla jsem svědkyně, ne vyšetřovatelka. Konečně jsem dorazila domů. Tullochová měla pravdu, potřebovala jsem si odpočinout.

Všude kolem mě ale kypěl život a večer byl zalitý zlatým světlem, tak typickým pro září. Tenhle večer opravdu nebyl stvořený na to, aby člověk zůstal sám doma. Ani já. Vešla jsem do bytu a skočila jsem do sprchy. Za půl hodiny už jsem vycházela ven a byla jsem rozhodnutá vynahradit si ztracený čas.

Anebo taky ne. Nahoře na schodech, které vedly ke mně do suterénu, stála neupravená holka v růžové bundě, která jako by se nedokázala rozhodnout, jestli má sejít k mým dveřím, nebo ne. Když jsem se objevila, lekla se. Pak ustoupila a počkala, až vyjdu po schodech a přidám se k ní.

„Lacey,“ řekla k mému překvapení. Byla jsem si jistá, že jsem ji nikdy neviděla. „Můžu s vámi mluvit? O té včerejší vraždě? Potřebuju vám říct něco důležitého.“

15

„My se známe?“ zeptala jsem se.

Dívce bylo něco přes dvacet, a i když to dost nerada říkám, nebyl na ni moc hezký pohled. Na černo obarvené vlasy měla ulíznuté dozadu nějakou mastnou pomádou a příliš silnou vrstvou make-upu se neúspěšně snažila překrýt větší množství pupínků, které se jí vyrazily na bradě. V levém uchu se jí skvělo šest náušnic a pravé ucho jí chybělo. Po pravé čelisti a na pravé straně krku se jí táhly příšerné jizvy po popáleninách.

„Jsem Emma Bostonová,“ oznámila mi hlasem, který by se hodil spíš k postaršímu kuřákovi. „Pracuju na té včerejší vraždě. Mám pro vás nějaké informace. Můžeme jít dovnitř?“

„Jak to myslíte, že na tom případu pracujete?“ zeptala jsem se jí a pokoušela se vzpomenout, jestli jsem ji viděla v Lewishamu, nebo dokonce v Southwarku.

Bostonová měla velké sluneční brýle, za nimiž jí nebyly vůbec vidět oči. Zdalipak jí je oheň taky poškodil? „Vy jste ji našla,“ právě říkala. „Slyšela jsem, že byla ještě živá. Je to pravda?“

Tahle ženská nebyla žádná policajtk. „Ještě jednou se vás zeptám a pak vás požádám, abyste odsud odešla. Co tu přesně chcete?“

Bostonová mi chtěla odpovědět, ale vtom dostala záchvat kašle. „Řekla něco před smrtí?“ vypravila ze sebe, když zase popadla dech. „Víte už, kdo to je?“

Pochopila jsem. „Jste reportérka?“ zeptala jsem se.

Její ústa dostala tvrdý výraz. Byla zvyklá, že na ni lidé ne-reagují dobře. „Koukněte, obě máme svoji práci,“ nedala se. „Jenom si myslím, že si můžeme navzájem pomoci.“ Rozhlédla se po ulici. „Můžeme si někde popovídat?“ pokračovala. „Opravdu pro vás mám informace.“

„Vyšetřování vede inspektorka Tullochová,“ řekla jsem. „Sídlí na lewishamské policejní stanici.“

„Fajn,“ hlesla. „Ale já mám dopis, který možná psal vrah. Jelikož je v něm vaše jméno, myslela jsem si, že vás bude zajímat. Ale koukám, že jsem se spletla.“

Odstrčila mě a vydala se směrem k Wandsworth Road. Sledovala jsem ji a byla jsem přesvědčená, že lže, ale...

Dohnala jsem ji deset metrů od nároží. „Omlouvám se,“ řekla jsem. „Mám za sebou dlouhý den.“

Její ústa ztratila sveřepý výraz. Podívala se na hospodu na rohu. „Co kdybyste mě pozvala do hospody?“ zeptala se.

Byla sobota večer a hospoda měla plno, ale zašly jsme na zahrádku a objevily tam volný koutek, kde jsme se opřely o stěnu. Bostonová z kapsy vytáhla krabičku cigaret a zapálila si. Upíjela jsem ze své dietní koly a čekala. Znovu zakašlala a přistihla mě, jak se dívám na krabičku.

„Neměla bych kouřit,“ přiznala, „ale stejně mám plíce v hajzlu, takže je to vlastně jedno.“

„To mě mrzí,“ řekla jsem. Všechno bylo relativní. Můj život taky za moc nestál, ale kdybych vypadala tak jako ona, byl by mnohem horší. „Všechno, co mi povíte, může být mimo záznam,“ slíbila, když zhluboka potáhla z cigarety. „Necitovala bych vás ani nic podobného.“

„Rozumím,“ odpověděla jsem. Věděla jsem, že nejeden policajt přišel o práci a o pověst, když se bavil s novináři mimo záznam. Emma Bostonová nevytáhla zápisník a já se v duchu ptala, jestli náš rozhovor nahrává. Položila vedle mě otrhanou plátěnou tašku. „Ale připadá mi, že v tuhle chvíli toho víte víc než já,“ pokračovala jsem. „Já se vyšetřování neúčastním.“

„Ale našla jste ji?“

Přikývla jsem.

„Povídala něco?“

„Neříkala jste, že máte dopis?“ zeptala jsem se. Nemohla jsem Bostonové jenom ze soucitu sdělit víc, než bylo záhodno. „Dopis, ve kterém je zmínka o mně,“ pokračovala jsem. „Jestli to byl jenom trik, abyste mě sem dostala, jdu domů.“

Sáhla do tašky a vytáhla z ní tenké, průhledné plastové desky s kusem papíru uvnitř.

„Kromě mě se ho nikdo nedotkl,“ řekla. „Nedošlo mi, co to je, dokud jsem to nevyndala z obálky, ale pak jsem to rovnou strčila do těch desek. Tak se to dělá, ne?“ Očividně chtěla, abych její počínání schválila.

„Přinesl to pošťák?“ zeptala jsem se.

Zavrtěla hlavou. „Ne. Včera v noci mi to někdo prostrčil dírou na dopisy v domovních dveřích. Našla jsem to dneska ráno.“

„Můžu se podívat?“

Podala mi desky. Uvnitř byl list světle hnědého dopisního papíru standardní velikosti. Uprostřed byl podélně přeložený na polovinu a pak dvakrát dovnitř. Sklady byly docela výrazné a písmo úhledné a čitelné, provedené červeným inkoustem. Připadalo mi znepokojivě povědomé. Rychle jsem dopis přečetla. Ještě jsem se nedostala do poloviny a už jsem cítila, jak mi hoří tváře.

*Vážená šéfová,
tak se mi doneslo, že Drzej Jacky je zpátky. To jsem se nasmál. Je to pravda? Jestli jo, tak doufám, že policie jde chytře po správný stopě.*

Zeptejte se za mě vyšetřovatelky Flintový, jestli ta dáma stihla pípnout. Nestih jsem jí ušmíknout uši, ale zbejvá plno času na další roztomilý hrátky.

Upřímně Váš (Ne)přítel

Doufám, že se Vám líbí ta opravdovská červená.

Vrátila jsem jí dopis. „To jsou úplně nesmysly,“ prohlásila jsem. „Nějaký pitomec si myslí, že je vtipný.“

Bostonová natáhla krk, jako by si mě zpoza tmavých brýlí pozorněji prohlížela. „Jste si jistá?“ zeptala se. „Dost jste zbledla.“

Musím si zapamatovat, že tuhle holku není dobré podceňovat.

„Vlastně jsem si nejdřív myslela, že je to jenom vtip,“ pokračovala. „Ale pak jsem zjistila, že jste s ní byla, když umřela, a přehodnotila jsem to. Tohle moc lidí nevědělo.“

Skutečnost, že se mým jménem ohánějí neznámí lidé, mi

dělala větší vrásky na čele, než jsem byla ochotná připustit. Ale mnohem větší starost mi dělalo to, že jsem ten dopis, nebo nějaký hodně podobný, už někde viděla. „No, jestli jste to zjistila, tak to nemohlo být zas tak těžké,“ odpověděla jsem. Chtěla jsem získat čas.

„Odposloucháváme policejní vysílačky,“ řekla tónem, který naznačoval, že protesty jsou marné. „Můj kluk udělal záznam ze včerejšího večera. Většina lidí na to nemá vybavení. Všechno mi došlo až při narážce na Drzého Jackyho.“

Znovu jsem si od ní dopis vzala a ještě jednou jsem si přečetla několik prvních řádků. *Vážená šéfová, tak se mi doneslo, že Drzej Jacky je zpátky. To jsem se nasmál.*

„Kdo je Drzej Jacky?“ zeptala jsem se, ale vtom se staly dvě věci najednou. Na mobilu mi zapípala zpráva a vzpomněla jsem si, komu se přezdívalo Drzej Jacky.

„Zkuste si to vygooglovat,“ navrhla Bostonová. „Na webu najdete tisíce odkazů. Drzej Jacky je jedna z přezdívek...“

„Jacka Rozparovače,“ dořekla jsem za ni. „Ten si přece říkal Drzej Jacky v dopisech, které posílal policii.“

„A do novin,“ dodala Bostonová. Uvědomila jsem si, že na ni až moc upřeně zírám. Vytáhla jsem z tašky mobil. Zpráva byla od Peta Stenninga a stálo v ní, že spolu s několika kolegy jde do hospody Nag's Head v Peckhamu, jestli se k nim chci přidat. Viděli jsme se dvakrát během čtyřiaadvaceti hodin a nejspíš začal vzpomínat na staré dobré časy. Možná zapomněl, že jsem nepřijala ani jedno z jeho pozvání do hospody.

„O Jacku Rozparovači toho vím dost málo,“ řekla jsem, aniž bych přesně věděla, proč lžu. „Nezabíjel prostitutky?“

„Zabíjel,“ potvrdila Bostonová. „Měl jich na svědomí hodně. Vždycky jim podřízl hrdlo a rozpáral břicho. Přesně jako se to stalo té ženské v pátek večer. První oběť, Polly Nicholsovou, zavraždil 31. srpna 1888, po ní následovaly další. Možná máte co dělat s napodobitelem.“

„Můžu si to nechat?“ zeptala jsem se a ukázala jsem na dopis.

„Co mi za to řeknete?“ odpověděla otázkou.

Zavrtěla jsem hlavou.

„V tom případě nemůžete,“ odsekla.

Držela jsem dopis nad stolem, aby si ho mohla vzít, a uvědomila jsem si, že se mi třese ruka. „Prošetřím, co jste mi pověřila,“ řekla jsem. „Udělám to dneska večer. A pokud mi bude připadat, že to sedí, domluvím vám schůzku s inspektorkou Tullochovou. Nechám na ní, co vám prozradí, ale bude mnohem ochotnější ke spolupráci, pokud do té doby, než se s ní sejdete, nic nezveřejníte.“

Bostonová plastové desky opatrně vrátila do obálky. „Potřebuju se s ní sejít zítra,“ řekla, „jinak to pustím ven.“

„Máte přístup ke skeneru?“ zeptala jsem se. Když přikývla, načmárala jsem na kousek papíru svoji pracovní e-mailovou adresu a podala jí ho. Musela jsem doufat, že se e-mail automaticky přepoše do Lewishamu. „Oskenujte ten dopis a pošlete mi ho,“ požádala jsem ji. „Kromě vás ať se originálu nikdo nedotkne. Jak se s vámi můžu zítra spojit?“

Bostonová mi napsala svoji adresu a telefonní čísla. Naposledy jsem se napila koly a odešla z hospody. Zamířila jsem domů a posunula se v čase o nějakých dvanáct let zpátky.

16

Jako teenagerka jsem měla pokoj, který se vůbec nepodobal strohé poloprázdné místnosti, v níž spím teď. Byl plný knih – ležely nacpané na policích, stály v komíncích na prádelnicích, padaly z šatníku, a dokonce byly napěchované pod postelí. Tehdy jsem vlastnila plno knih. Mnohé z nich byly detektivky a většina pojednávala o skutečných zločinech. Kdybych se objevila v televizní vědomostní soutěži Mastermind, mým speciálním tématem by byly násilné činy.

Doma jsem byla teprve několik minut, ale už mi připadalo, jako by se v bytě oteplilo a zmenšil se tam prostor. Jako by se k sobě stěny o několik centimetrů přiblížily. Potřebovala jsem na vzduch. Venku jsem došla k jasmínu, který na můj pozemek přepadá přes zeď ze sousední zahrady. Zhluboka jsem se nadechla a vtáhla do nosních dírek jemnou sladkou vůni. Přála jsem si, aby mi trochu vyčistila hlavu a přenesla mě z minulosti zpátky do současnosti.

Nefungovalo to. Vrátila jsem se o dvanáct, možná o čtrnáct let zpátky, do hodiny dějepisu na základní škole.

Znuděně jsem si čmárala do sešitu a potichu si povídala se sousedkou. Vzpomínám si, že se na mě učitelka upřeně dívala slabozrakýma očima. Trochu se mě bála, ale čas od času měla nutkání čelit svým démonům. „Máš nějakou oblíbenou historickou postavu?“ zeptala se mě.

Poslouchala jsem ji na půl ucha – to mi vždycky šlo – a slyšela jsem, jak moji spolužáci jmenují Olivera Cromwella, Leonarda da Vinciho, Alžbětu I., Einsteina.

„Jacka Rozparovače,“ odpověděla jsem klidně a celá třída vybuchla smíchy. Učitelka dvakrát zamrkala, sebrala víc odvahy než jindy a vybidla mě, abych svoji volbu vysvětlila. A tak jsem to udělala. Pověděla jsem jí a celé třídě o lesku a bídě viktoriánského Londýna a o vrahovi, který změnil náš způsob uvažování o zlu páchaném člověkem. Vykládala jsem o strachu, který se rozlezl po East Endu jako viktoriánský smog, a o pobavení, s nímž lidé sledovali bezmocnost policie.

Pověděla jsem jim taky svou vlastní teorii o Jackovi. O tom, jak se nám vrah (nebo jeho duch) i po více než sto letech nejspíš pořád směje.

Dodneška jsem na to vůbec nepomyslela. Opravdu jsem zapomněla, že kdysi jsem za svou oblíbenou historickou postavu označila Jacka Rozparovače. A teď mě dopis podepsaný jedním z jeho pseudonymů spojil s páteční vraždou.

17

Když jsem vešla do Nag's Head, našla jsem Stenninga a několik dalších policajtů z oddělení vražd, jak postávají kolem hracího automatu. Poznala jsem Toma Barretta, detektiva, s nímž jsem toho dne několik hodin seděla u záznamů z bezpečnostních kamer. Stenning mě upozoroval a vyrazil ke mně. Cestou málem převrhl stůl plný pití.

„Hergot, Flintová,“ řekl, když se ke mně dostal dost blízko. „To je ale proměna!“

Chlapi! Rozpustila jsem si vlasy, trochu jsem se namalovala a převlékla se do džínů a trička, které mi dokonale padly. Vlastně jsem žádnou velkou změnu neprovedla, ale už jako teenagerka jsem zjistila, jak malý může být rozdíl mezi ženou, které si nikdo nevšímne, a takovou, kterou zaregistruje každý. Většinou, hlavně v práci, radši zůstávám neviditelná. Nosím o číslo větší, nenápadné oblečení, nelíčím se, na nose mám velké brýle, které vlastně nepotřebuju, a vlasy si pevně stahuju do culíku. Pokud nemám co říct, mlčím a vsadila bych se, že dokud jsem se nestala nedobrovolnou účastnicí vyšetřování vraždy, většina lidí na stanici v Southwarku

vůbec netušila, kdo jsem. Když jdu večer ven, vypadám úplně jinak.

Za normálních okolností bych s kolegy z práce nikam nešla. Obvykle jsem se s nimi mimo práci vůbec nestýkala, ale už jsem se převlékla a po Emmině návštěvě a celé té věci s Jackem Rozparovačem jsem byla nabuzená a doma bych neposeděla.

„Vrátil ses zrovna z Chiswicku?“ zeptala jsem se, když jsme se usadili u baru. „Byla to určitě Geraldine Jonesová?“

„Oficiálně jsme její totožnost ještě nepotvrdili,“ odpověděl Stenning.

„A neoficiálně?“

„Neoficiálně jsme v domě našli fotografie,“ přiznal. „Je to ona. Její au pair tvrdí, že paní Jonesovou neviděla od pátečního rána. Myslela si, že možná změnila názor a odjela s panem Jonesem a jeho nejstarším synem. Jsou na golfovém víkendu nedaleko Bath. Nebo aspoň byli. Teď už by měli být zpátky. Inspektorka Tullochová tam zůstala, aby si s ním promluvila, až se vrátí.“

„A nechala ho identifikovat tělo?“

Stenning přikývl.

„Tušíš, co v té čtvrti dělala?“ zeptala jsem se, zrovna když se otevřely dveře hospody a vstoupila do nich povědomá vysoká postava. Do háje!

„Zběžně jsme prohledali dům,“ řekl Stenning. „Au pair nám toho moc neřekla. Dost ji vyděsilo, že má v domě tolik policajtů. Ale nenašli jsme nic nezvyklého. Žádné sáčky s kokainem v záchodové nádrži. Ti lidé na první pohled vypadají jako úplně obyčejná londýnská rodina z vyšší střední tří-

dy. Manžel zastává nějaký významný post v pojišťovně a ona pracovala na půl úvazku v galerii. Mají dva syny – jeden je začínající doktor, ten druhý studuje na univerzitě.“

„Co ten mladší syn?“ zeptala jsem se. „Ten starší je s tátou, a kde je ten druhý?“

„Na cestách,“ odpověděl Stenning. „Za pár dní má přijet, aby stihl včas nastoupit na univerzitu.“

Blížil se k nám Joesbury. Do prdele práce!

„Dobrej, Flintová,“ řekl, když došel k baru a udělal několik zbytečných kroků navíc, aby si mohl stoupnout vedle mě. „Co si oba dáte?“

Uběhly dvě hodiny a já jsem se stále nezmínila o návštěvě Emmy Bostonové. Na jednu stranu jsem věděla, že to opravdu musím udělat. Na druhou stranu byl jediným přítomným nadřazeným Joesbury a já jsem nebyla moc ochotná začít před ním s divokými teoriemi o sériových vrazích z devatenáctého století, dokud si nebudu trochu jistější fakty. Pokud by ten nápad rovnou nezatratil, požadoval by detaily, které jsem si už dávno nepamatovala. Myslím, že jsem zrovna sbírala odvalu, abych něco řekla, když mu zavolala Tullochová a on odešel. Krátce poté se skupina rozešla.

Situaci nevylepšilo ani to, že si z něho všichni ostatní sedli na zadek. Skoro celou dobu skupinu bavil historkami ze své práce tajného.

„Jednou jsem takhle seděl v policejním minibusu,“ vykládal. „Zatkli mě spolu s tlupou fandů z Tottenhamu. Na podlaze jsem zahlédl megafon, zvedl jsem ho a začal jsem hulákat z okna, a co myslíte, že mi všichni řekli? ‚Drž hubu, nebo nás dostaneš do maléru.‘“

Všichni se na celé kolo rozchechtali. Přinutila jsem se ke zdvořilému úsměvu, ale pak jsem zjistila, že Joesbury se dívá mým směrem, a zase mě bodl pocit provinění. Tady se vyšetřovala vražda. Měla jsem informace, které možná byly důležité.

Sotva Stenning, který trval na tom, že mě odveze domů, s burácením motoru odjel, rychle jsem sešla po schodech. V letu jsem zkontrolovala výklenek pod schody a pak byt. Hezky ustlaná postel, kterou jsem viděla otevřenými dveřmi, nikdy nevypadala lákavěji, ale musela počkat. Místo abych si lehla, stáhla jsem žaluzii, otevřela jsem laptop, do vyhledávače napsala *vraždy Jacka Rozparovače*...

... a zase se ze mě stala ta teenagerka s hlavou plnou informací o Jacku Rozparovači a vraždách, ke kterým došlo na konci devatenáctého století ve Whitechapelu.

V roce 1888, rok poté, co královna Viktorie oslavila padesát let na trůně, obcházel ulicemi Whitechapelu a Spitalfields sériový vrah, který se dostal do povědomí lidí jako Jack Rozparovač. Útočil na ty nejbezbrannější z celé společnosti. Jeho oběťmi se stávaly takzvané nešťastnice, jak jim říkali zdvořilí viktoriáni. Pokud člověk nebyl tak uhlazený – například pokud byl samotný Jack –, nazýval je kurvami. Byly to ženy středního věku, alkoholičky, prostitutky bez domova, které se i několikrát za noc prodávaly neznámým mužům za cenu sklenice ginu.

Vražd ve Whitechapelu bylo celkem jedenáct. K první došlo v dubnu 1888 a k poslední v únoru 1891. Poslední měsíce roku 1888, kdy se odehrála většina z nich, vešly ve známost jako Podzim hrůzy. Kdysi jsem dokázala odříkat jména

obětí, data jejich úmrtí, podrobnosti o utržených zraněních a místa jejich nálezů. Deset minut po jedné ráno jsem zavřela oči a zjistila, že to pořád dovedu.

Té noci, když jsem se na případ dívala očima dospělého profesionála, jsem si uvědomila, že Jack byl vrah, který předběhl svou dobu. V devatenáctém století byl pachatel, který zaútočil nahodile a bez motivu, něčím poměrně novým. Policie v té době byla takřka bezmocná.

V jednom ohledu jsem reagovala stejně jako v pubertě. Na vraždách byla nejzáhadnější a nejděsivější Jackova schopnost najednou se zjevit a zase beze stopy zmizet. Mnohé vraždy se staly jen několik metrů od přeplněných nocleháren nebo rušných hlavních ulic, ale on se pohyboval tiše a zůstal neviditelný.

Vraždy potom ustaly stejně náhle, jako začaly. Jack zmizel a zanechal za sebou jednu z nejtrvalejších vražednických záhad, o které se dodnes spekuluje.

Chvilí jsem seděla a přemýšlela. Pokoušela jsem se najít spojitost mezi tím, co se přihodilo ve viktoriánském Londýně, a vraždou, jejímž svědkem jsem se stala před čtyřicetiletými hodinami.

Ke své značné úlevě jsem to nedokázala. Geraldine měla zámožného manžela, rodinu, hezký dům a práci. Byla naprostým opakem žen, na které měl spaden Jack. Oběti z devatenáctého století byly náhodně vybrané a ocitly se v nesprávný čas na nesprávném místě. Geraldine se na sídliště musela vypravit z určitého důvodu. A Kennington se nacházel hodně daleko od Whitechapelu.

Pravda, zranění na jejím těle se hodně podobala těm, která utrpěla nejedna Rozparovačova oběť, ale jednatřicátý

srpen nepředstavoval výročí první z vražd ve Whitechapelu. Vražda Polly Nicholsové byla už třetí v pořadí. K první, jejíž obětí se stala Emma Smithová, došlo na začátku dubna 1888 a k druhé, při níž přišla o život Martha Tabramová, sedmého srpna téhož roku.

Něco mi ale pořád vrtalo hlavou. Nedokázala jsem říct, co to je. Rozhodla jsem se, že prohledám všechny dostupné zdroje, a podívala jsem se, jestli v první polovině roku, především v prvních dvou týdnech dubna a srpna, nedošlo k dalším vraždám. Z domova jsem se nemohla dostat do služebního počítače, ale prohledala jsem různé stránky se zprávami o událostech v hlavním městě a jeho okolí.

Nic. Pátého srpna došlo ke střelbě, ale muž, který se stal její obětí, devatenáctiletý Granadan, se uzdravoval v nemocnici. Počátkem dubna se nic nepříhodovalo. Žádná spojitost neexistovala. Proč jsem si tedy nemohla prostě jít lehnout?

Podobný způsob usmrcení taky nic neznamenal. Původní Rozparovač se nedržel jednoho modu operandi. Jeho metody se vyvíjely, a dokonce úplně měnily. O žádného současného napodobitele nešlo. Dopis Emmě Bostonové byl jenom hloupý žert. Možná ho dokonce napsala Emma sama, aby se dostala k interním informacím z vyšetřování. Už mi to stačilo.

Vytiskla jsem několik stránek souhrnných informací, které jsem mohla druhý den sdělit týmu, zavřela jsem laptop a pořádně zkontrolovala vchodové dveře. Vůbec poprvé mě napadlo, že bych si na ně nejspíš měla dát bytelnější zámek. S tím jsem si nikdy dřív nedělala starosti. Vzala jsem vytištěné stránky a chtěla jsem si je dát do tašky, abych je ráno měla po ruce. Byla jsem v polovině ložnice, když můj pohled

padl na podtitulek v polovině první stránky. Jedno slovo mě přikovalo na místě. Kanonické.

Ve Whitechapelu došlo k jedenácti vraždám. Jen málo lidí, pokud vůbec nějakí, věřilo, že je všechny spáchal Jack Rozparovač. Experti se donekonečna dohadovali, která z žen byla skutečně Rozparovačovou obětí a která ne. Emma Smithová skoro jistě ne. Na Martě Tabramové se pořád nemohli shodnout. Osobně jsem si myslela, že ke kanonickým obětem spíš nepatří. Její zranění, mnohočetná bodnutí nějakým bajonetem, se hodně lišila od zranění dalších obětí. Naproti tomu o Polly Nicholsové, oběti číslo tři, nikdo nepochyboval. Byla zavražděná v posledním dni měsíce srpna 1888 a stala se první obětí, u níž se skoro všichni shodli, že ji skutečně zabil Jack Rozparovač. Byla první z kanonické pětky.

Budík vedle postele ukazoval tři hodiny ráno. Už jsem říkala, že v Londýně nikdy není ticho. V tu chvíli bylo. Neslyšela jsem žádné zvuky. Ani auta venku, ani lidi v horních patrech, dokonce ani svůj vlastní dech.

Večer jednátřicátého srpna, kdy došlo k vraždě Geraldine Jonesové, připomínal výročí první vraždy, kterou nesporně spáchal Rozparovač. Podívala jsem se do poznámek. Její zranění byla v podstatě stejná jako rány na těle Polly Nicholsové a vrah taky beze stopy zmizel.

Budu muset probudit Tullochovou a Joesburyho. Nejspíš mi k tomu bude stačit jeden telefonát. Určitě budou mít radost.

18

Neděle 2. září

„Proč jste se o tom nezmínila dřív?“ zeptal se Joesbury o hodinu později. Zrovna táhlo na čtvrtou ráno. Stál za stolem Tullochové a nakláněl se jí přes rameno. Oba zírali na dopis, který Emma oskenovala, jak slíbila, a poslala na můj pracovní e-mail.

„Chtěla jsem mít jistotu,“ odpověděla jsem. Věděla jsem, že je to chabá výmluva. „Potřebovala jsem čas, abych si o tom mohla něco přecíst.“ Bylo to hrozně ubohé, ale pořád mnohem lepší, než „Nechtěla jsem před vámi vypadat jako blbec“.

Tullochová se ze všech sil snažila potlačit zívnutí. „Viděla jste originál?“ zeptala se.

Přikývla jsem.

„To písmo je červené?“ chtěla vědět. „Prosím vás, řekněte mi, že ten dopis je někde v bezpečí.“

„Emma mi ho nechtěla dát,“ odpověděla jsem. „Ale připadá mi, že na něj dává pozor. Uložila ho do průhledných

desek a schovala si i obálku. Jsem si úplně jistá, že je napsaný červeným inkoustem.“

„Ta šmouha dole v rohu nevypadá jako inkoust,“ poznamenal Joesbury. „Proč jste nám o tom sakra neřekla v té hospodě?“

„Nech ji, Marku,“ vyzvala ho Tullochová. „Víš stejně dobře jako já, že od pátečního večera na centrálu pořád volají nějakí cvoci.“ Znovu se na mě podívala. „O Jacku Rozparovači nic nevím,“ přiznala. „Jakže se říká těm pěti vraždám? Těm, které prý má na svědomí?“

„Kanonické,“ odpověděla jsem.

„Co to znamená? Zní to nějak nábožensky.“

„Odpovídající stanoveným pravidlům,“ odpověděl Joesbury. „Zredukované do nejzákladnější podoby.“

Tullochová nasadila prázdný výraz. „Pořád ne...“

„Nikdo doopravdy neví, proč se jim tak říká,“ vysvětlila jsem jí. „Je to jenom taková tradice mezi takzvanými ripperology. Pět vražd, které se staly mezi srpnem a prosincem 1888, se nazývá kanonická pětice.“

Joesbury zvedl obočí. Právě oko měl stále podlité krví. „Jak to, že toho o Jacku Rozparovači víte tolik?“ zeptal se.

Neprozdadila jsem mu, že Jack je moje oblíbená historická postava. Nějak jsem pochybovala, že by to přijal dobře. „Říkala jsem vám, že mě zajímají zločinci,“ odpověděla jsem. „Bylo to tak vždycky. Kvůli tomu se přece lidi dávají k policii, ne?“

„A první z té kanonické pětice se jmenovala Polly?“ zeptala se Tullochová. „Jste si tím jistá?“

Přikývla jsem. „Přesněji řečeno – jmenovala se Mary Ann,“ odpověděla jsem. „Ale všichni ji znali jako Polly.“

Tullochová střelila pohledem po Joesburym. Chvilí na ni zíral a pak pokrčil rameny.

„Proč se...?“ začala jsem.

Tullochová mě mávnutím ruky umlčela, zvedla telefon a vytočila interní klapku. „Najděte mi záznamy všech telefonátů, které centrála přijala od pátku,“ nařídila osobě na druhém konci. „Ať někdo spočítá, v kolika z nich je zmíněný Jack Rozparovač. Ano, slyšel jste správně, Jack Rozparovač. Potřebuju je hned teď.“

Položila telefon a znovu se na mě podívala. Otevřela ústa, ale Joesbury ji předběhl.

„Neposílal Rozparovač dopisy?“ zeptal se. „Pokud si vzpomínám, vysmíval se policii.“

„Tehdy poslal hodně dopisů,“ řekla jsem. „Nejen policii, ale taky novinám. Dokonce i soukromým osobám. Obecně se považují za podvrhy. Nepsal je vrah.“

„Viděl jsem to v nějakém filmu. Nebyla v jednom dopise část lidského těla?“ zeptal se Joesbury. Zády se opíral o okení parapet. „Mimochodem, z Rozparovače se nakonec vyklubal vnuk královny Viktorie,“ pokračoval.

„Vedoucímú jedné skupiny z výboru bdělosti někdo opravdu poslal lidskou ledvinu,“ řekla jsem. „Přiložil ji k dopisu nazvanému *Z pekla*. Jedné z obětí opravdu chyběla ledvina. Ale v té době se nedalo nijak rozhodnout, jestli patřila jí, nebo jestli to byl další žert.“

„Geraldine Jonesové žádný kus těla nechyběl,“ namítla Tullochová.

„Ten, kdo zabil Geraldine Jonesovou, neměl čas vzít si suvenýr,“ odpověděl Joesbury. „O to se postarala vyšetřovatelka Flintová. Myslím, že bychom se na ty dopisy měli podívat.“

Takže, Flintová, zdá se mi, že jste naše místní ripperoložka. Vyhledejte nám nějaké webové stránky s touhle tematikou.“

S Tullochovou a Joesburym za zády to nebylo snadné, ale po několika nezdařených pokusech jsem našla stránku, kterou jsem hledala. Specializovala se na stovky Rozparovačových dopisů.

Úvodní text vysvětloval, co už jsem Tullochové s Joesburym pověděla – že většina „Rozparovačových“ dopisů se považuje za podvrhy, buď za dílo novinářů, kteří se snažili zaujmout čtenáře, nebo hlupáků, kteří chtěli marnit čas policie. Podle stránky byly pravé možná jenom tři.

První z nich, nechvalně proslulý dopis začínající *Vážený šéfe*, došel do Centrální tiskové agentury sedmadvacátého září 1888 a poprvé se v něm objevil výraz Jack Rozparovač. Druhý byl pohled psaný podobným rukopisem jako dopis váženému šéfovi a odkazoval na podrobnosti zločinů, které údajně mohl vědět jenom vrah. Třetí se jmenoval *Z pekla* a byla k němu přiložená lidská ledvina.

Zrovna když jsem jeden z dopisů otevřela na monitoru, zazvonil telefon. Tullochová ho zvedla a ztuhly jí svaly v obličeji. Zamumlala, že děkuje, a položila telefon.

„Šest volajících se zmínilo, že datum se shoduje s první Rozparovačovou vraždou,“ řekla.

„Pojď se podívat na tohle, Tully,“ vyzval ji Joesbury, který zíral na monitor. Zvedl mi ruku z myši a zvětšil dopis. Uviděli jsme docela elegantním, ozdobným písmem vyvedený list z dvacátého sedmého září 1888, který dostal šéf Centrální tiskové agentury. Společně jsme si ho přečetli, Joesbury ho skoro neslyšně přefíkával. Než jsme se dostali do poloviny, udělalo se mi zle.

Váženej šéfe,

tak se mi doneslo, že mě policie chytla, ale ještě mě nemaj. To jsem se nasmál! Jak se tvářeš chytře a říkáš, že jsou na správný stopě! Ten vtípek o kožený zástěře mě vážně rozchechtal. Mám spadeno na kurvy a nepřestanu je párat, dokud mě nezabásnou. Poslední kousek se mi vážně poved. Nedal jsem tý dámě šanci ani pípnout. Jak by mě teď mohli chytit? Svoji práci miluju a zas se do ní dám. Brzo o mě a mejch roztomilejch hrátkách uslyšíte. Po poslední práci jsem si schoval trochu opravdovský červený ve flašce od zázvorovýho piva, abych s ní moh psát, ale zhoustla jako lepidlo a není k ničemu. Musí vám stačit červenej inkoust. Haha. Další dámě ušmiknu uši a pošlu je policii, ať si taky užije nějakou švandu. Nechte si tenhle dopis, dokud toho neudělám víc, a pak ho rovnou otiskněte. Mám krásnej ostrej nůž. Jakmile se naskytne příležitost, hned se dám do práce.

Hodně štěstí.

Jack Rozparovač

Snad nevadí, že se podepisuju přezdívkou.

Mark Joesbury vzal ze stolu Tullochové růžový zvýrazňovač a začal v dopise, který mi Emma Bostonová poslala, zvýrazňovat jednotlivá slova a fráze. *Tak se mi doneslo... To jsem se nasmál..., chytře..., na správný stopě..., dámě..., pípnout..., ušmiknu uši..., roztomilých kouscích..., pravý červený.*

Krátká zpráva, kterou v sobotu brzy po ránu někdo strčil Emmě otvorem ve dveřích, obsahovala dvacet slov převzatých z původního dopisu. Když ji Joesbury prošel, zakroužkoval slovo šéfová. *Vážená šéfová.*

„Proboha,“ zamumlala Tullochová.

„Ten hajzl nám poslal dopis pro šéfa,“ pronesl Joesbury pro případ, že by nám to nedošlo. Podle výrazu inspektorčina obličej se dalo soudit, že to pochopila. Mě vzadu rozbolela čelist, což obvykle znamená, že začnu zvracet. Taky mi to bylo jasné.

Tullochová se na mě podívala. „Máte její adresu?“ zeptala se.

Přikývla jsem. Zalovila jsem v tašce, vyndala z ní papírek s poznámkou, kterou jsem si udělala, a podala jí ho. Tullochová vyrazila ke dveřím.

„Nemusíš tam jet sama, Dano,“ začal Joesbury.

Tullochová se otočila, podívala se na mě a pak oslovila Joesburyho. „Nespouštěj ji z očí,“ přikázala mu a zmizela.

19

Několik sekund jsme mlčeli. Joesbury stál přímo za mnou, tak blízko, že jsem skoro slyšela jeho dech. Kdybych se chtěla dostat z místnosti, musela bych buď přeskocit stůl a rozběhnout se, anebo se k němu otočit čelem. Myslím, že jsem se zrovna napůl připravovala na skok přes stůl, když Joesbury promluvil.

„Kdybyste patřila do mého týmu, už bych vás postavil mimo službu.“

Možná, že když se nebudu hýbat ani mluvit, začne se nudit a sám odejde.

„Ten vzkaz jste měla včera v osm večer,“ pronesl. „Potom jste tři hodiny vysedávala s polovinou policajtů, kteří na tom případu pracují. Teď jsou skoro čtyři ráno a my jsme ztratili osm hodin. Víte, že to může mít rozhodující vliv na vyšetřování?“

Něbylo to od něho fér. Mediálně zajímavé případy vždycky přitahují cvoky, kteří volají na policii, píšou anonymní dopisy a vymýšlejí za vlasy přitažené konspirační teorie, pro-

tože touží po pozornosti. Všechny je sledovat by znamenalo mít k dispozici zdroje, o kterých si každý tým vyšetřovatelů může nechat jen zdát. Děláme vlastní rozhodnutí. Někdy jsou správná, jindy ne. Napůl jsem Emmu podezírala, že dopis napsala sama, aby upoutala moji pozornost a lstí ze mě vytáhla nějakou pikantní podrobnost.

Mohlo to tak klidně být. Emma mohla opsat původní dopis z devatenáctého století. Doufala jsem, že mám pravdu. Mezitím jsem se potřebovala alespoň trochu důstojně dostat z místnosti. Otočila jsem se.

Připadalo mi, jako by Joesburyho opálení trochu vybledlo. Možná byl jenom unavený. Když nic jiného, jizvy kolem jeho oka se zdály mnohem výraznější. Měl na sobě volnou košili z modré bavlny, u níž si ohrnul manžety. Chlupy na jeho zápěstí dostaly světlou, zlatavě hnědou barvu.

„O co jde s tou Polly?“ zeptala jsem se bez rozmyšlení. „Její jméno má pro vás a inspektorku Tullochovou nějaký význam. Jaký?“

Zavrtěl hlavou. Pořád se nestihl oholit. Jako většina britských mužů i on měl na bradě směsici hnědých, blondatých a rezavých vousů. Některé byly dokonce šedé.

„Nemůžete mít obojí,“ prohlásila jsem. „Nemůžete mi tvrdit, že nemám nic společného s vyšetřováním, a pak mě zprdnout na tři doby, protože jsem na něco okamžitě nezaagovala. Kdybych o Polly něco věděla, ozvala bych se dřív. I když přiznávám, že bych si tak nemohla dopřát potěšení z toho, že jsem mohla vás a inspektorku Tullochovou vytáhnout z postele.“

Joesburymu se v obličeji objevil výraz, který možná vyjadřoval zlost, ale ve skutečnosti vypadal spíš jako překvapení.

„Zavřete dveře,“ přikázal mi.

Najednou jsem znervózněla. Poslechla jsem ho. Teď jsem tu s ním byla sama.

„Nůž, kterým zabili Geraldine Jonesovou, byl úplně obyčejný kuchyňský nůž, jaký se dá koupit v každém obchodě s domácími potřebami nebo v obchodním domě,“ řekl. „Náš tým se snaží zjistit, kde ho pachatel koupil, ale jelikož to vypadá, že každý týden se jich vyrobí a prodá několik stovek, neděláme si žádné velké naděje.“

Přikývla jsem, aniž bych tušila, kam hovor směřuje.

„V jednom ohledu je ten nůž neobvyklý,“ pokračoval Joesbury. „Do čepele někdo vyryl pět písmen. Táhnou se podél ostré hrany a končí centimetr pod rukojetí. Dávají dohromady jméno.“

„Polly,“ uhodla jsem.

Trochu uklonil hlavu. „Jestli to někomu povíte, vlastnoručně vás uškrtním.“

O hodinu později jsem měla jazyk rozkousaný do krve. Joesbury se v nepřítomnosti Tullochové rozhodl, že musíme zjistit co nejvíc informací o původních Rozparovačových vraždách a já mám všechny vyhledat.

Byli jsme v hlavní vyšetřovací místnosti a Joesbury udělal místo na jedné stěně, aby se na ni mohlo pověsit všechno, co o Jacku Rozparovači zjistím. Nařídil mi, abych vytvořila složku s informacemi o každé oběti a abych věnovala zvláštní pozornost zraněním popsaným v pitevních protokolech.

Asi bych mu měla připsat k dobru, že se mi snažil pomoci. Objevil obrovskou pouliční mapu Whitechapelu a vlnkami v ní označil jedenáct míst, kde došlo k původním

vraždám. Kanonická pětice dostala červené vlaječky, ostatní žluté. Z internetu vytiskl posmrtné fotografie obětí. Taký je připevnil na stěnu a já jsem se poprvé po letech zase dívala na pětáctýřicetiletou Polly Nicholsovou. Byla malá, zavalitá a nemocná. Na sobě měla otrhané oblečení. Člověk by si těžko dovedl představit dvě odlišnější ženy než ji a Geraldine Jonesovou.

Když jsem vyjádřila pochybnost o smyslu mapy, protože Geraldine Jonesovou nezabili nikde v blízkosti Whitechape-lu, Joesbury prohlásil, že chce, abych celému týmu, jakmile dorazí, udělala prezentaci o Rozparovačových vraždách.

Noc odplynula. Nad obzor pomalu vystoupalo slunce a do místnosti začali vcházet lidé. Zpráva o posunu ve vyšetřování se rychle rozšířila a bylo tu plno. Fotografie z márnice všechny zajímaly. Zrovna jsem se nacházela v polovině sou-hrnu svědeckých výpovědí (na to, jak hustě byl Whitechapel v devatenáctém století osídlený, jich bylo překvapivě málo), když vstoupila Tullochová s detektivem Neilem Andersonem.

„To je ale ošklivá ženská,“ zabručel Anderson a šel ke kávovaru. „Kdybych byl po snídani, poblil bych se.“

Detektiv Anderson sám nebyl žádný krasavec. Měl prořídle zrzavé vlasy, nevýraznou bradu a jeho postavě by prospěl osobní tréninkový plán v místní posilovně. Když mě přistihl, jak se na něho dívám, rychle jsem sklopila oči.

„Dopis novináře na volné noze Emmě Bostonové jsme poslali na forenzní,“ řekla Tullochová celému týmu. „Slíbili nám, že se jím budou přednostně zabývat. Neil a já jsme si s Bostonovou pořádně popovídali, ale nedokázala nám povědět nic nového. Dopis přišel někdy včera brzy po ránu.“

Slečna Bostonová a její přítel prošli nahrávky našich hovorů z pátečního večera a zjistili, že vyšetřovatelka Flintová byla přítomna té vraždě. Vyslídila její adresu a včera v noci ji kontaktovala.“

„Je ještě tady?“ zeptala jsem se.

Tullochová přikývla. „Nepustím ji domů, dokud si pořádně neprohlédneme její byt. Není z toho nadšená, ale to mi nevadí.“

Jeden strážník, který včera večer seděl s námi v hospodě a nejspíš se jmenoval George, se shovívavým výrazem pozoroval Joesburyho výtvar na stěně. „Budeme tuhle věc s Rozparovačem brát vážně?“ zeptal se. „Vždyť je to jenom datum, nic víc.“

„Vyjádřím se velice jasně,“ pronesla Tullochová ostře. „Nepřeju si, aby kdokoli z vás na Jacka Rozparovače mimo tuhle místnost jenom pomyslel, dokud nebudeme mít forenzní zprávu o tom dopisu. Mezitím si potřebujeme udělat jasno, o co vlastně jde.“

„Dobře,“ ozval se Joesbury. „Vyšetřovatelka Flintová totiž už od časného rána připravuje prezentaci. Tak sem s ní, Flintová.“

Vyděšeně jsem se k němu otočila. „Ještě to nemám hotové.“

„Budeme to dávat dohromady za pochodu,“ opáčil.

Uvědomila jsem si, jak je za určitých okolností lákavé vzít nůž a rozpárat jím někomu břicho.

„Povězte nám, co můžete, Lacey,“ vyzvala mě Tullochová. „Hlavně nespěchejte.“

Všichni se na mě dívali. Nemohla jsem se z toho vyvléknout. Navíc to mohla být nejlepší možnost, jak získat zpátky

Už mě vidíš?

alespoň trochu důvěryhodnosti, minimálně u Tullochové. A tak jsem se zhluboka nadechla, šla jsem k flip chartu a pověděla svým novým kolegům příběh nejslavnějšího vraha všech dob.

20

„Jack Rozparovač byl skutečný člověk,“ začala jsem. „Ale stal se z něho mýtus. Je těžké jeho případ shrnout, poněvadž ze všeho nejdřív je potřeba oddělit známá fakta od legendy.“

Tullochová odstrčila od jednoho stolu židli. Joesbury přešel přes místnost a postavil se za ni. Najednou jsem si uvědomila, že na sobě pořád mám oblečení, které jsem si předchozího večera vzala do hospody a které přitahuje pozornost. A že se na mě dívá celé oddělení vražd. Tolik o nenápadné holce.

„Vraždy se staly před víc než sto lety,“ pokračovala jsem, „a od té doby tahle záhada přitahuje tisíce lidí po celém světě. Už tehdy se překrucovala fakta. Dost často to měla na svědomí média a někdy i policie, ale ty chyby se pak pořád opakovaly a nakonec je všichni přijali jako skutečnost.“

Po dlážděné podlaze skřípaly židle, jak si na nich přítomní dělali pohodlí. Sedělo tu přes dvacet zkušených policistů a všichni mě poslouchali.

„Za tu dobu, která od vražd uplynula, se napsalo plno

knih založených na zkreslené skutečnosti. Z těchhle knih pak čerpali další autoři,“ řekla jsem. „Když detektivové, kteří s případem měli něco společného, odešli do výslužby, napsali paměti. Aby je prodali, přidávali své vlastní teorie o totožnosti Jacka Rozparovače. Jenže tyhle teorie často neměly vůbec nic společného s tím, co si ve skutečnosti mysleli obyčejní policisté, kteří na případu pracovali.“

Tullochová si něco poznamenala na papír.

„Zkreslená fakta se pořád dokola přižívovala,“ řekla jsem. „Existují tisíce webových stránek o Rozparovačově řádění, desítky knih, filmů a dokumentů. Po Whitechapelu chodí skupiny turistů s průvodci, prohlízejí si místa, kde byly vraždy spáchány, a poslouchají výklad o tom, co se stalo.“

„Na jedné takové prohlídce jsem byl,“ ozval se zezadu Tom Barrett. „Chodil jsem s holkou, která tyhle věci milovala. Nemohl jsem se dočkat, až zalezu do hospody.“

Usmála jsem se na něho. Za to přerušení jsem mu byla vděčná. Dalo mi možnost popadnout dech. Od chvíle, kdy jsem začala mluvit, mě všichni přítomní pozorně poslouchali. Uvědomila jsem si, že i těmhle lidem, pro něž jsou vraždy a násilí denním chlebem, dokáže Jack učarovat.

„Takže pokud chcete provést aspoň trochu přesnou analýzu toho, co se stalo,“ pokračovala jsem, „musíte ignorovat všechny sekundární zdroje a rovnou jít do původní dokumentace. Do hlášení strážníků a policejních doktorů, kteří se zúčastnili vyšetřování, do pitevních protokolů obětí. Projít svědecké výpovědi, prohlídnout fotografie. Moc toho k dispozici není, ale pokud nebudete čerpat jenom z primárních zdrojů, zavede vás to nesprávným směrem. Dává to vůbec nějaký smysl?“

„Dokonalý,“ odpověděla Tullochová a já viděla, jak za jejími zády přikyvuje několik dalších lidí.

Trochu mi to dodalo odvalu, a tak jsem pokračovala. „V roce 1888 a na začátku roku 1889 ve Whitechapelu došlo k devíti vraždám,“ řekla jsem a otočila se k Joesburyho mapě na stěně. „O několik měsíců později k několika dalším. Všechny oběti byly prostitutky, většinou středního věku a v zoufalé situaci. Nebyly hezké ani zdravé. Byly ze všech nejzranitelnější, protože vůbec nikoho nezajímaly.“

Nedíval se na mě jenom detektiv Anderson, který se pohodlně usadil na židli a zíral na stěnu. Podle jeho strnulosti jsem ale poznala, že mi pozorně naslouchá.

„Lidi se většinou shodnou, že jenom pět vražd spáchal tentýž člověk, hlavně kvůli zraněním na tělech obětí,“ pokračovala jsem. „První vražda se stala jednatřicátého srpna 1888.“ Zarazila jsem se. Klimatizace v místnosti docela prudce foukala a mě začalo nepříjemně škrábat v krku.

„Pokračujte, Lacey,“ vyzvala mě Tullochová a v hlase jí zazněla netrpělivost. Joesbury mi zmizel ze zorného pole.

„Mary Ann Nicholsovou, známou jako Polly Nicholsovou, našli dvacet minut před čtvrtou ráno v tmavé uličce, které se říkalo Bucks Row. Když ji objevili, nejspíš ještě žila, ale umřela dřív, než dorazil doktor. Odvezli ji do márnice, kde provedli pitvu. Na krku měla dvě hluboké řezné rány. Přetínaly jí obě krční tepny a vedly až k obratlům. Podle policejního doktora byly řezy provedeny nožem s tlustou, středně ostrou čepelí, který pachatel použil s velkou silou. Taky měla několik bodných ran na břicho vedených shora dolů.“

Odmlčela jsem se a ztěžka jsem polkla.

„Podle doktora musel útočník mít nějaké anatomické

znalosti, protože bodal do všech životně důležitých orgánů,“ řekla jsem. „Mimochodem, tahle poznámka vedla k teorii, že Jack byl chirurg. Doktor došel k závěru, že pachateli na vraždu stačilo jenom čtyři nebo pět minut.“

Několik lidí zvedlo obočí. Potom se přede mnou objevil Joesbury se sklenicí vody v ruce. Nepodíval se mi do očí, jenom mi podal sklenici a já si ji od něho vzala.

„O Rozparovači často uslyšíte,“ řekla jsem po několika doušcích, „že beze stopy zmizel. Tak totiž pracoval. Tehdejší policie důkladně prohledala oblast kolem Bucks Row, ale vůbec nic nenašla. Jen pár metrů od místa, kde byla Polly zavražděna, spali lidi, ale nikdo z nich vůbec nic neslyšel. Když ji našli, ještě žila, i když měla příšerné rány, takže vrah možná zrovna těsně předtím zmizel. Nikdo nic neviděl.“

„To se hodně podobá tomu, co se stalo v pátek večer,“ poznamenal Stenning od svého stolu u okna.

Všichni chvíli mlčeli.

„Na druhou stranu Kennington je hodně daleko od Whitechapelu, Geraldine Jonesová nebyla prostitutka a nezabili ji brzy ráno,“ namítl Mark Joesbury. „Nenechme se unést. Kdy zase udeřil, Flintová?“

„Počkejte chvílku,“ vložila se do toho Tullochová. „Můžu jenom...“

Ozvalo se zaklepání na dveře a všichni k nim otočili hlavu. Objevil se v nich neznámý muž, ale Tullochová vstala a kývla na něho.

„Dáme si pauzu,“ prohlásila. „Děkuju vám, Lacey.“

Když jsem se znovu posadila ke stolu, který mi dočasně přidělili, pokusila jsem se najít víc informací o Emmě

Bostonové. V žádném z online seznamů novinářů jsem ji neobjevila. Nebyla členkou Národní unie novinářů ani jsem od ní nenašla jediný článek v archívech celostátních nebo větších regionálních novin. Ale zmiňovali se o ní autoři neoficiálních anonymních blogů z řad policie.

Emma Bostonová za svou krátkou novinářskou kariéru v hlavním městě dokázala naštvat nejednoho mého kolegu. Podle populárního blogu Davea z Dagenhamu to byla mrcha s proříznutou hubou, odporná jak fyzicky, tak morálně, která se živí lhaním a za pár liber by prodala i vlastní babičku. Další blogger psal, že Emma bere drogy, a doporučoval pravidelné šťáry ve slumu, kde bydlí.

Blížilo se poledne. Do dveří strčil hlavu Stenning a sdělil mi, že tým jde do nedaleké hospody na brzký oběd. Když se mě zeptal, jestli půjdu s nimi, zavrtěla jsem hlavou hlavně proto, že jsem zahlédla, jak s ostatními z budovy vychází i Joesbury. Na tom chlapovi mě něco prostě vyvádělo z míry.

Místo toho jsem si v kantýně koupila sendviče, bramborové lupínky a vodu v láhvi. Potom jsem vyrazila dolů do vyšetřovací místnosti.

„Ahoj,“ řekla jsem, když jsem otevřela dveře.

„Jak dlouho mě tu budete držet?“ Čas strávený ve vazbě Emmě Bostonové na kráse nepřidal. Vypadala ještě bledší a pupínky jí ještě víc zčervenaly a byly výraznější. Na nose pořád měla sluneční brýle, i když do místnosti nepronikalo žádné denní světlo.

„Je to nutné,“ odpověděla jsem. Posadila jsem se a nabídla jí, ať si vybere sendvič. „Potřebujeme zjistit, kdo napsal ten dopis. Jestli ve vašem bytě nechal nějaké stopy, potřebujeme je.“

„Strčil ho dovnitř otvorem na dopisy. Pokud po sobě nechal nějaké stopy, budou na dveřích. Snažíte se dokázat, že jsem to napsala sama.“

Nemělo smysl se přít. „No, potřebujeme to vyloučit,“ řekla jsem. „Nabídl vám někdo oběd?“

„Nenapsala jsem to.“

„Já vím,“ ujistila jsem ji a uvědomila si, že Emmu opravdu nepovažuji za lhářku. „Ale jestli je pravý, musíte být hodně opatrná. Vyhlédl si vás vrah Geraldine Jonesové. Ví, kde bydlíte.“

Obě jsme se na chvíli zamyslely.

„Vezměte si sendvič,“ vybídla jsem ji.

„Vlastně, někdo...“ Bostonová pokrčila rameny a přitáhla si k sobě zabalený tuňákový sendvič. Podívala se na něj a pokrčila nos.

„O víkendu na tom kantýna není nejlíp,“ řekla jsem, zrovna když se za mnou otevřely dveře. Otočila jsem hlavu a uviděla Joesburyho s objemným sáčkem z jedné bageterie v podpaží. Nepříjemně se na mě podíval a otočil se k Emmě. Sundala si sluneční brýle a zpříma se na něho podívala. Měla překrásné hnědé oči.

„Snad vám nedává jídlo z kantýny?“ zeptal se jí Joesbury. „Za to si na ni můžete stěžovat u Policejní komise. Pak mi připomeňte, že vám mám dát formulář.“ Vyndal obsah sáčku na stůl. „S kuřetem, s dresinkem z avokáda a pesta,“ dodal. „Měli poslední.“ Vzal tuňákový sendvič, který Emma nestihla rozbalit, a znovu mě sjel pohledem. Pokrčil rameny a podíval se na Emmu, jako by chtěl říct: *To se dalo čekat.*

„Dobrou chuť, dámy,“ popřál nám a vyšel ven.

Dveře se za ním zavřely a my jsme slyšely, jak udělal několik kroků po chodbě. Zastavil se a dal se s někým do řeči, nejspíš se seržantem, který měl zrovna službu. Ten vyprskl smíchy.

„Je milý,“ řekla Emma a odšroubovala víčko z láhve s čerstvě vymačkanou pomerančovou šťávou. „Na rozdíl od těch neandertálců tady. Bez urážky.“

Zírala jsem na dveře a pak jsem se znovu otočila k Emmě. „To nic,“ ujistila jsem ji.

„Byl tu už předtím a řekl mi, že mi nad hlavní dveře nainstalujete kameru,“ pokračovala. „Pro případ, že by se ten člověk, co mi hodil do bytu dopis, vrátil.“

Zrovna jsem se chystala rozbalit tuňákový sendvič, když se k nám z chodby doneslo hlasité klapání podpatků. Potom jsem zaslechla hlas Gayle Mizonové, která si polohlasem vyměnila několik vět s Joesburym. Dveře se otevřely a Gayle se na nás podívala. „Šéfová chce, abyste šla nahoru,“ řekla mi.

„Všichni se museli vrátit od oběda,“ sdělila mi cestou ke schodům. „Ta krvavá šmouha na dopise Emmě Bostonové je od lidské krve.“

Otevřela jsem dveře na konci chodby a podívala jsem se na ni. Přikývla. „Patří Geraldine,“ potvrdila mi.

21

Do svého obvyklého rejdiště v Camdenu jsem dorazila v půl jedenácté. Začínalo se zaplňovat lidmi a hrála tam tak hlasitá hudba, že nebylo slyšet vlastního slova. Odnese jsem si pití na náměstí a pomalu jsem došla k jedné soše koně. Už jsem litovala, že jsem se sem vydala.

Celé odpoledne jsem se převážně neúspěšně snažila najít si něco na práci. I když jsem nebyla přímo v týmu, vycítila jsem, že nálada na stanici je jiná. Možnost, že vražda Geraldine Jonesové je jenom začátek, všechno změnila. Jak zdůraznil Joesbury, pole působnosti se nám zatraceně rozšířilo.

Po službě jsem si odskočila na dámy. Byla jsem tam sama. Za chvilku se otevřely dveře a do vedlejší kabinky někdo vešel. Zrovna jsem spláchla, když se od vedle ozvaly dávivé zvuky. Umyla jsem si ruce a počkala, až utichnou.

„Jste v pořádku?“ zeptala jsem se, když jsem zjistila, že sousedka skončila. „Mám vám něco přinést?“

Ještě chvíli jsem tam postávala, ale odpovědi jsem se nedočkala. Chtěla jsem odejít, ale zpod dveří kabinky vykuoval modrý trenčkot, který spadl z háčku na stěně. Patřil

Tullochové. Nejspíš jsem nebyla jediná, komu povolily nervy.

A tak jsem si z chvilkového rozmaru vyšla. Věděla jsem, že kdybych strávila večer doma se svými myšlenkami, napůl bych zešílela. Navíc jsem z hlavy nedokázala vypudit písničku *To, co mám ráda*. Nedávalo to smysl. Celé roky jsem na tu starou hru nepomyslela, ale teď mi připadalo, jako by se hráz, kterou jsem si v duchu postavila, protrhla a propouštěla vzpomínky jako tenké pramínky vody.

Vlastně jsem si už ani nebyla jistá, co jsem tehdy vyjmenovala. Možná kytky a knížky. Určitě poníky. Milovala jsem všechna možná zvířata podobná koním, dokonce i osly. Proto jsem taky nejspíš měla tolik ráda Camdenské stáje. Ale roztomilé, buclaté a drzé poníky jsem měla ze všech nejradši.

Kdybych teď odešla, ještě bych stihla metro domů.

„Kam ses v pátek večer ztratila?“

Otočila jsem se a zvedla jsem oči. Stál tam světlovlasý muž, kterého jsem si pamatovala ze své poslední návštěvy. Byla neděle večer a on měl neformální oblečení – džínsy a bílé triko na zapínání s krátkými rukávy. Přes ramena si přehodil mikinu. Neformální styl mu slušel víc než oblek, ve kterém jsem ho viděla brzy po ránu v sobotu. Podívala jsem se mu na nohy. Byl obutý do drahých bot.

„Utekla jsi, jako by ti hořelo za patama,“ pokračoval, když jsem neodpověděla. Byl hezčí, než jsem si pamatovala, a taky trochu starší. Na levé ruce se mu neblýskal žádný prsten. Bylo mu přes pětatřicet, takže nejspíš měl vlastní byt.

„Zapomněla jsem vypnout plyn,“ odpověděla jsem.

Usmál se. „Došlo k výbuchu?“

Opětovala jsem jeho úsměv. „Ještě ne.“

Z jeho domu jsem odešla těsně po druhé ráno s tím, že musím brzy do práce. Vstal se mnou a nabídl se, že mi zavolá taxík. Řekla jsem mu, že už jsem to udělala, zatímco dřímala. Skoro mě nechtěl pustit ze dveří.

Nekomplikovaný sex bez podmínek s krásnou neznámou. O něčem takovém sní většina mužů. Právě to jsem nabízela a nikdy mě nepřekvapilo, jak snadno mě muž, kterého jsem zrovna potkala, dokáže pozvat k sobě domů. Překvapovalo mě, kolik z nich se chtělo se mnou znovu sejít. Obvykle jsem jim dala své telefonní číslo a schválně jsem v něm prohodila několik číslic. Mí milenci na jednu noc pak možná na opačném konci Londýna naháněli nějakou šťastně vdanou matku čtyř dětí.

Když se za mnou zavřely domovní dveře a na chodbě dozněly jeho kroky, chvíli jsem stála na prahu, vdechovala čerstvý vzduch a čekala na taxík.

Moje rané sexuální zážitky byly spojené s násilím. To nebylo až tak neobvyklé, ale před několika lety jsem si uvědomila, že ženy s mojí minulostí mají několik možností. Buď se začnou chovat ostražitě, bojí se jakéhokoli blízkého vztahu, a jakmile se objeví nějaký slušný muž, pověsí se mu na krk. Nebo se mužům úplně vyhýbají a vezmou věci do svých rukou, jestli mi rozumíte. Anebo se s danou situací vyrovnají a stanou se paními vlastního osudu.

Za dvě minuty u mě zastavil objednaný taxík. Jeho řidič mě už několik let v časných ranních hodinách vozí domů. Zdraví mě jako starou známou.

Vím, že moje výlety jsou samozřejmě riskantní, nejsem hloupá. Ale za ty roky jsem se naučila mužské dost dobře odhadnout. Když se výjimečně spletu, dokážu se o sebe postarat. Jako mladá policistka se musím udržovat v kondici a zvládat fyzicky náročné situace. Pokud by všechno ostatní selhalo, což se zatím nestalo, ukázala bych příslušnému zmetkovi služební průkaz a pohrozila mu, že ho na celou noc strčím do vězení.

Když se to tak vezme, trocha mužské agresivity mi vůbec nevadí. Mám dostatek vlastní, takže jí dokážu čelit.

Před svým domem jsem vystoupila z taxíku, zaplatila řidiči a popřála mu dobrou noc. Konečně jsem se cítila doopravdy unavená. Možná i usnu. Vyšla jsem dolů po schodech.

Na nohou jsem pořád měla boty na vysokém podpatku, takže když mě za vlasy zezadu popadla něčí ruka, úplně jsem ztratila rovnováhu. Neměla jsem se o co opřít, nemohla jsem se nijak bránit. Kdosi mě ze spodních dvou schodů strhl do stínu pod schodištěm. Kupředu mě tlačila tíha, které jsem se v žádném případě nemohla ubránit. Skončila jsem přitisknutá obličejem k dřevěným dveřím svého bytu. Na krku jsem ucítila něco chladného a tvrdého a došlo mi, že je to nůž.

„Je to takhle jednoduché,“ řekl mi do ucha nějaký hlas. „Tohle je to poslední, co cítila Geraldine.“

22

Silný tlak na mé tělo zničehonic povolil. Málem jsem upadla, ale stihla jsem se zachytit rámu dveří. Zhluboka jsem se nadechla a pomalu se otočila.

Mark Joesbury nade mnou kroutil hlavou jako nad ubožáčkou, která je pod jeho úroveň a on se jí musí zabývat. V pravé ruce držel klíče od auta. Ty mi přitiskl ke krku, ne nůž.

„Hergot, vy jste se snad zbláznila!“ vyjel na mě hlasem, který byl určitě slyšet až nahoře na ulici.

„Co na mě saháte?“ vyštěkla jsem. „Za tohle vás nechám potrestat...“

„Fakt? Vážně půjdete za Tullochovou a povíte jí, že jste šukala někde v severním Londýně, když vám speciálně přikázala, že máte jít domů, zamknout všechny dveře a zalézt do postele?“

Vždyť každou chvíli probudí lidi v horních patrech!

„Sakra, proč mě sledujete, vy trapný, ubohý...“

„Venku pobíhá chlap, kterého baví rozřezávat ženské.“ Joesbury přistoupil o krok blíž a o maličko ztišil hlas.

„V pátek jste se mu tak tak vyhnula a čistě pro vaši informaci, jak se jmenujete a nejspíš taky kde bydlíte.“

„To vám nedává právo...“

„Mlčte!“ okřikl mě. „Většina ženských by na vašem místě byla strachem bez sebe. Jak to, že s vámi to nic nedělá?“

„Vůbec netuším...“ Teď se každou chvílí probudí lidi nad námi.

Joesbury stál tak blízko, že jsem na obličejích cítila jeho dech. „Tohle je vaše poslední možnost říct mi to dobrovolně, Flintová,“ pronesl. Už nekřičel, jenom tiše zuřil. „Jestli o té páteční vraždě víte víc, než jste nám řekla, radím vám, abyste to vysypala.“

Kapky deště a růže. Upřený pohled světle modrých očí.

„Protože jestli to neuděláte a já zjistím, že jste něco zatajila,“ pokračoval, „rozcupuju vás na kousky.“

Zhluboka jsem se nadechla a sebrala jsem poslední zbytky odvahy. „Jděte do prdele,“ vypravila jsem ze sebe.

Měl takový výraz v očích, že jsem si chvíli myslela, že mě uhodí. Potom se ovládl, taky se zhluboka nadechl a pomalu vydechl. Znovu zavrtěl hlavou a já měla pocit, že se na mě ještě nikdy nikdo nepodíval s takovým opovržením.

„Kdybych mohl, umyl bych si nad vámi ruce, Flintová,“ pronesl. „Podle mě jenom děláte potíže. Ale Dana si vás kdovíproč oblíbila a zrovna teď nepotřebuje žádný další stres. Takže vás kvůli ní varuju. Nevyvádějte hlouposti, nebo si vás podám.“

V tu chvíli vypadal, že je toho opravdu schopen. „Jste trochu mimo,“ řekla jsem mu.

Přistoupil ke mně ještě blíž. Očividně patřil k mužům, kteří se snaží druhé zastrašit svou velikostí. „Jste členka metropolitní policie,“ prohlásil. „Na to byste neměla zapomínat.“

Doufám, že v Camdenu neděláte něco, co byste neměla. Ale jestli ano, přijdu na to. Dávejte si na mě pozor.“

Otočil se a zamířil ke schodům, ale vtom jsem se probírala. Nesměla jsem mu dovolit, aby si o mně začal zjišťovat informace. Dokázala jsem promluvit, až když stál v polovině schodů.

„Inspektore Joesbury.“

Viděla jsem, že zaregistroval změnu v mém hlase. Znovu se zhluboka nadechl, až se mu pohnula ramena.

„Do Camdenu jezdím za sexem,“ zašeptala jsem. Věděla jsem, že bedlivě naslouchá. Nechala jsem si bundu sklouznout z ramen a sledovala jsem, jak se otočil, když ji slyšel dopadnout na zem. Měla jsem na sobě šaty bez rukávů, jenom na tenká ramínka.

„Nemám stálého přítele a žádného ani nechci,“ pokračovala jsem. Joesbury se nehýbal z místa. Jeho kůže dostala ve světle pouliční lampy jemně zlatavý nádech. „Ale někdy to, co zvládnu sama, prostě nestačí. Dokážete to pochopit?“

Pravou rukou sevřel klíče od auta a udělal krok vpřed. Vracel se po schodech dolů. Co jsem to ksakru udělala? Tohle jsem neměla v plánu, na tohle nikdy nebudu připravená. Jak to, že mi to nedošlo dřív? Mark Joesbury mi naháněl strach.

Couvla jsem a ucítila na zádech studenou kamennou stěnu. Joesbury z mé tváře vyčetl paniku a zastavil se. Přivřel oči a chvíli jsme na sebe zírali. Pak se otočil, vystoupal po zbylých schodech a zmizel.

Dlouho jsem stála na místě, dávno potom, co jsem ho zaslechla odjíždět. Ani jsem se neobtěžovala zvednout bundu ze země. Když už jsem nedokázala rozlišit, jestli se třesu vztekem, strachem, nebo jenom zimou, vešla jsem do bytu.

23

27. října, před jedenácti lety

Bosá dívka proklouzne přes podestu pokrytou kobercem. Zastaví se u dveří koupelny a přitiskne se k nim.

„Cathy,“ řekne sotva slyšitelným hlasem. „Jsi tam?“

Za dveřmi je ticho. Dívka vidí, jak se na studeném laku dveří sráží její teplý dech, a zlehka na ně jedním prstem zaklepe. „Není ti nic, Cathy?“

Slyší, jak z kohoutku crčí voda a pak o kachlíky udeří kruhový věšák na ručníky.

„Cathy,“ zkusí to znovu. „Nahoře nikdo jiný není. Pusť mě dovnitř.“

Cathy neodpovídá. Dívka zkusmo vezme za kliku. Pohne se, ale dveře zůstávají zavřené. Jsou zamčené.

Ještě chvíli počká, pak ustoupí a vyrazí do ložnice. Stále se tam svítí. Když na koberci spatří zakrvácené oblečení, otočí se a vrátí se ke koupelně.

„Cathy.“ Tentokrát na dveře zaklepe hlasitěji. V přízemí

Už mě vidíš?

hraje televize, nikdo ji neuslyší. „Cathy, ty zase krvácíš?“ Žádná odpověď. „Tohle je vážný, Cathy. Povídali, že se to může stát. Jestli máš infekci, musíme k doktorovi. Prosím tě, pusť mě dovnitř, Cathy.“

Čeká dál.

ČÁST DRUHÁ

Annie

„Londýn je ochromen hrůzou.“

Star, 8. září 1888

24

Pátek 7. září

„Inspektorko Tullochová, jak moc jste si jistá, že vrah dneska večer nezaútočí znovu?“

„Vůbec si tím nejsem jistá,“ odpověděla Tullochová odměřeným tónem, při kterém jsme vždycky zpozorněli. „Ale potřetí během deseti minut opakuju, že v tuhle chvíli nemáme důvod myslet si, že budeme svědky podobného incidentu, k jakému došlo jednatřicátého srpna.“

Sešli jsme se v Novém Scotland Yardu na tiskové konferenci. Tullochová stála vepředu společně s náčelníkem z okrsku Southwark, vrchním komisařem Raymondem Pullerem, a svým přímým nadřízeným z oddělení vražd, vrchním inspektorem Davidem Weaverem. Museli přiznat, že v případě vraždy Geraldine Jonesové jejich tým nemá žádná solidní vodítka. Hodiny obcházení Brendonova sídliště a nekonečné výslechy Geraldininy rodiny a přátel nepřinesly nic, od čeho bychom se mohli odrazit. Pete Stenning dokonce pozval au pair Jonesových na skleničku a doufal, že ji něčím

zaskočí. Všechno se pečlivě zaneslo do systému HOLMES. Bezvýsledně.

„Inspektorko Tullochová, nakolik jste připravená vést takhle závažné vyšetřování?“ vykřikl kdosi z pléna. „Vzhledem k událostem loňského roku...“

Oba muži na stupínku si vyměnili pohledy a vrchní inspektor vstal. „Děkuji vám, dámy a pánové,“ řekl. „V průběhu dalšího vyšetřování smrti paní Geraldine Jonesové vždy ve vhodnou chvíli zveřejníme příslušné informace.“

Tullochová s Weaverem také vstali a následovali ho ven z místnosti. My, kteří jsme stáli vzadu, jsme se vytratili dřív, než se na nás stihli vrhnout reportéři.

Emma Bostonová právě před třemi dny uveřejnila text o napodobiteli Jacka Rozparovače a od té doby se na vyšetřovací tým neustále soustředil zájem médií. Veřejnost okamžitě zachvátila posedlost Rozparovačem. Na nočních prohlídkách Whitechapelu po stopách Jacka Rozparovače se čtyřnásobně zvýšila návštěvnost. Tullochová dokonce dostala pozvání do televizního pořadu *Dobré ráno, Británie*, aby se tam zúčastnila diskuze o nově objeveném zájmu o případ Rozparovače v britské populaci. Odmítla ho.

Za jedno jsem Emmě byla vděčná. V novinách se o mně psalo jako o „nejmenované mladé vyšetřovatelce“.

Když jsem se vrátila na stanici v Lewishamu, už se pomalu stmívalo. Na tiskovou konferenci jsem jela v jednom autě s Andersonem a Stenningem. Když jsme se blížili k zadním dveřím stanice, zahlédla jsem, jak na parkoviště vjíždí zelené audi s Markem Joesburym za volantem. Na tiskovce nebyl. Od setkání před mým bytem jsme spolu nepromluvili a skoro jsme se neviděli.

Oba kolegové šli napřed a vtom se za Joesburyho autem objevil stříbrný mercedes Tullochové. Inspektorka z něj vystoupila a beze slova šla k Joesburymu. Když byla dost blízko, přitiskl ji k sobě a ona položila hlavu na jeho rameno.

Připadala jsem si jako voyeur. Otočila jsem se, zašla jsem do chodby a řítila se ke schodům. Nahoře jsem vrazila přímo do mladé Polky, která pracuje v kantýně. Nesla tác plný špinavého nádobí.

„Koukejte pod nohy,“ vyjela jsem na ni za řinkotu hrnečků a talířků, které se poroučely na zem.

Dívka vyděšeně vykulila oči a padla na kolena.

„Proboha, moc se omlouvám,“ řekla jsem. Klekla jsem si vedle ní a cítila jsem se hrozně provinile. „Byla to moje chyba. Šla jsem moc rychle. Koukněte, já to...“

Než jsme ten binec uklidily, zbytek týmu už seděl ve vyšetřovací místnosti.

„Těší nás, že jste se k nám přidala, Flintová,“ poznamenala Tullochová. Vypadala, jako by se scvrkla. Tiskovka ji dost vyčerpala. Stejně jako frustrace z několika posledních dnů.

„Dobře,“ pokračovala, když jsem se usadila na stole vzadu v místnosti. „Může někdo potvrdit, kolik uniform navíc máme dneska večer venku?“

„Poslali jsme do ulic v podstatě všechny strážníky, kteří byli po ruce,“ odpověděl Anderson. „Náčelníci jednotlivých oddílů za chvíli přijdou na instruktáž. Soustředíme je na Brendonově sídlišti a v jeho okolí. Všechny bezpečnostní kamery fungují a jejich záznamy monitorují zvláštní posily.“

„A co ve Whitechapelu?“ zajímala se Tullochová.

„Zavolali do služby tolik lidí, kolik se dalo,“ odpověděl seržant. „Ale budou z toho mít větší bolení hlavy než my. Na místech původních vražd už je pár hlídek.“

„Ve Whitechapelu nezaútočí,“ řekl Stenning. „Zvlášť když ví, že tam na něho číhá půlka místních policajtů.“

„Nevíme, jestli vůbec zaútočí,“ povzdechla si Tullochová.

Ucítila jsem za sebou pohyb. Na instruktáž dorazili náčelníci jednotlivých uniformovaných divizí. Tullochová všem poděkovala, že přišli, a za chvíli mě zavolala dopředu. Pořád jsem se oficiálně nesměla přidat k vyšetřovacímu týmu, a tak jsem několik posledních dnů strávila jenom tím, že jsem si oprašovala vědomosti o vraždách ve Whitechapelu. Po internetu jsem si objednala skoro všechny knihy, které o tomhle tématu existovaly. V tuhle chvíli bych sama mohla vykládat turistům o Jacku Rozparovači. Tým se sešel proto, aby si vyslechl moji přednášku o Rozparovačově druhé kanonické vraždě.

„Annie Chapmanové bylo sedmačtyřicet, byla malá, měla nadváhu a chybělo jí několik zubů,“ řekla jsem. V zadní části místnosti jsem zahlédla Marka Joesburyho, který se díval na své boty. Všechny oči zalétaly ode mne ke zvětšené posmrtné fotografii Annie Chapmanové. Byl na ní nevýrazný oplácaný obličej lemovaný tmavými kudrnatými vlasy.

Nepotřebovala jsem se dívat do poznámek. Pověděla jsem jim příběh poslední noci v životě Annie Chapmanové, kdy vrah neslyšně udeřil a beze stopy zmizel. Zatímco jsem mluvila, Joesbury dvakrát zvedl hlavu, na chvilíčku zachytil můj pohled a zase se podíval na své boty. Když jsem zmínila, že Annii naposledy viděli v půl šesté ráno, několik lidí se podí-

valo na hodiny. Od půl šesté ráno nás dělilo necelých deset hodin.

„Je něco pravdy na tom, že Rozparovač byl členem královské rodiny?“ ozval se někdo vzadu. Vyměnila jsem si s Tullochovou pohled. Přikývla na znamení, že mám odpovědět.

„Asi máte na mysli prince Alberta Viktora,“ řekla jsem. „Byl to vnuk královny Viktorie a následník trůnu. K princovi Albertovi se vážou dvě teorie. První je, že trpěl šílenstvím způsobeným syfilidou a vraždil v East Endu jako smyslů zbavený. To ale není možné, protože o členu královské rodiny bylo vždy veřejně známo, kde se zrovna nachází. Je vyloučené, aby ty vraždy spáchal.“

„A ta druhá teorie?“ pobídla mě Tullochová a já začala mít pocit, že chce, abych si pospíšila.

„Ta druhá spekuluje o zednářském spiknutí,“ odpověděla jsem. „Podle téhle teorie se princ Albert údajně tajně oženil s mladou katoličkou a měl s ní dceru. Tu ženu zavřeli do blázince, ale chůva dítěte, Mary Kellyová, s holčičkou utekla do East Endu a řekla všechno, co věděla, skupině prostitutek, které pak zosnovaly plán na vydírání vlády. Tehdejší ministerský předseda byl svobodný zednář. Prý s sebou vzal několik svých bratrů, vlákali ty ženské do královského kočáru a tam je zavraždili podle zednářských rituálů.“

„Je to možné?“ zeptal se jeden uniformovaný seržant.

„Pravděpodobně ne,“ odpověděla jsem. „Za prvé pachatel ty ženy zabil na stejném místě, kde je našli. Je to naprosto zřejmé z toho, že na místech činu bylo plno krve a v okolí ani kapka. Ty útoky navíc nevypadají jako promyšlené popravky. V záchvatu zuřivosti je spáchal někdo, kdo sotva ovládal vztek.“

„Dobře, dobře.“ Tullochová mezitím vstala a podívala se na hodinky. „Díky, Lacey, ale takhle můžeme mluvit o podezřelých z Rozparovačových vražd celou noc, a já si nejsem jistá, že se k něčemu dobereme. Vyrazíme do terénu, co vy na to?“

Stanice se rychle vyprázdnila. Když policisté vycházeli ve skupinkách z budovy, skoro jako bych viděla, jak se nad nimi vznáší napětí. Čekali, až se stane něco zlého. To bylo vždycky mnohem horší než tomu pak doopravdy čelit.

„Hledáte něco konkrétního?“ zeptal se jeden z operátorů, kteří měli na starosti bezpečnostní kamery.

Vrátila jsem se na svou stanici v Southwarku, kam jsem potají následovala zbytek vyšetřovacího týmu, a vyrazila jsem do místnosti, z níž se monitorovaly všechny bezpečnostní kamery v okrsku. Na třiceti obrazovkách se tam bez přestání objevují živé záběry z ulice. Operátoři si během několika sekund můžou přiblížit jakýkoli záběr a vidí ho do nejmenšího detailu. Podívají se na lidi, kteří sedí před hospodou, a vidí, jak se jim v pití leskne led.

„Inspektorka Tullochová jen chce, abych se na to podívala,“ zalhala jsem. „Jestli mi to neosvěží paměť. Vidíte tam nějaké naše lidi?“

Operátoři přepnuli obraz a objevilo se několik členů vyšetřovacího týmu, jak sedí v zaparkovaných autech na nárožích nebo se potulují kolem hospod a obchodů. Asi dvě stě metrů od místa, kde došlo k vraždě, stálo auto Marka Joesburyho. Dveře na straně řidiče se otevřely a Joesbury vystoupil. Ze sedadla spolujezdce se vyhoupl detektiv Anderson. Dívala jsem se, jak oba mizí mezi domy na sídlišti a snad po

sté jsem se zamyslela nad Joesburyho pohružkou, že mě nechá prověřit. Splnil ji?

Na obrazovce o něco výš mě zaujala postava v modrém kabátě. Přes náměstí před katedrálou v Southwarku přecházela Dana Tullochová.

Kdyby se Joesbury jenom zběžně podíval na moje informace, zjistil by, že jsem se k policii dala v šestadvaceti, tedy před třemi lety a pár měsíci. Předtím jsem nějakou dobu strávila jako záložka u Královského letectva. Ve všech kurzech jsem měla dobré známky, ve volném čase jsem studovala práva a hned napoprvé mě přijali do programu pro detektivy.

Pokud by získal přístup k mým osobním záznamům – což bylo nepravděpodobné, ale mohlo se to stát –, věděl by, že jsem studovala práva na Lancasterské univerzitě, ale před dokončením druhého ročníku jsem ze školy odešla. Věděl by, že v patnácti jsem na ulici dostala napomenutí za to, že mám v kapse napůl vykouřený joint, a o rok později mě odvezli do nemocnice, protože jsem si v klubu dala příliš mnoho GHB. Když mě den nato pustili, dostala jsem druhé napomenutí.

Sledovala jsem, jak Tullochová otevírá hlavní dveře katedrály a vstupuje dovnitř. Vstala jsem, poděkovala oběma operátorům a vyšla z místnosti.

Kdyby se Joesbury opravdu hrabal v mých záznamech, zjistil by, že jsem se narodila ve Shropshire, nikdy jsem nepoznala otce a společně s bratrem mě vychovali prarodiče. Čas od času jsem se ocitla v dětském domově, protože moje dospívající matka závislá na drogách zjistila, že nezvládá rodičovské povinnosti. Možná by se dozvěděl, že po tom, co prarodiče umřeli a můj drogový problém se vystupňoval, jsem se několik let toulala a žila na ulici. Možná by dokonce

Sharon J. Bolton

věděl, že můj bratr žije v Kanadě a že jsem s ním celé roky nepromluvila.

Víc zjistit nemohl. V to jsem doufala.

25

V katedrále se chystali na noc zavřít. Postarší kostelník zvedl obě ruce a roztáhl prsty. Napřáhl je ke mně a s úsměvem kývl na dveře. Měla jsem deset minut.

Když jsem se k Tullochové přiblížila, zírala upřeně před sebe a nespouštěla oči z prostředního vitrážového okna nad oltářem. Musela zaslechnout, jak se k ní blížím, ale zůstala nehnutá jako kamenné sochy kolem nás. Už jsem se otáčela k odchodu, ale pak jsem si to rozmyslela a tiše jsem na ni promluvila. „Madam.“

Lekla se, jako bych ji probudila ze zdřímnutí. „Co tady děláte?“ zeptala se.

Dobrá otázka. „Omlouvám se,“ začala jsem. „Viděla jsem vás vejít dovnitř a...“ Zarazila jsem se. Opravdu jsem si nebyla jistá, proč jsem za ní šla.

„A říkáte jste si, proč jsem tady, místo abych hlídkovala na ulici?“ zeptala se a znovu ode mě odvrátila hlavu. „Byl by z toho docela dobrý titulek, co? HLAVNÍ VYŠETŘOVATELKA PROSÍ BOHA O RADU, ZATÍMCO VRAH ZNOVU ÚTOČÍ.“

Na to jsem nedokázala odpovědět. Její slova měla hodně blízko k tomu, co jsem si myslela.

„Propásla jste večerní pobožnost,“ řekla po chvilce.

„Do kostela moc nechodím,“ odpověděla jsem.

„Já tam taky nikdy nechodila,“ přiznala a nepřestávala zírat před sebe. „Ale teď bych dala cokoli, abych věděla, že tam nahore to někdo řídí. Že existuje nějaký plán.“

Takhle jsem vůbec neuvažovala a ani jsem nehodlala začít.

Tullochová se nadvzdla a přesedla si na vedlejší židli, takže mi nezbylo než si vedle ní sednout. A čekat.

„Vím, že na těch dámských záchodech jste to byla vy,“ zašeptala.

„Promiňte,“ omluvila jsem se znovu. „Nechtěla jsem vás špehovat.“

Neodpověděla. Nohou jsem lehce kopla do rudého polštářku na věšáčku přede mnou, až se rozhoupal. „Jenom jsem si myslela, že jste snědla něco, co vám úplně...“ Zarazila jsem se. Nic takového jsem si nemyslela a tahle žena si bulíky na nos všet rozhodně nenechala.

„To je v podstatě všechno, co si dám do úst, Lacey,“ řekla. „Nemůžu jíst.“

Opatrně jsem se na ni ze strany podívala. Zhubnout jsem rozhodně nepotřebovala, ale v porovnání s Tullochovou jsem byla oplácaná.

„Jako teenager jsem trpěla poruchou příjmu potravy,“ pokračovala. „Myslela jsem si, že už od ní mám pokoj, ale očividně jsem se spletla. Všechno, co sním, vyzvracím. Přezívám na odtučněném mléku, pomerančovém džusu a vitamínech.“

Znovu jsem kopla do polštářku. Začínala jsem litovat, že jsem vůbec šla za operátory od bezpečnostních kamer. Tullochová se podívala na rozhoupaný polštářek a pak zase na okno.

„Chcete vědět, co tady dělám?“ zeptala se. „Dávám si v hlavě dohromady žádost o přemístění.“

Požádat o přemístění znamenalo vzdát se vyšetřování. Znamenalo by to konec její detektivní kariéry.

„Ide to docela dobře,“ pokračovala konverzačně, jako bychom si povídaly o tom, co jsme včera večer viděly v televizi. „Ta žádost je prostá, ale důstojná. Samozřejmě v omluvném tónu. Tak to musí být.“

Neměla jsem na to co říct.

„Všichni moji přátelé,“ pokračovala Tullochová, „kterých nemám zrovna mnoho, mě prosili, ať to povýšení neberu.“

Měla jsem rovnou jít domů. Tohle bylo nad mé síly. Navíc mi nervózně škubalo v noze, což znamenalo, že polštářek každou chvíli odletí ze svého místa.

„Tvrdili, že na to nejsem připravená. Že potřebuju víc času.“

Podívala se na mě. „Ale jak často má člověk takovou příležitost, Lacey?“ zeptala se. „Na další šanci jsem mohla čekat pět let.“ Znovu se otočila čelem k oltáři a tiše si povzdechla. „A Londýn byl tak daleko.“

„Od Skotska?“ riskovala jsem otázku.

Rychle pohnula hlavou směrem ke mně a pak zase zpátky. „Co víte o Skotsku?“ zeptala se.

„Vůbec nic,“ odpověděla jsem po pravdě. „Nebo vlastně skoro nic. Jenom, že šlo o hodně významný případ.“

Tullochová chvíli mlčela. „Ten případ byl hrozný. Neuvěřitelný. Některé jizvy zůstanou hodně hluboké,“ řekla potom.

Když jsem se na ni znovu podívala, měla zavřené oči a přetahovala si rukávy kabátu přes zápěstí. Pak nejspíš vycítila, že se na ni dívám, protože otevřela oči a otočila se tváří ke mně.

„Říkala jsem si – co nejhoršího se může v jižním Londýně stát?“ pokračovala. „Sem tam nějaké napadení nožem? Partnerská hádka, která se vymkne z rukou? To bych zvládla. Ale na tohle jsem nebyla připravená.“

„K *tomuhle* ještě nedošlo,“ prohlásila jsem pevněji, než jsem cítila. „Žádné *tohle* neexistuje. Máme jenom jednu vraždu, nic víc.“

Tentokrát se ode mě neodvrátila. I když měla tmavší pleť, kupodivu jí nos a tváře lemovaly světlé pihy. Viděla jsem, jak uličkou za jejími zády přichází kostelník a míjí masivní oblouky ze světlých kamenů, které lemovaly chrámovou loď. Tullochová ze mě nespouštěla oči.

„V devatenáctém století veřejnost policii během vyšetřování nemilosrdně pranýřovala,“ připomněla. „Nejen tehdy, od té doby to vlastně dělá vždycky. Charles Warren kvůli tomu, že Jacka nedokázal chytit, odstoupil z funkce. Já to tak daleko dojít nenechám. Nemůžu si vzít na svědomí smrt pěti žen, Lacey. Prostě nemůžu.“

Musela jsem jí dát za pravdu. Těch několik hodin, v jejichž průběhu jsem si myslela, že jsem mohla udržet Geraldine Jonesovou při životě, bylo pěkně nepříjemných. Taky jsem věděla, že kdyby došlo k dalším vraždám a nikdo by nebyl dopaden, vina by padla na hlavu Tullochové.

„Můžu se vás na něco zeptat?“ řekla jsem a pomyslela si, že když se mi takhle svěřuje nadřízená, mohlo by mi možná projít, kdybych jí sdělila pár svých názorů.

Trošku pokývla bradou a já si to vyložila jako souhlas.

„Kolik chyb jste zatím udělala?“ chtěla jsem vědět.

Mezi jejím dokonale klenutým obočím se objevila hluboká vráska. „Nevím přesně...“

„Kdybyste měla celé vyšetřování začít znovu, co byste udělala jinak?“

Zavrtěla hlavou. Nechtěla se o tom se mnou bavit.

„Kdyby vyšetřování vedl někdo zkušenější, kdo nemá vaše osobní problémy, co by udělal? Něco, co jste neudělala vy?“ Nedala jsem se odbýt.

Povzdechla si a otočila se čelem k oltáři. Podívala jsem se stejným směrem jako ona, na dvě řady soch nad oltářem a na tři klenutá vitrážová okna nad nimi.

„Odvedla jste dobrou práci,“ ujistila jsem ji. „O tom vůbec nikdo nepochybuje. A jestli dojde k další vraždě, nevím. Na vašem místě bych ještě čtyřicet hodin počkala.“

Tullochová se předklonila, opřela si lokty o kolena a položila bradu do dlaní. „Proč si myslíte, že vám to všechno říkám?“ zeptala se.

Zatraceně dobrá otázka. „Jsem po ruce,“ navrhla jsem.

„Abych to nemohla vzít zpátky,“ odpověděla. „Když teď o mé rezignaci víte, stala se z toho hotová věc. Nemůžu vést tým, který vyšetřuje vraždu, když minimálně jeden člen ví, jak se cítím.“

„V tom případě je štěstí, že do týmu nepatřím.“ Opřela jsem se s vědomím, že moje slova zní trošičku arogantně. „To jste dala najevo dost jasně.“

Vydala zvuk, který se podobal tichému zasmání. Taký mohla tiše vzlyknout. „Někoho mi připomínáte,“ přiznala.

„V dobrém, nebo ve zlém?“

Kousek od nás postával kostelník. Zachytil můj pohled a přistoupil blíž. Zvedl levé zápěstí a ukázal na hodinky.

„Moc se omlouvám, ale musím zavřít,“ řekl.

Dana vstala. Následovala jsem ji a šly jsme spolu k východu z katedrály. Naše kroky zněly v prázdné budově nepřírozně hlasitě.

„Spíš v dobrém,“ odpověděla. „Ta osoba byla moje blízká kamarádka. Ale strkala nos, kam neměla. Nějak jí nedocházelo, že když zvedne hlavu nad parapet, někdo na ni vystřelí. Podezírám vás, že máte tentýž problém.“

Měla pravdu, tuhle věc se zvedáním hlavy jsem se potřebovala odnaučit.

„Mimochodem,“ dodala Tullochová, když jsme vyšly do noci. „Co jste provedla Markovi?“

Nemohla jsem se na ni podívat. „Mluvíte o inspektoru Joesburym?“ zeptala jsem se po chvilce.

Tiše se zasmála. „Ano, právě o tom. Došlo mezi vámi k výměně názorů?“

„No, já... Nejsem si jistá, jestli jsme si sedli,“ vykoktala jsem. „Promiňte.“

Neodpověděla, ale když jsem se na ni znovu podívala, usmívala se.

„Znáte ho dlouho?“ zeptala jsem se jen chvilku předtím, než mi došlo, že o vztahu Tullochové k Joesburymu vlastně nechci vůbec nic vědět.

„Prošli jsme společně výcvikem,“ řekla. „Já jsem chtěla změnit svět a Mark chtěl ve volném čase mimo službu jenom

hrát ragby.“ Znovu se usmála. „Asi po roce mu na to přišli a on neměl žádný záložní plán.“

Zastavily jsme se a počkaly, až na semaforu u přechodu pro chodce naskočí zelená. Nehodlala jsem Joesburyho litovat. Zvládl se plně realizovat v přestrojení za gangstera.

„Dlouhou dobu jsme k sobě měli hodně blízko,“ prohlásila Dana. „Dokonce jsem šla jeho synovi za kmotru. Pak se mi rozpadl dlouhodobý vztah, zrovna když se Mark rozváděl. Jeden druhému jsme pomohli v těžkých chvílích.“

Naskočila zelená a my jsme přešly ulici.

„Poslední dva roky jsme se moc nestýkali,“ pokračovala. „Pracoval na tom drogovém gangu, takže ho nebylo vidět, a já jsem sloužila ve Skotsku. Nejspíš si jenom vynahrazuju ztracený čas. Teď je prakticky mojí jedinou rodinou.“

Došly jsme k policejní stanici.

„Ty řeči, že se motá kolem vyšetřování, protože se nudí, to není tak úplně pravda, že?“ prohodila jsem.

Tullochová se na mě slabě, trochu nadutě usmála jako žena, která ví, že je milovaná. „Samozřejmě, že ne,“ odpověděla. „Kryje mi záda.“

Popřála mi dobrou noc a šťastnou cestu a zašla dovnitř. Nastoupila jsem do svého auta a přitom jsem si myslela, že Tullochová sice nemá moc přátel a skoro žádnou rodinu, ale pořád je na tom mnohem lépe než já.

26

Amanda Westonová se nepřestává třást. Člověk se obvykle třese, když je mu zima. Má pocit, že jí možná je zima – přece jenom tu leží nahá –, ale tyhle záchvaty chvění nemají nic společného s teplotou. Není jí zima. Třese se hrůzou.

Vysoko nad hlavou jí ze stropu visí velké barevné útvary. Odlupuje se z nich červená, modrá a žlutá barva a Amandu napadá, že by měla vědět, co to je, ale její hrůzou otupělý mozek jako by už nedokázal zpracovávat normální informace. Vnímá jenom maličkosti, které se dějí s jejím tělem. Připadá jí, jako by se hrubá dřevěná lavice, na níž leží, hemžila tisíci maličkých stvoření, která ji koušou. Začala ji příšerně svědit kůže pod pravým okem, takže by se nejradši rozplakala, a po levé noze jí určitě něco leze. Nemůže vůbec nic dělat.

Přesto se nehodlá vzdát. Ruce, pak paže, hlava a nohy. Trhá jimi, kroutí se a tahá, dokud ji zase nepřemůže vyčerpání. Zkouší to naposledy a mohutně sebou škubne, teď to snad konečně půjde. Snaží se marně. Nemůže se pohnout.

Za hlavou se jí ozve nějaký zvuk. Kdosi se vrací.

Jejího obličej se dotýká něčí ruka. Potom najednou ucítí palčivou bolest, když jí z úst strhne izolační pásku a podrážděné pokožky se dotkne studený vzduch.

„Jak se máš?“ zašeptá jí hlas do ucha.

Amanda se snaží přijít na něco, co by té osobě řekla. Něco, co vyvolá odezvu a nějak věznitele ovlivní. Něco jiného než stará známá klišé. *Proč to děláte? Neubližujte mi, prosím vás. Pusťte mě, slibuju, že nikomu nic nepovím.*

„Tohle je omyl,“ dostane ze sebe nakonec. „S někým si mě pletete. Nic jsem neudělala.“ Amanda má dojem, že větší strach už mít nemůže. Pak si uvědomí, že se mylí.

„Pověz mi něco o sobě, Amando,“ zašeptá hlas. „Pověz mi o svých dětech.“

O dětech? Amandě se sevře žaludek. To není možné! Abigail je ve škole. Kdyby se ztratila, určitě by jí někdo zavolal. Kdy naposledy mluvila s Danielem? Ze všech sil se snaží podívat do stran, jako by se chtěla přesvědčit, jestli její děti nestojí z každé strany vedle lavice, k níž je pevně připoutaná. Nikdo tam není. Je tu sama s hlasem, který jí mluví do ucha.

„Jak se jmenují?“ zeptá se hlas. „Jestli mi zalžeš, poznám to. A ty uvidíš. Jak se jmenuje tvoje dcera?“

„Ab... Abigail,“ vypraví ze sebe Amanda.

„Hezké jméno. A tvůj syn? Pověz mi o svém synovi.“

„Daniel,“ odpoví Amanda.

„Určitě jsi na ně moc hrdá. Matky pro své děti přece udělají cokoli, ne? Jsi dobrá matka, Amando?“

„Snažím se. Nerozumím vám. Proč...“

Najednou už Amandě není zima. Je jí horko jako v sauně. Sleduje, jak se od ní vzdaluje postava v bílém a kráčí k lavici

na opačném konci místnosti. Vidí, jak napřahuje ruku a prstem zlehka klepne na malý přenosný CD přehrávač.

„Pustíme si nějakou muziku, co ty na to?“ řekne hlas. „Tohle je jedna z mých oblíbených písniček.“

Z přehrávače vytryskne vzletná, veselá a povědomá melodie. Bílá postava se vrací. Amanda si tu písničku pamatuje z dětství. Slova se ozvou právě ve chvíli, kdy jí po břiše pomalu přejede něco ledového. Zanechává to za sebou stopu, která nejdřív svědí a pak začne pálit. Skoro slyší syčení své horké krve, která se dostala do styku se studeným vzduchem.

27

Sobota 8. září

Následujícího dne na stanici vládla unavená, ale optimistická nálada. Půl šesté ráno osmého září minulo a nikdo nehlásil žádné zásadní narušení pořádku. Dorazila jsem pozdě, ale i tak jsem v práci byla mezi prvními. Zbytek týmu se pomalu přilouдал kolem poledne. Všichni zívali a měli kalný zrak. Tullochovou jsem nikde neviděla, ale pokud opravdu odstoupila z vyšetřování, ještě se o tom nevědělo.

Během odpoledne mi přišlo několik zpráv od Emmy Bostonové, která chtěla vědět, jestli je ve vyšetřování něco nového. Pokaždé jsem odpověděla záporně, ale zdvořile. Od chvíle, kdy Emma přišla s novým úhlem pohledu na nedávnou vraždu, začaly o ni stát celostátní noviny a mohla všude zveřejnit moje jméno a nejspíš i moji fotografii.

Denní služba skončila, ale nikomu se nechtělo domů. Oddechnout jsme si mohli až o půlnoci, kdy skončí osmého září, dřív ne. Šla jsem do vyšetřovací místnosti a nikdo mě

odtud nevyhodil. Členové týmu si začínali posílat pro jídlo. V devět dvacet jsem se chystala znovu vyrazit ke kávovaru, když nám zavolali z centrály.

Anderson zvedl sluchátko telefonu, vstal a očima naznačil ostatním v místnosti, aby se ztišili. Někdo se napřáhl k televizi a vypnul ji, zrovna když Anderson položil sluchátko.

„Pete..., sežeň šéfovou,“ řekl. „Právě volal nějaký chlápek z průmyslové zóny v Mandelově ulici. Podle všeho je napůl hysterický. Řval do telefonu něco o zohaveném těle.“

Sledovala jsem, jak z parkoviště odjíždějí poslední auta. V tu chvíli mi přišla další zpráva od Emmy.

Můžeme se prosím sejít u bazénu na Forest Hill?

Naléhavé informace o případu G. Jonesové.

Chce, abych se s ní sešla u bazénu? Podívala jsem se na hodinky. V půl desáté večer? Forest Hill jsem nepotřebovala hledat. Věděla jsem přesně, kde je – jde o kopeček v Dartmouth Road mezi Dulwichem a Catfordem. Když jsem byla mladší, plavání patřilo k několika málo věcem, které mi opravdu šly, a bazén na Forest Hill, jedna ze staromódních viktoriánských nádrží, mi připomínal bazény, do nichž jsem chodila v dětství. Plavala jsem v něm, dokud ho nezavřeli. Nedokázala jsem si představit, co tam Emma asi dělá nebo co to může mít společného s Geraldine Jonesovou.

Když jsem Emmě zavolala, nezvedla to, i když mi před chvílí poslala zprávu. Chvilku jsem seděla a přemýšlela. Opravdu chci takhle pozdě jezdit po Londýně? Pak se na displeji mého mobilu objevila další zpráva. Zase od Emmy. Zatímco jsem ji četla, začalo mě mrazit mezi lopatkami.

Nevolejte mi. Prostě přijďte. Prosím.

Musela jsem být velice opatrná. Celý tým právě odvolali na místo, kde možná došlo k další vraždě, a mě opačným směrem lákala osoba, o níž se vědělo, že je ve spojení s vrahem.

Zvedla jsem sluchátko telefonu a nahlásila jsem centrále, kam jedu a s kým se mám setkat. Slíbili mi, že informaci co nejdřív předají někomu z vyšetřovacího týmu. Když jsem odcházela ze stanice, dolů po schodišti šel Mark Joesbury. Když mě uviděl, zastavil se. Určitě na mě chtěl promluvit, ale vtom se za ním otevřely dveře a objevil se v nich Anderson. Otočila jsem se a rychle jsem vyběhla ze stanice.

Jela jsem po Bromley Road a říkala si, že neriskuju. Jenom budu poblíž. Pro všechny případy. Když jsem byla asi deset minut od místa, ozvala se mi vysílačkou Tullochová a chtěla vědět, kde jsem. Rychle jsem ji informovala.

„Posílám za vámi tým, Lacey,“ řekla. „Nevystupujte z auta, dokud nedorazí. Rozumíte mi?“

„No, ano, ale...“

„Nehádejte se, Flintová. Ten telefonát z Mandelovy ulice byl falešný poplach. Žádné tělo tam není. A mně se nelíbí, že jste sama na druhém konci Londýna.“

Mně taky ne.

„OK, rozumím,“ řekla jsem. „Dojedu k bazénu a počkám tam na vás.“

„Jako první nejspíš dorazí Mark s Neilem. Zůstali na stanici.“

Zaparkovala jsem kousek od bazénu a rozhlédla se po ulici. Jezdila tu auta a ulice byla dobře osvětlená. Nebylo na ní nic zvláštního. Ale Emmu jsem nikde neviděla.

Vytáhla jsem z tašky mobil. Nepřišla mi žádná zpráva, což mi připadalo divné. Pokud by tu byla, vyhlížela by moje auto a viděla by mě přijet. Nepřišla k němu, a to znamenalo, že něco není v pořádku.

Na druhou stranu jsem na místo dojela dřív, než jsem čekala. Nejspíš je ještě na cestě. Pak mi zapípal mobil. Tentokrát zpráva obsahovala jenom dvě slova.

Pomozte mi

28

Vystoupila jsem z auta, ale pořád nikde nikdo.

„Emmo!“ Chtěla jsem vykřiknout, ale nevydala jsem skoro ani hlásku. Dveřmi řidiče jsem se naklonila zpátky do auta. Chvilí jsem zůstala otočená zády do ulice a ani trochu se mi to nelíbilo. Vzala jsem z auta přenosnou vysílačku a zastrčila si ji do kapsy. Pevně jsem sevřela mobil a ustoupila od vozu.

Každou chvíli dorazí posila a já rozhodně nepůjdu nikam daleko. Potřebuju se jenom podívat. Doběhla jsem do poloviny ulice, kde se nade mnou tyčila ohromná, hodně členěná budova z červených cihel. Vrhala plno stínů. Zastavila jsem se u schodů vedoucích k hlavním dveřím.

„Emmo,“ zkusila jsem to znovu. Vystoupala jsem po schodech nahoru a neustále jsem se kolem sebe rozhlížela. V duchu jsem si říkala, že mám poblíž auto. Za pár minut se v něm můžu bezpečně zamknout.

Vrah Geraldine Jonesové nepotřeboval minuty.

Nahoře nad schody jsem zjistila, že dveře bazénu jsou za-

mčené. Sakra, kde jsou všichni? S vědomím, že od Emminy poslední zprávy uplynulo několik minut, jsem seběhla zpátky na ulici.

Rozparovač nepotřeboval minuty.

Když jsem se ocitla vedle budovy, vzpomněla jsem si, že do prvního patra vedou staré, kovové požární schody. Pořád tam byly.

Co jsem si ze své poslední návštěvy nepamatovala, byly sluneční brýle pověšené na kovovém zábradlí. Hodně připomínaly ty, které nosila Emma.

„Vyšetřovatelka Flintová volá centrálu.“

Následovala chvíle ticha vyplněná praskáním v přístroji. A vytrvalým hlasitým zvukem, který byl možná tlukot mého vlastního srdce. Pak se ozvalo: „Pokračujte, vyšetřovatelko Flintová.“

„Vyšetřovatelka Flintová okamžitě požaduje posily,“ řekla jsem. „Podezření na vážná zranění, možná dokonce úmrtí.“

Ustoupila jsem od kovových schodů a podívala jsem se vzhůru. Nahoře nad nimi zelo rozbité okno a dveře se nedovíraly. Uvnitř někdo byl.

Tullochová si nechtěla vzít na svědomí vraždu další ženy. Já taky ne, do háje! A to jsem byla přímo na místě.

Na prvních dvou schodech se mi třáslы nohy, jako kdybych strávila příliš dlouhou dobu na běžícím pásu. Na pátém schodu se pohybovaly automaticky a nesly mě vzhůru. Schody při každém kroku vrzly.

Nahoře jsem se odvážila na chvilíčku odtrhnout oči od budovy a podívat se na ulici. Já toho Andersona zabiju! Joesburyho povalím na zem a rozšlapu mu hlavu. Kde zatraceně jsou?

Věděla jsem, že riskuju, ale nedokázala jsem se na to vykašlat. Vytáhla jsem z kapsy mobil a přes rychlou volbu vytočila Emmino číslo. Pak jsem přiblížila obličej k rozbitému oknu a naslouchala jsem. Ulicí projížděla auta. Po obloze kroužila helikoptéra. Kolem byl stále nějaký hluk. Pak nastal okamžik ticha a já jsem zaslechla vyzvánění. Tiché, ale zřetelné. Emmin telefon se nacházel někde v budově.

Zvuk telefonu pak úplně přehlušil zděšený hlasitý výkřik. Když dozněl, stála jsem uvnitř bazénu.

Na budovách vytržených z jejich obvyklého kontextu je přinejmenším něco hodně skličujícího. Škola v noci působí strašidelně. Obchodní dům, z něhož odešli zákazníci, ještě víc. Tohle místo, které jsem si tak dobře pamatovala z dávných let, jako by se nedokázalo odtrhnout od své minulosti. Když jsem před sebe civěla do tmy, jako bych slyšela křik a šplouchání dětí při hře v bazénu a zvláštní rytmické ozvěny, jaké lze zaslechnout jenom v prostorných budovách s vodou.

Přísahala bych, že cítím chlor.

Asi metr od okna stála pouliční lampa a svítla dovnitř. Její měkká oranžová zář dopadala na nějakou botu. Po špičkách jsem k ní došla a sehnula se. Bota nebyla zaprášená. Neležela tu dlouho. Věděla jsem, že patří Emmě.

Je to falešná stopa! křičel můj selský rozum. Je to stopa, kterou tě chce vlákat dovnitř.

Selský rozum zvítězil. Vypadnu odtud. Udělala jsem krok ke dveřím a vtom jsem zaslechla, jak vrzly únikové schody. Venku na ně někdo stoupl.

Takže nešlo o stopu, ale o past.

29

S hrůzou jsem zjistila, že mám blízko k panice. Očima jsem střílela ze strany na stranu jako vyděšená myška. Stála jsem ve velké místnosti, která v minulosti sloužila jako kancelář. Kolem se pořád nacházely stoly a židle. Uprostřed místnosti byla řada uzamykatelných skříněk, která ji dělila na dvě poloviny. Rychle jsem kolem ní přeběhla a skryla se za ní. Kdesi v budově dál vyzváněl Emmin telefon, ale kdybych se ho pokusila umlčet, prozradilo by mě pípnutí mého vlastního mobilu. V několika posledních sekundách jsem přestala dýchat. Přiměla jsem se pozvolna vydechnout.

Ten, kdo stoupal po schodech nahoru, dělal víc hluku než já předtím. Byl těžší. Zaslechla jsem tiché tření dřeva, jak se otevřely dveře. Ozval se krok a po něm druhý.

Ticho. Vetřelec naslouchal a čekal, až jeho oči přivyknou tmě. Každou chvíli si všimne Emminy boty a stopy v prachu, kterou jsem tam zanechala, když jsem s ní pohnula. Bude vědět, že jsem tady. Znovu se ozvaly kroky, i když teď byly tišší. Věděl, kde jsem.

Zpoza skříněk se vynořila temná silueta. Ve tmě se mi

zdála ohromná. Potom vstoupila do pruhu světla a já měla pocit, že snad umřu úlevou.

„Tady jsem,“ zašeptala jsem.

Joesbury se prudce otočil, když jsem se k němu rozběhla. Kupodivu jsem byla ráda, že vidím člověka, který mi není ani trochu sympatický. Dokonce i několik kroků ode mne ze všeho nejvíc připomínal stín, ale svítily mu oči. Neměl v nich přátelský výraz.

„Někdo tu je,“ řekla jsem mu. „Slyšela jsem výkřik. Je někde vevnitř. Musíme...“

Joesbury zvedl prst ke rtům a přiložil si k ústům vysílačku. „Je tady,“ hlásil do ní. „Jo, až vylezeme, hodíme si minci, kdo z nás ji zaškrtní. Slyšíš zvonit mobil?“

Andersonovu odpověď jsem nezachytila, ale Joesbury po chvílce vyrazil k nejvzdálenějším dveřím v místnosti a gestem mi naznačil, že mám jít za ním. U dveří se zastavil a naslouchal, potom je otevřel a prošel jimi.

Následovala jsem jeho příkladu. Dostali jsme se na galerii, která lemuje skoro celý obvod většího ze dvou bazénů v budově. V minulých dobách, kdy se při plavání muži striktně oddělovali od žen, sloužil jako bazén pro pány. Nahoře na galerii zůstaly lavice z dob, kdy tu závodily školní týmy a pyšní rodiče si potřebovali někam sednout. Joesbury pomalu postupoval po širokých nízkých schodech galerie a díval se na každou řadu lavic. V ruce držel baterku, ale nerozsvítil ji. Vyzvánění Emmina telefonu zesílilo.

Joesbury se ohlédl, aby se ujistil, že za ním jdu, a pokračoval na stranu galerie, odkud jsme mohli sejít do přízemí. Minuli jsme mrtvé hlodavce a obaly od jídla. Překročila jsem rozbité sklo a něco, co děsivě připomínalo lidské výkaly.

Když jsme se vynořili pod schody, v průchodu na opačném konci chodby se objevil detektiv Anderson. Pokud mě paměť neklamala, průchod vedl k menšímu bazénu, který byl ve viktoriánských dobách vyhrazen ženám. Když nás Anderson uviděl, zavrtěl hlavou. Nic nenašel. Joesbury přešel k bazénu a nohama se dotýkal okraje z tesaného kamene, který ho lemoval.

Nádrž bez vody se zdála obrovská. Byla skoro třicet metrů dlouhá a patnáct metrů široká. V minulosti na jejím okraji stával pět metrů vysoký skokanský můstek a na jedné straně dosahovala opravdu hodně velké hloubky. Potom z bazénu udělali skládku. Naházeli do něj židle z bufetu, záchranné kruhy, sedadla plavčků a někdo sem dokonce hodil i kus starého skokanského prkna.

Joesbury se díval na obrovský kus vybroušeného plátna na dně bazénu. Vyzvánění vycházelo právě odtud. Uvědomila jsem si, že Emmě stále volám. Sáhla jsem do kapsy a vypnula mobil.

„To jsem byla já,“ vysvětlila jsem kolegům tiše, když se zatvářili překvapeně. „Je to telefon Emmy Bostonové. Volala jsem jí a pak jsem šla po zvuku dovnitř.“

Joesbury rozsvítil baterku a namířil kužel jejího světla dolů. Ani ve světle nebylo možné určit, co pod plátnem leží.

Otočil se k Andersonovi. „Existuje nějaká možnost, že by přijely posily?“ zeptal se.

Anderson několik sekund mluvil do vysílačky a pak zvedl hlavu. „Asi za pět minut,“ odpověděl. „Šéfová zavolala i jiným. Do deseti minut jsou tady.“

Jako ninji policisté slangově označují lidi z CO19, ozbrojené policejní divize. Tullochová musí být hodně znepokojená, když požádala o jejich asistenci.

„Řekni jim, ať obsadí budovu,“ instruoval Andersona Joesbury stejně tichým hlasem, jakým předtím mluvil kolega. „Čtyři vchody včetně požárních schodů. Ať postupují opatrně. Myslím, že můžu klidně říct, že jsme na místě činu.“

Když Anderson ustoupil stranou, aby přetlumočil instrukce, Joesbury se otočil zpátky ke mně. „Zavolejte jí ještě jednou,“ vyzval mě. Třásl se mi ruce, ale poslechla jsem ho.

Emmin mobil pod plátnem zase začal pronikavě vyzvánět a Joesbury utrousil slovo, jaké by člověk nevypustil z úst před svou babičkou. Položil baterku na zem, přikrčil se a seskočil do bazénu.

„Vypněte to, Flintová, nebo z toho zešílím!“ vykřikl, když se přiblížil k plátnu. Znovu jsem ho poslechla. Taký jsem z toho šílela. Tiché kroky na dlažbě mi napověděly, že Anderson se vrátil.

„Počkejte, šéfová,“ řekl a skočil do bazénu vedle Joesburyho. Přistoupila jsem k okraji nádrže. Oba muži baterkami mířili na neurčitý tvar před sebou. Zdálo se, že ani jeden není schopen udělat krok blíž.

„Proboha, vždyť může být ještě živá,“ zděsila jsem se, skočila jsem do bazénu a vyrazila k plátnu. Joesbury vymrštil ruku a praštil mě přímo do hrudníku. Zastavila jsem se a on se sklonil, vzal do rukou dva rohy plátna a zvedl je.

Anderson zaúpěl. Chvilku trvalo, než nám došlo, na co se díváme. Lidské tělo před námi leželo na zádech a nevidomýma očima hledělo na strop. Levou ruku mělo položenou na hrudi a doširoka roztažené nohy zvednuté vzhůru. Kolem hlavy se rozlévala svatozář plavých vlasů. Bylo to lidské tělo, a přece to nebyl člověk.

Před námi ležela starodávná figurína pro nácvik záchrany tonoucího, podobala se té, kterou jsem používala před lety,

když jsem trénovala na soutěž v záchranářských dovednostech. Plavé vlasy byla laciná paruka. Kdyby figurínu našel někdo jiný, možná by se tomu zasmál, aby uvolnil napětí. My jsme se nesmáli. Už jsme věděli dost o Rozparovačově případu, takže nám bylo jasné, že figurína leží ve stejné pozici jako tělo Annie Chapmanové. Mobil Emmy Bostonové měla u nohou, stejně jako kdysi Chapmanová své osobní věci. Nad pravým ramenem figuríny bylo vidět průhledný plastový sáček. Joesbury na něj zíral a vypadalo to, že vůbec nemrká. Podívala jsem se na Andersona. Tvářil se úplně stejně. Potom si Joesbury odkašlal.

„Fajn. Flintová, vy jste naše expertka na všechno, co se týká Rozparovače,“ řekl. „Bral si něco na památku, ne? Vyřezával obětem části těl a posílal je policii jako výsměch.“

Na rozebírání různých teorií o tom, co se stalo se střevy Rozparovačových obětí, nebyla zrovna vhodná doba, takže jsem jenom přikývla, když Joesbury přistoupil o krok blíž k sáčku. Posvítíl na něj baterkou a pak se nahrbil, aby na něj lépe viděl.

„Neříkala jste, že jedna z obětí neměla ledviny?“ zeptal se.

„Tohle není ledvina,“ upozornil ho Anderson, který taky přistoupil blíž. „Ledviny mají jiný tvar.“

V sáčku byl kus svalové tkáně. Měl zhruba tvar trojúhelníku a měřil asi osm centimetrů na délku a v nejširším místě byl asi pěticentimetrový. Kolem něj jsme viděli kousíčky sražené krve. Nepotřebovala jsem jít blíž, abych věděla, co to je.

„Annie Chapmanová měla obě ledviny,“ řekla jsem, „ale chyběla jí děloha.“

30

O půl hodiny později zastavila Tullochová před řadou zchátralých domků v Shepherd's Bush, kde bydlela Emma. Od chvíle, kdy dorazila k bazénu, se mnou skoro nepromluvila. Jenom se mě stručně zeptala, kterou část z příkazu „Ne-vystupujte z auta“ jsem nepochopila. Bylo nad slunce jasné, že mě vzala s sebou, aby mě měla na očích, ne proto, že bych jí mohla sdělit nějaké užitečné informace.

V ústřety nám blikaly modré majáky dvou policejních aut, která tam na nás čekala. Policisté, kteří v nich přijeli, hlídali před domem a za ním, dokud jsme se tam nedostaly. Když Tullochová vypnula motor, uviděla jsem Joesburyho, jak si to k nám rázuje z ulice, kde zaparkoval. Tullochová se ke mně otočila a otevřela ústa.

„Dostala jsem zprávu, ve které bylo **Pomozte mi**, a slyšela jsem výkřiky,“ řekla jsem. „Co byste na mém místě udělala vy?“

„To, co mi řekli nadřízení, ksakru,“ odpověděla a těkala očima ode mne k Joesburymu.

Těžko jsem mohla inspektorku otevřeně obvinít ze lži. „Jsme policajti,“ oponovala jsem. „Máme lidem pomáhat.“

Tullochová přimhouřila oči a natáhla ruku po klice na dveřích. „Mám vám to zopakovat?“ zeptala se mě.

„Ani se odsud nehnu.“

Když vystoupila z auta a přidala se k Joesburymu, stiskla jsem tlačítko, jímž se otevírá okénko na straně spolujezdce. Nezakázala mi poslouchat. Tullochová s Joesburym se vydali po krátké cestě k domku.

Popelnice v maličké předzahrádce přetékalý odpadky. Do jednoho pytle se smetím se dostalo nějaké zvíře, pravděpodobně liška. Všude to tam páchlo hnijícím jidlem.

Joesbury prudce zabušil na dveře, až se otřásly v pantech. Pak se sehnul a strčil prsty do otvoru na dopisy.

„Policie!“ vykřikl. „Otevřete ty dveře.“

Znovu na ně zabušil, pak ustoupil a podíval se nahoru na dům. „Nemám z toho dobrý pocit,“ řekl a ukázal na kameru, kterou nechal umístit nad Emminými dveřmi. Někdo ji rozbil cihlou.

„Někdo jde,“ poznamenala Tullochová, když se zevnitř ozvaly nějaké zvuky. Dolehlo k nám šustění papíru, řinčení kovu a tiché nadávání. Dveře se otevřely. Tullochová udělala krok vpřed a strčila služební průkaz pod nos hubenému, asi dvacetiletému mladíkovi nezdravého vzhledu, který vykoktal, že neví, kde je Emma Bostonová. Prý s ní nemá vůbec nic společného. Bydlí v bytě pod ní, v ten den, kdy se to stalo, nebyl doma, a celý je to kurva vážný, člověče.

„Mlčte a uhněte,“ nařídila mu Tullochová. „Marku, dohlídni, ať nikam neodejde.“

Chvíli se s Joesburym dohadovala, kdo půjde dovnitř

jako první. Pak všechny vedla chodbou a po schodišti nahoru. Mládenec ji následoval, za ním šel Joesbury a skupinku uzavíral jeden uniformovaný policista. Druhý zůstal u domovních dveří.

Čekali jsme. V jednom okně v prvním patře se rozsvítilo. Uniformovaný policista krátce mluvil do vysílačky. Byla jsem jako na jehlách a nejradši bych vyskočila z auta. Jenomže jsem věděla, že kdybych to udělala, Tullochová by mě roztrhla.

Emma Bostonová byla protivná, tvrdohlavá a mohla mi pořádně znepříjemnit život, ale v podstatě mi připadala docela sympatická. Radši jsem nechtěla myslet na to, co Tullochová s Joesburym možná našli v pokoji v prvním patře.

Ze schodiště se ke mně donesly nějaké zvuky. Uviděla jsem Joesburyho nohy v džínsech a pak se objevil celý. Za ním šla Tullochová. Prohlížela jsem si jejich obličej, na něj dopadala tlumená záře světel na chodbě. Tvářili se napjatě a udiveně, ale ne šokovaně.

„Je tam?“ zeptala jsem se a v tu chvíli jsem si uvědomila, že jsem vystoupila z auta.

„Někdo se tam vloupal,“ odpověděl Joesbury. „Obrátil to tam vzhůru nohama. Po Emmě není ani vidu, ani slechu.“

„Soused zespoda tvrdí, že kolem desáté dopoledne z jejího bytu slyšel nějaké rány, ale neobtěžoval se zjistit, co se děje,“ informovala mě Tullochová. „Nic neviděl a prý ani neslyšel nikoho volat o pomoc.“

„Nežije sama,“ řekla jsem. „Byl tam někde její přítel?“

Tullochová zavrtěla hlavou, zrovna když se objevil uniformovaný policista, který je doprovodil dovnitř. Jednou rukou držel za rameno mladíka, jenž jim otevřel. Koutkem oka jsem zahlédla pohyb a otočila jsem se.

„Díky bohu,“ řekla jsem a udělala krok dopředu.

Necelé tři metry ode mne stála ve světle pouliční lampy Emma Bostonová. Jizva po popálenině na jejím bledém obličeji rudě žhnula. Emma se tvářila našťvaně, ale očividně byla úplně živá.

31

„Kolik zpráv jste dneska od Emmy Bostonové dostala, než jste za ní odjela?“ zeptala se mě Tullochová.

„Šest,“ zopakovala jsem. „První přišla dopoledne a další v dvouhodinových intervalech. S přestávkou na oběd.“

Emma, která seděla v jiné výslechové místnosti, už potvrdila, že se jí ráno někdo vloupal do bytu a ukradl jí mobil. Textové zprávy, které mi celý den přicházely, nemohla poslat ona a zatím se mi dařilo nemyslet na to, co to může znamenat.

Emma taky identifikovala sluneční brýle a botu, kterou jsem našla v budově bazénu. Patřily jí. Když jsme se jí zeptali, proč vloupání nenahlásila, vrhla na nás zničující pohled. Očividně patřila k Londýňanům, kteří příliš nevěří ve schopnost metropolitní policie vyšetřit vloupání.

„Odpověděla jste na některou?“ zeptal se Joesbury. Řekla jsem mu o svých krátkých zdvořilých odpovědích.

„Tu šestou jste dostala dneska večer krátce před půl desátou?“ chtěla vědět Tullochová. „Tu, která přišla chvíli po našem odchodu?“

„Přesně tak,“ přitakala jsem. „V té přišel požadavek, abych se s Emmou sešla u bazénu.“

„Pokud Bostonová nelže, někdo se vloupal do jejího bytu a ukradl jí mobil, aby k vám získal přístup,“ řekl Joesbury. Ignorovala jsem ho. Byla bych moc vděčná, kdyby odešel. Potřebovala jsem vzít rozum do hrsti, a v jeho přítomnosti se mi to kdovíproč nedařilo.

„Po zprávě, ve které chtěla, abych jela na Forest Hill, jsem se jí pokusila dovolat,“ vysvětlila jsem Tullochové. „Nezvedla to, jenom mi poslala další zprávu, ať přijedu. Zavolala jsem na centrálu a vyrazila jsem.“

Tullochová přikývla. „A pak krátce po tom, co jste tam přijela, vám přišla další zpráva. Ta, ve které stálo **Pomozte mi**, ne?“

„Ten, kdo vám ji poslal, vás viděl přijíždět,“ doplnil Joesbury. „Nevšimla jste si někoho na ulici? Nebo něčeho neobvyklého?“

„Nic jsem neviděla,“ řekla jsem Tullochové. „Všechno vypadalo úplně normálně. Dokud jsem na únikových schodech neuviděla sluneční brýle. A to rozbité okno nahoře.“

„Když jsme se potkali, povídala jste, že jste slyšela někoho křičet,“ připomněl mi Joesbury. „Kdy to bylo?“

Nadechla jsem se a chvíli jsem mlčela. „Když jsem stála nahoře na únikovém schodišti,“ odpověděla jsem s očima zabodnutýma do desky stolu. „Zaslechla jsem zevnitř zvuky, které připomínaly křik.“

„Nesrozumitelný křik nebo slova?“ zajímal se Joesbury.

Zavrtěla jsem hlavou. „Myslím, že jenom křik. Na žádná slova si nevzpomínám.“

„Slyšela jste mužský nebo ženský hlas?“ zeptal se.

Nemohl by si jít pro kafe? Znovu jsem se zhluboka nadechla. „Nevím jistě, trvalo to jen chvilku. Myslím, že ten hlas patřil ženě.“

„Jak asi staré? Holčičce, dospělé nebo postarší ženě?“

Kdybych zase začala zhluboka dýchat, za chvíli bych byla jako pes, kterému je horko. „Nevím,“ řekla jsem. „Možná to ani nevycházelo z té budovy. Mohly to být děti, které si hrály nedaleko. Bála jsem se a moc mi to nemyslelo.“

„Bála je slabé slovo. Když jsem vás našel, byla jste hrůzou bez sebe,“ prohlásil Joesbury. „Kdybyste slyšela jenom nějaké děti, nebyla byste přece tak vyděšená.“

Rychle jsem se otočila a málem jsem převrátila židli. „Nechte mě přemýšlet, kruci,“ řekla jsem. Poprvé od chvíle, kdy jsme vešli do místnosti, jsem na Joesburyho promluvila přímo. „Před osmi dny někdo ubodal jednu ženu. Umřela mi v náručí. Možná jsem pořád trochu vystresovaná.“

Joesbury byl nadšený, že prolomil můj klid. „Dohání vás minulost, Flintová?“ zeptal se a opřel se na židli, zatímco jsem na něho zlostně koukala. „Ozval se vám některý ze starých přátel?“ Otočil se k Tullochové. „Věděla jsi, že tvoje nová oblíbenkyně jako teenagerka dostala napomenutí za držení drog?“

„Ano, to jsem věděla,“ odpověděla Tullochová. Překvapeně jsem se na ni podívala a Joesbury se zamračil. „A neříkej mi, že ses s tím nikdy nesetkal.“

Podpora od Tullochové mi dodala potřebnou odvahu, abych si troufla zajít příliš daleko. „Proč tady vůbec jste, Joesbury?“ zeptala jsem se. „Tohohle vyšetřování se neúčastníte.“

Přimhouřil oči. „To vy se ho neúčastníte,“ odpověděl. „A stejně jste uprostřed dění. Nedá mi to, abych se neptal,

jak je to možné. A další věc, která mi není jasná, Flintová, je, kde jste byla dneska dopoledne do půl jedenácté. Teprve tehdy jste dorazila do práce, jak mě informovali.“

„Marku...“

„Doma,“ přerušila jsem Tullochovou. „Potřebovala jsem o něčem mluvit se svým domácím. Seržant mi dovolil přijít později.“

„Může to váš domácí potvrdit?“ zajímal se Joesbury.

„Nakonec mi zavolal, že nemůže přijít,“ odpověděla jsem. „O co vám jde?“

„Poslyšte, vy dva...“

Otočila jsem se k Tullochové. „Ať jde pryč,“ řekla jsem, když vytáhla obočí až k vlasům. „Chci, aby odešel, nebo mi budete muset zavolat právníka.“

Joesbury se na mě usmíval. Nebyl to jeho obvyklý úsměv, tvářil se zle. „Skrýváte před námi něco, Flintová?“ zeptal se uštěpačně.

„Jděte do hajzlu.“

„Marku...“

„No tak dobře. Uvidíme se později, dámy.“ Zvedl se ze židle a pomalu se vyloudal z místnosti. Když se za ním zavřely dveře, skryla jsem hlavu do dlaní. Tullochová mlčela. Po chvílce jsem slyšela, jak vstala a přešla po místnosti. Vzápětí přede mne přistrčila krabici s papírovými kapesníčky. Vůbec jsem si neuvědomila, že brečím.

„Chová se hůř než slon v porcelánu,“ podotkla. „Ale v něčem má pravdu. Vypadá to, že se na vás někdo zafixoval. Musíme se ptát proč.“

Sundala jsem si brýle a otřela si oči. Co to do mě sakra vjelo? Nikdy přece nepláču. Tullochová znovu vstala a z tácu položeného na stolku u zdi mi přinesla sklenici vody. Když

mi ji podávala, vyhrnul se jí pravý rukáv košile a já jsem si všimla, že má na zápěstí jizvu. Byla asi pět centimetrů dlouhá a táhla se jí po vnitřní straně snědého zápěstí jako ošklivá bledá čára.

Co to včera večer povídala v katedrále? Že jizvy jsou hluboké? Nebrala jsem to doslova. Když jsem si od ní vzala sklenici, stáhla ruku zpátky a shrnula si přes ni manžetu rukávu. Vypila jsem skoro všechnu vodu, vysmrkala se, vyčistila jsem si brýle a nasadila si je na nos.

„Tohle dělal Rozparovač,“ řekla jsem, když jsem sebrala sílu promluvit. „Vybíral si lidi – mezi policisty, novináři, a dokonce v místních výborech bdělosti –, posílal jim dopisy a pohrával si s nimi. Náš pachatel jenom kopíruje svůj historický vzor.“

Někdo zaklepal na dveře.

„Omlouvám se, šéfová.“ Byl to detektiv seržant Anderson. „Speciální jednotka uzavírá Forest Hill. Vráť se tam, hned jak to půjde, ale zatím pro nás nic nemají. Pachatel se dostal dovnitř po únikovém schodišti, jak jsme si mysleli. Jak se dostal ven, jsme nezjistili. Mobil Bostonové a ostatní osobní věci jsme poslali na expertizu. Našli jsme nějaké otisky prstů, ale chvíli bude trvat, než je všechny projdeme.“

„Co ta část těla?“ zajímala se Tullochová. Vypadala vyčerpaně a já si uvědomila, že úplně to poslední, co potřebuje, je, abychom si s Joesburym šli po krku jako na kohoutích zápa-sech.

„Ta je v márnici v nemocnici svatého Tomáše,“ odpověděl Anderson a přelétl pohledem ode mne k Tullochové. „Hned ráno se na ni někdo podívá a dá nám vědět, kdy se tam můžeme zastavit.“

„Díky,“ řekla Tullochová.

„Víte, ale klidně by to mohl být jenom vtip,“ dodal Anderson. „V tomhle městě je plno studentů medicíny. Možná si z nás jenom někdo utahuje, a tak nás poslal po falešné stopě do Mandelovy ulice a nechal nám dáreček z hodin anatomie, který jsme s Flintovou našli.“

„Doufejme, že máte pravdu,“ souhlasila Tullochová. „Jak to vypadá s pátráním po pohřešovaných osobách?“

„Prověřujeme případy pohřešovaných žen mezi šestnácti a šedesáti, které v Londýně zmizely minulý týden,“ řekl Anderson. „Zatím nic nemáme.“

„Díky, Neile. Za chvíli za vámi přijdu.“

Anderson se na mě naposledy udiveně podíval a odešel.

„Měla byste něco vědět, Lacey,“ řekla Tullochová, když jsem zvedla hlavu. Posadila se na židli, kde předtím seděl Joesbury. „Mark přesvědčil policejního doktora, aby mu potvrdil, že je schopen aktivní služby, a já jsem ho na několik příštích týdnů nechala přidělit do našeho týmu.“

No paráda.

„Vrah dneska večer zašel příliš daleko,“ pokračovala. „Vyřezávat ženským orgány a pohazovat je po místě činu mi připadá už moc. Rozhodla jsem se, že ho chytím.“

Čekala jsem. Z výrazu jejího obličeje jsem vyčetla, že toho má na srdci víc.

„Ale nejsem mužský typ, který si myslí, že to zvládne sám,“ dodala. „Potřebuju Marka. A vás asi taky. Opravdu by mi pomohlo, kdybyste vy dva...“

„Já vím.“ Nedala jsem jí příležitost dokončit větu. Dost jsem se za sebe styděla. „Samozřejmě. Omlouvám se.“

„Co bude s Emmou a jejím přítelem?“ zeptala jsem se Tullochové cestou dolů po schodech.

„Nabídnu jim, aby tu zůstali přes noc,“ odpověděla Tullochová. „Jestli mají kam složit hlavu, můžou odejít, ale do bytu se vrátit v žádném případě nesmějí, dokud tam naši lidi neskončí.“

„Emma o tom hned zítra napíše do novin,“ řekla jsem.

„V tuhle chvíli nemá o čem psát,“ opáčila Tullochová. „Neví, kde jsme našli její mobil ani co dalšího na tom místě bylo. Pověděla jsem jí, že v několika příštích dnech vydáme prohlášení a potom mě bude mít na patnáct minut k dispozici. Pokud vás nebude vláčet po novinách.“

„Díky,“ řekla jsem. Dorazily jsme do hlavní vyšetřovací místnosti. Byla pořád plná, i když už dávno minula půlnoc. Joesbury se tiše bavil s Andersonem. Když jsme vešly dovnitř, všichni zvedli hlavy.

Tullochová zvýšila hlas. „OK, takže dokud nám nepotvrdí, že ta část těla pochází ze zvířete nebo je to imitace, budeme předpokládat, že existuje další oběť,“ sdělila všem přítomným. „Máme tu ale jeden problém. Když Flintová dneska večer dorazila na Forest Hill, zaslechla ženský výkřik. Je si dost jistá, že vyšel zevnitř budovy, takže by nám mohlo být odpuštěno, že jsme se domnívali, že je to hlas naší oběti.“

„To je pravda,“ souhlasil Anderson.

„Takže co se s ní stalo?“ zeptala se Tullochová. „Mám na mysli těch pětadevadesát procent jejího těla, která v tuhle chvíli neleží v márnici u svatého Tomáše.“

„Křičet nemohla oběť,“ řekla jsem. „Na to bylo málo času. Telefon a figurínu v bazénu jsme našli asi pět, možná deset minut potom, co jsem zaslechla ten křik. Není možné stihnout někoho zabít, vyříznout mu důležité orgány, jeden z nich strčit do plastového sáčku a odejít z budovy s tělem přes rameno. Omlouvám se, že moc mluvím, ale to prostě nelze.“

„Máte pravdu,“ souhlasila Tullochová a otočila se k Andersonovi. „Speciální jednotka tam nic víc nenašla?“

Zavrtěl hlavou. „Zatím ne.“

„V tom případě jsem se spletla,“ řekla jsem. „Ten výkřik musel přijít odněkud zvenčí.“

„Okolí bazénu pořád prohledávají uniformy,“ řekl Anderson. „Možná, že někde poblíž pohodil tělo.“

„I tak by na to měl málo času,“ oponovala jsem. „Je jedno, odkud ten křik zněl. Stejně by nestihl udělat to, co udělal, a utéct. Ten křik nemohl mít s naším nálezem nic společného.“

„Výkřik, při kterém tuhne krev v žilách, ve vzdálenosti padesáti metrů od nalezené části těla, mi připadá jako moc velká náhoda,“ poznamenal Joesbury. „Nemohl být nahaný na cédečku?“

Přikývla jsem. To mě nenapadlo.

„Myslíte, že vrah nahrál křik oběti a pak ho přehrál, když věděl, že ho Lacey uslyší?“ zeptal se Anderson.

„Někdo chtěl, aby šla do té budovy,“ řekl Joesbury. „V podstatě ji tam navedl.“

Tullochová se na mě ještě jednou nehezky podívala. Stále mi neodpustila, že jsem k bazénu vyrazila sama. „Dobře. Pokud neděláte něco zásadně důležitého, co spěchá, chci,

abyste všichni šli domů,“ vykřikla. „Ráno se sejdem na poradě týmu podle toho, v kolik nás budou potřebovat v márnici.“

Lidi kolem nás se začali zvedat k odchodu. Tullochová se ke mně obrátila.

„Vy máte auto pořád na Forest Hill, vidíte?“

„Ano,“ přitakala jsem. Co kdyby se Stenning nabídl, že mě odveze domů? Vůbec se mi nechtělo jet taxíkem.

„Nechám ho přivést zpátky,“ rozhodla Tullochová. „Čistě pro případ, že se ten, kdo vás vylákal do bazénu, rozhodl na něj sahat, když jste byla v budově.“

Skvělé. Podruhé za deset dní jsem přišla o auto.

Tullochová znovu zvýšila hlas. „Potřebuju, aby někdo odvezl vyšetřovatelku Flintovou domů a prohlídl její byt.“

„Já se hlásím,“ ozval se Joesbury a odtrhl se od stolu, o který se opíral. „Stejně musím jet kolem ní,“ dodal. „Navíc si myslím, že potřebujeme zakopat válečnou sekyru.“

„Můžu jet taxíkem...,“ zkusila jsem navrhnout.

„Ne,“ zarazila mě Tullochová a podívala se na mě. „Zůstanete s někým, komu důvěřuju, a Mark bydlí kousek od vás, jen přes řeku.“ Naklonila se nad desku stolu a chtěla zvednout sluchátko telefonu, když vtom si všimla, jak se tváří. „Pro boha živého, Flintová!“ vyjela na mě. „On přece nekouše.“

Věděla jsem, že když budu dál odporovat, budu vypadat dětinsky a zpochybním slib, který jsem dala Tullochové. Vzala jsem tedy svou tašku a vyrazila ke dveřím. Když jsem míjela Tullochovou, všimla jsem si, že se na Joesburyho dívá s jedním obočím vysoko vytaženým. Bylo to varování i pro něho.

32

Ať jsme měli snahu nebo ne, cestou domů se žádné velké zakopávání válečné sekyry nekonalo. Když jsme vyjeli z parkoviště u policejní stanice, Joesbury zapnul stereo a dal ho pořádně nahlas. Seděla jsem na místě spolujezdce, tiskla si k hrudníku tašku a poslouchala hypnotickou směs klubového housu a jazzu. Za chvíli mě od jasně oranžových a bílých světel jižního Londýna rozbolely oči, a tak jsem je zavřela. Byla jsem mnohem unavenější, než jsem si uvědomovala.

Ve městě se rozhostil klid a cesta netrvala dlouho. Joesbury zpomalil a odbočil do mé ulice. Otevřela jsem oči.

„Děkuju,“ řekla jsem, když zastavil u obrubníku. Přinutila jsem se zamrkat. Kdybych tak jen neměla zamlženo v hlavě! Horko a hluk v autě na mě zapůsobily jako droga. Potřebovala jsem chladný vzduch a ticho. Když jsem otevřela dveře, všimla jsem si, že Joesbury vypnul motor. Ani jsem se neohlédla a vystoupila z auta. Zaslechla jsem bouchnutí dveří a uvědomila si, že Joesbury udělal totéž.

„Dovnitř nepůjдете,“ řekla jsem a otočila se k němu čelem.

Ani to s ním nehnulo. „To se mýlíte,“ oponoval přes střechu auta. „Neodjedu, dokud nebudu vědět, že pod vaší postelí nečíhají žádní bubáci a že všechny vchody a východy ve vašem bytě jsou zabezpečené. Tully by mi dala co proto, kdybych to neudělal. Mám jít dovnitř první?“

Otočila jsem se a pomalu jsem scházela po schodech. Schwálně jsem dlouho hledala klíče, i když jsem přesně věděla, kde je v tašce mám. Celou dobu jsem ho cítila jen kousek od sebe a slyšela jsem jeho tichý dech.

Kruci, do mého bytu nikdo nesmí. Nikdo.

„Mohl byste zkontrolovat ten kout pod schody?“ požádala jsem ho, když jsem zastrčila klíč do zámku. „Párkrát se tam schoval pěkný hajzl a pak na mě odtud vyskočil.“

„Zbytečně se namáháte, vyšetřovatelko Flintová. Mě nemůžete urazit.“

Otočila jsem se na podpatku a prohlédla si ho od hlavy až k patě. „Možná jsem ještě neviděla, co všechno umíte.“

Chvilku se zdálo, že se rozesměje. Potom roztáhl ústa v pomalém úsměvu a nespouštěl ze mě oči. „No,“ řekl, „myslím, že bychom se měli posunout dál.“

Otočila jsem se zpátky ke dveřím a odemkla jsem je. Nahmatala jsem vypínač a vešla dovnitř. Co kruci blázním? Už podruhé jsem tomu chlapovi dala najevo zájem. I kdyby nebyl jedním z nejprotivnějších mužů, jaké jsem za dlouhou dobu potkala, mezi ním a Tullochovou rozhodně existoval nějaký blízký a romantický vztah. Hodila jsem tašku na židli a šla jsem ke krbu. Automaticky jsem si sundala brýle a nechala je na krbové římse. Hlavně ať to mám co nejdřív za sebou. Ať vykoná rozkaz a zmizí.

Když jsem se otočila, stál ve dveřích a prohlížel si největší místnost v mém bytě. Ani se nesnažil skrýt překvapení nad

čistým bílým prostorem s minimem nábytku a naprostou absencí osobních věcí. Výjimku tvořily jenom rostliny v květináčích. Když jsem mlčela, dal se do práce.

Nejdřív zkontroloval vchodové dveře. Byly opatřené obyčejným cylindrickým zámekem, který v londýnských podmínkách vůbec nedostačoval, ale já doma nemám nic, co by stálo za ukradení. Potom prošel obývánkem a úzkou kuchýnkou a zmizel mi z dohledu. Slyšela jsem, jak otevírá dveře koupelny a odhrnuje sprchový závěs. Netuším, co chtěl najít v koupelnové skřínce, ale slyšela jsem, jak ji otevřel a zavřel. Zvuk otvíraných dveří šatní skříňe mi napověděl, že je v ložnici. Pak jsem zaslechla vrznutí dveří v zimní zahradě. Vyšel ven.

Zvědavě jsem šla za ním. Ozvalo se žuchnutí, jak něco těžkého dopadlo na měkkou zem, jako by seskočil z výšky. Znovu se objevil, zrovna když jsem došla k zadním dveřím.

„Kde máte klíč od boudy?“ zeptal se a napřáhl ke mně ruku.

Věděla jsem, že nemá smysl mu odporovat, a pověděla jsem mu, kde klíč najde. Byl schovaný na střeše boudy. Sledovala jsem, jak Joesbury jde po cestičce, otevírá boudu a mizí vevnitř. V duchu jsem začala odpočítávat. Deset, devět. Když jsem byla u šestky, vyšel z boudy a se zvednutýma rukama zíral přímo na mě. Nemusel nic říkat, ale stejně to udělal.

„Co to je?“

„Udržuju se tím v kondici,“ odpověděla jsem. „Davina McCallová na to nedá dopustit.“

Neposkytla jsem mu čas, aby zdůraznil, že Davina McCallová svůj boxovací pytel nejspíš neobléká do mužských šatů. Otočila jsem se a vrátila se do bytu. Všechno viděl. Z obývá-

ku jsem slyšela, jak zamyká dveře zimní zahrady. Pak se znovu objevil a zastavil se v průchodu mezi obývánkem a ložnicí.

„Ze všeho nejdřív musím říct, že jsem v životě neviděl, aby takhle vypadal byt, ve kterém bydlí ženská,“ prohlásil. „Proboha, Flintová, copak nemáte ani plyšového medvídka?“

Byl služebně starší a teď jsme se oficiálně stali členy jednoho týmu. Podle svého mínění mi prokazoval službu. Rozhodla jsem se zůstat klidná. „Dobrou noc, inspektore Joesbury,“ řekla jsem. „Děkuju vám za pomoc.“ Stála jsem před krbem a nehodlala jsem se odtud pohnout, dokud neodejde.

Taky se nehýbal. „Za druhé, nemůžete tady zůstat sama,“ pokračoval. „Jinak si Tully dá moje vnitřnosti k snídani.“

Hlavně zůstat v klidu. „Celkem bezpečně tu žiju už pět let. Zamknu všechny dveře a za daných okolností bych byla radši, kdybyste nemluvil o vnitřnostech,“ odpověděla jsem.

Joesburymu znovu zacukalo kolem úst. Zvedl levou ruku, roztáhl prsty a pravou na nich začal vypočítávat. „Za prvé, ze zahrady vede branka přímo do uličky venku,“ spustil. „Dostal jsem se přes ni i s pochroumaným ramenem. Za druhé, dveře zimní zahrady jsou napůl shnilé a stačí do nich jen pořádně strčit, aby vyletěly z pantů. Za třetí, ve vchodových dveřích máte obyčejný zámek, který bych dokázal za deset sekund otevřít kreditní kartou. Ani u něj nemáte řetěz.“ Zarázil se, svěsil ruce podél těla a zakroutil hlavou. „Tohle je jižní Londýn,“ pokračoval. „Chcete umřít? A to ani nemusí po okolí pobíhat žádný maniak.“

Nejspíš by asi byla nejupřímnější odpověď, na jakou bych se zmohla, ale nehodlala jsem ji říct nahlas. „Dám za dveře židli a budu spát s mobilem u sebe,“ odpověděla jsem. „A teď mě prosím omluvte...“

„Ten telefon budu potřebovat,“ přerušil mě. „Zítřka vám přinesu nový. Máte tu nějakou deku?“

„Cože?“

„Budu spát na pohovce.“

„Jen přes moji mrtvici... Ne, to v žádném případě. Vypadněte odsud.“

Přistoupil k pohovce a začal pěstmi bušit do polštářů, aby je trochu natrásl. „Tully vás zítra může nechat odvézt do hlídaného domu,“ řekl, zvedl dva polštářky a položil je na jeden konec pohovky, aby si je mohl dát pod hlavu. „Minimálně do té doby, než vám sem necháme nainstalovat pořádný zámek. Můžeme sem dát alarm, který bude propojený s policejní stanicí.“

„Vy nerozumíte anglicky?“

„Nemáte tu náhodou kartáček na zuby navíc?“ zeptal se, svlékl si bundu a posadil se. Měl na sobě černý nátělník a těsně pod pravým ramenem mu bylo vidět maličkou jizvu po očkování. Na pažích mu nabíhaly pořádné svaly.

„Tady nezůstanete.“

„Jsem unavený, Flintová.“ Ten hajzl si zouval boty! „Přestaňte žvanit a zalezte do postele.“

„Nebudu moct spát, když budete ve vedlejší místnosti,“ odsekla jsem, než jsem pomyslela na důsledek, jaký bude mít přiznání něčeho tak... Proboha.

Otcli jsme se v mrtvém bodě. Joesbury ke mně zvedl oči a vstal. O krok jsem ustoupila a zakopla jsem o kamennou obrubu krbu. *Ale ne! Proč zrovna tenhle ze všech mužských na světě?*

„Existuje nějaký důvod pro to, abych nemohl být ve vedlejší pokojí?“ zeptal se skoro neslyšně. Nechtěla jsem o tom vůbec přemýšlet. Zavrtěla jsem hlavou.

Už mě vidíš?

Joesbury na mě ještě chvíli zíral. Potom se podíval na hodinky a vytáhl mobil. „Myslel jsem si to,“ poznamenal.

O čtvrt hodiny později na mé pohovce posedávala policistka, dívala se na ztišenou televizi a pila přitom kávu. Já jsem ležela v posteli ještě mokrá ze sprchy a uvažovala jsem, kdy se přestanu třást.

33

Neděle 9. září

V márnici nemocnice svatého Tomáše tiše hrály klasické klavírní skladby. Místnost byla moderní, ale všechna nablýskaná ocel, která tu byla uspořádaná, a pečlivě srovnané nádoby a misky na pultech v sobě měly cosi nadčasového. I když místnost sloužila neveselému účelu, působila klidným dojmem. Vzhledem k tomu, na co jsme se měli dívat, byl klid potřeba.

Patolog Mike Kaytes se na nás podíval přes hlavní pracovní stůl. „Moc toho tedy není, to vám povím,“ řekl. „Obvykle ke zpracování dostávám trochu víc materiálu.“

Kromě Kaytese a jeho technika, jemuž mohlo být sotva přes dvacet, tu stáli čtyři policisté – Dana Tullochová, Neil Anderson, Pete Stenning a já. Stenning se mi cestou světil, že je to jeho první pitva. Moje taky. Anderson s Tullochovou už nějaké pitvy určitě zažili, ale netvářili se o nic uvolněněji než my. Nemusela jsem se ptát proč. Kousíček masa, který ležel uprostřed naleštěné ocelové desky, vypadal obscénně.

Zavřela jsem oči a na chvíli jsem se soustředila na hudbu. Nijak moc ji běžně neposlouchám a nikdy by mě nenapadlo pustit si nějakou vážnou skladbu, ale jemná dokonalost tónů a jasný zvuk mi nějakým způsobem pomáhaly.

Kaytes byl vysoký, robustní muž těsně před padesátkou. Měl husté šedé vlasy a sytě modré oči. Na prsteníku levé ruky se mu pod chirurgickou rukavicí místo snubního prstenu rýsovala náplast. Předklonil se a šťouchl do tkáně před sebou. „Stoprocentně je to z člověka,“ řekl. „Podívejte se sem. Vidíte, co je na těch vejcovodech?“ Ukazoval na tmavě šedé předměty o velikosti hrášku. „Tohle jsou svorky, kterými se provádí sterilizace,“ pokračoval. „Takhle vyspělí nejsou ani šimpanzi. Tenhle vzorek je čerstvý,“ zakončil.

Pianista zahrál několik čistých a jasných tónů a proložil je dlouhými pauzami.

„Jak čerstvý...?“ pobídl ho Anderson.

„Nedávno vyříznutý,“ odpověděl patolog. „Děláme testy, abychom zjistili, jestli nenajdeme stopy nějakého známějšího konzervačního roztoku, například formaldehydu, ale ten je upřímně řečeno hodně cítit. Tohle se nezačalo ani pořádně rozkládat. Řekl bych, že to není staré ani čtyřicet hodin. Vlastně je to čerstvé.“

Hudba začala nabírat na intenzitě a tempu a já si představila pianistovy prsty, jak se rychle pohybují po klávesnici. Doufala jsem, že Kaytes znovu nepoužije slovo „čerstvé“.

„Můžete nám říct něco o ženě, z jejíhož těla to bylo vyříznuté?“ zeptala se Tullochová.

Kaytes přikývl. „Dospělá,“ začal. „Podle velikosti vzorku bych řekl, že byla minimálně jednou těhotná a těhotenství trvalo dvacet čtyři týdnů nebo déle.“ Ustoupil od pracovního

pultu a nahrbil se. „Během těhotenství se děloha zvětší, jak se plod vyvíjí,“ pokračoval, „ale po porodu se jen výjimečně zmenší do původní velikosti. To přijde až nějakou dobu po menopauze. Takže tahle žena nebyla stará a rodila.“

Pokynul nám, ať jdeme blíž. Natočil jedno světlo, takže zářilo přímo na orgán.

„Právě se díváte na děložní čípek.“ Namířil na tkáň ukazovák v rukavici. „A ta dírka tady je zevní děložní otvor, v podstatě cesta, kterou při porodu vyjde dítě ven. Vidíte, že vypadá jako štěrbina a je mírně zdeformovaná.“

V duchu jsem si říkala, že jsem na hodině biologie. Ve škole jsem nikdy nebyla přecitlivělá.

„Proč je to důležité?“ zeptala se Tullochová.

„U žen, které nerodily, otvor zůstává hladký a kulatý,“ vysvětlil jí Kaytes. „Kdežto tenhle takový není. Minimálně jednou tedy rodila.“

Tullochová měla na krku vystouplé tepny, kterých jsem si dosud nevšimla. Připadalo mi, že má neobvykle stažené čelistní svaly. „Takže měla děti,“ řekla. „Tušíte, kolik jí mohlo být let?“

„Tak to otevřeme, ne?“ navrhl Kaytes a vzal do ruky skalpel zrovna ve chvíli, kdy místností zazněla překvapivě veselá exploze hudby hraná dvěma prsty, které opakovaně Źukaly na stejné klávesy. Zatímco řezal, podívala jsem se na Tullochovou. Ani nehnula brvou.

„Jsou tam nějaké fibroidy, ale žádný není dost velký, aby narušil děložní stěnu,“ oznámil nám Kaytes. „Dva nebo tři jsou zvápenatělé, což se stává jenom ve vyšším věku.“

Zachytila jsem Stenningův pohled. Usmál se na mě sevrženými rty.

„Než jste dorazili, vyřízl jsem kousky cév,“ podotkl Kaytes. Odstoupil od pitevního stolu a zapnul mikroskop, který stál na lavici za jeho zády. „Mějte se mnou chvilku strpení.“

Počkali jsme, až přístroj zaostří. Mikroskop byl připojený k monitoru, který se rozzářil, a my jsme uviděli nejasnou změť růžové, černé a žluté barvy. „Tady to máme,“ řekl Kaytes a poklepal na monitor. „Právě se díváte na část děložní tepny s počátečními náznaky aterosklerózy, což je v podstatě zesílení tepenné stěny. Přichází s věkem a zhoršuje se kouřením a nesprávnou životosprávou. Sterilizace taky naznačuje, že jde o starší osobu. Odhaduju, že té dámě mohlo být mezi pětatřiceti a pětapadesáti.“

„Je možné...?“ začala Tullochová. „Máme... Máme ji považovat za mrtvou?“

Anderson vedle mne se hlasitě nadechl. Vůbec mě nenapadlo, že majitelka dělohy by mohla ještě být... Proboha.

„To není nutné,“ odpověděl patolog. „Hysterektomie patří k nejběžnějším operacím, které ženy v téhle zemi dobrovolně podstupují. Ale kdyby ji neprovedli ve zdravotnickém zařízení, žena by hodně krvácela. Stěží by vydržela bolest a bylo by tam obrovské riziko infekce.“

Připadalo mi čím dál tím těžší přesvědčit sama sebe, že tohle je jenom hodina biologie.

„Je možné, aby tenhle kousek vyřízli při hysterektomii?“ zajímala se Tullochová. Zdálo se, že na rozdíl od nás ostatních jí plně funguje mozek. „Aby ho někdo v posledních čtyřiceti hodinách vyřízl a z legrace propašoval z operačního sálu?“

Kaytes se zatvářil zmateně. „Něco takového by si dneska nedovolili ani studenti medicíny,“ odpověděl.

„Jste si jistý?“ zeptala se Tullochová. „Protože druhá možnost je mnohem horší.“

Kaytes nasadil odevzdaný výraz a znovu se sklonil nad pitevním stolem. Po chvilce zavrtěl hlavou. „Na zbytcích děložních a vaječnickových tepen nejsou žádné stopy po svorkách,“ řekl. „Navíc chirurg by tenké žilky uzavřel teplem, hlavně v okolí čípku. Nejsou tu žádné ztmavlé sraženiny, které by to potvrzovaly. Řez kolem čípku není vůbec čistý, vlastně bych řekl, že jsou na něm vidět stopy pěkně amatérské práce. A tady ten kousek tkáně je malá část močovodu. Podle všeho to někdo udělal ve spěchu.“ Napřímil se a pohupoval skalpelem mezi prsty. „Tohle není výsledek zákonné operace,“ dodal.

„Ale ten člověk by i tak musel vědět, co dělá, ne?“ zeptal se Stenning. „Chci říct, že třeba já bych v žádném případě nemohl otevřít nějakou ženskou a vyříznout jí dělohu.“ Podíval se po nás skoro jako v obraně. „Nevěděl bych, kde mám začít. Ani bych netušil, jak vypadá.“

Anderson přikývl. Tullochová se na Stenninga pousmála.

„No, to je pravda,“ odpověděl Kaytes. „Ten, kdo to udělal, potřeboval mít aspoň základní znalosti anatomie. Možná pracuje v medicíně, ale není to chirurg. Mohl by to být i řezník, někdo zvyklý porcovat velká zvířata.“

Tullochová zavřela oči a já jsem velice dobře věděla, na co myslí. Úplně stejné domněnky lidé vyslovovali o původním Rozparovači. Někdo se základní znalostí anatomie. Podezření na nějakou dobu padlo na dělníky z jatek, kteří ve velkém počtu žili v okolí Whitechapelu a Spitalfields.

„Ale abych byl upřímný, tak v dnešní době se dá skoro všechno najít na internetu,“ pokračoval Kaytes. „Nerad bych

vás poslal po nesprávné stopě. Abyste nehledali psychotického doktora, když to klidně může být jenom někdo, kdo si přečetl pár učebnic.“

Nikdo mu neodpověděl.

„Je něco pravdy na tom, co se mi doneslo?“ zeptal se Kaytes. „Že tu rádí rádoby Rozparovač?“

Tullochová se mu chystala odpovědět, ale vtom jí zapípal mobil. Omluvila se, odešla do rohu místnosti a přijala hovor.

„Co je to za muziku?“ zeptala jsem se po chvilce.

Kaytes se na mě vůbec poprvé pořádně podíval. „Beethoven,“ odpověděl. „Jedna z jeho klavírních sonát. Jmenuje se Les Adieux a hraje ji Alfred Brendel.“

„Symfonie si nechává pro vrchního inspektora,“ poznamenal technik s čistým jihoanglickým přízvukem. „Když máme hodně špatnej případ, pouští Pátou.“

„Vrchního inspektora to vždycky dostane,“ souhlasil Kaytes.

Zaslechla jsem, jak se Tullochová v koutě zhluboka nadechla. Ukončila hovor, otočila se a kývla na patologa.

„Děkuju vám, Miku,“ řekla. „Moc jste nám pomohl.“

Potom se na nás podívala s rozzářenýma očima. „Musíme se vrátit na stanici,“ oznámila. „Povedlo se zjistit, komu patří otisk, který našli na Emmině telefonu.“

Zpátky jsem jela se Stenningem. Chvilí jsme oba mlčeli.

„Připadá mi to nešikovné,“ ozvala jsem se nakonec. „Nechat tam ten otisk.“

„Jenom částečný,“ připomněl mi Stenning.

Přikývla jsem. „Jak jsou na tom Jonesovi?“ zeptala jsem se, protože jsem celou cestu nechtěla mlít jenom o možných důkazech a ke komu můžou vést.

Stenning pokrčil rameny. „Nijak skvěle,“ odpověděl. „Mladší syn zůstal doma. Měl se vrátit na univerzitu, ale o pár týdnů to odložil. Jejich au pair si myslí, že jsou pořád v šoku. Samozřejmě chtějí odpovědi. Začínají hledat vinu u nás.“

„Ale pátrání v rodině jsme ještě nevzdali, ne?“ vyzvíдалa jsem, když naskočila zelená a my se rozjeli. „Pořád s nimi mluvíme a snažíme se najít nějakou spojitost mezi Geraldine a Kenningtonem.“

„Jo, ale žádná neexistuje, Flintová. Nemůžeme najít žádný finanční motiv, žádné pochybné aktivity. Všichni její blízcí mají pevné alibi, a pokud víme, tak její muž nemá žádný poměr.“

„Na tom sáčku s dělohou nic nebylo,“ řekla jsem. „Jestli si dával pozor, aby na něm nezůstaly otisky, proč by je nechával na telefonu?“

„Přestanou si dávat pozor,“ odpověděl Stenning. „A my je pak chytíme. Kdyby měli v roce 1888 daktyloskopii a forenzní vědy, Rozparovače by dostali.“

Neodporovala jsem mu, ale nebyla jsem si tím tak jistá. V devatenáctém století byl Whitechapel hustě zalidněný. Všude číhaly bystré oči a v době Rozparovačových vražd se ulice hemžily policisty. Rozparovači se pokaždé podařilo zaútočit a nepozorovaně uniknout. Osobně jsem si myslela, že i kdyby tehdy policie měla k dispozici sebelepší metody, stejně by zůstala o krok pozadu.

34

„Otisk na mobilním telefonu Emmy Bostonové se na pětasmdesát procent shoduje s otisky muže jménem Samuel Cooper.“

Dvacet lidí v hlavní vyšetřovací místnosti zatajilo dech. Všichni se dívali na vedoucího týmu pro ohledání místa činu, štíhlého muže s plnovousem a šedými vlasy, který se jmenoval Peters. Stiskl klávesu na malém laptopu a podívali jsme se do tváře muže, který možná byl naším vrahem. Hladce oholený, světlavý, s protáhlým obličejem, velkým nosem a nečistou pletí. A s divnými očima.

„Je mu sedmadvacet,“ řekl Peters. „Poslední známá adresa byl squat kousek od Tottenham Court Road.“

Naklonila jsem se blíž. Cooper měl oválné zorničky, jako je mívají někteří hadi.

„Na pětasmdesát procent?“ zeptala se Tullochová.

„Obávám se, že lepší to nebude,“ odpověděl Peters. „Ten otisk byl jen částečný. Počkejte, ukážu vám ho.“ Stiskl další klávesu na laptopu a na obrazovce se objevily dva otisky.

Jeden byl celý, druhý asi šedesátiprocentní. Stiskl další klávesu a oba otisky jsme uviděli mnohonásobně zvětšené. „Tady vidíte smyčku,“ řekl Peters, „která se liší od spirály a oblouku, což jsou další dva hlavní obrazce papilárních linií.“

„Tady je krátká samostatná linie uprostřed smyčky,“ pokračoval a ukázal na místo tužkou. „Je docela jasně viditelná na otisku, o kterém víme, že patří Cooperovi, a na otisku sejmutém z telefonu. Taky vidíte takzvané jezírko, maličkou samostatnou čárku těsně nad linií a trochu doprava od ní. Jezírko, stejně jako krátká samostatná linie, se nachází na obou obrázcích. Trochu dolů a vlevo je vidět deltu, kdy se čáry sbíhají do jednoho bodu. Objevuje se na obou obrázcích a je mezi nimi stejný počet linií.“

„Mně to připadá dost přesvědčivé,“ řekl Anderson.

„Kdybychom měli něco víc než tenhle částečný otisk, souhlasil bych s vámi,“ poznamenal Peters, postrčil si brýle nad čelo a kývl na seržanta. „Ale nezapomeňte, že na botě ani na slunečních brýlích jsme nic nenašli. Samozřejmě, pětadesát procent samo o sobě na usvědčení nestačí, ale musíme s tím vážně počítat.“

„Co o něm víme?“ zeptal se Anderson.

Vzadu v místnosti se otevřely dveře. Rychle jsem k nim zalétla pohledem a podívala jsem se do blankytně modrých očí. Podle toho, jak vypadaly, bylo zřejmé, že Joesbury spal ještě méně než já.

„Cooper si na konci devadesátých let odseděl dva roky z pětiletého trestu za napadení s nožem v ruce,“ odpověděl Peters. Když jsem se zase otočila dopředu, vycítila jsem, že v místnosti značně stouplo vzrušení. „Byl v nějakém gangu, ale oběť neměla vážná zranění. Proto dostal poměrně mírný

trest. Několik měsíců po propuštění ho zavřeli za vloupání, ale nikdy se to nedostalo před soud. Pro nedostatek důkazů.“

Blížily se ke mně tiché kroky. Stůl přímo za mnou se trošku pohnul, když na něj někdo dosedl.

„To je velký skok,“ podotkla Tullochová a krátce kývla na Joesburyho. „Od gangu a vloupačky k rozřezávání ženských.“

„Možná,“ souhlasil Peters. „Ale zatýkáci hlášení ho popisují jako narušeného jedince s násilnickými sklony. Když seděl ve vazbě, zranil jednu seržantku. Pokusil se ji uškrtit.“

„To vypadá nadějně,“ zabručel hlas ze vzdáleného konce místnosti. Viděla jsem, jak si kolegové vyměňují vzrušené pohledy. Tullochová se pořád tvářila ustaraně, ale vstala a poděkovala Petersovi. Potom všem sdělila výsledky pitvy.

„Takže ta mrtvola, až ji najdeme,“ řekla, když shrnula podstatu toho, co nám pověděl Kaytes, „bude žena v poměrně dobrém zdravotním stavu, která porodila minimálně jedno dítě. Ve věku mezi pětatřiceti a pětapadesáti.“

„Geraldine Jonesová do tohohle věkového rozmezí zapadá,“ řekl jeden detektiv.

„Většina obětí původního Rozparovače taky,“ poznamenal další.

„Ano, a totéž platí pro polovinu žen v Londýně,“ zchladila je Tullochová. „Takže musíme co nejdříve najít Samuela Coopera. Georgi, Tome, můžete zajít na tu adresu na Tottenham Court Road? Vezměte s sebou jeho policejní fotku a poptejte se po něm. Vlastně tam hned pošlete nějaké uniformy. Můžou ho zadržet, než tam dorazíte.“

Oba detektivové odešli.

„Pete, můžeš s touhle fotkou zajít k Jonesovým?“ zeptala se Tullochová. „Zjisti, jestli ho někdo z nich nepozná.“

„Nezná ho někdo z nás?“ ozval se Joesbury. Byl pořád za mnou, ale já jsem podle tónu jeho hlasu a podle směru, odkud přicházel, věděla, že se dívá přímo na mě. „Budu jenom náhodně vybírat – co vy, Flintová?“

Otočily se ke mně všechny ostatní obličeje v místnosti. Zavrtěla jsem hlavou.

„Jste si jistá? Nezní vám to jméno povědomě?“

„Ne,“ odpověděla jsem a znovu jsem se podívala na fotografii Samuela Coopera.

„Je vám věkově blízký,“ pokračoval Joesbury. „Není to třeba kamarád ze starých časů?“

„Určitě ne,“ odpověděla jsem klidně, protože jsem věděla, že před tolika lidmi nesmím zareagovat přehnaně. „Neznám ho. Netuším, odkud a samozřejmě jestli vůbec on zná mne.“

Tullochová nás pozorovala.

„Vy dva jste...,“ začala.

„Se usmířili?“ přerušil ji Joesbury. „Samozřejmě, že ano. Ale měli bychom věnovat velkou pozornost jejímu bytu. V tuhle chvíli by se do něj dokázalo vloupat i tříleté dítě.“

Tullochová zavrtěla hlavou, jako by si zoufala nade mnou a nad všemi ženami, které jsou tak hloupé, že se pořádně nestarají o své bezpečí.

„Dneska jsem zařídil, aby to tam zajeli zabezpečit, ale nejdřív musíš podepsat žádost,“ řekl Joesbury. „V neděli to bude drahé. Jestli se to nestihne dneska, budeme ji muset někam na noc ubytovat.“

„No tak, všichni do práce!“ vykřikla Tullochová.

Všichni se začali balit. Taky jsem vstala.

„Počkejte chvíli, Flintová!“ zavolal na mě Joesbury, když jsem se chystala odejít. Ani jsem se na něho nepodívala, zase jsem se posadila a čekala jsem, dokud jsme v místnosti nezůstali jenom já, Tullochová, Anderson a on. Joesbury vstal, přešel přes místnost a posadil se přímo naproti mně.

„Něco pro vás mám,“ řekl, sáhl do jedné ze svých vnitřních kapes a napřáhl ke mně ruku. Na dlani mu ležel zbrusu nový a zřejmě dobře vybavený mobil. „Váš nový telefon.“

„Ten starý mi vyhovoval,“ odpověděla jsem.

„Převedel jsem do něj všechny informace, které jste měla uložené v tom starém,“ poznamenal a držel ruku pořád napřaženou. Přístroj jsem si od něho vzala. Joesbury měl teplé ruce.

„Tyhle věcičky dáváme všem policajtům v terénu,“ pokračoval. „Uvnitř má zabudované vyhledávací zařízení. Napojuje se na navigační systém. Když bude telefon zapnutý a baterie dost nabitá, budeme pořád vědět, kde jste. Čtyřicet hodin denně, sedm dnů v týdnu. Vyhovuje vám to?“

„Ano,“ zalhala jsem.

„Taky vám můžu dát čtyřmístné číslo, ze kterého můžete vyslat nouzové volání přímo na naši centrálu.“

„Je to všechno nutné?“ zeptala jsem se.

„Někdo se vloupal do bytu Emmy Bostonové a ukradl jí mobil, aby vám mohl přímo zavolat,“ odpověděl Joesbury. „Celý den vám posílal zprávy. Mám z toho nepříjemný pocit, že se vám v budoucnu nepovede dobře.“

„Budu opatrná,“ ujistila jsem ho.

„Zařídil jsem, že ji odpoledne odvezeme do Scotland Yardu,“ pokračoval směrem k Tullochové. „Vybavíme ji několika základními vyhledávacími a nahrávacími zařízeními.“

„Nemůžu příští půlrok pořád nosit v kapse diktafon,“ zaprotestovala jsem.

„Ty už nepoužíváme,“ oponoval Joesbury a obdařil mě úsměvem, který se mu neodrážel v očích. „Všechno je mnohem intimnější.“

Chtěla jsem mu něco odseknout, ale vtom se hlasitě rozdrnčel telefon na stole. Anderson zvedl sluchátko a několik minut do něj tiše mluvil. Potom ho položil a otočil se k nám čelem.

„To byl George,“ vysvětlil nám. „Místní policajti dorazili do Tottenham Court Road. Na adrese, kterou máme, není po Cooperovi ani vidu, ani slechu. Lidi, se kterými tam mluvili, si myslí, že nějakou dobu žije na ulici.“

„Dobře,“ řekla Tullochová. „Požádejte George s Tomem, aby obešli místa, kam se stahují lidi bez přístřeší. Budou potřebovat pomoc, takže se podívejte, kdo má volno a může se k nim přidat. Chci, aby začali hned.“

Anderson znovu zvedl sluchátko. „Zbytečně ztrácíš čas!“ zavolala jsem na něho.

Všichni tři se na mě překvapeně podívali. Anderson jednou dlaní zakryl mluvítka.

„Bezdomovci se s těmi dvěma vůbec nebudou bavit,“ řekla jsem. „Oba jsou to pořádní vazouni a jsou asi tak nenápadní jako tank ve výloze.“

„Já je tam neposílám jako terapeutu, Flintová,“ protestovala Tullochová. „Jenom jim mají ukázat fotku a zeptat se na pár věcí.“

„První člověk, kterého odchyť, jim řekne, že Coopera v životě neviděl,“ odpověděla jsem. „Bude koukat do země a jenom se bude snažit co nejrychleji zmizet. Na nic z toho,

co jim poví, se nebudete moct spolehnout, protože jim nakuká cokoli, jenom aby se jich zbavil. Všichni okolo se zatím potichoučku ztratí. Tihle lidé mají z policie hrůzu.“

„Jak to, že toho tolik víte o vagabundech?“ zeptal se Joesbury.

„O bezdomovcích,“ řekla jsem, aniž bych se na něho podívala.

„Co tedy navrhuje?“ zeptala se Tullochová.

„Pošlete mezi ně mne.“

„Já si teda nemyslím...“, začal Anderson.

„Dokážu jich vystopovat víc než všichni ostatní dohromady a existuje větší šance, že se mnou budou mluvit.“

„Jak to?“ zeptala se Tullochová, i když z výrazu jejího obličeje jsem vyčetla, že to nejspíš už ví.

„Na ulici se vyznám,“ odpověděla jsem. „Žila jsem tam osm měsíců.“

35

Podle oficiálních odhadů každou noc na ulicích Londýna přespává mezi tisícem a patnácti sty lidí bez přístřeší. Mnozí z nich jsou děti, které utekly z domova, aby unikly nejrušnějším druhům týrání a zneužívání. Další jsou starci, lidé na konci života, kteří o všechno přišli. Leckteré trápí psychická nemoc, která se zhoršuje, protože nemohou získat potřebné léky. Všichni jsou zranitelní, pořád je jim zima a mají hlad. Pomalu ztrácejí sílu a mají stále větší strach. Ale to na jejich životě není to nejhorší. Nejtěžší je vůbec přežít den.

Coopera jsem začala hledat v tunelech v okolí Tottenham Court Road, kam se přes den stahují bezdomovci a žebrají u cestujících, kteří vycházejí z metra. Správci londýnské podzemky se je snaží vyhánět, takže žádný z nich nezůstane moc dlouho na jednom místě. Chtěla jsem mezi ně jít sama, ale tři lidé mě varovali, že to neexistuje. Taky mi nedovolili vzít si s sebou místo detektivů ženy-vyšetřovatelky.

Nakonec jsem souhlasila, že se mnou půjdou dva nejmladší a nejmenší detektivové z oddělení. Teď se oba snažili

najít rovnováhu mezi dvěma protichůdnými instrukcemi – od Tullochové a ostatních, že mě nesmějí spustit z očí, a ode mě, že mi nemají překážet.

Kdykoli to bylo možné, šla jsem za bezdomovkyněmi spíš než za muži, což nebylo vždycky jednoduché, protože sedmdesát procent lidí bez přístřeší tvoří muži. Dala jsem jim teplé pití a pár minut jsem s nimi mluvila. Když jsem dorazila ke kostelu svatého Martina v polích, objevila jsem dívku, které nemohlo být víc než patnáct.

„Ahoj,“ pozdravila jsem ji. Sehnula jsem se k ní a podala jsem jí krabici rajské polévky. „Tohle jsem ti přinesla. Můžu s tebou na chvíli mluvit?“

Dívka se nedůvěřivě podívala na polévku. „O čem?“ zahušela.

„Dneska od čtyř odpoledne před kostelem svatého Jana v Bayswateru dávají polívku,“ řekla jsem. „A noclehárna U Lampy v Soho má na dnešní noc volné postele.“ Než jsem vyrazila do ulic, prošla jsem různé webové stránky. Po celém Londýně jsou organizace, které nabízejí velkou podporu lidem bez přístřeší. Většina bezdomovců bohužel nemá přístup k internetu.

„Tak jo,“ souhlasila a napřáhla ruku po polévce. Vytáhla jsem z kapsy Cooperovu fotografii.

„Někoho hledám,“ přiznala jsem. „Mohla by ses podívat na tuhle fotku, jestli ho nepoznáš?“

Podívala se na snímek a zavrtěla hlavou.

„Může být nebezpečný,“ varovala jsem ji. „Možná zranil pár lidí.“ Okamžitě se na fotografii zase podívala. Bezdomovci reagují na nebezpečí. Násilí je jim až příliš dobře známé.

„Komu ublížil?“ zeptala se.

„Nějakým ženám,“ odpověděla jsem. „Potřebuju ho nutně najít.“

Zvedla oči od snímku a uviděla mé dva ochránce, jak se pouhých dvacet metrů od nás opírají o stěnu tunelu. Rovnou si mohli nechat na čela vytetovat KRIMINÁLKA.

„Jste od policie?“ chtěla vědět ta dívka. Teď se mě bála.

„Viděla jsi ho?“ zopakovala jsem svoji otázku. „Je to opravdu důležité.“

Už se na fotografii nepodívala. Zavrtěla hlavou a začala se zvedat ze země. Za chvíli byla pryč.

Zbytek odpoledne jsem strávila na ulici. Rozdávala jsem číslo nového supertelefonu, který mi dal Joesbury, a kupovala jsem jednu polévku za druhou. Většina lidí, kteří se mnou byli ochotní mluvit, se podívala na Cooperovu fotografii a zavrtěla hlavou. Těsně před čtvrtou jsem mluvila s mužem kolem sedmdesátky, který se na snímek chvíli soustředěně díval, a já začala doufat. Pouliční komunita není velká. Stačí nějakou dobu žít na ulici a člověk zná většinu tváří ostatních bezdomovců. Muž potom zakroutil hlavou.

„Toho jsem nějakou dobu neviděl,“ řekl. „Co proved?“

Nesměla jsem dát najevo moc velký zájem. „Ale znáte ho?“ zeptala jsem se.

„Je to pěkněj hajzl,“ odpověděl. „Obírá o peníze holky z východní Evropy – víte, ty, co vezmou děti a jdou žebrot.“

„Kde bych ho mohla najít?“ zeptala jsem se, ale vtom mi došlo, že mi o moc víc neřekne.

Zavrtěl hlavou. „Slyšel jsem, že se dal dohromady s nějakou holkou,“ odpověděl. „A bydlí někde v Actonu.“

Kvečeru jsem byla unavená a víc než jen trochu depri-movaná. Život na ulici člověka dostane, i když ví, že alespoň v tuhle chvíli má kam jít. Jako by na něho ulice čekala a pořád číhala na okamžik, kdy se mu situace zase vymkne z ruky.

Zjistila jsem, že Samuel Cooper možná v Actonu žije s nějakou ženou. Už to bylo něco. Mohli jsme z jeho policejní fotografie udělat plakáty a vyvěsit je po okolí, nechat ji vytisknout v místních novinách. Někdo ho jistě pozná.

Cestou na stanici jsem se zastavila u sebe doma a našla jsem tam čtyři muže v pilné práci. Dvě minuty jsem přecházela a zjišťovala, jaká vylepšení mi Joesbury objednal – alarmy, bezpečnostní kamery, nouzová tlačítka a špičkové zámky. Ale vidět tolik lidí na místě, které předtím bylo mým výsadním teritoriem, mě rozčilovalo, a tak jsem radši odešla.

Po návratu na stanici v Lewishamu jsem zjistila, že nikdo z týmu neměl moc velké štěstí. Rodina Jonesových ani obyvatelé Brendonova sídliště si nevzpomínali, že by Coopera někdy předtím viděli. Neměli jsme nic než to, že možná žije v Actonu.

O hodinu později mi oznámili, že v mém bytě je všechno hotové. Chtěla jsem jít domů a schoulit se na pohovce v bezpečí, které kolem mne nechal vyrobit Joesbury. Nebylo mi to práno. Musela jsem do Scotland Yardu, aby mě tam lidé z tajných operací vybavili osobními vyhledávacími zařízeními. Zrovna jsem zavírala počítač, když zazvonil telefon.

„Vyšetřovatelka Flintová,“ řekla jsem do něj.

„No, dobrej,“ ozval se mladý mužský hlas. „Mám trochu starost kvůli boudě v parku. Myslím, že tam něco hnije.“

Muž měl severolondýnský přízvuk a trochu zastřený hlas, jako by byl opilý.

Povzdechla jsem si. Tohle řešili strážníci. Někdy, když měli na centrále moc hovorů, končily telefonáty všude možné. „Dobře.“ Natáhla jsem se po propisovačce. Poznamenala jsem si jeho osobní údaje a odkud volá. „Promiňte, mluvil jste o boudě?“

„Jo, o boudě na lodě. V parku.“ Otevřely se dveře a vešel Joesbury. Najednou jsem začala být velice ochotná.

„Co je s ní za problém?“ zeptala jsem se, když se ke mně Joesbury přiloudal a opřel se o parapet kousek od mého stolu. Na sobě měl tmavě modrou mikinu s límečkem. Nad knoflíky u krku mu vykukovalo několik chlupů.

„Smrdí to tam,“ odpověděl volající. Joesbury měl těsně pod jedním uchem malé mateřské znaménko. „A všude kolem lítaj mouchy. Myslím, že je tam něco chcíplýho.“

„Bude to nejspíš jenom králík nebo něco takového, ale podíváme se tam,“ řekla jsem. Nejspíš to předám příslušnému oddělení pro životní prostředí. „Ve kterém parku to je?“

„Ve Viktoriině.“

Skvělé. Viktoriin park se nacházel severně od řeky. Ležel mimo náš okrsek.

„Děkuji vám za zavolání, pane. Hned se tam podíváme,“ prohlásila jsem a Joesbury si zhluboka povzdechl. Očividně neměl vysoké mínění o mé snaze znít jako dokonale profesionální policistka. Položila jsem sluchátko.

„Připravená?“ zeptal se.

„Jenom musím vyřídit jeden telefonát,“ odpověděla jsem. „V Tower Hamlets leží nějaké mrtvé zvíře.“ Vytáhla jsem

telefonní seznam, který používáme při přepojování mezi jednotlivými odděleními.

„Co jste to říkala?“ Joesbury odstoupil od okna.

Zavrtěla jsem hlavou. „Prý tam smrdí nějaká bouda a kolem ní lítají mouchy... Nejspíš je tam jenom hromada odpadků nebo něco takového. Možná mrtvá krysa. Dejte mi dvě minuty.“

Znovu jsem zvedla sluchátko. Joesbury se naklonil nad stůl a přerušil spojení.

„V Tower Hamlets leží mrtvé zvíře, a zavolali zrovna vám?“ zeptal se.

„Samozřejmě by bylo moc fajn, kdyby občané chápali různé spleitosti vnitřní struktury metropolitní policie, ale někteří to bohužel dosud nezvládli,“ odpověděla jsem. „Mám použít jiný telefon, nebo tenhle hodláte časem pustit z ruky?“

„Kde v Tower Hamlets?“

„Ve Viktoriině parku.“

Zamrkal, pak napřáhl ruku a sebral mi sluchátko.

„Tak si ho nechte,“ ucedila jsem nevrle, když ode mne odstoupil.

„Haló, tady inspektor Joesbury.“ Otočil se ke mně zády. „Ten volající, kterého jste právě spojili, chtěl mluvit s někým konkrétním...? Jo, s ní osobně...? Určitě...? Nahráváte teď hovory...? To je škoda. I tak vám děkuju.“

Joesbury položil sluchátko. Viděla jsem, že mu těsně nad mateřským znaménkem prudce pulsuje krev. Pak se otočil a chvíli se na mě mlčky díval.

„Máte dneska večer něco, Flintová?“ zeptal se nakonec.

„Proč? Chcete mě pozvat na rande?“

Joesbury se tichoučce zasmál a zavrtěl hlavou. „Doufejme, že dostanu příležitost,“ řekl. Přešel přes místnost, otevřel dveře a ohlédl se. „Mezitím,“ pokračoval, „někde leží tělo, které potřebujeme najít. Jako z uděláním nám někdo zavolá, chce mluvit s vámi osobně a poví vám o smradu a mouchách v parku, který ani není v našem okrsku.“

„Měla bych dát vědět inspektorce Tullochové,“ řekla jsem. Připadala jsem si jako idiot.

„Nejdřív si to tam nenápadně prohlédneme,“ navrhl. „Jestli je to nějaký hlodavec, hodíme ho do nejbližšího kontejneru a budeme upalovat do Scotland Yardu. A je docela dobře možné, že se mi tak moc uleví, že vás pozvu na to rande. Tak pojdte.“

36

O čtyřicet minut později jsme přejeli přes Tower Bridge. Joesbury se ani neobtěžoval pustit hudbu. Pokaždé, když jsme zastavili, bubnoval prsty do volantu, dokud jsme se zase nepohnuli. Když jsme dorazili do Aldgate a dali se na jih po Whitechapel Road, už jsem z toho šlela.

V jednu chvíli jsme zastavili v dlouhé řadě aut a já slyšela, jak si něco polohlasně mumlá. Když jsem se otočila, díval se ven bočním oknem. Auta před námi se hnula. Když jsme se rozjeli, ohlédla jsem se. Nic jsem neviděla. Jenom hospodu U Viktorie. Jinak nic.

Přejeli jsme přes kanál a nejvýchodnějším vjezdem jsme se dostali do parku. Skoro okamžitě nás zastavil hlídač. Joesbury mu ukázal průkaz a zeptal se, kudy se jede k boudě na loď. Hlídač slíbil, že někoho pošle, aby tam na nás počkal, a jeli jsme dál.

Viktoriin park byl prvním veřejným parkem v Londýně. Otevřeli ho v polovině devatenáctého století potom, co místní poslanec předložil královně Viktorii petici. Na západě leží

Regentův kanál a podél jižního okraje parku se táhne kanál Hertford Union. Uprostřed park protíná Grove Road. Ve větší, východní části, jíž jsme projížděli, jsou sportovní zařízení.

„Znáte to tu?“ zeptal se Joesbury, když jsme před sebou uviděli budovy a zpomalili jsme.

Nechtěla jsem mluvit. Kdybych otevřela ústa, kdo ví, co by z nich vyšlo. „Trochu,“ odpověděla jsem. Potom jsem z nějakého důvodu dodala: „V dubnu tu kvetou modré zvonky.“

„Uděláme si piknik. Víte, která bouda je která?“

„Proč bych měla?“

Joesbury pokrčil jedním ramenem. „Připadá mi, že pro ně máte slabost,“ odpověděl.

Objeli jsme zezadu dětské hřiště a minuli ohradu s divokou zvěří. Naše auto vyděsilo dva jeleny, kteří před ním rychle uprchli. Potom jsme zastavili a Joesbury vyskočil z auta. Následovala jsem ho.

Joesbury se tam rozhlížel, jako by si myslel, že nás někdo sleduje. Bouda na lodě stála pouhých několik metrů od nás. Byla to malá stavba ze žlutých cihel se střechou z červených a šedých tašek a s modře natřenými dveřmi a dřevěnými okenicemi, které měla místo oken. Objevil se další hlídač a my jsme počkali, až k nám dojde.

„Připomeňte mi, kde že to zemřela Geraldine Jonesová,“ požádal mě Joesbury.

„Na Brendonově sídlišti.“

„Jak se jmenoval ten blok?“

„Viktoriina věž. Proč...? Proboha.“

„Tak už vám to došlo?“

„Bazén na Forest Hill,“ řekla jsem. „Je to viktoriánská budova.“

„Viktoriánská místa pro vraha, který pracuje ve viktoriánském stylu,“ dodal Joesbury. „Svým způsobem je to docela roztomilé.“

Když se k nám hlídač přiblížil, všimla jsem si, že jezírko, na němž se jezdí na lodičkách, je betonem vylitý dokonalý ovál. Hladina špinavé vody byla nízká. Jezírko se nejspíš vypouštělo na zimu.

„Kdy naposledy byla ta bouda otevřená?“ zeptal se Joesbury, když jsme hlídači ukázali průkazy a vysvětlili mu, proč jsme přijeli.

Muž se podíval k modrým dřevěným dveřím. „Před týdnem,“ odpověděl. „Možná před deseti dny. Přes zimu v ní skladujeme lodky.“

„Můžete ji prosím otevřít?“ požádal ho Joesbury.

Hlídač se zatvářil ustaraně, ale neodporoval. Z kapsy bundy vytáhl svazek klíčů a šel ke dveřím. Přistoupila jsem k jedné okenici a přiblížila k ní obličej. Muž, který mi zavolal do Lewishamu, se zmínil o zápachu a mouchách. Nic jsem necítila a v dohledu nebyl žádný hmyz.

Hlídači kousek ode mne se moc nedařilo. Sledovala jsem, jak zkusil ještě jeden klíč, pak to vzdal a zavrtěl hlavou. Joesbury vtáhl spodní ret do úst, podíval se na mě a šel zpátky k autu.

Otevřel kufr a za chvíli jsem zaslechla cinknutí kovu. Vynořil se s velkými kleštěmi v ruce. Vrátil se ke dveřím, strčil kleště do zahnuté podkovy visacího zámku a otevřel je. Zámek se rozskočil.

Najednou kolem nás kroužila mračna hmyzu.

Když se dveře otevřely, hlídač a já jsme ustoupili, abychom se mu vyhnuli. Joesbury ani nehnul brvou.

„Počkejte tady, prosím,“ požádal hlídače a gestem mi naznačil, že mám jít dovnitř. Postavila jsem se vedle Joesburyho a věděla jsem, že pokud se nepohnu, možná už nikdy neudělám jediný krok. A tak jsem do boudy vešla jako první.

Matně jsem si uvědomovala, že Joesbury se naklonil, aby rozsvítil. Pak jsem se zakymácela dozadu. Joesbury ke mně přiskočil a chytil mě za ramena. Cítila jsem, jak mi dýchá na krk.

„Kristepane,“ hlesl.

37

Tělo Annie Chapmanové se našlo osmého září 1888 před východem slunce. Světlo několika málo pouličních lamp, které se nacházely ve viktoriánské čtvrti Spitalfields, nedosáhlo až na malý úzký dvorek za domem číslo 29 v Hanbury Street. Zdi kolem dvorku a okolní budovy byly vysoké. Když toho rána vyšel postarší nosič John Davis ze svého podnájmu a vydal se do práce, musela být takřka neproniknutelná tma.

Joesburyho a mě takové štěstí nepotkalo. Postarala se o to zářivka na stropě boudy na lodě.

Myslím, že John Davis toho rána musel vědět, že něco není v pořádku. Podle mého si lidské pokolení uchovalo dostatek zvířecích instinktů, aby dokázalo vycítit přítomnost velkého zla. Později prohlásil, že předchozí noci špatně spal. Představuju si ho, jak pomalu vychází z domu a něco v jeho nitru mu našeptává, že si má dávat dobrý pozor.

Podle mého určitě věděl, co najde, ještě když stál na schodech za domem. Možná cítil nějaký zápach, i když o tom pochybuju. East End vždycky zamořoval puch z jatek a špatné

kanalizace. Možná zaslechl Anniin poslední výkřik. Třeba dokonce slyšel zvuk Rozparovačových kroků, které se rychle vzdalovaly pasáží.

Ještě než jsme vešli do boudy, oba jsme s Joesburym věděli, že to, co tam najdeme, nás změní.

V roce 1888 Rozparovač popadl Annii za krk a přiškrtl ji. Potom jí smýkl o zem. Klekl jí za hlavu a prořízl jí hrdlo tak hluboko, že jí málem oddělil hlavu od těla. Potom se nad ní sklonil, vyhrnul jí sukni a obnažil břicho, které rozkuchal. Odřízl jí kusy kůže, vyjmul orgány a pojivovou tkáň a nechal to ležet na jejím těle. Úplně jí odstranil dělohu. Pokrčil jí nohy a nepochybně chtěl pokračovat, ale někdo ho vyrušil, pravděpodobně náš známý John Davis, který otevřel zadní dveře domu.

Myslím, že Annie byla skoro celou dobu při vědomí. Škracení jí oslabilo, ale nezabilo ji. Podle mého cítila nůž v hrdle a vnímala hrůzu z toho, že nemůže křičet. Ležela na studeném ztvrdlém blátě v Hanbury Yard, prožívala bolest, jakou nikdo nikdy nechce poznat, a čekala, až se jí zatemní mysl. Věděla, že až zavře oči, bude to napořád.

Stála jsem v boudě na lodě a Joesbury mě držel za ramena. Uvažovala jsem, jestli budu schopná dál žít tak jako dosud, a uvědomila jsem si, že Annie to měla lehké. I v případě vraždy je všechno relativní.

Annie zemřela rychle. Od prvního útoku po poslední vydechnutí nejspíš uplynulo nanejvýš patnáct nebo dvacet minut.

Žena před námi umírala pomalu. Útočník jí svlékl do naha a připoutal ji k ponku uprostřed boudy, na němž se za normálních okolností opravovaly lodě. Paže jí stáhl dolů pod

ponk a spoutal jí zápěstí. Krk, hrudník pod prsy a pánev jí k desce stolu přilepil izolační páskou. Vrah téhle ženy svoji oběť znehybnil, aby na ni měl dost času.

Annie nedostala příležitost ani vykřiknout. Kdyby ji měla, uslyšel by ji někdo v domě. Nikdo o ní ale nevěděl.

Tahle žena měla v ústech nacpaný kus zakrvácené látky přilepený izolační páskou. Vrah předpokládal, že bude křičet.

„Jste v pořádku, Lacey?“ zeptal se mě kdosi. Sklonila jsem hlavu a zase ji zvedla. Nevykřikla jsem, neomdlela jsem ani se nepozvracela. To muselo znamenat, že mi nic není. Cítila jsem chlad na ramenou a sledovala Joesburyho, jak jde k ženině hlavě a dívá se jí do obličeje.

Otevřené oči se jí začínaly potahovat mléčným povlakem. V koutku jednoho z nich jsem zpozorovala pohyb a došlo mi, že se jí v něm už vylíhli červi. Kolem nosu a uší jí bzučely mouchy. Vždycky je nejdřív zajímají otvory a rány. Milují pach a chuť krve.

Hrudník Annie Chapmanové zůstal nedotčený. Ochránilo ji oblečení a skutečnost, že vrah měl velice málo času.

Vrah téhle ženy měl času dost. Nesčetněkrát jí pořezal prsa. Měla na nich mělké úzké řezy od ostrého nože. Hodně krvácela. Její hrudník a podlahu pod jejím tělem pokrývala krev. Krvácela, takže žila. Pravou bradavku měla rozříznutou na dvě poloviny.

Zkřížila jsem ruce před tělem, jako bych si chtěla chránit vlastní prsa. Joesbury se na mě podíval a postoupil dál. Zohavená hrud' nebylo to nejhorské, co jsme viděli.

Skoro nejhorské byl pohled na břicho oběti. Pachatel jí ho úplně rozsekal, takže jsem si nebyla jistá, na co se vlastně

dívám. Na podlaze boudy se leskly kaluže sražené černé krve. Zdálo se, že nic se nepodobá tomu, co normálně obsahuje ženské tělo. Všechno mělo podivně jasné barvy. Krev na těle zůstala rudá a kuličky tuku krémově žluté. Modrá a černá těla much se leskla jako drahokamy. Ani to však nebylo nejhorší.

V roce 1888 pachatel Annii Chapmanové pokrčil nohy, přitiskl jí kotníky k sobě a pak jí rozevřel kolena, aby jí byly vidět genitálie. Možná jenom chtěl šokovat ty, kdo ji najdou. Taky to mohla být součást jeho plánu, kterou nestihl zrealizovat.

Náš Rozparovač měl dostatek času.

Většina žen kolem pětadvaceti alespoň jednou podstoupila vyšetření děložního čípku. Každá z nás leží na gynekologickém křesle s nohama nahoře, takže naše kolena se nacházejí ve stejné výšce jako hrudník. Někdy máme nohy ve třmenech, jindy musíme dát kolena od sebe. Tahle žena vypadala skoro jako pacientka čekající na vyšetření. Až na to, že žádný doktor, s nímž jsem se kdy setkala, svým pacientkám nelepil lýtko ke stehnům izolační páskou. Tahle žena se nemohla pohnout, nemohla ani křičet, když jí pachatel vrazil do těla asi šedesáticentimetrový kus dřeva.

Joesbury se na dřevo díval. Udělala jsem totéž. Několik centimetrů od místa, kde vyčnívalo z ženina těla, do něj bylo vyryto několik písmen.

ANNIE.

„No jo, myslím, že je nám to jasné, kamaráde,“ zamumlal Joesbury. Přejel si rukou přes obličej a ztěžka polkl.

38

John Davis se osmého září 1888 okamžitě rozběhl pro pomoc. Zastavil dva kolemjdoucí a poslal pro policejního konstabla. O víc než sto let později mě Mark Joesbury vystrčil z boudy a zavolal inspektorce Tullochové. Potom vzal z auta vysílačku a povolal na místo místní strážníky.

Někdo, možná dokonce náš starý známý John, Annii přetáhl sukni přes kolena, aby na ni každý nezevloval. Joesbury poslal hlídače parku pro další visací zámek. Když s ním muž dorazil, pověsil ho na závoru na dveřích boudy a zamkl ho.

Už se roznesly zprávy o tom, co se děje. Blížili se k nám další zaměstnanci parku a několik chodců. Já jsem zatím neudělala vůbec nic. Jenom jsem se opřela o Joesburyho auto a sledovala vývoj událostí. Potřebovala jsem se sebrat.

Když jsem se Joesburyho zeptala, co mám dělat, odpověděl, že mám hlídat dveře boudy a nedovolit, aby se k nim někdo přiblížil. Přihlížela jsem, jak přijelo nejdřív jedno a potom druhé policejní auto. Joesbury rozestavil policisty do čtyř světových stran, aby hlídali místo činu, a dokonce požádal některé hlídače, aby jim pomohli.

Postupně dorazil větší počet policistů a já jsem mohla opustit svou pozici u dveří. Nevěděla jsem jistě, co mám dělat, a tak jsem si šla sednout do Joesburyho auta. Sledovala jsem, jak se kolem boudy utváří vnitřní kordon a dovnitř vchází první z místních detektivů. Tuhle vraždu stejně jako tu předchozí mělo vyšetřovat lewishamské oddělení vražd, ale potřebovali jsme o všem informovat i kriminálku v Tower Hamlets.

Na trávě zaparkoval stříbrný mercedes a vystoupila z něj Tullochová. Sotva udělala několik kroků, přiskočil k ní Joesbury. Položil ruku na její rameno a přinutil ji, aby se zastavila. Zvedla k němu hlavu a přikývla na znamení, že je v pořádku. Chvilku si povídali a pak se podívali na mě. Vypadalo to, že se o něčem dohadují a Joesbury nejspíš vyhrál. Tullochová mu ještě řekla několik slov a vyrazila k boudě. Joesbury popadl Stenninga a společně zamířili ke mně.

„Jak je vám?“ zeptal se, když se dostatečně přiblížili.

„Dobře,“ odpověděla jsem.

„Jste schopná kousek se projít?“

Vystoupila jsem z auta a očekávala jsem, že mě pošle na nějakou pochůzku. „Kam?“ chtěla jsem vědět.

„Jen tady kolem,“ odpověděl a nespouštěl ze mě oči. „Podívejte se na mě. Chci, abyste poodešla kousek od vnějšího kordonu, jako když se chcete nadýchat čerstvého vzduchu.“

Vnější kordon se utvářel za jezírkem, aby kolemjdoucí zůstali v bezpečné vzdálenosti od místa činu.

„Existuje velká pravděpodobnost, že náš chlapík tu ještě je. Nerozhlížejte se. Budeme sledovat, jak se vyvine situace. Určitě se na vás bude chtít podívat. Budete se procházet a já

a Stenning budeme bedlivě sledovat každého, kdo se o vás bude podle našeho mínění trochu moc zajímat.“

Chvilku mi trvalo, než mi to došlo. „Takže jsem návnada?“

„Budeme jenom kousek od tebe, Lacey,“ řekl Stenning. „Pokud se k tobě někdo víc přiblíží, půjdeme po něm.“

„To je úplně jasné,“ prohlásil Joesbury. „Taky bych měl zdůraznit, že tohle není příkaz. Udělejte to, jenom pokud se na to cítíte. Navíc mi inspektorka Tullochová oznámila, že pokud se vám něco stane, osobně mi urřízne koule a hodí je holubům před katedrálou v Southwarku.“

Zacukaly mi koutky úst. „To bych si neměla nechat ujít,“ řekla jsem.

Stenning mě poplácal po rameni a pak spolu s Joesburym odešli. Za chvilku mi zmizeli z očí. Sklonila jsem hlavu a třela si vzadu krk. Pokud mě někdo sleduje, při troše štěstí si bude myslet, že jsem ztuhlá od dlouhého sezení v autě. Pak jsem přešla po asfaltové cestě, obešla jsem jezírko a zamířila k zevlounům, kteří se shlukli před vnějším kordonem.

„S dovolením,“ zamumlala jsem a prošla mezi nimi. Bez ohlednutí jsem minula dětské hřiště obehnané modrým kovovým plotem. Sešla jsem z asfaltové cesty a vydala se po zabláčené stezce vedoucí přes travnatý kopeček. Po levici jsem měla několik hřišť a obrovský růžový věžák za parkem. Na kopečku, který jsem zdolávala, rostly stromy, ale nebylo jich tolik, abych se musela bát, že se za nimi někdo schovává.

Přede mnou poskakovala vrána, což mi nepřípadalo jako dobré znamení.

Denní světlo rychle bledlo a obloha dostala krásnou sytě modrou barvu, která je typická pro podzimní večery. Tahle

část dne mi připadá zvláštní – ještě nenastala noc, ale už není den. Je to zvláštní mezidobí, kdy se svět, který člověk zná, může úplně proměnit.

Uvědomila jsem si, že můj svět právě doznal pořádné změny.

Bouda na lodě dole u jezera svítila jako cirkusový stan. Blížil se k ní policejní doktor. Viděla jsem, jak se kolem pohybují další známí lidé. Věděla jsem, že kvůli světlům mě nemůžou vidět. Stala jsem se do slova a do písmene neviditelnou.

Joesbury se Stenningem bohužel taky, což mi na klidu nepřidalo. Mohla jsem jenom doufat, že vědí, co dělají. Protože jinak jsem zůstala sama několik stovek metrů od všech ostatních, v parku, kde se rychle stmívalo. Byla jsem vydaná na milost někomu, kdo si rád dával na čas, když rozřezával ženy, ale kdo by v případě nutnosti zareagoval hodně rychle.

Šla jsem dál, až na vrcholek kopečku a po druhé straně dolů. Přešla jsem cestu a blížila se k malému jezírku. Už jsem neviděla, co se děje na opačné straně dětského hřiště. Pořád jsem ale netušila, kde jsou mí dva ochránci. Jestli mě tam nechají samotnou, tak až dojde na řezání koulí, inspektorka Tullochová se bude muset postavit do fronty za mne.

Nad hlavou mi svítil velký srpek měsíce a začínaly se objevovat první hvězdy. Po obvodu jezírka byly nasázené keře a já se rozhodla, že ho obejdu a podívám se na druhou stranu. Nebude to tak bezpečné, jako kdybych zůstala na otevřeném prostranství, ale nejspíš je to nutné. Dokud budu v bezpečí, vrah se ke mně nepřiblíží.

Od hladiny jezírka se odrážely poslední odlesky zapadajícího slunce a vlnky kolem rákosí se barvily měkce dorůžova.

Na hladině pluly zlatě zbarvené bukové listy a připomínaly maličké lodičky. V Londýně hluk velkoměsta vlastně nikdy neutichá, ale uprostřed velkého parku slábne, dokud se z něj nestane pouhá šumící zvuková kulisa, jako když za letního dne bzučí hmyz. Londýnské parky jsou nejklidnější části velkoměsta. Pozorovala jsem list, který klouzal po vodní hladině, a napadlo mě, že jsem jen málokdy cítila takový neklid jako teď.

Rychle se stmívalo a ke mně se po trávě plížily stíny. Zvuky z místa činu jako by sem doléhaly z velké dálky. Došla jsem na okraj jezírka. Najednou jsem zaslechla zašustění a vyděšené vypísknutí. Leknutím jsem nadskočila, ale byla to jenom kachna, která vystrašeně vykoukla ze svého úkrytu v rákosí. Dívala jsem se, jak rychle pluje k opačnému břehu. Tvořily se za ní vlnky, které s tichým šeptáním mířily ke břehu.

Zatracený Joesbury! Jako by nestačilo, že jsem viděla, co ta zrůda provádí jiným ženám. Opravdu musím ještě chodit po parku a hlásat, že příště jsem na řadě já?

Ozval se tichý odraz tenisového míčku od antuky. Najednou jsem si uvědomila, že se mi zježily vlasy vzadu na krku. Tuhle dobou se park obvykle zavírá. Kolegové na místě činu nejspíš přesvědčují okolostojící, aby šli domů. Teď nikdo nemůže hrát tenis. Kurty jsou navíc moc daleko.

Dostala jsem ránu rovnou mezi lopatky.

Spíš jsem zděšeně vyjekla, než vykřikla. Pochybuju, že mě někdo slyšel. Vyskočila jsem a otočila se. Nikoho jsem neviděla. Otočila jsem se na místě. Nic. Poblíž vůbec nikdo nebyl. Ale necelé dva metry ode mne ležel v listech pampelišek žlutý tenisák. Otočila jsem se směrem, odkud musel přiletět. A uviděla jsem ho.

Muž byl štíhlý, takže vypadal spíš jako chlapec. Zírali jsme jeden na druhého. Stál asi sto metrů ode mne a byl moc daleko, takže jsem nerozeznala rysy jeho obličeje a nemohla jsem si být jistá, že je to doopravdy Samuel Cooper. Ale to, co jsem viděla, odpovídalo. Byl to běloch mezi pětadvaceti a třiceti, měl světlou pleť a vlasy. Taký byl vysoký a já si vzpomněla, že jsem někde četla, že Cooper měří skoro sto osmdesát tři centimetry. Měl na sobě oblečení jako na skateboard – pytlovitě kalhoty, které cural po zemi, volnou tmavou mikinu s barevnými symboly a na hlavě nataženého kulicha. V pravé ruce držel tenisovou raketu.

Pak se rozběhl pryč a letěl po trávníku jako šipka. Skočil za keře a zamířil k jedné postranní bráně. V těsném závěsu za ním uháněl Joesbury.

Ten byl starší než Cooper, ale byl silnější a očividně měl lepší fyzickou. Vzdálenost mezi nimi se zmenšovala. Zaslechla jsem další kroky a otočila jsem se. Řítil se ke mně Pete Stenning a v běhu něco křičel do vysílačky.

„Jsi v pohodě?“ vydechl, když se ke mně přiblížil.

Dvě tmavé postavy, které jsem sledovala, mi skoro zmizely z dohledu.

„Ano,“ odpověděla jsem. „Běž za nimi.“

Stenning prudce oddechoval a předkláněl se, aby popadl dech. „Šéfová mi nařídila, že mám zůstat s tebou,“ řekl.

Chvilí jsme se na sebe dívali a pak jsme se rozběhli po trávníku. Joesburyho ani muže, kterého honil, jsme neviděli, ale věděli jsme, kam běželi. Stenning byl vyšší než já a určitě i rychlejší, ale před chvílí ke mně sprintoval. Kromě toho měl nařízeno zůstat v mé blízkosti, takže jsme spolu běželi přes fotbalová hřiště na kraj parku.

V tomhle místě nestála žádná brána, jenom modře natřený zátaras, který měl zbrzdit příliš rychle rozběhnuté děti, aby nevletěly do přilehlých ulic. Skočili jsme za něj a ocitli se v úzké postranní ulici. Na jedné straně parkovala auta. Po Joesburym a jeho kořisti nebylo ani památky.

„Měli bychom se rozdělit,“ navrhla jsem.

„Na to teda zapomeň.“

Netušili jsme, kudy se dát, a tak jsme se rozběhli kupředu do ulice lemované viktoriánskými domy z červených cihel. Jmenovala se U Královniny brány. Bylo tam několik chodců a kolem nás projel cyklista, který se pohyboval rychleji než auta. Neobjevili jsme nikoho známého. Počkali jsme, dokud nám kroky za námi nenapověděly, že nás dohnali kolegové, jež Stenning zburcoval vysílačkou. Podle hlášení, která v ní byla slyšet, jsme usoudili, že ostatní opustili svá stanoviště u jednotlivých bran parku a míří k nám, aby podezřelému odřízli cestu. Slyšeli jsme Joesburyho hlas, jak zadává instrukce. Neznělo to moc nadějně. Po několika minutách se Joesbury objevil na velkém zatravněném prostranství na druhé straně ulice. Zavrtěl hlavou a pak uskakoval před auty, dokud se k nám nedostal.

„Ten hajzl mi utekl,“ řekl. Předklonil se a odplivl si do kánu.

39

Pondělí 10. září

„Chce někdo kečup?“ zeptal se Kristos.

Inspektorka Tullochová sedící naproti mně se zatvářila vyděšeně. Joesbury vedle ní zatínal zuby. Stenning vedle mne zíral na krvavě rudou láhev, kterou nám Kristos nabízel. Potom jsme se na sebe s Joesburym podívali. Potlačila jsem zachichotání a on sáhl po kečupu.

„Budeš jíst tu slaninu, Tully?“ zeptal se.

Tullochová ze svého sendviče odchlípla plátek bílého chleba, vyndala tři plátky slaniny a položila je na Joesburyho talíř. Olízla si prsty, vrátila chleba na jeho místo a rozkrájela prázdný sendvič na čtvrtiny.

„Jsem vegetariánka,“ řekla, když zjistila, že na ni se Stenningem zíráme. „Jenom nedokážu odolat chuti tuku ze slaniny.“

Bylo po druhé ranní a my čtyři jsme seděli v nonstop kavárně nedaleko policejní stanice v Lewisham High Street.

Byla jsem tam vůbec poprvé, ale majitel, mladý Řek z Kypru jménem Kristos, očividně dobře znal mé společníky. Bez ptaní nám udělal velké hrnky kávy a dal grilovat slaninu.

„Výměna manželek,“ prohlásil Stenning a vzal si od Joesburyho láhev s kečupem.

„Co prosím?“ zeptala se Tullochová.

„Je to výměna manželek, která se vymkla z ruky,“ pokračoval Stenning, zatímco Joesbury se opřel a zvedl jedno obočí. „Čtyřicátnice ze střední třídy. Dělají to všichni. Jen si přečtete *Mail on Sunday*. Jednomu manželovi se to rozleželo v hlavě. Řekl si, že všechny ženské jsou děvky a že je rozkuchá.“

Skoro ve stejný okamžik jsme se s Joesburym zakousli do sendvičů. Tullochová oždibovala růžek svého.

Stenning se nakláněl nad stůl, jako by oba detektivy chtěl přesvědčit svou tělesnou blízkostí. „Už jsme viděli podivnější věci,“ řekl.

„Kdyby ten chlápek, co jsem ho honil, byl čtyřicátník ze střední třídy, chytil bych ho,“ odpověděl Joesbury.

Zvedla jsem hlavu a podívala se Tullochové do očí. Těžko říct, která z nás se usmála jako první.

„Obě oběti patřily ke stejnému typu.“ Stenning se nevzdával snadno. „Bohaté paničky.“

Na těle druhé zavražděné ani v boudě se nenašla žádná vodítka, která by nám pomohla rozluštit, kdo to je. Jenom jsme věděli, že je jí nejspíš mezi čtyřiceti a pětáctýřiceti, je štíhlá a vypadá zdravě. Má upravené nehty a profesionálně ostříhané a obarvené vlasy.

Když jsem se vrátila do hlavní vyšetřovací místnosti, požádali mě, abych prošla seznam pohřešovaných osob. Exis-

tovalo několik možností, i když žádná z fotografií, na které jsem se dívala, se ženě z boudy moc nepodobala. Nicméně jsme hned ráno museli začít s neradostnou povinností kontaktovat rodinu.

Jméno a osobní údaje, které uvedl muž, jenž nám kvůli boudě na loď zavolal, byly falešné.

Celou dobu, kterou jsme strávili na stanici, nám kolegové z ulice pravidelně hlásili, co se děje. Muž, jehož jsme honili v parku – říkali jsme mu Samuel Cooper, dokud nebudeme znát jeho skutečné jméno –, zmizel. Joesbury odhadoval, že skočil do nějaké zahrady a vrátil se na hlavní ulici. Přivolali jsme helikoptéru, ale než dorazila, uvědomili jsme si, že je to beznadějně. Na útěk měl plno času. Po celém Londýně jsme rozeslali jeho popis, takže ho bude hledat posádka každého policejního auta ve městě.

Na záznamech z bezpečnostních kamer z pozdního sobotního odpoledne jsme objevili člověka oblečeného úplně stejně jako náš podezřelý. Vcházel do parku ve společnosti tmavovlasé ženy. Žena na sobě měla hnědý kabát s bílými puntíky a mohla to být oběť. Kráčeli blízko u sebe a zdálo se, že žena jde dobrovolně.

Když jsme skončili, Tullochová poslala pro záznamy pořízené na Brendonově sídlišti toho večera, kdy byla zavražděna Geraldine Jonesová. Po půlhodině jsme se dočkali odměny. Pět minut poté, co se mi Geraldine zhroutila do náruče, do stanice metra Kennington vešla postava oblečená úplně stejně jako náš podezřelý. Chvilí jsem seděla, sledovala oba záběry a přepínala mezi nimi.

„Stejně oblečení ve třech různých případech,“ řekla jsem skoro pro sebe.

„Toho večera, co zabil Geraldine Jonesovou, měl jiné kalhoty,“ ozvala se přímo za mnou Tullochová. Přeskočila jsem zpátky na příslušný záběr. „Vypadají jako kargo kalhoty,“ pokračovala. „A třeba má jenom jednu mikinu.“

„Možná,“ připustila jsem. Něco mi tam nehrálo, ale nedokázala jsem určit co. Tullochová mi nakonec řekla, ať toho nechám.

I když jsme si nemohli být jistí, že Samuel Cooper je vrah, nechali jsme jeho fotografii uveřejnit v novinách. Nejedem celostátní list na poslední chvíli změnil úvodní stranu, aby se na ní mohl objevit snímek muže, jenž je možná novodobým Jackem Rozparovačem.

„Takže podle vás si vybírá viktoriánská místa?“ zeptala se Tullochová a po očku se podívala na Joesburyho.

Přikývl. Zrovna si do úst vložil poslední kousek sendviče a nemohl mluvit.

„Nebo taková, která mají něco společného s královnou Viktorií,“ doplnila jsem. „Bazén a park vznikly za její vlády, ale Brendonovo sídliště ne. Tam byl důležitý název bloku.“

„Dává to smysl,“ přitakal Stenning. „Na původních místech vraždit nemůže, protože většina z nich už neexistuje. V minulosti je buď strhli, nebo přestavěli, takže už nevypadají jako před sto lety.“

„A to byl Whitechapel před dvěma dny plný zevlounů,“ souhlasil Joesbury. „Mohl se předvést před velkým publikem.“

„Takže zjistíme, které budovy ve městě jsou viktoriánské, a třicátého září je budeme sledovat,“ řekl Stenning.

„Kolik jich podle tebe v Londýně je?“ zeptal se ho Joesbury. „Tohle město v podstatě postavili za Viktorie. V atlasu

je přes čtyřicet ulic, které mají v názvu její jméno. Kouknul jsem se na to, než jsme vyjeli.“

„Tak budeme hlídat ty významné a dobře známé,“ nevzdával se Stenning.

Tullochová se kousala do spodního rtu. „Ten kus dřeva,“ řekla a podívala se na desku stolu. „To se Annii Chapmanové nestalo.“

mlčela jsem, aby muži mohli zareagovat. Ani jeden se k tomu neměl.

„Ale stalo se to Emmě Smithové,“ řekla jsem.

„To je pro mě úplná novinka,“ poznamenal Stenning a podíval se na mě.

„Emma Smithová byla první zavražděná ve Whitechapel,“ vysvětlila jsem jim. „V dubnu osmdesátého osmého ji někdo zabil, když jí do těla zarazil velký kus dřeva, čímž jí způsobil rozsáhlá vnitřní zranění. Útok přežila, ale druhý den umřela v nemocnici.“

Stenning se tvářil zmateně. „Takže počkej...“

„Z její vraždy nikdo nepodezírá Rozparovače,“ řekla jsem. „Ona sama tvrdila, že ji napadli tři chlapi. Nejspíš šlo o pomstu nebo o trest.“

„Takže o co Cooperovi jde?“ zeptal se Joesbury. „Není to stoprocentní napodobitel. Jako by si vybíral ty nejlepší kousky.“

Tullochová se podívala na hodinky a já jsem uvažovala, jestli zjišťuje, kolikátého je. Bylo desátého září. Dvacet dní do chvíle, kdy Rozparovačův napodobitel udeří znovu.

„Chytíme ho,“ řekla jsem a v duchu se ptala, koho se snažím přesvědčit. „Viděla jsem ho, je skutečný. Víme, kdo to je. Dostaneme ho.“

Tullochová se pokusila usmát.

„Potřebujeme vymyslet plán,“ prohlásil Joesbury.

„Tak mi ho pověz,“ zabručela.

Joesbury se díval na mne. „Myslím plán tady pro mladou návnadu na Rozparovače,“ dodal.

Trochu víc jsem se napřímila. „Jestli se mi tak začne na stanici říkat, tak osobně...,“ řekla jsem.

„Hlavně nezačínajte o koulích a holubech,“ zarazil mě Joesbury, uvolnil napětí v obličeji a ukázal své krásné zuby. „To už je trochu ohrané.“

„Udělám si z nich náušnice,“ řekla jsem. „A až začnou hnít, napíchnu je na jehlu, přidám k nim vaše oční bulvy a nechám Kristose, aby je servíroval jako špíz.“

Joesbury se na mě kupodivu usmíval. Těsně nad levým koutkem úst měl maličkou kapičku kečupu a já jsem dostala takřka neodolatelnou chuť napřáhnout ruku...

„Páni, je ještě drsnější než ty,“ podotkl a usmál se na Tullochovou. Opětovala jeho úsměv, natáhla k němu ruku a levým prsteníkem mu setřela kečup z obličeje.

„Opravdu potřebuju jít domů,“ poznamenala jsem, ale vtom jsem si uvědomila, že se tam nemám jak dostat. „Jestli vám to nevadí, šéfová?“

„Měli bychom jít všichni,“ uznala a otočila se zpátky k Joesburymu. „Jak jsi to myslel s tím plánem?“

„Měli bychom ji odstěhovat do hlídaného domu,“ odpověděl. „Pokud možno zítra. Dneska v noci budu její byt hlídat já.“

„Ne,“ zamítla to Tullochová a přelétla nás očima. „Potřebuješ se vyspat. Zadám to nějakému strážníkovi a zítra ji přestěhujeme.“

„Jste si jistá?“ zeptala jsem se.

Ulpěly na mně tři páry očí.

„Máme dvacet dní,“ řekla jsem. „Není to moc času, takže bychom ho neměli promarnit.“

Ticho.

„Jestli se drží tradice, příště bude vraždit dvakrát,“ pokračovala jsem. „Třicátého září.“

„Nedrží se tradice,“ podotkl Joesbury. „To jsme si zrovna ujasnili. Dělá to nahodile.“

„Vsadím se, že dvojité události neodolá,“ oponovala jsem.

Tullochová se dívala na Joesburyho, který ze mě nespouštěl oči. „Ne,“ řekl.

„Elizabeth Strideová a Catherine Eddowesová,“ nadhodila jsem. „Zmasakrované s odstupem jedné hodiny.“

Joesbury vrtěl hlavou. „K tomu nedojde, Flintová.“

„Ale není to dávno, co jste mě ochotně hodil do jámy lvové,“ zdůraznila jsem.

„To je něco úplně jiného,“ odpověděl. „To byla zvládnutelná situace. Čtyřicet hodin denně vás v bezpečí prostě neudržíme.“

„Když zůstanu doma, kontaktuje mě,“ zdůraznila jsem. „Nechal jste přece do zahrady nainstalovat bezpečnostní kameru, ne? A taky nad vchodové dveře.“

Podíval se na desku stolu.

„Jsou napojené na policejní stanici,“ pokračovala jsem. „A v posteli mám nouzové tlačítko.“

„Lacey,“ začala Tullochová. „To není...“

„A nad každými dveřmi a každým oknem je alarm.“ Tullochové jsem si nevšíkala. Mluvila jsem jenom na Joesburyho, jako by vyšetřování vedl on. Zase se na mě díval, ale

jeho oči se přestaly usmívat. „Vevnitř mě nemůže dostat, ale je možné, že se pokusí vlézt do zahrady nebo něco prostrčit vchodovými dveřmi. Možná mi zavolá nebo se mě pokusí kontaktovat, když budu ve městě. V příštích dnech budu často mimo stanici. Zase vyrazím do ulic.“

Kolem stolu se rozhostilo ticho. Kristos za pultem se ani nepohnul. Taky poslouchal.

„Máme dvacet dní,“ řekla jsem. „Pokud ho do třicátého nedostaneme, půjdu do hlídaného domu.“

Ani teď nikdo nereagoval, ale já jsem věděla, že budou souhlasit.

Pokud bychom ho nedostali do třicátého, zemřely by další dvě ženy. Tullochová zabořila hlavu do dlaní a Stenning položil ruku na moje pravé rameno. Joesbury na mě pořád nepřátelsky zíral, ale už se nehádal.

Bylo to oficiální. Stala se ze mě návnada pro Rozparovače.

40

Probudil mě pronikavý zvuk těsně u mé hlavy. Zašmátala jsem kolem sebe a nahmatala svůj nový telefon.

„Brýtro, krásko.“

„Cože?“ vypravila jsem ze sebe. „Kdo?“

„To jsem já, Pete. Čekalas někoho jiného?“

„Co chceš?“

„Mám něco, co ti udělá velkou radost.“

„Pokračuj.“

„Sperma.“

S námahou jsem se posadila. „Nemysli si, že mi to nelichotí, Stenningu, ale...“

„Ne moje, ty ospalá kozo. Je na té mrtvole.“

Okamžitě jsem se probrala. „Zopakuj to.“

„Ispektorka Tullochová se právě vrátila z pitvy. Patolog na mrtvole našel sperma.“

Chvilku mi trvalo, než jsem jeho slova pochopila. Takže ono nestačilo, že ji rozpáral... „On ji znásilnil?“

Zaslechla jsem, jak se Stenning nadechl. „Jo, a pořádně,“ odpověděl. „Ale pro nás je to skvělé. My...“

„Počkat, ona už proběhla pitva?“

Kolik je ksakru hodin?

„Hned ráno. Doktor jim k tomu očividně zase hrál. Šla tam Tullochová s Andersonem a zrovna nás informovali o výsledku.“

Naklonila jsem se přes postel k budíku. Ukazoval skoro půl jedenácté.

„Tullochová nám zakázala tě budit,“ řekl Stenning. „Ale já jsem si myslel, že tě ty dobré zprávy budou zajímat. Dostaneme ho, Flintová. Máme jméno a vzorek DNA. Má to spočítané. Jo, a novinám už došla ta spojitost s Viktorií. Odhalila ji zrovna tvoje kamarádka Emma Bostonová.“

Vyskočila jsem z postele a uvažovala, jestli mám nějaké čisté oblečení.

„A teď sem koukej přijet. Šéfová chce, abys nám rychle poreferovala o té dvojité události. Čistě pro jistotu.“

23. prosince, před jedenácti lety

Doktorku obklopují fotografie dětí. Jsou na psacím stole, na policích za jejími zády, dokonce i na okenní římse. Některé fotografie, na kterých jsou podle dívky nejspíš doktorčiny ratolesti, vznikly před desetiletími. Dá se to poznat podle oblečení a podle zrnitosti snímku. Děti na dalších, novějších fotkách musejí být doktorčina vnoučata.

Tahle nabubřelá přehlídka doktorčiny plodnosti je odporně netaktní, myslí si dívka. Hlavně když Cathy právě sdělila, že nikdy nebude schopná donosit a porodit dítě.

„Infekce zasáhla stěnu tvé dělohy,“ vysvětluje doktorka. „Kdybychom ji zachytili dřív, mohli jsme ji zlikvidovat. Ale takhle se obávám, že i když nemáš poškozené vejcovody a vaječníky, děloha nebude schopná vydržet celé těhotenství. Je mi líto.“

Dívce, která drží Cathy za ruku, je jasné, že to doktorce vůbec není líto. Říká, co se od ní očekává, ale má moc klidné

oči a příliš upřený pohled. Přinejlepším je jí to úplně jedno. Je zlá a raduje se z neštěstí druhých. V hloubi duše ji těší, že se jim tohle přihodilo.

„Nemůžu mít děti,“ řekne potřetí Cathy. „Nikdy nebudu matka.“

Cathy, která je matkou už od svých tří let. Vždycky se starala o panenky, jako by byly živé. Nedokáže vstřebat informaci, že ze všech žen na světě právě ona přirozeně nepřejde od opečovávání panenek k péči o skutečné, živé děti.

„Moje milá,“ pokračuje doktorka, „matkou můžeš být mnoha jinými způsoby.“

„Co tím jako myslíte, do prdele?“ zeptá se dívka.

Doktorka přimhouří oči a vypne hruď. „Takové výrazivo snad není nutné, mladá dámo,“ řekne. „Možná bude lepší, když si s tvojí sestrou promluvíme o samotě.“

Dívka vstane. „Potřebuješ se ještě na něco zeptat, Cathy?“ táže se.

Zdá se, že Cathy nedokáže zaostřit zrak. Zavrtí hlavou a sestra ji vezme za paži a jemně ji postaví na nohy. Jdou ke dveřím. Dívka se potom zastaví, otočí se a vrátí se ke stolu.

„Polož to,“ nařizuje jí doktorka. „Polož to, nebo zavolám ochranku.“

„V týhle budově žádná ochranka není, ty blbá bábo,“ odpoví dívka a jde k otevřenému oknu. V pravé ruce drží zlatě zarámovanou fotografii mnohem mladší doktorky s batoletem v náruči. Dojde k oknu, vyhlédne z něj a vyhodí fotografii ven. Zaslechne, jak kovově třeskne o střechu červeného auta. Potom vymanévruje Cathy z ordinace.

ČÁST TŘETÍ

Elizabeth

*„Tentokrát byly během jedné noci potřeba dvě oběti,
aby uhasily démonickou žízeň po krvi.“*

Evening Standard, 1. října 1888

Pondělí 10. září

„Třicátého září 1888 došlo brzy ráno k vraždě dvou žen,“ začala jsem. Stiskla jsem klávesu na laptopu a na velké obrazovce vepředu v místnosti se objevila fotografie ženy. Pořídili ji v márnici a byl na ní oválný obličej s pravidelnými rysy. Žena měla tmavé kudrnaté vlasy vyčesané na temeni. Široká, plná ústa se možná kdysi dovedla hezky usmát.

„První obětí byla Elizabeth Strideová, která se narodila ve Švédsku a asi dvacet let před smrtí se přestěhovala do Londýna,“ řekla jsem. „Bylo jí pětáctýřicet, žila v odloučení od manžela a neměla střechu nad hlavou. Vražda se odehrála v Dutfieldově dvoře u Berner Street ve Whitechapelu.“

Vyšetřovací místnost byla plná, ale nejedny oči zaletěly k otevřeným oknům. Vycítila jsem, že mě ostatní poslouchají ze zdvořilosti. Už jsme věděli, po kom jdeme. Až najdeme Samuela Coopera, budeme schopni dokázat, že vrahem je on. Případ byl v podstatě uzavřený.

„Ve tři čtvrtě na jednu ráno ji spatřili, jak se na Dutfieldově dvoře hádá s nějakým mužem,“ pokračovala jsem. „Tehdy ji naposledy viděli živou.“

Mluvila jsem dál, ale nesoustředila jsem se příliš. Měla jsem mít volno a dovolenou jsem si vybrala taky hodně dávno. Několik posledních týdnů si s mojí myslí hodně podivně pohrávala únava a šok. Vtom se otevřely dveře a dovnitř vstoupil Mark Joesbury. Měl na sobě tmavě šedý oblek s tenoučkým proučkem. Pod ním byla vidět bílá košile a sytě červená hedvábná kravata. Zapomněla jsem, co říkám.

Chvíli mi trvalo, než jsem zase našla slova. „Naproti Dutfieldovu dvoru byl Klub židovských socialistů,“ řekla jsem, když jsem se chvílku dívala do poznámek. „Té noci v něm bylo plno. Určitě tam byl hluk. V jednu ráno, patnáct minut po tom, co naposledy viděli Elizabeth, přišel domů správce klubu a našel na zemi ženu s proříznutým hrdlem. Ráno popsal jako obrovský rozšklebený řez, široký přes pět centimetrů.“

Joesbury se posadil na židli vedle Tullochové. Byl oholený.

„Šel dovnitř pro pomoc a zavolal policii,“ dodala jsem, zatímco Joesbury něco šeptal Tullochové do ucha.

„V případě Elizabeth Strideové jsou zajímavé tři věci. Za prvé zůstává naprostou záhadou, jak se ji vrahovi podařilo tak snadno zneškodnit.“

„Oběti nejdřív uškrtil, ne?“ skočil mi do řeči nějaký muž vzadu.

„Má se za to,“ přisvědčila jsem. Byla jsem ráda, že se můžu soustředit na někoho jiného než na Joesburyho. „Ale na Elizabethině těle se nenašly žádné stopy po škrcení. Na

krku ani na obličej neměla podlitiny. Přesto byl doktor přesvědčený, že jí vrah rozřízl hrdlo zleva doprava, zatímco ležela jak dlouhá, tak široká na zemi.“

„Myslela si, že dojde ke styku,“ poznamenal Anderson. „Ze zkušenosti vím, že to ženy dělají na zádech.“

Někteří muži v místnosti se přidušeně zasmáli.

„Hustě pršelo,“ odpověděla jsem. „Na dvoře bylo bláto. Možná bys měl být trochu dobrodružnější, Pete.“

Zase se ozval smích, tentokrát spíš ženský.

„Dobrovolně by si nelehla,“ řekla jsem. „Poblíž bylo hodně lidí, ale nikdo neslyšel žádný zápas. Když ji srazil na zem, držela v ruce malý balíček bonbónů. Povalil ji rychle a bez křiku.“

„Všechny ty ženy holdovaly alkoholu, ne?“ ozval se Joesbury. „Byla opilá?“

„Patolog tvrdil, že ne,“ odpověděla jsem a pořád jsem se dívala do svých poznámek. „Prohlédl obsah jejího žaludku a nenašel v něm žádné stopy po alkoholu ani narkotikách. Policie tehdy vůbec nechápala, jak ji mohl povalit.“

Venku zatroubilo auto a několik hlav se otočilo k oknu.

„Elizabeth Strideová je výjimečná i tím, že ji vůbec nezohavil,“ pokračovala jsem. Chtěla jsem to mít co nejdřív za sebou. „Měla jenom podříznuté hrdlo. Jinak zůstala nedotčená.“

„Někdo ho vyrušil,“ podotkl Stenning.

„Viděla jsem o tom film,“ poznamenala Gayle Mizonová a strčila si do úst oříšek. „Ale v něm došlo třicátého září jenom k jedné vraždě. Elizabeth Strideovou nepovažovali za Rozparovačovu oběť.“

„To je třetí věc, kterou jsem chtěla zmínit,“ navázala jsem a rychle jsem se na Mizonovou usmála. „Experti nejsou

zajedno v tom, jestli Strideovou zabil Rozparovač. Někteří lidé tvrdí, že ji zavraždil někdo jiný, protože na sobě neměla žádné známky škrcení a nebyla zohavená.“

„Protiargument je, že Rozparovače někdo vyrušil, takže musel svůj plán zrušit, a pak si vybil frustraci na další oběti,“ řekla Tullochová.

„Ano, to je další možnost,“ souhlasila jsem. „Rozparovačovou čtvrtou kanonickou obětí byla Catherine Eddowesová.“

Znovu jsem stiskla klávesu a na obrazovce se objevila posmrtná fotografie nahé Catherine. Středem těla se jí táhla dlouhá jizva. Mrtvá měla příšerně pořezaný obličej.

„Ve tři čtvrtě na dvě ráno našel Catherininu tělo na Mitre Square policejní konstábl Watkins.“

„Počkejte, to se stalo necelou hodinu po tom, co ve Whitechapelu zabil Strideovou,“ řekl Barrett.

„Přesně tak,“ přisvědčila jsem. „Catherine měla hrdlo proříznuté skoro k páteři. Policejní doktor stanovil, že smrt způsobilo vykrvácení z levé krční tepny. Břicho jí Rozparovač rozřízl od prsou až ke stydké kosti. Měla poškozených několik vnitřních orgánů. Další – včetně dělohy a levé ledviny – jí chyběly. Některé orgány ležely poházené kolem jejího těla, skoro jako by vrah něco hledal.“

Atmosféra v místnosti se změnila. Kolegové mě zase poslouchali.

„Eddowesová byla první oběť, které zohavil obličej,“ řekla jsem. „Nožem jí rozřezal tváře a oční víčka. Uřízl jí jeden ušní lalůček a špičku nosu.“

Kolegové strnule hleděli na obličej Eddowesové. Na místech, kde jí zranění během pitvy sešili, se skvěly hrozné jizvy.

Už mě vidíš?

I přes znetvoření ale bylo vidět, že kdysi bývala hezká. Měla srdčitý obličej, vysoké lícní kosti a hladké, čisté čelo. Nedomýšlela jsem si pomoci a zapochybovala jsem, že Rozparovač se na své nejhezčí oběti dopustil nejsurovějšího násilí pouhou náhodou.

43

Na několik dalších dnů jsem se stala vzorovou policistkou. Stenning a několik dalších kolegů mi důsledně přezdívali Návnada na Rozparovače. Na stanici jsem pobyla necelou hodinu denně. Ve zbylém čase jsem navštěvovala školy, kluby mládeže a komunitní centra v jižním Londýně. Kontaktovala jsem Safírové jednotky a pomáhala jim s přednáškami pro mladé dívky, aby na sebe dávaly pozor a nezapomínaly, jak je důležité hlásit jakékoli incidenty na policii. Přes oběd jsem si dala hamburger s Ronou a její sestrou Tiou a ohromně se mi ulevilo, když jsem zjistila, že jsou hodně opatrné.

Jindy jsem chodila po ulicích, kupovala jsem jednu krabicovou polévku za druhou a vysvětlovala lidem, jak se dostanou do ubytoven a poraden. Někdy jsem si s nimi jenom povídala. Když člověk nemá co dělat ani kam jít, dny jsou velmi monotónní.

V poledne jsem chodila plavat. Po večerech jsem vysedávala v hospodách a kavárnách a předstírala jsem, že čtu noviny. Zůstávala jsem co nejdéle venku a čekala jsem na

telefonát, na to, až se v dálce objeví vysoká hubená postava Samuela Coopera. Dokonce jsem druhého večera zašla do Camdenu, hlavně proto, abych naštvála Joesburyho. Tam jsem zjistila, že i moje touha namíchnout ho má své meze, a domů jsem se vrátila sama.

Vlastně jsem nikdy nebyla doopravdy sama. Joesbury u SO10 zařídil, že mě na střídačku sledovali dva z jeho kolegů. „Ti tví chlapi jsou nenápadní jako slon na dálnici,“ řekl Tullochové, když prohlásila, že by ten úkol radši svěřila svým lidem. „Každý pořádný zločinec je zavětrí na kilometr daleko.“

Nevím, kdo byli Joesburyho lidé, ale své řemeslo rozhodně dělali dobře. Ani já jsem je zatím nezpozorovala. Občas jsem z dálky zahlédla nějakého známého z Lewishamu. Tullochová nehodlala nic riskovat.

Často mi volala a Stenning taky. Doslechla jsem se, že poslední tisková konference byla nepříjemná a nadřizení Tullochové na ní dali jasně najevo, že se od případu distancují. Pokud Dana vraha brzy nedopadne, vina padne na její hlavu.

Na stanici se o jejím případném odchodu z pátrání nemluvalo.

Díky Stenningovi jsem přesně věděla, jak dopadla pitva ženy, kterou jsme našli ve Viktoriině parku. Příčinou smrti byla velká ztráta krve způsobená rozsáhlým poškozením břišní dutiny a orgánů. Vrah oběť před smrtí mučil tím, že ji čtrnáctkrát mělce pořezal na prsou. Zaživa jí do vagíny zarázil utrženou plátku z plotu. Měla rozsáhlá vnitřní zranění a sperma zachycené na jejím intimním ochlupení naznačovalo, že byla znásilněná.

Ve spermatu se prý našly stopy běžného spermicidu. Takže použil kondom. Hloupé bylo, že k předchozím zatčením Samuela Coopera došlo v době, kdy se ještě běžně neodebíraly vzorky DNA. To znamenalo, že ho budeme muset nejdřív chytit, abychom mohli dokázat, že je to on. Určitě ho dostaneme. Všude byla jeho fotografie. Několikrát denně jsem ji viděla v televizi a v celostátních novinách.

Na konci čtvrtého dne jsme identifikovali oběť.

44

Pátek 14. září

Daryl Weston ze Stockbridge v Hampshire se vrátil domů z desetidenní služební cesty na Filipíny a našel svůj dům podivně opuštěný. Jeho žena Amanda někam zmizela, kočka byla polomrtvá hladem a telefonní záznamník přetékal vzkazy. Některé tam nechaly jeho dvě děti, syn žijící v Bristolu a třináctiletá dcera v internátní škole v Gloucestershire. Zbylé většinou pocházely od Amandiných kamarádek, které v televizních novinách viděly skici oběti vraždy, jež se jí nápadně podobala. Chtěly se ujistit, že Amanda je stále mezi živými. Haha.

Po čtvrté podobné zprávě mu přestalo být do smíchu. Zavolal manželčiným rodičům v Sussexu a jejím nejbližším kamarádkám. Potom se obrátil na nás.

Šestačtyřicetiletá Amanda Westonová byla vdaná čtyři roky. Daryl byl její druhý manžel, její dvě děti pocházely z předchozího vztahu. Podle něho neměla žádné nepřátele.

Pracovala na poloviční úvazek jako ošetřovatelka v místním hospici pro pacienty s konečným stadiem rakoviny.

Daryl Weston manželku miloval. Když uviděl její tělo, rozplakal se jako dítě. Po příjezdu na lewishamskou policejní stanici, kde měl podat svědeckou výpověď, ještě pořád plakal. Tullochová s Andersonem ho odvedli do místnosti, kde se vyslychají lidé, kteří nejsou podezřelí z žádného trestného činu. Bývají to oběti, rodinní příslušníci obětí nebo důležití a ohrožení svědci. Místnost je pohodlně zařízená a v jednom rohu má zabudovanou nenápadnou videokameru. Zatímco Tullochová s Andersonem mluvili s Westonem, my ostatní jsme se shromáždili kolem obrazovky ve vyšetřovací místnosti a sledovali jsme jejich rozhovor.

„Pane Westone, vím, že se určitě chcete vrátit k dětem,“ začala Dana, když s ním prošla základní náležitosti, „ale ještě vám potřebuji položit několik dalších otázek. Souhlasíte?“

Weston přikývl, aniž by zvedl oči od svých rukou sevřených v klíně.

„Napadne vás nějaký důvod, proč vaše žena byla minulou sobotu v Londýně?“

Weston zavrtěl hlavou. „Do Londýna vůbec nejezdila,“ odpověděl. „Nesnášela ho.“

„Kdy jste s ní mluvil naposledy?“

Weston se na chvíli zamyslel. „V úterý večer,“ řekl. „Ptal jsem se jí, kolik je v Anglii hodin, a ona odpověděla, že krátce po osmé.“

„Jak zněla?“

Muž zavrtěl hlavou. „Jako jindy. Unaveně. Byla v práci, ale znovu měla sloužit až v sobotu. Těšila se, že si odpočine.“

„Měla nějaké plány?“ zajímala se Tullochová.

„Chtěla připravit zahradu na zimu a pomoci Danielovi sbalit věci. Příští týden se má stěhovat do nového bytu. Ježíši Kriste...“ Zabořil hlavu do dlaní.

„Danielovi je pětadvacet, je to tak?“

Kolem obrazovky stálo moc lidí. Začínalo mi být nepříjemné horko. Kousek jsem poodstoupila a podívala se na hodinky. Měla jsem domluveno s místní Safírovou jednotkou, že se za dvacet minut sejdeme u nedaleké školy.

„Pane Westone, oprávněně se domníváme, že vrah vaší ženy možná před deseti dny zabil ještě jednu oběť. Slyšel jste o tom případu?“

Weston zvedl oči a zavrtěl hlavou. „Byl jsem mimo Británii.“

„Samozřejmě, to jste vlastně říkal. Ta druhá žena byla podobně stará jako vaše manželka. Jmenovala se Geraldine Jonesová. Říká vám to jméno něco?“

Weston znovu zavrtěl hlavou.

Opravdu jsem už musela jít. Udělala jsem další krok vzad a vrazila jsem do Joesburyho. Ani jsem nevěděla, že je v místnosti. S očima přilepenýma k obrazovce jsem ho obešla a opustila jsem místnost.

Několik dní jsem se pokoušela vylákat Samuela Coopera ze skrýše. Veškeré důležité informace mi dodávali například Stenning s Mizonovou.

Zjistili, že Geraldine Jonesová a Amanda Westonová se mohly znát. Zatím si žádný člen jejich rodin nevzpomněl, že by byly kamarádky, ale Amanda během prvního manželství žila s dětmi v Londýně. Chodily do stejné soukromé školy v Chiswicku jako Geraldininy děti. Krátce potom jsme

zjistili, že Cooperova matka Stacey ve škole pracovala jako kuchařka a Cooper školu taky navštěvoval. Vypadalo to, že vraždy nebyly náhodné. Staly se z nějakého důvodu.

Cooper nám mezitím dál unikal. Začaly se množit nepříjemnosti. Zaplavovaly nás telefonáty a dopisy od Rozparovače. Denně si nás braly na paškál noviny. POLICIE NEVÍ, JAK DÁL. METROPOLITNÍ JE NESCHOPNÁ. ODPOČÍTÁVNÍ K DALŠÍ VRAŽDĚ. Titulky byly čím dál tím kritičtější. Začali jsme noviny schovávat před Tullochovou.

Osmý den po nalezení těla Amandy Westonové jsme ho našli.

45

Pondělí 17. září

„Za deset minut na trhu s květinami. Přijďte sama.“

Ozvalo se tiché cvaknutí a telefon se odmlčel. Stiskla jsem tlačítko pro ukončení hovoru. V ložnici byla tma a svítící čísla na budíku ukazovala deset minut po čtvrté ráno. Přistoupila jsem ke skříni a rychle jsem se oblékla. Vzala jsem si tepláky, tenisky, mikinu a bundu, jíž mě před několika dny vybavila SO10. Měla čtyři velké plastové knoflíky. Dva byly skutečně knoflíky. Třetí bylo vyhledávací zařízení, které jsem aktivovala otočením. V posledním knoflíku se nacházelo maličké nahrávací zařízení.

Věděla jsem, že jakmile vyjdu z bytu, zachytí mě kamery venku. I kdybych neaktivovala knoflík na bundě, můj nový mobil neustále vysílal signál na centrálu ve Scotland Yardu. Kdybych teď odešla z bytu, někdo u monitorů by si toho všiml a došlo by mu, že to není normální chování. Upozornil by můj tým i SO10. Spojili by se s neoznačeným autem

zaparkovaným někde v mojí ulici a nařídili by posádce, ať mě nenápadně sleduje. Jakmile jsem byla venku, vynesla jsem kolo na ulici a vyrazila k Wandsworth Road. V ulicích na druhé straně panoval větší ruch. Tady špička začínala brzy.

Trh s květinami v New Covent Garden je místo, kam jezdí květináři z celého Londýna a jihovýchodu pro zboží. Denně sem ze zámoří a ze všech koutů Británie dorazí stovky tisíc květin. Trh se nachází v obrovském skladu poblíž Temže mezi ulicemi Nine Elms Lane a Wandsworth Road a většinu dnů se otevírá ve tři ráno.

I když slouží především obchodníkům, přístup tam má i veřejnost. Hlavně v pátek a sobotu ráno je tam k vidění hrstka zvědavců a lovců slev. Chodí tam turisté, kteří jsou ochotní si přivstat. Zámožné ženy ze severního břehu řeky, jež plánují snobské večírky. Nevěsty snící o kostele plném květin. A někdy taky já.

Když nemůžu spát, často tam dojedu na kole nebo dojdou pěšky a jenom se procházím mezi stánky. Květiny mám odjakživa ráda.

Kolo jsem nechala opřené o zábradlí a hlavními vraty jsem vešla na tržiště. Obklopila mě neodbytná nasládlá vůně lilií. Ve stánku po mé pravici jich měli stovky – bílé, růžové, žluté a nádherné oranžově zlaté lilie tygrované. Pokračovala jsem dál mezi stánky, kolem pyramid z růží, kaskád kopretin a krabic květů, jejichž jména jsem vůbec neznala. Vůně květin se tloukla se zápachem rychlého občerstvení. Je to podivná kombinace – růže a přepálený tuk –, ale já ji mám ráda. Na trhu bylo rušno. Nejvíc se tu nakupuje mezi pátou a šestou ranní. Blížila se doba největšího shonu.

Najednou jsem ho uviděla.

Stál dvanáct metrů ode mne, na druhé straně malého lesíka z vavříků v květináčích. Měl na sobě stejné oblečení jako v parku. Plandavé džínsy, černou mikinu s oranžovými a sytě zelenými symboly a černého kulicha. V ostrém elektrickém osvětlení květinového trhu bylo snadné rozeznat výzblé rysy a velký nos Samuela Coopera. Před týdnem v parku byl mnohem dál a já si nebyla jistá. Teď ano.

Zdalo se, že se zakymácel, a pak jako by se naklonil směrem ke mně. Byl dvanáct metrů daleko, a přesto mi jeho pohyby připadaly hrozné. V duchu jsem si přikázala, že musím zůstat klidná. Zatímco jsme na sebe zírali, pokoušela jsem si vzpomenout, kolik vchodů má tržnice. Díky Joesburyho vyhledávacím zařízením budou kolegové přesně vědět, kde jsem. Jakmile sem dorazí, obklíčí budovu. Až si budou jistí, že všechny východy jsou zabezpečené, vejdou dovnitř. Když na sebe budeme dostatečně dlouho zírat přes okrasné stromky, dostaneme ho.

Sekundy ubíhaly a já jsem vycítila, že je nejistý. Začal svými zvláštníma očima těkat ze strany na stranu.

Pořád ještě nenastal správný čas. Venku možná stáli nějací policisté, ale v žádném případě jich nebylo dost. Potřebovala jsem vysílačku. Zatím jsem ji nezapnula, ale teď jsem chtěla slyšet, kde jsou ostatní. Co nejpomaleji jsem sunula ruku ke kapse své bundy. Cooper udělal krok vzad. Ztuhla jsem.

Ustrnuli jsme v mrtvém bodě. Pokud se pohnu, rozběhne se.

„Přejete si něco?“

Přistoupil ke mně prodavač ze stánku, u kterého jsem stála. Zavrtěla jsem hlavou a nespouštěla jsem oči z Coopera.

„Jak chcete,“ zamumlal muž, jehož jsem viděla jenom koutkem oka. „Ale budete muset uhnout, protože tam jdu vystavit zboží.“

„Jsem od policie,“ řekla jsem, i když jsem věděla, že mi sotva uvěří. Měla jsem na sobě neformální oblečení a na hlavě cyklistickou přilbu. „Dejte mi minutu, prosím vás.“

Prodavač chvíli mlčel. „Co kdybyste mi ukázala nějaký průkaz?“ zeptal se.

Nevěnovala jsem mu pozornost.

Popadl mě za paži. „Mluvím s váma. Jestli jste...“

Nedalo se nic dělat, musela jsem se otočit. Předě mnou stál obtloustlý čtyřicátník. Přiměl mě odtrhnout oči od Coopera a musel tedy přežít, že si na něm vybiju zlost. „Uhněte!“ zasyčela jsem na něho.

„Zavolám ochranku,“ prohlásil.

Cooper byl pryč. Setřásla jsem mužovu ruku a vyrazila jsem za ním. Uskočila jsem před vozíkem, vytáhla vysílačku a zapnula ji.

„Vyšetřovatelka Flintová honí podezřelého!“ křikla jsem do ní a použila jsem slovo, které mi zaručilo, že mě v éteru zaregistrují. „Naléhavě potřebuju pomoc.“ Probíhala jsem davem a snažila se nikoho neporazit. Zahlédla jsem dveře. „Východ číslo deset,“ vykřikla jsem. „Podezřelý běží k východu číslo deset.“

Cooper vyletěl na parkoviště a já jsem ho o několik sekund později následovala. Přeskočil zábradlí a zamířil do Nine Elms Lane. Chvilku jsem se rozhlížela a pak jsem se taky rozběhla přes parkoviště. Cooper prokličkoval mezi auty na Wandsworth Road a dostal se na křižovatku.

„Míří na most!“ zakřičela jsem do vysílačky. Přeběhla

jsem ulici, jak nejrychleji jsem se odvážila. S rachotem mě minul autobus a z jeho oken na mě zírali první lidé, kteří toho dne přijeli do města za prací. Chvilku jsem Coopera neviděla, ale pak jsem zahlédla zelené klikyháky na jeho mince.

„Podezřelý je na Vauxhallském mostě,“ vydechla jsem do vysílačky a pocítila jsem nával naděje. Na mostě můžu v klidu běžet a mám šanci ho chytit. Možná by ho někdo mohl odříznout z druhé strany. Most vedl takřka přímo do Westminsteru, kde se neustále pohyboval vysoký počet policistů.

„Podezřelý je ve třetině mostu, míří na severozápad.“ Rychle mi docházel dech. „Má na sobě volnou černou mikinu, džínsy a černou čepici. Pravděpodobně je to Samuel Cooper.“

Podezřelý, který byl pravděpodobně Samuel Cooper, se najednou na místě zastavil uprostřed chodníku. Taky jsem se zastavila. Provoz na naší straně mostu byl plynulý. Druhý jízdní pruh byl prázdný, a když jsem se podívala přes Cooperovo rameno, pochopila jsem proč. Na křižovatce mostu s ulicí vedoucí po severním břehu Temže stála dvě policejní auta. Cooperovi došlo, že tudy neunikne. Otočil se a vracel se.

Ignorovala jsem instinkt, který mi napovídal, abych vstoupila mezi auta a vyhnula se mu, a přinutila jsem se zůstat stát na místě. Možná se mu kolem mě povede proběhnout, ale zpomalím ho. Za mnou budou posily. Neodvážila jsem se rozhlédnout, ale věděla jsem, že už jsou určitě na svých místech. Každou chvíli se objeví další policisté.

„Flintová!“ zařval hlas, který jsem až moc dobře znala. „Uhněte, sakra!“

Z obou stran se ke mně blížily kroky a já měla pocit, jako by honili mne. Pocítila jsem naléhavou touhu utéct.

Cooper teď byl několik metrů ode mne a zpomalil do kľusu. Z kapsy vytáhl krátkou černou pistolí.

Kroky zpomalily.

Byl jen kousek ode mne. Za jeho zády jsem viděla muže. Někteří měli uniformu a jeden z nich byl oblečený do šedé bundy, která před několika dny ležela na mé pohovce. Joesbury bydlel naproti mně přes řeku, necelých pět minut jízdy autem.

Cooper se otáčel na místě a mířil pistolí střídavě na mě a na Joesburyho a jeho tým. Po mostě nejezdila žádná auta. Joesbury mi ústy cosi naznačoval. Došlo mi, co se mi snaží říct, až když bylo příliš pozdě. Pokoušel se mi povědět, že se mám vrátit.

Cooper po mně skočil. Dopadli jsme na červené ocelové zábradlí a já se v duchu ptala, jestli mi zůstalo celé jediné žebro.

„Udělám to!“ zařval. „Ustřelím jí palici, kurva!“

Pistolí mi sice tiskl do levého ramene, ale v žádném případě jsem se s ním nechtěla přít. Povedlo se mi popadnout dech a zvedla jsem oči od pistole. Cooperovy divné oči těkaly. I přes vzdálenost, kterou uběhl, dýchal příliš rychle a v koutku úst se mu udělal chomáč slin. Byl pod vlivem nějaké látky.

Našel rovnováhu, napřímil se a přitiskl si mě zády na hrudník. Byl o dobrých patnáct centimetrů vyšší než já a měl mnohem větší sílu. Levou paží mě objal v pase a zvedl pistolí k mému pravému spánku. Neřekla bych, že situace se nějak zlepšila. Ale když mi přitiskl zbraň k rameni, dostala jsem

možnost pořádně si ji prohlédnout. Na hlavní jsem viděla název výrobce a číslo modelu.

„Pustťte ji, Same!“ vykřikl Joesbury. „Pustťte ji a nějak to vyřešíme.“

„Vypadněte z toho posranýho mostu!“ Z Cooperova hlasu, který mi burácel v levém uchu, jsem málem ohluchla. „Jděte pryč, nebo z něj budete seškrabávat její mozek.“

Joesbury zvedl ruce do vzduchu a udělal krok vzad. „Jen klid,“ řekl. „Už jdeme.“

On i policisté, kteří s ním přišli, couvali. Pokud jsem chtěla něco udělat, muselo to být teď. Chytila jsem Coopera za mikinu. Když jsem ho pevně držela a věděla jsem, že nemá kam utéct, zhluboka jsem se nadechla.

„Není to opravdová pistole!“ vykřikla jsem a modlila se, aby to byla pravda. „Je vzduchová. Pojďte si pro toho parčanta!“

Joesbury a policista vedle něho si vyměnili pohledy. Cooper mi ke spánku přitiskl pistoli, která mohla a nemusela být skutečná – upřímně řečeno jsem si nebyla jistá. Cítila jsem hrozné napětí v krční páteři. Pak mě uchopil v pase, nadzvedl mě a nohy se mi odlepily od chodníku.

Úplně jsem zpanikařila.

Cooper mě k sobě přestal tisknout, ale nepustil mě. Sunul mě po širokém ocelovém nosníku zábradlí. Kruci, přešel ho a nakláněl se nad řeku! Kdyby se mě pevně nedržel, spadl by dolů.

„To není dobrý nápad, Same.“ Joesbury se k nám znovu přibližoval. „Je odliv a voda je maximálně metr hluboká. Při pádu se zabijete.“

Na druhém břehu řeky nebylo vidět špinavý písek plný odpadků, který se objevuje při odlivu. Voda byla určitě

hlubší, než jak nám tvrdil Joesbury. Moc mě to neuklidnilo, protože jsem se dotýkala země jenom špičkami bot a hrozilo, že mi každou chvíli praskne páteř.

„Je to dvacet metrů, Same!“ vykřikl Joesbury. „To je víc, než kdybyste na olympiádě skákal z prkna. Nepřežijete to.“

Když je odliv nejnižší, oblouky Vauxhallského mostu se klenou dvanáct metrů nad hladinou řeky. K tomu je třeba připočítat několik dalších metrů k úrovni vozovky a dohromady to dá maximálně čtrnáct metrů. Představa takového letu se mi stejně nezamlouvala. Pád z mostu do Temže přežije málokdo.

„Jste přímo nad betonovým pilířem,“ pokračoval Joesbury, který stál tak blízko, že by se nás skoro mohl dotknout. „Ani nedopadnete do vody.“ Nemohla jsem se podívat dolů, ale doufala jsem, že Joesbury i teď lže. Kdybychom spadli do vody, měli bychom určitou naději. Ale na beton? To bylo bez šance.

„Nic jsem neudělal. Někdo to na mě zkurveně narařil.“

Joesbury ani nehnul brvou. „Vraťte se na tuhle stranu, chlape. Nějak to vyřešíme.“

„Jdi do prdele.“

Joesbury k nám přiskočil ve chvíli, kdy mě Cooper nadzvedl a stáhl přes zábradlí. Chvilku mě za nohu držela čísi ruka. Podívala jsem se Joesburymu do očí a uviděla v nich bolest. Mělo ji na svědomí jeho vykloubené rameno. Ještě chvilku jsem cítila tlak jeho ruky a pak mi noha vyklouzla z boty. Padala jsem.

Uviděla jsem zděšené modré oči a řeku, která se leskla jako černý inkoust. Na její hladině se houpaly pruhy barevných světél ze severního břehu. Na okamžik jsem cítila

překvapení. Častokrát jsem si představovala svou smrt, ale nikdy ne takhle. Měla jsem podivný pocit, že je mi velice dobře, a přitom jsem úplně v háji. Potom zapracoval instinkt a zvedla jsem ruce nad hlavu. Udělala jsem to právě včas. Dopad na hladinu byl stejně tvrdý jako na beton. Svět se proměnil v hlubokou černou díru.

46

Potápím se. Rychle jdu ke dnu a mířím do neproniknutelné, hutné temnoty. Vím, že nesmím zpanikařit, ať mi instinkt napovídá, co chce. Když člověk uprostřed zimy spadne u Westminsteru do Temže, zhruba za dvě minuty mu zimou ztuhnou končetiny a on skončí na dně. Na konci září bych mohla mít několik minut k dobru.

Pořád rychle klesám. Musím ty minuty využít! Rozpažím a natáhnu nohy, abych pohyb zpomalila. Rozhlížím se kolem sebe a voda mě štípe do očí. Nic nevidím, jenom temné siluety v pohybu. Světla. Světla ze břehu nade mnou. Přestala jsem klesat, ale pořád rychle pluju. Unáší mě příliv.

Plav! Nahoru k těm světlům! Nedýchej! Nemysli na řeku, na temnotu pod tebou a na řasy, které se ti otírají o obličej. Využij ty minuty. Cítím bolest, jak do mě něco prudce narážilo. Proud mě vrhá na neviditelný tvrdý předmět. Na chvíli se zastavím. Za něco jsem se zachytila. Řeka je prudká jako vodopád a já vím, že tohle je konec. Potom zase volně pluju, točím se dokola a padám do tmy. Nade mnou pořád

září světla. Nesmím dýchat. Uběhlo několik minut. Čas běží, ubíhá. Potřebuju se nadechnout vzduchu.

Dýchám. Dostala jsem se nad hladinu. Pak se zase ponořím, ale vzduch v plicích mi přinesl naději. Kopu a hýbu se. Nepoddám se chladu. Z Temže každý týden vyloví nějaké tělo. Většinu z nich v Londýně. Nesmím se stát jedním z nich.

Znovu se vynořím. V dálce se zmenšuje a pak mizí vyhlídkové Londýnské oko. Dostala jsem se pěkně daleko. Proud mě rychle nese pryč a zase mě stáhne pod hladinu. Unáší mě tmou. Za mnoho dní mě nejspíš najdou v zátočině u Isle of Dogs, protože právě tam se většina těl zachytí. Budu nafouklá, zohavená a oklovaná od racků. Položí mě do velké mělké vany ve Wappingu a lidé od říční policie mi sejmou otisky prstů – pokud mi nějaké prsty zůstanou – a pokusí se určit moji totožnost.

Zatím ale žiju, dýchám a hýbu se. Měla bych si svléknout bundu. Látka je těžká a táhne mě dolů. Odvážím se sáhnout na knoflík, když vtom si vzpomenu.

Bunda je možná mojí jedinou nadějí na záchranu. A taky Joesburyho mobil, který mám v kapse. Joesbury a ostatní budou vědět, kde jsem. Poplují za mnou po řece. Hlavně musím zůstat naživu. Zahlédnu cosi obrovského na břehu. Kleopatřina jehla. Mířím k mostu Waterloo. Vidím zakotvenou loď *Queen Mary*. V tomhle místě řeka tvoří ostrou zátáčku. Tady mi hrozí největší nebezpečí, že mě proud rozdrtí o pilíř mostu nebo o uvázaný nákladní člun. Taky to může být moje největší šance na záchranu.

Otočím se po směru, kterým mě řeka unáší. Jsem skoro uprostřed koryta a v tomhle proudu nemám nejmenší šanci

doplatvat ke straně. Na severním břehu je v těchto místech rušno, připomíná to parkoviště pro výletní a historické lodi. Kruci, to bolí! Něco mě uhodilo do obličeje, takže několik sekund nemůžu ani dýchat, ale lodě na nábřeží se rychle přibližují. Jedna je malá, je to jakési říční taxi upoutané ke břehu lany. Některá z nich jsou skoro celá pod vodou.

V plné rychlosti mezi ně vletím. Řeka řve a pevně mě svírá. Táhne mě pryč, snaží se mě znovu uchvátit, nehodlá se vzdát. Zachytím se jednoho lana a ležím skoro vodorovně na hladině. Proud řeky mě prudce strhává s sebou. Učiním poslední pokus, jehož jsem schopná, a povede se mi zachytit se loktem za lano. Pevně sevru obě ruce. Nic víc udělat nemůžu.

Teď mám opravdu jen několik minut, než mě opustí síly. Několik minut, dokud se do mě nedá zima, i když je září. Joesbury s ostatními mě budou hledat. Centrála ve Scotland Yardu bude vědět, kde jsem, a vyšle informace. Někdo pro mě přijede.

Nezbývá mi než doufat, že Joesburyho skvělým vyhledávacím zařízením nevadí mokro.

Probudila jsem se v nemocničním pokoji. Na oknech byly zatažené žaluzie, ale zdálo se, že jimi prosvítá tlumené světlo. Přežila jsem. Dlouhé minuty jsem ležela bez hnutí. Bylo mi hrozné horko. Potom jsem se pokusila pohnout rukama a nohama. Všechno mě bolelo, ale fungovalo to. Posadila jsem se a zase jsem pocítila ukrutnou bolest. Hlava, obličej, trup – všechno kvílelo bolestí.

Seděla jsem nehnutě na posteli a soustředila se na dýchání. Čekala jsem, až se bolest zmírní. Když po chvíli trochu ustoupila, řekla jsem si, že bych si zase mohla lehnout. Byla to jediná rozumná věc, kterou jsem mohla udělat. Až na to, že jsem zoufale potřebovala čurat.

Stoupla jsem si na podlahu a pokusila se narovnat. Vysmálo by se mi i batole, ale alespoň jsem neupadla. Na opačném konci místnosti, asi dva a půl metru ode mne, byly dveře, které vedly do soukromé koupelny, jak jsem doufala. Po chodbě jsem v žádném případě jít nemohla.

Vyrazila jsem. Do háje, to byla bolest! To jsem se nemohla vyčurat v řece? Než jsem došla ke dveřím, točila se mi hlava.

Díky bohu, záchod s madly pro postižené! Existovala šance, že si budu moct sednout, aniž bych upadla.

Posadit jsem se zvládla. Znovu vstát bylo něco úplně jiného, takže jsem se na to na chvíli prostě vykašlala. Kde jsem? Nejspíš v některé z nemocnic v jižním Londýně. Vzpomněla jsem si, že na mě svítilo jasné světlo. Nějaký muž ke mně natahoval ruku. Nedokázala jsem se pustit lana a chytit se muže, a tak mě chytil do smyčky lana jako kovboj zatoulaného volka a odtáhl mě k zádi člunu. Hezká zrzavá dívka od říční policie mě připoutala k nosítkům a přikryla mě stříbrnou izotermickou fólií.

Motory člunu se rozeřvaly a pluli jsme ke břehu, kde čekala sanitka.

Došlo mi, že nemůžu strávit celou noc na záchodě, a tak jsem se postavila. Nemuselo to tolik bolet, ale na tom nezáleželo. Kdovíproč jsem skoro nemohla dýchat. Jako bych měla pořádnou rýmu. Spláchla jsem a vyšla ze záchoda. Ve dveřích mého pokoje se nacházelo okno vedoucí do chodby a přímo naproti mým dveřím seděl na plastové židli nějaký muž. Měl zavřené oči a levou ruku v pásce. Dveře mého pokoje a jeho oči se otevřely současně. Joesbury na mě chvíli zíral a pak vstal.

„Jak vám je?“ zeptal se, když jsme oba zašli do pokoje a tiše se za námi zavřely dveře.

„Jako člověku, který spadne do Temže.“

Joesbury vypadal vyčerpaně a mě napadlo, jak dlouho asi za dveřmi seděl.

„Neměla byste vůbec vstávat,“ řekl. „Před dvěma hodinami do vás napumpovali plno léků proti bolesti a na uklidnění.“

Sedativa by mohla vysvětlovat, proč mi v hlavě hučelo jako v úle. „Jak to se mnou vypadá?“ zeptala jsem se.

„Máte hlavně polámaná žebra. Taký jste si natáhla pár svalů. A jste samá modřina.“

To mi nepřipadalo tak hrozné. Kývla jsem směrem k jeho pásce. „To jsem udělala já?“ zeptala jsem se.

Pokrčil zdravým ramenem. „No, ještě není nutná amputace.“ Potom se pousmál. „Mám v autě vaši tenisku,“ dodal.

Podívala jsem se na svou nohu. „O tu druhou jsem asi přišla,“ řekla jsem. Úsměv na jeho tváři se trochu rozšířil. „Možná si ji nechám jako suvenýr.“

„A co Cooper?“ zeptala jsem se. Celou dobu, co jsem byla v řece, jsem na muže, který mě do ní stáhl, ani nepomyslela. Soustředila jsem se jenom na to, že musím přežít. Ale teď...

Joesbury zavrtěl hlavou. „Zatím nic,“ odpověděl. „Ale to se dalo čekat. Nenašli bychom ani vás, kdyby...“

„Já vím,“ přerušila jsem ho. Když se zdálo, že to nestačí, dodala jsem: „Děkuju.“

„Je mrtvý, Flintová. Šance, že byste se odtud dostali oba, byla nulová.“

„Já vím,“ zopakovala jsem. Nejspíš bylo lepší, že Cooper nepřežil. Ale přesto... „Víte, co řekl těsně předtím, než jsme spadli do vody? Že to na něho někdo narařčil.“

„To říkají všichni.“ Joesbury ukázal na postel. „Potřebujete se pořádně vyspat,“ pokračoval. „Hned ráno přijede Tully, bude vás opečovávat jako kvočna a bude chtít, abyste jí všechno pověděla.“

„Jenom si umyju ruce,“ řekla jsem. V rohu pokoje bylo umyvadlo.

Šel za mnou. „Lacey, to není...“

Stála jsem u umyvadla. Automaticky jsem zvedla hlavu k zrcadlu. Zíral na mě odtud obličej, který jsem v životě neviděla. Rychle jsem ustoupila vzad, jako by ta tvář mohla zmizet, když se na ni nebudu koukat. Jenže nezmizela. Viděla jsem na Joesburym, že se neztratí. Rukama jsem zakryla tu ohyzdnou stvůru, ve kterou jsem se proměnila. Pak jsem ucítila, jak mě objímá jedna paže, a rozbřečela jsem se do černošedé mikiny.

„Ta zranění jsou z devadesáti procent povrchová,“ zašeptal mi do ucha. „Mluvil jsem s doktorem. Většinou jsou to jenom otoky a podlitiny. Za pár týdnů zmizí.“

Nedokázala jsem přestat brečet.

„Podle mého vás něco muselo praštit do obličeje,“ pokračoval Joesbury. „Zaplaťpánbu, že jste na hlavě měla cyklistickou helmu.“

„Proč mám ten obvaz?“ vypravila jsem ze sebe. Neviděla jsem svůj nos. Na jeho místo mi přilepili velký čtverec z gázy.

„Máte zlomený nos, těsně pod kořenem...“

Přestala jsem brečet. Začala jsem řvát.

„Nechte toho, psst. Bude to v pořádku. Dají vám ho dohromady a nikdo nic nepozná. Metropolitní to zaplatí.“

Pokoušela jsem se utišit. Opravdu jsem se snažila. Mimo jiné se mi začínalo špatně dýchat.

„Co dalšího?“ zamumlala jsem.

Joesbury si povzdechl. „Na pravém spánku máte malou řeznou ránu. Jestli po ní zůstane jizva, bude malinká. Museli vám zevnitř zašít ret, ale jakékoli jizvy budete mít vevnitř v ústech.“

Zhluboka jsem se nadechla. Joesbury měl na mikině krev. Moji krev.

„To je všechno, přísahám. Za několik týdnů zase budete krásná jako předtím.“

Přejela jsem si rukama po obličejí. Bože, to byla bolest! Potom jsem zvedla hlavu. Prstem jsem se dotkla jizvy na jeho obličejí. Několik dlouhých sekund jsme se jenom dívali jeden na druhého. Potom dodal: „Je mi to líto.“

„Že jste místo mého kotníku chytil botu?“ zamumlala jsem, i když jsem věděla, že nemluví o tom, co se stalo na mostě.

„Že jsem vás posledních pár týdnů tak trápil,“ řekl.

Nemohla jsem se na něho dál dívat. „Choval jste se jako úplný hajzl,“ pronesla jsem.

„Choval jste se jako úplný hajzl, pane,“ opravil mě a přitáhl si mě blíž k sobě. „Já vím.“

„Proč?“ zeptala jsem se. Neměla jsem odvahu zvednout oči od slzavých stop na jeho mikině.

Trhl levou rukou v pásce, jako by mě chtěl obejmout, a tiše si povzdechl. „Podle Dany jsem do vás úplný blázen. Prý jsem se podle starého osvědčeného mužského zvyku rozhodl vybit sexuální frustraci nesmyslnou agresí,“ řekl.

Takže on a Dana nebyli...? Au! Úsměv strašlivě bolel.

„A má pravdu?“ zamumlala jsem směrem k fleku od slz.

„Možná,“ odpověděl a já jsem zatím uvažovala, jak moc by bolelo líbání. „I když podle starého osvědčeného zvyku mi na sídlišti čistě logicky bylo podezřelé, že vidím čerstvou mrtvolu a u ní zakrvácenou svědkyni.“

Přestala jsem se culit. Zaklonila jsem hlavu, abych se mu podívala do očí. „Vy jste si myslel, že jsem zabila Geraldine Jonesovou?“

„No, koukněte se na to z mého úhlu pohledu, Flintová,“ řekl. Uvědomila jsem si, že právě to dělám. „Jonesová se na tom sídlišti měla s někým setkat a vy tam už nějakou dobu pravidelně v pátek večer chodíte. Když se ztratila Amanda Westonová a někdo ji zabil, nebyla jste zrovna ve službě. To ráno, kdy se někdo vloupal do bytu Emmy Bostonové, jste přišla pozdě do práce. Za určitých okolností jste to mohla udělat. Máte drogovou minulost – jo, já vím, že jste nebyla plnoletá a stalo se to dávno – a taky máte záhadný zvyk brzo po ránu courat po Camdenu.“

Joesbury si myslel, že jsem zabila Geraldine Jonesovou? Celou dobu jsem měla za to, že mu připadá podezřelá moje minulost, můj záznam u policie z doby, kdy jsem nebyla plnoletá. A on ve skutečnosti vyšetřoval potenciální vražedkyni? Kdo mě ještě podezíral? A co ksakru zjistil?

„Řekl jste to inspektorce Tullochové?“ zeptala jsem se. Uvědomovala jsem si, že jsem celá ztuhla a mluvím útočně. Nesmím dát najevo, jak moc mě vyděsil.

„Jo,“ opáčil Joesbury, který mě nehodlal tak snadno nechat vyklouznout. „Povídala, že jsem blázen, ale jestli dokážu najít důkazy o tom, že jste v minulosti měla něco společného s Jonesovými, Westonovými nebo se Samuelem Cooperem, když se stal naším podezřelým číslo jedna, bude mě brát vážně.“

„A našel jste něco?“ zeptala jsem se. Proč vlastně zadržujete dech?

„Ani ň,“ odpověděl Joesbury a rukou mě pevně sevřel v pase, abych mu nemohla uniknout. „Neexistují žádné důkazy, že by Lacey Flintová s těmi rodinami před smrtí matek někdy přišla do styku. Nebo že by se do dnešního večera setkala se Samem Cooperem.“

Zdravou rukou mě něžně vzal pod bradou. Natočil můj obličej vzhůru ke svému. „A aby mezi námi bylo jasno,“ řekl, když se naše oči znovu střetly, „váš camdenský společenský život mi bude dělat problém.“

Dveře pokoje se otevřely. Joesbury zvedl hlavu, ale jinak se ani nepohnul. Otočila jsem se. Ve dveřích stála boubelatá černá sestra v zeleném stejnokroji. Za jejími zády stál mladý strážník v uniformě.

„Neměla jste vůbec vstávat,“ oznámila mi sestra a vešla dovnitř. „Tak pojdte.“

Joesbury mě pustil, sestra přistoupila k posteli a odhrnula přikrývky. Poplácala na matraci a zatvářila se tak, aby bylo jasné, že nežertuje.

„Rozlučte se, hromotluku,“ nařídila Joesburymu.

Joesbury se podíval na hodinky. „Hezké ráno, krásko,“ řekl. Potom vyšel z místnosti, přesně jak mu prstem ukázala sestra.

Středa 19. září

Dva dny potom, co mě přijali do nemocnice, vytáhla říční policie z Temže tělo Samuela Coopera. Zachytilo se pod pilířem těsně za tunelem Blackwall. K márnici v Horseferry Road, kam ho odvezli, jsem se ani nepřiblížila, ale o několik dní později jsem viděla fotografii.

Řeka je málokdy laskavá k těm, kdo padnou do jejích spárů, a s Cooperem se rozhodně nemazlila. Trhala, lámala a cupovala jeho tělo, takže nakonec se vůbec nepodobalo lidské bytosti. Nepoznala bych v něm vyděšeného, zdrogovaného mladého muže, se kterým jsem se prala na Vauxhallském mostě chvílku předtím, než nás oba málem zabil.

Jeho matka Stacey ho identifikovala podle malého šípku vytetovaného mezi lopatkami. Otisky prstů potvrdily, že se jedná o Samuela Coopera, a výsledky testu DNA ukázaly, že sperma nalezené v ochlupení Amandy Westonové nade vši pochybnost patří jemu.

Tohle všechno jsem se dozvěděla od řady návštěvníků, kteří za mnou přišli. Několikrát se u mě zastavila Tullochová, taky Stenning a přišlo i několik holek z útvaru. První den dorazila Emma Bostonová a po dohodě s Tullochovou jsem jí poskytla krátký rozhovor mimo záznam.

Administrativní pracovník ze Scotland Yardu mi přinesl další mobil. Ten předchozí úplně zničila Temže, ale všechny uložené informace se daly přenést do nového. Gayle Mizonová mi přinesla hroznové víno, a dokonce se udržela, aby ho víc než polovinu nesnědla sama. Jednou se ukázal dokonce detektiv Anderson. Pověděli mi, že na základě tipu se jim povedlo zjistit, kde Cooper bydlel. Byla to maličká místnůstka ve třetím patře nad půjčovnou DVD v Actonu. Uprostřed špíny a zbytků drog a léků se našla kabelka Amandy Westonové.

Jakmile jsem se to dozvěděla, zeptala jsem se na ženu, s níž údajně žil. Pověděli mi, že po nikom dalším v bytě nebyly žádné stopy. Cooper žil sám.

Taky našli další dvě repliky pistolí. Ta, kterou Cooper vytáhl na mostě, nejspíš navždycky zmizela, ale klidně bych se vsadila, že jsem měla pravdu. Nebyla to skutečná pistole.

„Jak jste to poznala?“ zeptala se Tullochová, když se na mě přišla podívat. „Tyhle věci jsou hodně realistické.“

„Asi před půl rokem došlo v Southwarku ke vloupáčce u jednoho obchodníka,“ odpověděla jsem. „Celé jsem to zpracovávala. Zbraň byla Jericho 941, jedna z oblíbených vzduchových pistolí.“

„To vysvětluje, jak se mu povedlo dostat Amandu Westonovou do parku,“ řekla Tullochová. Seděla na kraji postele. „Vzpomínáte si, že jsme viděli záběry, na nichž spolu jdou po Grove Road?“

Přikývla jsem a vzpomněla jsem si, že mi na těch záběrech něco nehrálo.

„Vypadalo to, že s ním jde dobrovolně, ale pokud si myslela, že má u sebe pistoli, tak...“

Tullochová měla pravdu. Většina žen tváří v tvář zbrani udělá přesně to, co se po nich chce. Málokterá by předpokládala hrůzu, která na Amandu čekala v boudě v parku. Kdyby tušila, co ji čeká, nejspíš by se radši nechala zastřelit.

„S Geraldine Jonesovou to možná bylo stejné,“ dodala Tullochová. „Pokud jí nařídil, aby se otočila čelem k autu, očekávala, že ji okrade, a poslechla ho. Já bych to určitě udělala.“

Chvilí jsem mlčela. Tullochová mi přinesla bílou orchidej v květináči a já se v duchu ptala, jestli jí Joesbury pověděl o mé sbírce rostlin. Od toho prvního rána se za mnou nezastavil, ale druhého dne mi přišel balík od německé firmy Steiff. Vevnitř jsem našla hnědou plyšovou hračku s jasně červenou mašličkou a neskutečně roztomilým obličejem. Měla jsem medvídka. Odtrhla jsem oči od nohou postele, kde seděl, a znovu jsem se podívala na Tullochovou.

„Na tom mostě tvrdil, že to na něj někdo narafičil,“ podotkla jsem.

„To říkají všichni, Lacey,“ odpověděla.

V tom měla nejspíš taky pravdu. „Proč to udělal?“ zeptala jsem se jí.

„To se možná nikdy nedozvíme,“ odvětila a zavrtěla hlavou. „Dlouho bral drogy. Učitelé z jeho školy nás informovali o nejružnějších problémech s chováním. Očividně potřeboval pomoc, a nedostal ji.“

„Ale proč zabil zrovna ty dvě ženy? K čemu ty odkazy na Rozparovače?“

„V jeho bytě jsme našli plno knížek o Rozparovači a upomínky na něj,“ vysvětlila mi Tullochová. „Včetně lístku na turistickou prohlídku míst, kde řádl. Pokud jde o ty dvě ženy, mohl je znát. Často se potloukal kolem školy. Třeba mu vadili lidé, kteří se měli lépe než on.“

Přikývla jsem. Dávalo to určitý smysl.

Tullochová z kapsy saka vytáhla průhledný sáček na důkazy. Uvnitř něco bylo.

„V jeho bytě jsme našli taky vaši fotografii, Lacey.“ Podržela mi sáček před očima. „Je to momentka. Tušíte, kde nebo kdy byla pořízená?“

Podívala jsem se. Stála jsem někde v Londýně a odemykala jsem auto. Něco upoutalo mou pozornost, takže jsem zvedla hlavu. Měla jsem na sobě bundu, kterou jsem si koupila před dvěma lety, a džínsy. Vůbec jsem si nepamatovala, že by mě někdo fotil. Zavrtěla jsem hlavou.

„Naši lidi na tom pracují,“ řekla Tullochová. „Jakmile přesně identifikujeme místo, můžeme fotku zesvětlit nebo ztmavit, abychom odhadli roční období. Možná dokonce existují nějaké záznamy z bezpečnostních kamer. Potřebujeme vědět, kdy se na vás začal fixovat.“

Povzdechla jsem si a zabořila jsem záda do polštářů. „Takže je opravdu po všem,“ poznamenala jsem. „Chytili jsme Jacka Rozparovače.“

Tullochová vstala a usmála se. „Myslím, že si sám vybral, kdo ho chytí.“

Dana Tullochová se v následujících dnech stala docela slavnou. Ne, že by o to stála, ale dostala jasné instrukce od nadřízených a souhlasila s většinou žádostí o rozhovor. Byla mladá, žena, a navíc měla snědou pleť. Měla všechny správné charakteristiky. I mně přišla nabídka rozhovoru. Z nemocniční postele jsem odmítla s tím, že proslavit se na začátku kariéry by mi v dlouhodobém horizontu v práci neprospělo. Pochválili mě za moudrost, která je u někoho tak mladého neobvyklá.

Oficiálně jsem byla v rekonvalescenci, ale když jsem si šla do kanceláře vyzvednout nějaké věci, vyšetřovací tým mě uvítal potleskem vestoje. Znovu jsem se rozbřečela a všichni mě začali vehementně objímat, až jsem měla dojem, že mi nalomili další žebro.

Pořád jsem vypadala strašně, ale většinou mi to nevadilo. Když jsem si vzala prášky na bolest, zjistila jsem, že tak skvěle jako teď jsem se léta nevyspala. A po probuzení jsem vedle sebe na polštáři vždycky měla hnědého medvídku s červenou mašlí.

První sobotní ráno po propuštění z nemocnice jsem absolvovala pomalou a dost bolestivou cestu autobusem na Jižní nábreží. V jedné méně módní kavárně nedaleko řeky jsem uviděla hubenou bledou holku s vlasy obarvenými na černo. Na nose měla sluneční brýle, i když v kavárně byla docela tma. Když jsem se přiblížila k jejímu stolu, nezvedla hlavu, ale viděla jsem, že si jí všimla skupina teenagerů, která seděla nedaleko. Šeptali si mezi sebou a já se v duchu ptala, jak často musí snášet tak hulvátskou a necitlivou pozornost. Za několik posledních dnů jsem zjistila hodně o tom, jaké to je, když na člověka lidé nevhodně zírají.

„Ahoj,“ řekla jsem, když jsem se k ní dostatečně přiblížila. Emma Bostonová zvedla hlavu a postrčila si sluneční brýle nad čelo.

„Krucí, vypadáte fakt děsně,“ poznamenala. Pak se na mě najednou usmála a odhalila bílé zuby, které mě u silné kuřáčky překvapily.

„Sedněte si,“ vyzvala mě. „Ať jsme tu dvě zrůdy.“

Posadila jsem se. Vůbec poprvé jsem na její tváři viděla úsměv.

„Jste v pohodě?“ zeptala se.

Přikývla jsem. „Skoro jo.“

K našemu stolu přišla servírka a já jsem si objednala kávu a toast se sýrem. Emma si nechala dolít.

„Ten váš článek se mi líbil,“ řekla jsem, když jsme zase osaměly. Nelhalo jsem jí ani jsem jí nelichotila. Článek, který napsala na základě rozhovoru se mnou v nemocnici a s Tullochovou, se dva dny po mém večerním koupání v Temži objevil ve zvláštních reportážích jedné novin velkého formátu. Nebyl to jenom obyčejný článek. Obsahoval docela základní otázky o tom, co může vést k brutálnímu zabíjení.

„Jsem dobrá novinářka,“ řekla trochu vzpurně.

„Já vím,“ potvrdila jsem. „Díky, že jste tam nenapsala moje jméno.“

Neznatelně přikývla. „Tak co je nového?“ zeptala se. „Nepředpokládám, že jste mě sem pozvala, protože chcete, abych se stala vaší novou nejlepší kamarádkou. Udělali jste nějaký pokrok při hledání ženské, se kterou prý Cooper žil? Jeho máma povídala, že ji nikdy neviděla. Ale Sam se u ní dost dlouho nezastavil.“

„Vlastně to nemá s případem Rozparovače nic společného,“ vysvětlila jsem jí a podívala jsem se na hodinky.

„Možná pro vás mám další příběh. Tedy pokud vás zajímá trocha kontroverze.“

Roztáhla ústa v pomalém, prohnaném úsměvu. V tu chvíli jsem zaslechla, jak se otevírají dveře, a otočila jsem se. Přes kavárnu se k našemu stolu dívaly tři černé holky. Vstala jsem a šla jsem je přivítat.

„Co se vám stalo?“ zeptala se Rona.

„Prala jsem se s nákladním člunem,“ odpověděla jsem. „Díky, že jste přišly. Ahoj, Tio.“

Ronina dvanáctiletá sestra, menší, štíhlejší, a dokonce i hezčí verze Rony, se na mě plaše usmála.

„Tohle je Rebecca,“ představila mi Rona třetí dívku. „Je to moje kamarádka. Taký se jí to stalo.“

„To je dobře, že jste přišly,“ řekla jsem. „Pojďte, někoho vám představím.“

O osm dní později vyšel článek, který Emma napsala o Roně, jejích kamarádkách a o problému skupinového znásilňování v jižním Londýně. Na titulní straně přílohy *Sunday Times* s recenzemi se objevila fotografie černé dívky, která se smutně dívá přes Temži. Snímek byl archivní – všechny dívky, jejichž svědectví Emma ve svém textu použila, zůstaly v anonymitě –, ale vypovídal hodně o tom, jaké to je být mladá, černá a plná obav v Londýně.

Text si nebral servítky a rozhodně nepředstavoval žádné příjemné nedělní čtení. Neobjevila se v něm kritika metropolitní policie jako takové. Emma mluvila s náčelníci Safírových jednotek a použila její komentáře, ale článek především kladl zásadní otázky ohledně toho, zda veřejní činitelé nezklamali zranitelné části společnosti tím, že prostě odmítají čelit nepříjemné pravdě.

Krátce potom, co článek vyšel, mi Emma zavolala a pověděla mi, že *Sunday Times* si u ní objednaly pokračování, v němž má mluvit s vedoucími představiteli komunit a škol. Dokonce se povídalo, že by článek měla poslat do soutěže o novinářskou cenu.

Koncem září jsem začala vést jakýs takýs společenský život. Den po vyšetření smrti Amandy Westonové tým naléhal, že s nimi musím jít na bowling, a já jsem ke svému ohromení neodmítla. Kvůli žebrům jsem se nemohla aktivně zúčastnit hry, ale seděla jsem vedle dráhy a snažila se moc nesmát.

O několik dní později jsme šli na kari do malé kavárny kousek od Brick Lane, kam si hosté musí přinést vlastní pivo. Tehdy se k nám přidal Joesbury s rukou pořád v pásce. Celý večer se mnou nepromluvil, ale když jsem několikrát zvedla hlavu, pokaždé jsem zjistila, že se na mě dívá. Nedokázala jsem si pomoci, ale musela jsem se ptát, jestli hnědý medvídek a já nebudeme mít někdy v noci návštěvu.

A pak prvního října, víc než sto let poté, co ve dvoře za Berner Street zemřela Elizabeth Strideová, můj šťastný nový život najednou skončil.

49

Pondělí 1. října

Charlotte Bennová leží na manželské posteli v hlavní ložnici. V nesprávné poloze. Nohy, stále obuté do bot, v nichž šla otevřít, má na polštáři. Na manželově polštáři. Nebude nadšený, až přijde domů a objeví na něm otlak. Charlotte už ustlala. Prostěradlo pevně natáhla přes rohy matrace, uhladila záhyby, natrásla prošívanou přikrývku a polštáře, přikryla je přehozem a pečlivě urovnala ozdobné hedvábné polštářky. Až tohle skončí, bude to všechno muset udělat znovu.

„Můžu se posadit?“ zeptá se.

„Ne,“ odpoví hlas.

„Dělá se mi špatně,“ řekne.

Odpověď nepřichází.

„Tehle přehoz se nedá vyprat,“ pokračuje Charlotte.
„Budu ho muset odnést do čistírny.“

„Pěkný pokoj,“ podotkne hlas. „Zařizovala jsi ho sama?“

„Ano,“ odpoví Charlotte, i když to není pravda. Zadala to jednomu velice drahému návrháři interiérů, kterého jí dopo-

ručila kamarádka. „Všechno jsem vybrala,“ pokračuje. „Strávila jsem s tím celé týdny.“

„Hezky jsi tu použila neutrální barvy,“ ozve se jí hlas v uchu. „To jsou tvoje oblíbené?“

„V domě jsou peníze,“ přizná Charlotte. „V sejfu v přízemí. Myslím, že tam je pár set liber. Můžu vám říct kombinaci. Je to šest, sedm, tři...“

Přímo za sebou zaslechne zašustění. „Co to děláte?“ zeptá se.

„Zajímalo mě, co bys řekla otázce na morálku,“ odpoví hlas. „Co myslíš – je pevně daná? Nebo se může změnit? Nehýbej se, nebo ti ustřelím hlavu.“

Charlotte se přinutí zůstat v klidu. „Nevím, co máte na mysli,“ řekne. „Určitě si mě s někým pletete.“ Začne plakat a v duchu se ptá, jestli neumaže přehoz od řasenky.

„Kdyby někdo, koho miluješ, spáchal hrozný zločin,“ ozve se hlas, „co bys udělala? Stála bys při něm bez ohledu na následky, které to bude mít pro druhé?“

„Nevím, co ode mě chcete.“ Z očí jí stékají slzy, první se jí dostala do ucha. Chtěla by ji setřít, ale neodvažuje se pohnout.

„Tohle je opravdu moc pěkný pokoj,“ řekne hlas. „I když já neutrální barvy moc nemusím.“

Do Charlottiných vlasů zajíždějí cizí prsty a začíná hrát hudba. Stará melodie, kterou Charlotte odněkud zná, ale nedokáže ji zařadit. I když má strach, začne se zvedat a pak se zarazí. Jejího hrdla se něco dotýká. Pootočí hlavu na stranu a spatří paži v bílém rukávu. V lokti je ohnutá.

„Za hodinu musím někde být,“ zaskuhrá a cítí, jak se nůž chvějivě dotýká kůže na jejím hrdle.

„Ano, to já taky,“ přitaká hlas. „A to se říká, že když se člověk dobře baví, čas utíká jako voda.“

Špička nože se noří hlouběji. Charlotte zalapá po dechu. Najednou nedokáže dost rychle vtáhnout vzduch do plic.

„Mojí oblíbenou barvou vždycky byla červená,“ řekne hlas, když Julie Andrewsová začne zpívat o kapkách deště. „Myslím, že tenhle pokoj snese trochu červené.“

50

Když nám zavolali, byla jsem v práci. Krátce po obědě jsem šla do vyšetřovací místnosti, abych si něco ověřila u Mizonové. Když jsem se blížila k jejímu stolu, zazvonil telefon. Odložila sendvič a zvedla sluchátko. Byly jsme v místnosti samy, protože minimálně polovina ostatních členů týmu dostala nové úkoly. Když položila sluchátko, měla uprostřed čela hlubokou vrásku.

„To byla kriminálka ve Westminsteru,“ oznámila mi. „Zavolali je do Viktoriiny knihovny na Buckingham Palace Road. Někdo tam nechal průhledný plastový sáček s něčím, co vypadá jako část těla.“

Všechna její slova jsem slyšela dost jasně, jenom jsem si nebyla jistá, jestli jsem je zvládla zpracovat.

„Nevíš, jestli je tu inspektorka Tullochová?“ zeptala se Mizonová. Nečekala na odpověď a znovu zvedla sluchátko. Neslyšela jsem, co do něj říká.

Za mými zády se otevřely dveře a vešel detektiv Anderson.

„Co se děje?“ zeptal se a podíval se z Mizonové na mne. Ta položila sluchátko a rychle mu všechno pověděla. Zvedl telefon na svém stole a za několik minut se místnost začala plnit. Několik lidí se na mě podívalo, abych jim to vysvětlila. Zavrtěla jsem hlavou.

Přišla Tullochová a okamžitě zamířila dopředu do místnosti.

„Budte všichni zticha!“ vykřikla. Když se na poldy promluví takhle, obvykle zareagují. Bylo znát, že jsou všichni napjatí, protože okamžitě zmlkli.

„Možná to s námi nemá nic společného,“ řekla Tullochová. „Pro nás byl vrahem Cooper a ten je mrtvý.“

Měla pravdu, musela ji mít.

„Pojedeme potichoučku, polehoučku,“ pokračovala. „Vezmeme si tři auta – moje, Andersonovo a Stenningovo. Ostatní tady počkají a budou připravení v případě potřeby přijet.“

Viktoriina knihovna. Ne, to ne!

„Lacey.“

Přinutila jsem se na ni podívat.

„Radši byste měla jít se mnou.“

Opustila místnost jako první. Muži počkali, až vyjdu z ní, a pak šli za námi. Nasednout do nízkého sportovního auta nebylo snadné, ale nebyl vhodný okamžik na stížnosti. Vyjely jsme z policejní stanice a pokračovaly po Lewisham High Street. Obě jsme mlčely.

Když jsme odbočily na silnici A2, ozvala jsem se. „Část těla? O jakou část přesně jde?“

„Je to srdce,“ odpověděla, aniž by odtrhla oči od vozovky. „Kromě jiného. Než jsem sešla dolů, mluvila jsem s westminsterskou kriminálkou.“

„Rozparovač vyřízl srdce Mary Kellyové,“ řekla jsem.

„Mary Kellyová umřela až v listopadu,“ odsekla. „A srdce savců mají hodně podobnou strukturu. To mám z velice dobrého zdroje. Může být prasečí nebo ovčí, co já vím.“

Neodpověděla jsem.

„Něco takového jsem čekala,“ prohlásila. „Rozeslala jsem zbytku policie e-maily. Výročí dvojité události. Věděla jsem, že tomu někdo neodolá. Po městě běhají pěkní zvrhlíci.“

Jakmile Tullochová začala mluvit, nedokázala se zastavit. Prasečí srdce se dá koupit u každého řezníka. Někdo se takhle baví. Možná, že tisk chce ten případ udržet při životě. Mluvila celou cestu ke knihovně. Já neřekla ani slovo. Zuřivě jsem se modlila, aby měla pravdu.

Viktoriina knihovna je krásná budova. Je postavená ze žlutých cihel a má vysoká obdélníková okna obložená světlym kamenem. Tullochová zastavila na stanici autobusu, rychle se domluvila s hlídajícím policistou, že jí dohlédne na auto, a vešla do knihovny naprosto neviktoriánskými automatickými dveřmi. Následovala jsem ji pomalejším tempem. Rychlá jízda mým žebrům vůbec neprosněla, a navíc se mi něco stalo s nohama. Neposlouchaly mě.

Uvnitř na nás čekal protějšek Tullochové z westminsterské kriminálky, vysoký světlomasý muž, který se představil jako inspektor Allan Simmons. Překvapeně se na mě podíval (pořád jsem měla obličej na maděru) a promluvil na Tullochovou.

„Krátko před jednou to někdo nechal na jednom stole,“ řekl. „Nikdo se toho ani nedotkl. Když to objevili, byli v místnosti jenom tři dospělí. Nechal jsem je všechny zadržet a teď je vyslycháme. Z knihovny nikdo neodešel.“

„Co záznamy z kamer?“ zajímala se Tullochová, zatímco jsme prošli vstupní halou, překročili policejní pásku a zamířili do dveří označených Knihovna. Byl to velký obdélníkový sál s galerií lemující tři stěny. Dovnitř ohromným obloukovým oknem ve střeše proudila spousta světla. Simmons nás vedl na protilehlou stranu sálu k obloukovému průchodu označenému Dětské oddělení. Prošli jsme jím.

„Kamery všechno zaznamenaly,“ řekl Simmons. „Někdo sem přišel, z jedné police vzal knížku a odnesl ji vedle. Teď půjdeme zpátky.“

Následovaly jsme ho zpátky přes hlavní knihovni sál a odtud do několika dalších místností na levé straně. Minuli jsme místo, kde několik lidí pracovalo na počítačích, a prošli jsme dvoukřídlými dveřmi do dalšího velkého sálu. Zvýšenou galerii lemovalo černé zábradlí s motivem růží a v jednom rohu se nacházelo točité schodiště z litiny. Uprostřed místnosti stála obrovská palma v ocelové nádobě a za ní pracoval policejní fotograf, který nám bránil ve výhledu. Pak uhnul stranou a my tři jsme přistoupili k nízkému stolu.

Před námi ležel pevně uzavřený, průhledný plastový sáček. Jeho obsah sestával z pevných částí a vazké tekutiny. Měl rudou barvu a leskl se v jasné záři světél nad našimi hlavami. Tullochová neváhala. Přistoupila rovnou ke stolu a klekla si na koberec, aby měla oči ve stejné rovině se sáčkem.

Ležel na knize, nejspíš na té, kterou neznámý přinesl z dětského oddělení. Přiblížila jsem se k ní a na obalu jsem uviděla ozdobné keltské písmo a kresbu vysokého muže ve stříbrně bílém rouchu. Když jsem přistoupila ještě blíž, uviděla jsem název knihy. Byla to klasická dětská fantasy, kterou jsem mnohokrát četla. *Čarovný kámen Brisingamenu*.

Svlékla jsem si bundu, protože v sále bylo příliš horko, i když ostatní si toho zřejmě nevšimli. Bazén. Park. Květinový trh. Teď veřejná knihovna. A Jack Rozparovač. Proboha, kdo tohle dělá?

Inspektor Simmons si stoupl za Tullochovou a podal jí žlutou propisovačku. „Vezměte si tohle,“ řekl. Tullochová si od něho propisovačku vzala a trochu s ní sáček posunula. Většina obsahu připomínala červenou kaši, ale byly tam i vláknité kousky tkáně a něco mnohem hutnějšího. Tullochová vstala a otočila se. Očima zalétla nad moji hlavu.

„Byla ta kamera zapnutá?“ zeptala se Simmonse.

Přikývl. „Na záznam se musíme jít podívat dolů do kanceláře. Můžu tu věc nechat odnést?“

„Musíme ji poslat do nemocnice svatého Tomáše,“ odpověděla Tullochová. „Čeká tam na ni doktor Mike Kaytes.“

Stenning s Andersonem dorazili, když jsme se vrátili k hlavnímu vchodu. Tullochová dala Stenningovi na starost výsledk svědků a Anderson s námi nastoupil do výtahu. Sjeli jsme do suterénu. Simmons už zmíněné záznamy znal, a tak ustoupil, abychom co nejlépe viděli.

„Do prdele,“ zabručel Anderson, když se záznam začal přehrávat.

Tullochová a já jsme mlčky sledovaly, jak se otevřely automatické dveře knihovny a dovnitř vešel Samuel Cooper. Měl na sobě plandavé džinsy, volnou černou mikinu s barevnými symboly a přiléhavou černou čepici. Vstoupil do knihovny a prošel do dětského oddělení. Na chvíli zmizel z dohledu a pak se zase vynořil s knihou v ruce. Upíral pohled na podlahu a zmizel ze záběru.

Simmons si chvíli hrál s páskou a pak jsme uviděli, jak Cooper prochází čítárnou. Z vnitřní kapsy v bundě vytáhl

sáček a spolu s knihou ho položil na stůl. Otočil se, a aniž zvedl hlavu, opustil místnost. Ani jednou nedal kamerám šanci zabrat jeho tvář.

„Neuvěřejnili jsme žádné podrobnosti o tom, co měl Cooper na sobě,“ řekla Tullochová. „Jestli to někdo z týmu pustil ven, tak...“ Nedokončila větu.

„Cooper je náš vrah, šéfová,“ prohlásil Anderson. „Měl ve svém pokoji tašku Westonové. Našli jsme na ní jeho mlíčí...“

Co to Cooper říkal na mostě těsně předtím, než spadl? *Někdo to na mě zkurveně narařil.*

„Jak jste našli jeho byt?“ zeptala jsem se. Když se tohle všechno seběhlo, ležela jsem v nemocnici. „Z řeky ho vytáhli nahého. Jak jste věděli, kde bydlí?“

„Dostali jsme tip,“ odpověděl Anderson. „Anonymní. Někdo nás chce naštvat. Určitě je to tak, šéfová. Za prvé se do toho nikdo nesnažil zatáhnout Flintovou.“

Opravdu?

„Dejte na mě, šéfová. Do večera se v Royal Albert Hall najdou prasečí játra a u Madame Tussaudové hovězí jazyk.“

Málem jsem detektiva Andersona začala mít ráda.

„Je Madame Tussaudová viktoriánská stavba?“ zeptala se Tullochová tiše.

„Ano. Věřte mi, zrovna minulý týden jsem tam vzal Abigail.“

Tullochové znovu zazvonil mobil. Omluvila se a vyšla na chodbu.

„Proč pořád nosí stejné oblečení?“ nešlo mi na rozum. „Sklání hlavu, abychom mu neviděli do obličej, ale nosí věci, které se dají identifikovat. Jako by nás nechtěl nechat na pochybách, že se díváme na Samuela Coopera.“

„Nic proti, Flintová,“ vyštěkl Anderson, „ale Cooper leží v márnici v Horseferry Road. Přes sto osmdesát centimetrů mrtvého masa v mrazáku.“

„Zopakujte to.“

„Proč? Čemu jste zatraceně ne...“

„Ne. To, že měří přes sto osmdesát centimetrů,“ řekla jsem. „To mi nejde na rozum. Cooper měřil asi sto osmdesát. Muž, který na záznamu vede Amandu Westonovou do Viktoriina parku, mi tak vysoký nepřipadal. Chlápek, kterého inspektor Joesbury druhý den vyhnal z parku, byl vysoký, ale ten na záznamu ne.“ Otočila jsem se od obrazovky k Andersonovi. „Myslela jsem si, že ho kamera jen zabírá z divného úhlu nebo že Amanda Westonová měla hodně vysoké podpatky, ale do parku ji toho večera vůbec nemusel vést Cooper.“

Anderson přivřel oči, ale vtom se znovu otevřely dveře a stála v nich Tullochová.

Amandu Westonovou možná nezabil Samuel Cooper.

„Musím se vrátit do Lewishamu,“ oznámila Tullochová Andersonovi. „Můžete zajet do nemocnice svatého Tomáše? Flintovou vezměte s sebou. Dejte mi vědět, jakmile...“

Někdo to na mě zkurveně narařičil.

„Jasně, šéfová. A nenechte si nic namluvit. Povídám vám, že je to jenom vtip.“

Tullochová se na něho pousmála a kývla na mě. Potom odešla.

51

„Odvolají inspektorku Tullochovou z případu?“ zeptala jsem se Andersona, když jsme přijeli na parkoviště u nemocnice svatého Tomáše a on zastavil na místě rezervovaném pro sanitky.

„Kdyby to udělali, měla by zatracenou kliku,“ odpověděl, otevřel dveře a vystoupil z auta. „Nechaj ji vyšetřovat až do trpkého konce. Až se to všechno podělá, hodí to na ni.“

Anderson šel moc rychle. Prošli jsme hlavní recepcí a sjeli jsme výtahem o patro níž do márnice. Snažila jsem se s ním udržet krok. Naposledy jsem se tu byla podívat na lidskou dělohu. Jestlipak si Kaytes postěžuje, že mu nikdy nepošleme víc materiálu?

Přišel nám vstříc jeho mladý asistent a pomohl nám obléct se do plášťů. Když jsme vešli na pitevnu, Kaytes se nakláněl nad stolem a vyplňoval nějaký formulář. Odložil propisovačku a otočil se k nám.

„Nekonečné papírování,“ řekl. „Váš balíček dorazil před deseti minutami. Pusť nám nějakou muziku, Troyi.“

Troy přistoupil ke Kaytesovu iPodu a s úsměvem ho zapnul.

Uprostřed hlavního pitevního stolu ležel šedý sáček. Kaytes si navlékl rukavice a otevřel ho. V tu chvíli začala hrát hudba.

„Inspektorka Tullochová dneska nepřijde?“ zeptal se patolog a vyndal z šedého sáčku průhledný plastový, který jsme viděli v knihovně. „Tak se na to podíváme.“

Otevřel průhledný sáček a vyprázdnil jeho obsah na velký mělký tác z nerezové oceli. Tiché mlasknutí bylo jedním z nejodpornějších zvuků, jaké jsem kdy slyšela. Musela jsem se přimět, abych se chvíli soustředila jenom na hudbu. Tentokrát hrála orchestrální skladba, příjemnější a harmoničtější než klavírní sonáta, kterou jsem si pamatovala. Kaytes se otočil a vzal do ruky kleště. Začal roztahovat různé kousky vnitřností po tácu, aby na ně lépe viděl. „No, každopádně je to čerstvé,“ podotkl.

„Jak to poznáte?“ zeptal se Anderson.

„Čichněte si,“ vybídl nás Kaytes. Podívali jsme se jeden na druhého a zůstali jsme v uctivé vzdálenosti od pitevního stolu. „Jo,“ pokračoval patolog, „je to srdce.“

Hudba nabyla na intenzitě a Kaytes srdce jemně odsunul ke kraji tácu. Byl to světle růžový kus svalů velký asi jako moje pěst. Z širší horní části vyčuhovaly dvě velké přerazané cévy plné sražené krve.

„Je lidské?“ zeptal se Anderson. Když tu nebyla šéfová, aby se před ní předváděl, jeho optimismus poněkud opadl.

„Možná ano,“ odpověděl Kaytes. „Určitě má správnou velikost, ale budeme muset udělat testy.“

Vzal cosi do kleští a zvedl to. Ustoupila jsem o krok vzad. „Tohle je stoprocentně z člověka.“ Natočil to blíž ke světlu. Bylo to zaoblené a připomínalo to půlku grepu.

„Prosím vás, řekněte mi, že tohle není to, co si myslím,“ ozval se Anderson.

Kaytes se na předmět, který držel v kleštích, dál díval. „Pokud vím,“ prohlásil, „tak lidé jsou jediní savci s jasně rozzeznatelnými prsy, které na rozdíl od zvířecích struků nemají bradavky husté porostlé chlupy.“

Anderson se ke mně obrátil. „Dělal to Rozparovač? Uřezával...“

„Ano,“ potvrdila jsem. Jako bych v krku měla něco lep-kavého. „Mary Kellyové uřízl obě prsa. Ale neodnesl si je. Nechal je na místě činu.“

„Ježíši Kriste,“ hlesl Anderson.

„Ještě je tu něco,“ upozornil nás Kaytes a postrčil další kus zakrvácené tkáně. Zvedl ho z tácu a položil ho vedle. „Tohle není organické,“ řekl.

Čekali jsme, zatímco Kaytes přešel ke dřezu u stěny. Ozvaly se lehké, jásavé tóny klavíru, které mi však připadaly neskutečně smutné. Kaytes otevřel kohoutek. Za chvíli se vrátil a na čisté místo na pitevním stole položil nějaký předmět. Nedalo se nic dělat – museli jsme přistoupit blíž.

Pod světly se leskl maličký šperk. Byl to jednoduchý, laciný stříbrný náhrdelník. Většinu z něj tvořil řetízek a část, která se měla dotýkat ženské klíční kosti, sestávala z devíti propojených písmen, jež tvořila dívčí jméno.

Elizabeth.

„Nikde jsme nezveřejnili skutečnost, že svým obětím

Už mě vidíš?

dává jména,“ řekl Anderson a přejel si rukou přes obličej. „Neprozdili jsme nic o jeho oblečení ani o tomhle. Ztraceně, ten chlap pořád běhá po městě, že jo?“

52

„Poslední oběť našel před dvěma hodinami její manžel,“ říkala zrovna Tullochová, když jsem otevřela dveře vyšetřovací místnosti. „Přišel dřív z práce, aby se převlékl na pracovní večeri. Což je asi dobře, protože jinak by ji našlo jedno z jejích dětí.“

Detektiv Anderson měl pravdu. Vrah se pořád potuloval po městě. Když jsme se vrátili na stanici, dozvěděli jsme se, že se našlo čtvrté tělo. Anderson rovnou odjel na místo činu. Já jsem zůstala na stanici a čekala jsem na zprávy.

Teď bylo krátce po sedmé a většina týmu se vrátila z domu v Hammersmithu, kde k vraždě došlo. Objevila jsem prázdnou židli a vyrazila jsem k ní.

„Policejní doktor, který byl na místě činu, si myslí, že ji zabil dneska brzy ráno,“ oznámila nám Tullochová. „Nebyly tam žádné stopy po násilném vniknutí ani po zápasu. Kromě ložnice rodičů zůstal dům nedotknutý. Pevně doufám, že něco takového už nikdy v životě neuvidím.“

Tullochová stiskla klávesu na počítači vedle sebe a před námi se objevila fotografie místa činu. Na velké posteli ležela

žena s krátkými tmavými vlasy. Nohy měla na polštáři a hlavu v nohách postele. Pokud šlo o zbytek jejího těla, nedokázala bych nic s jistotou identifikovat.

Otevřely se dveře a vešel Joesbury. Už neměl ruku v pásce.

„Podle nás ji vrah přinutil, aby si lehla na záda na postel,“ řekla Tullochová. „Podobně jako náš přítel Cooper nejspíš používá pistoli, buď skutečnou, nebo repliku. Přistoupil k ní zezadu, popadl ji za vlasy a trhl jí hlavou dozadu. Řez na hrdle vedl zleva doprava, což naznačuje, že je nejspíš pravák. Jistotu budeme mít až po pitvě, ale vypadá to, že ji řízl několikrát.“

Pokoj na fotografii vypadal, jako by ho někdo postříkal rudým sprejem.

„Vypadá to, že většina krve jí vystříkla z podříznutého hrdla,“ pokračovala Tullochová. „Což napovídá, že počkal, až zemře, a teprve pak ji zohavil. Tentokrát na těle nejsou žádné očividné známky znásilnění ani mučení.“

„Udělal to jiný vrah,“ nadhodil Stenning. V jeho hlase zněla spíš naděje než jistota.

„Možná,“ souhlasila Tullochová. „Měla lehčí smrt než Amanda Westonová. Na druhou stranu je rozsah posmrtného zohavení nejhorší, jaký jsme zatím viděli. Z břicha a nohou odřezal velké kusy kůže, vyřízl jí většinu orgánů a nechal je ležet na posteli. Hrudní koš jí rozdrtil snad kladivem a pak ho otevřel. Vyndal jí srdce a odřízl obě prsa. Jedno jsme našli na místě činu. Druhé se dostalo do dětského oddělení ve Viktoriině knihovně.“

V místnosti to tiše zašumělo.

„Promiň, Dano, ale nezachytil jsem její jméno,“ ozval se Joesbury, který si třel levou paži, jako by ho pořád bolela.

Já jsem ho taky neslyšela. Celé odpoledne jsem strávila v jiné místnosti než většina týmu.

„Bennová,“ odpověděla Tullochová a podívala se do svých poznámek. „Charlotte Bennová, manželka obhájce Nicka.“

Její hlas jsem slyšela jakoby z dálky. „Dva synové,“ řekla. „Šestadvacetiletý Felix a dvaadvacetiletý Harry. Dceři Madeleine je sedmnáct a pořád chodí... Lacey, co se sakra...? Ježkovy oči, chytte ji někdo!“

Najednou jsem zahlédla rychlý pohyb. Někdo, asi Stenning, mě držel ve vzpřímené poloze. Slyšela jsem skřipání židle po zemi a cítila jsem, jak mě na ni posadili. Černý mrak v mé hlavě se začal rozplývat.

Byla jsem blízko dveří, úplně na druhé straně, než jsem předtím seděla. Vůbec jsem si nevzpomínala, že bych vstala a přešla místnost. Předě mnou stála Mizonová a podávala mi plastový pohárek s vodou. Automaticky jsem si ho od ní vzala. Tullochová si dřepěla vedle Mizonové. Upřeně jsem se dívala na podlahu.

„Řeknu někomu, ať vás odveze domů,“ rozhodla Tullochová. „Zůstanete na nemocenské, dokud vám nepovím, že se smíte vrátit do práce.“

„Ne,“ řekla jsem hlasitěji, než jsem zamýšlela. Zhluboka jsem se nadechla a ztišila jsem hlas. „Nic mi není. Jen mi prosím dejte chvilku. Najdu si nějakou tichou místnost.“

Tullochová otevřela ústa, aby mi oponovala, ale pak se podívala na hodinky. Neměla čas na to, aby mě opečovávala. „Tak si jděte sednout vedle,“ řekla. „Doprovodí ji, Pete.“

Zjistila jsem, že můžu vstát. Upřela jsem oči na dveře a došla jsem až k nim. Stenning se držel vedle mě.

„Nikoho asi moc nepřekvapí, když řeknu, že děti Charlotte Bennové chodily do školy svatého Josefa v Chiswicku.“ Většina hlav se otočila zpátky k Tullochové. Vyjma té Joesburyho. Pořád mě sledoval.

„Mezi těmi rodinami je nějaká spojitost,“ pokračovala Tullochová. „Něco víc než stejná škola. Musíme zjistit, co to je. Požádala jsem Gayle, aby se toho ujala.“

Zavřeli jsme za sebou dveře a Stenning mě odvedl do vedlejší kanceláře o několik metrů dál.

„Mám ti něco přinést?“ zeptal se, když jsem se usadila u svého stolu.

Zavrtěla jsem hlavou a ukázala jsem na dveře. „Nic, jsem v pohodě. Měl by ses tam vrátit.“

Stenning se nepřel. „Určitě?“ ujistil se, ale už se otáčel k odchodu.

„Pete.“ Zastavila jsem ho těsně před tím, než za sebou zavřel dveře. „Ta druhá oběť, Amanda Westonová, kdysi bydlela v Londýně, vid?“

Stenning rychle, netrpělivě přikývl. „Když byla vdaná za svého prvního manžela,“ odpověděl. „Určitě ti nic není?“

Přinutila jsem se k úsměvu. „Ne,“ odpověděla jsem. „Jen jdi. Pak mi o všem poreferuješ.“

Počkala jsem, až se Stenning vrátí do vyšetřovací místnosti, a pak jsem si rukama přejela obličej. Důsledně jsem si přikázala, že se musím soustředit, a zapnula jsem počítač.

HOLMES, informační systém o závažných trestných činech spuštěný ministerstvem vnitra, zaznamenává a sleduje pokrok ve všech závažných vyšetřováních, která provádí policie ve Spojeném království. Když jsem ještě nosila uniformu, nadřízení si všimli, že dovedu dobře hledat

a zpracovávat informace, a poslali mě na čtyřtýdenní kurz vkládání dat do počítače. Systém jsem znala hodně dobře. Když jsem se vrátila k jednodušším úkolům, vkládala jsem do něj nekonečné detaily nutné pro uzavření důležitého vyšetřování. Obsahoval hodně informací, které jsem si nestihla přečíst.

Jako první jsem otevřela složku rodiny Jonesovy. Geraldine Jonesová, první oběť, byla manželkou Davida, investičního manažera fondu sídlícího v Leadenhall Street. Vydělával kolem půl milionu liber ročně včetně bonusů a s manželkou bydlel v moc pěkném domě u řeky v Chiswicku. Měli dva syny, šestadvacetiletého začínajícího doktora Jacoba a Joshuu, který ještě studoval na univerzitě.

Jonesovi. Takové obyčejné příjmení.

Překvapilo mě, že někdo nezvykle iniciativně založil složku poslední oběti a její rodiny. Charlotte Bennové bylo devětačtyřicet a od narození staršího dítěte nepracovala. S manželem Nickem měla dva syny, šestadvacetiletého Felixe a dvaadvacetiletého Harryho. Jejich dceři Madeleine bylo sedmnáct a stále chodila do školy svatého Josefa.

Věděla jsem, že se tomu nevyhnu, a otevřela jsem složku Westonových. Jak mi právě prozradil Stenning, Amanda Westonová, kterou jsem s Joesburym našla v boudě ve Viktoriině parku, byla dvakrát vdaná. Podruhé za Daryla, s nímž se po svatbě odstěhovala do Hampshire. Předtím s dětmi žila v Londýně docela blízko Jonesových. Její syn Daniel, jemuž teď bylo pětadvacet, a šestnáctiletá dcera Abigail, chodili do školy svatého Josefa v Chiswicku. Tehdy nosili příjmení Briggsovi.

Geraldine Jonesová, Amanda Briggsová, Charlotte Bennová.

Ve vedlejší místnosti se všichni jistě soustředili na spojitost mezi těmi třemi rodinami. Tullochová určitě nařídí, aby-
chom zjistili finanční situaci každé z nich. Možná se manželé
zapletli do nějakého pochybného investování a pokusili se
z něj vycouvat. Jako varování nebo trest jim někdo zavraž-
dil manželky. Věděla jsem, že to by bylo naprosté plýtvání
energií.

Rodiny každou chvíli, skoro jistě během nejbližších
čtyřiaadvaceti hodin, pochopí, co se děje. Sdělí Tullochové
a jejímu týmu přesný důvod těch vražd. Prozradí jim, kdo je
na řadě, kdo má být obětí číslo čtyři a pět. Bude nad slunce
jasné, kdo zabil Geraldine Jonesovou, Amandu Westonovou
a Charlotte Bennovou. Moji kolegové zjistí, že Joesbury měl
celou dobu pravdu.

Přijdou na to, že vrah jsem já.

53

O dvacet minut později jsem nepozorovaně odešla ze stanice. Než jsem vyklouzla ven, udělala jsem všechno, co se dalo, což nebylo mnoho. Taky jsem tam nechala vzkaz, že mi není dobře a druhý den si vezmu volno. Chtěla jsem získat trochu času.

Doma na skříni mám tašku se sbalenými věcmi pro případ, že bych musela rychle odejít. Je tam i těch několik důležitých dokladů, které mám, a taky nějaké peníze. U jedné soukromé společnosti jsem si pronajala bezpečnostní schránku. Každý rok měním společnost, ale obsah schránky zůstává stejný. Hotovost. Dost na to, abych mohla rychle zmizet.

Převlékla jsem se do džínsů, teplé mikiny a tenisek a popadla jsem bundu. Docela dlouho jsem nejedla a měla jsem hlad, ale nechtěla jsem ztrácet čas. Něco si koupím cestou.

Zhasla jsem a odešla z bytu. Začínalo pršet a podle mraků na obloze se dalo soudit, že nějakou dobu nepřestane. Uvažovala jsem, jestli si nemám vzít kolo, ale zavrhl jsem

to. Na kole by mě mnohem hůř vysledovali, ale nedokázala bych se pohybovat dost rychle. Měla jsem v plánu za pár hodin dorazit do Portsmouthu, nechat tam auto a nastoupit jako pěší cestující na nejbližší volný trajekt do Francie. Jakmile budu na kontinentu, vydám se rychlovlakem na jih. Za několik dnů po mně nezůstane ani stopa. Lacey Flintová přestane existovat.

Když jsem zamkla dveře, začaly mě v očích pálit slzy. Vždycky jsem věděla, že to jednoho dne přijde. Že uteču a nechám všechno za sebou. Jenom mě nenapadlo, že to bude tolik bolet.

Na ztěžklých nohou jsem vyšla po schodech a centrálním ovladačem jsem odemkla auto.

„Vy někam jedete, Flintová?“

Mohla jsem tušit, že tak snadné to nebude.

Pomalu jsem se otočila. Můj osud nezákonně zaparkoval na dvojité žluté čáře. Přes ramena si přehodil bundu a jeho pohled se přitom přesunul z mého obličeje na batoh, který jsem měla přehozený přes levé rameno.

Drž se, děvče.

„Jen do místního akvaparku,“ odpověděla jsem a vytáhla jsem koutky úst do něčeho, co se v tlumeném světle pouliční lampy mohlo podobat úsměvu. „Bolí mě celé tělo a plánuju strávit příští hodinu v páře. Chcete jet se mnou?“

Joesbury se netvářil přesvědčeně. „Zní to lákavě,“ řekl. „Ale já už mám nějaký plán.“

„Tak se dobře bavte,“ odpověděla jsem a otočila jsem se zpátky ke svému autu. Rychle jsem se podívala na opačnou stranu ulice a zase zpátky. Nikde nikdo. Vypadalo to, že jsme na ulici sami. „Jen tak mimochodem,“ pokračovala jsem,

„jestli tohleto dohlížení na mě má být tajná operace, tak vám to fakt nejde.“

Sáhla jsem po klice svého auta. Vlastně jsem netušila, co budu dělat, až do něj nasednu. Joesbury nebyl žádný hlupák. Pokud se nechal vidět, nebyl sám. Někde je tu někdo schovaný. Ocitla jsem se v pasti. Znovu jsem se podívala na ulici. Pořád jsme byli sami. V batohu jsem měla švýcarský nůž. Možná ho s ním nedokážu zabít, ale alespoň ho zpomalím a dostanu šanci ujet.

Potom jsem na rameni ucítila jeho ruku a málem jsem nahlas vykřikla, jak jsem měla napjaté nervy.

„Vy v tom mém plánu figurujete,“ řekl. „Mám příkaz dohlédnout, aby se vám nic nestalo.“

Na obočí se mu zachytily maličké kapky deště. Sledovala jsem, jak mu jedna spadla na řasy a chvíli se tam leskla, dokud nezamrkal. „Jsem v pořádku,“ nedala jsem se. „Děkuju. Ale zrovna teď bych uvítala trochu prostoru. A opravdu je mi mizerně.“

„Namasíruju vám krk,“ nabídl se, vzal mi z ruky klíče od auta a znovu vůz zamkl. „Pojďte.“ Dovedl mě ke svému autu a otevřel dveře na straně spolujezdce. Nastoupila jsem a v duchu si zakázala panikařit. Kdyby Joesbury začal mít nějaké podezření a chtěl se podívat do mého batohu, byl by konec.

Vyrazím tedy později. Nakonec si přece jen vezmu kolo a pojedu v noci. Anebo ráno chytím autobus nebo vlak do Portsmouthu. I tak to stihnu. Hlavně musím zůstat klidná.

V autě to páchlo vlhkými vlasy a oblečením. Na křižovatce s Wandsworth Road Joesbury zapnul stereo a já se připravila na to, že se jako obvykle ozve rytmická klubová hudba. Místo toho začal jemný mužský hlas zpívat o létání.

„To je Westlife,“ podotkla jsem po chvilce.

Joesbury se na mě nepodíval, ale vráska v koutku úst se mu prohloubila. „Půjčil jsem si to od Dany,“ řekl.

Navzdory všemu jsem měla co dělat, abych se nezasmlála.

„Co mi na centrále uniklo?“ zeptala jsem se, když jsme vyrazili na východ, k Jižnímu nábřeží.

„Když jsem odcházel, na stanici byl ředitel školy svatého Josefa,“ řekl mi Joesbury. „Jmenuje se Edward Seaton. Byl docela ochotný spolupracovat. Vyhledává s Gayle kontakty ve školní telefonní síti. To je takový seznam...“

„Já vím, co to je,“ přerušila jsem ho. „Zavoláte na číslo na začátku, ten člověk zavolá dalšímu a tak dále.“

„Správně,“ přitakal Joesbury. „Jdou deset let dozadu a kontaktují každou rodinu, jejíž děti do té školy chodily. Nejdřív zjistí, jestli je matka v pořádku, a pak je varují, aby v nejbližších dnech byli hodně opatrní.“

„Nevyvolá to paniku?“ zeptala jsem se a uvědomila si, že Joesbury jede rychleji, než je povoleno, a dvakrát se podíval na hodinky.

„Jo, sám jsem to navrhl,“ odpověděl, když jsme se přiblížili k semaforu. Zrychlil a pak rychle zabrzdil, když naskočila červená. Vylétla jsem kupředu proti bezpečnostnímu pásu. Mým pochroumaným žebrům se to vůbec nelíbilo.

„A?“

„A Tully se vztyčila do celé své výše sto šedesáti dvou centimetrů, začala ječet a chtěla vědět, jestli je v místnosti jediná, kdo rozumí výrazu dvojité události. V tu chvíli jsem se rozhodl vzít si přes noc volno.“

Člověk musel obdivovat jeho drzost. „Nevadilo jí to?“

Joesbury se rychle otočil a usmál se na mě. „Víš, že na kancelářskou práci jsem levý, a oni teď nic víc v podstatě dělat nemůžou,“ objasnil mi. „Svolávají schůzku. Bude zítra ráno ve škole a mají přijít všechny matky, jejichž děti tam chodí nebo chodily.“

„Jak na to podle vás zareagují novináři?“ zeptala jsem se po chvíli.

„Taky je pozvala,“ řekl Joesbury. „Vypadá to, že škola je klíč ke všemu, co se děje. Tully chce, aby všechny ženy, které s ní mají něco společného, byly ve střehu.“

Chvilku jsem o tom přemýšlela. Byl to dobrý nápad. Taky to znamenalo, že zítra ráno v určitou hodinu hra definitivně skončí. Neměla jsem na vybranou, musela jsem dnes večer odjet. V cestě mi stál jen jeden velký problém. Seděl za volantem.

Batoh mi ležel na klíně. Spoléhala jsem, že hudba přehluší všechny ostatní zvuky. Rozepnula jsem přední kapsu batohu a nahmatala v ní nůž. Pak jsem ruku strčila do kapsy bundy. Zatímco jsem to dělala, můj velký problém odbočil do krátké slepé ulice a zastavil. Vypnul motor a s přehnaně úlevným výrazem i stereo. „Za to chci dvojnásobek bodů do bobříka,“ prohlásil. „Přivezl jsem vám bundu.“

Vystoupil z auta dřív, než jsem se ho stihla zeptat, kde jsme a na co budu potřebovat další bundu. Věděla jsem, že mi nezbývá než přistoupit na jeho hru, a tak jsem strčila batoh pod sedadlo a taky jsem vystoupila.

Byli jsme v Southwarku nedaleko místa, kde jsem ještě před několika týdny pracovala. Nacházeli jsme se prakticky na břehu řeky. Přímo naproti nám zářily lampy a světla v budovách v centru. Joesbury mi podal velkou bundu z vos-

kovaného plátna, na hlavu si nasadil kšiltovku a vydal se k vodě. Dala jsem si na hlavu kapuci bundy a hodně pomalu jsem Joesburyho následovala.

Řeka tekla několik metrů od nás a zábradlí tvořily jenom dvě železné tyče spojené několika trubkami. Joesbury na mě čekal nahoře na úzkých kamenných schodech, o nichž mi zlá předtucha napovídala, že vedou dolů na pláž. Když jsem se k němu přiblížila, vytáhl z kapsy bundy baterku a vyrazil po schodech dolů. Na čtvrtém mu noha ujela do strany.

„Musíte dávat pozor!“ zavolal na mě přes rameno. „Klouže to tu. Držte se lana.“

Ve stěně nábrežního náspu bylo připevněné lano obalené řasami. Vypadalo úplně stejně jako to, jehož jsem se držela toho večera, kdy se utopil Sam Cooper. Kdy jsem se málem utopila i já. Nechtěla jsem se ho dotknout. A rozhodně jsem nehodlala jít dolů na pláž.

Na řeku jsem se pořád nepodívala, ale slyšela jsem ji. Zaslechla jsem ji hned, jak jsem vystoupila z auta, dokonce i přes šumění deště. Ozývalo se tu tiché šplouchání o dřevěné podpěry mola a vytrvalý prudký hukot, který je vždycky slyšet u tekoucí vody.

„Počkám v autě!“ zavolala jsem na Joesburyho, ale zvedl se vítr a nebyla jsem si jistá, jestli mě slyšel.

„Pak by to postrádalo smysl.“ Otočil se na posledním schodu a podíval se na mě.

„Blízkost řeky mi nedělá dobře,“ řekla jsem. Pořád jsem se dívala jinam, ale cítila jsem, že se voda pozvolna přibližuje. Měl začít příliv. Když člověk stráví dostatek času poblíž řeky, jako je Temže, na které dochází k přílivu a odlivu, naučí se rozeznat určitý hluboký tón, který voda vydává za

odlivu. V tu chvíli řeka šeptá: „Já se vrátím.“ Ježíši, jdu zpátky k autu!

„Já vím,“ řekl Joesbury, který vystoupil zpátky na schodiště. „Komu by taky dělala? Ale nemůžete pracovat u policie, a přitom mít potamofobii. Tak pojďte.“

Vyšel po několika dalších schodech, popadl mě za ruku a táhl mě dolů. To byl ten správný okamžik. Nůž jsem měla v kapse. Stačilo mu ho zabodnout do břicha a pořádně jím trhnout nahoru. Padl by na pláž a řeka by ho za několik hodin odnesla.

„Jaká potoma?“ nechápala jsem, když mi pod nohama zakřupaly kamínky na pláži poházené odpadky. Cítila jsem, jak se mi boty boří do měkké hmoty. Doufala jsem, že je to vlhký písek, ale nejspíš zbytečně.

„Strach z tekoucí vody,“ odpověděl Joesbury a táhl mě k temným siluetám několik metrů od nás. Přímo před námi a vysoko nad námi trčely do výšky futuristické hroty Millennium Bridge. Ve tmě svítil jako plát tepaného stříbra. Na pláž nedosahovalo světlo pouliční lampy, a tak jsme si mohli svítit jenom tenkým paprskem z Joesburyho baterky. „Před hodinou jsem si to vyhledal na internetu,“ objasnil mi.

Temné siluety před námi se zhmotnily v nízké molo. Bylo mokré, napůl shnilé a rozhodně ne stabilní a já jsem na něj v žádném případě nehodlala vstoupit. Joesbury na něj vyskočil a pustil moji ruku. Otočil se ke mně čelem.

„Můj děda pracoval u říční policie,“ řekl. „Na začátku padesátých let, kdy se nikdo nestaral o zdraví a bezpečí tak jako teď. Policajti běžně padali do vody.“

Zkřížila jsem ruce na prsou. Nevěděla jsem, kam míří, a ani mě to nezajímalo.

„Museli umět hodně dobře plavat,“ pokračoval Joesbury. „Ale stejně když je vytáhli, skoro všichni začali trpět vážnou potamo... tamtím. Tak je co nejdřív zase vzali na řeku v malé mělké loďce. Jako když znovu posadíte na koně člověka, který z něj spadl.“

Takže mi prokazoval službu? „Ten nápad oceňuju,“ uznala jsem. „Ale radši bych to zkusila někdy jindy.“

„To říkají všichni,“ opáčil Joesbury s úsměvem, který mi začínal připadat protivný.

„Můžeme se prosím vrátit k autu?“ zkusila jsem to naposledy.

Joesbury ke mně naklonil hlavu. „Připadám vám jako někdo, kdo se snadno vzdává?“

Jednoduše se do toho pusť, ať to máš za sebou. Když jsme vyrazili po molu, držela jsem se blízko něho. Na protějším břehu se nad okolními budovami přízračně tyčil dóm svatého Pavla.

„Tohle molo za přílivu úplně zmizí pod hladinou,“ řekl Joesbury, když jsem si uvědomila, že jdeme nad vodou. „Říční policie přes něj za odlivu chodí na Jižní nábreží.“

Neodpověděla jsem. Nemohla jsem se rozhodnout, jestli je lepší soustředit se na světla na protějším břehu a odsunout trpytivou vodní hladinu na okraj zorného pole, anebo neodtrhnout oči od svých nohou a laťkami mola vidět rozvířenou kalnou vodu. Upřímně řečeno mi jako nejlepší řešení připadalo pevně zavřít oči a přitisknout se k Joesburymu, ale dost jsem pochybovala, že by mi to prošlo.

Dva metry od konce mola se Joesbury zastavil. Hladina řeky rychle stoupala a vítr, který se hnal podél břehů, jako by příliv ještě urychloval. Každá sebemenší vlnka se nám

snažila olíznout nohy. Joesbury položil ruce na má ramena a postrčil mě nalevo od sebe, aby mě ochránil před větrem. Řekla bych, že to od něho bylo dost galantní, ale vůbec se mi nelíbilo, jak se molo houpe.

„Navrhl jsem Daně, abyste zítra ty děti vyslechla vy,“ poznamenal.

Po obloze letěly mraky a na hladině řeky se tvořily různobarevné odlesky od černých až po nachové. Na vodě tančily jasné kruhy rudého světla. Zvedla jsem hlavu a zjistila jsem, že se odrážejí od jeřábu, který stojí hned vedle katedrály svatého Pavla.

„Cože?“ zeptala jsem se, když mi došlo, co mi Joesbury řekl.

Díval se po proudu řeky k mostu v Southwarku. „Jste nejmladší z celého týmu. Budou se vás nejmní bít.“

„Vlastně jsem vůbec neplánovala jít zítra do práce,“ ohradila jsem se. „Nechala jsem inspektorce Tullochové vzkaz.“

Joesbury se na mě podíval a pak stočil pohled ke svým botám. „Jo, mám ho v kapse,“ prohodil. „Ještě ho neviděla.“

Zírala jsem na něho, dokud se mi znovu nepodíval do očí. Trvalo to ale jenom chvíličku. Pak zase věnoval pozornost mostu.

„Teď není čas omdlívat, Flintová,“ prohlásil. „Tým vás potřebuje.“

Lhal. Věděl, že vrah je stále na svobodě, a zase mě začal podezírat. Našel můj vzkaz, uhodl, že mám v plánu utéct, a schválně mi v tom bránil. Všechny řeči o tom, že mě chce zase postavit na nohy, byly výmysly. Odtěd mě bude neustále sledovat.

Už mě vidíš?

Odvrátila jsem se od něho a zadívala jsem se na pláž. Byla posetá různě velkými kameny. Stačilo odvést jeho pozornost, zvednout jeden kámen do výšky a rychle jím udeřit. Jeho autem bych do Portsmouthu dojela před půlnocí.

„Už tu máme odvoz,“ řekl.

54

Mířil k nám policejní motorový člun. Vlny, které se šířily od jeho přídě, se přelévaly přes nízké molo. Člun u nás zastavil a uniformovaný seržant středního věku nám hodil lano.

„Příliv je rychlý,“ zamumlal k Joesburymu, který lano omotal kolem zrezivělého železného oka. Seržant ke mně napřáhl velkou vrásčitou ruku. „Tak pojďte, děvenko.“

Došly mi argumenty. Podala jsem policistovi ruku, podívala jsem se mu do očí, které mi připadaly povědomé, a nechala se vytáhnout na palubu. Kromě seržanta byli na lodi ještě další dva policisté. Oba stáli v jakémsi zvýšeném kokpitu. Lod' zacouvala a Joesbury na poslední chvíli odmotal lano z oka, zachytil se zábradlí a přehoupl se na palubu, jako by to dělal odjakživa.

Vyrazili jsme od břehu a zamířili jsme doprostřed řeky. Motor řval a déšť soutěžil s kapkami říční vody o to, od čeho budeme víc umáčení. Přes příď se převalila zatoulaná vlna a zasáhla mě přímo do obličeje. V ústech jsem ucítila sůl a něco hořkého a mastného.

„Vyšetřovatelko Flintová, rád bych vám představil seržanta Wilsona z říční policie,“ řekl Joesbury. „Strejdo Frede, tohle je Lacey.“

Policista, který mi pomohl na palubu, na mě kývl a hodil Joesburymu záchrannou vestu. Druhou mi pomohl přetáhnout přes hlavu a upravil mi na ní opasek. Pak nám gestem naznačil, že máme jít do malé kajuty s okny na přídi.

„Mark povídal, že se zase potřebujete skamarádit s řekou,“ prozradil mi, když zavřel dveře a hluk motoru trochu zeslábl.

„Nejsem si jistá, že jsem k ní někdy měla kladný vztah,“ odpověděla jsem. Kajuta byla překvapivě komfortní. K vybavení patřila polstrovaná sedadla, ovládací panel a malý kuchyňský kout. Slabě páchla plastem a naftou.

Oba muži si vyměnili pohledy a seržant Wilson se mi pak dlouze zadíval do tváře. „Podle toho, co jsem slyšel, jste měla velké štěstí,“ řekl. „No, dneska by plavba měla být klidná,“ pokračoval. „Máme doplout až k bariéře a po cestě udělat jednu nebo dvě zastávky. Do deseti byste měli být zpátky. Nebude vám vadit, když se vrátím na můstek?“

Wilson vyšel z kajuty. Slyšeli jsme, jak jde po palubě a pak po schůdcích za svými dvěma kolegy v kokpitu nahoře.

„No tak,“ řekl Joesbury. Nasměroval mě dopředu a rukávem bundy z okna setřel sraženou páru. „V noci je řeka nejkrásnější.“ Sklonil hlavu, a když uviděl, jak se tvářím, připustil: „Samozřejmě je lepší být na ní než v ní.“

Dopluli jsme skoro k mostu v Southwarku. Z řeky jsem ho ještě nikdy neviděla a musela jsem přiznat – ale jenom sama sobě –, že Joesbury má pravdu. Skrytá světla zbarvila kamenné oblouky mostu do tyrkysova, zatímco okolní

budovy, staré i nové, zářily teplými zlatavými a medovými odstíny. Za mostem, jehož osvětlení jiskřilo jako diamanty, se rýsovala londýnská City.

„Strejda Fred?“ řekla jsem.

„Je to mámin mladší bratr,“ objasnil mi Joesbury. „Krátce potom, co se dal k metropolitní, šel k říční policii, stejně jako jeho otec. Co říkáte na budovu Lloyd's? Líbí se vám, nebo vám přijde hnusná?“

Nad střechami vyzařovala k obloze fialové světlo protáhlá futuristická stavba z oceli a skla. Viděla jsem jen málo podmanivějších staveb.

„Přijde mi hnusná,“ zalhala jsem.

„Když jsem byl malý, u policie sloužil taky můj děda,“ řekl Joesbury. „O víkendech brával mě a mého bratra s sebou do služby.“

Světla na řece se odrážela v dešti a lámala se v oknech kajuty. Kolem vrcholku Národní westminsterské banky se chvělo syté azurové světlo a zdálo se, jako by všude kolem nás padaly kapičky stejné barvy. Lucerny na nábřeží zářily jako řada zapálených ohňů. Na chvíli jsem měla pocit, že sedím na kouzelném plavidle.

„Rád nám povídal příběhy o řece,“ povídal Joesbury. „Znal ji líp než kdokoli jiný. Když odešel do důchodu, začal pracovat na jedné vyhlídkové lodi.“

Když se před námi vynořil Tower Bridge připomínající chladnou šedivou pevnost, najednou jsem si v duchu představila dva malé kluky, jak si na motorovém člunu hrají na policisty. Uvědomila jsem si, že před čtyřicetiletými hodinami by bylo docela příjemné strávit pár chvil s Joesburym a poslouchat vyprávění o jeho rodině. Za tu dobu se může leccos změnit.

„Podívejte se nalevo,“ vyzval mě Joesbury.

„To je Wapping,“ odpověděla jsem. „Tam má základnu strejda Fred a jeho kolegové.“ Na policejní stanici ve Wappingu taky odvezli tělo Samuela Coopera, když ho vylovili z řeky. Mohla jsem dopadnout stejně.

„Jo,“ přisvědčil Joesbury. „Taky tam je Popravčí dok, kde kdysi věšeli vrahy, piráty a další zločince. Piráty věšeli na krátká lana, aby se pomalu udusili, a přes těla pak musel třikrát přejít příliv, než je sundali. Řeknu vám, že práce u policie už není to, co bývala.“

Řeka se změnila. Za Tower Bridge začíná komerční zóna a budovy, jejichž černé siluety se rýsují proti nebi, jsou spíš funkční než krásné. Jak jsme pokračovali v cestě, jako by se ze světa vytrácely všechny barvy.

„To je moc pěkný příběh,“ uznala jsem.

Joesbury se krátce zasmál. „Za dědových časů taky existovaly takzvané špinavé peníze.“

Lampy na nábřeží, které jsme míjeli, svítily jasněji a chladněji než ty pro turisty, které jsme nechali za sebou. Jejich světlo se do tmavé vody zabodávalo jako hroty jehel.

„Povíte mi, co to bylo, ať to chci slyšet nebo ne, co?“ poznamenala jsem.

„Bylo to trochu peněz navíc, které chlapi dostávali, když z vody vylovili tělo,“ řekl Joesbury. „Tehdy to dost vylepšovalo výplatu, takže najít plovoucí mrtvolu byla docela velká událost.“

Jenom před týdnem a několika dny jsem se plovoucí mrtvolou málem stala i já. Kromě toho, že se mi snažil zabránit v útěku, chtěl mě ještě potrestat?

„Určitě si dovedete představit, že se z toho stala určitá soutěž,“ pokračoval Joesbury. „A navíc vznikla komplikace, když našli tělo ke konci služby, protože nemuseli mít dost času dostat ho po řece až do Wappingu.“

„Radši se nebudu ptát,“ řekla jsem.

Ani to nebylo nutné. Joesbury chytil slinu. „Takže místo aby ty peníze navíc nechali další směně, radši tělo někde schovali. Uvázali ho někde mimo dohled a druhý den si ho vyzvedli.“

Teď už jsem měla dojem, jako by člun plul černobílým filmem. Na jižním břehu lampy vyzařovaly chladné bílé světlo, které sotva dokázalo proniknout okolním šerem a odráželo se na černé řece jako pouhé slzy.

„To byla pěkně nechutná historka,“ poznamenala jsem.

„Podle mého jenom dokazuje, že člověk si postupem času zvykne na všechno. Jak se cítíte?“

„Dobře,“ odpověděla jsem bez přemýšlení a po chvíli jsem si uvědomila, že to tak doopravdy je. Bylo mi opravdu fajn. Pořád jsem měla nutkavou potřebu utéct z lodi a vyrazit k Lamanšskému průlivu, ale jinak pobyt na řece nebyl tak hrozný, jak jsem očekávala.

Joesbury ustoupil a otočil ke mně tvář. „Připadáte mi v pořádku,“ řekl a pousmál se. „Vás hned tak něco z míry nevyvede, co?“

„Máte pravdu,“ souhlasila jsem a otočila se zpátky k řece. Pomyslela jsem si, že události několika posledních hodin jsou výjimkou. „Dalo by se to tak říct.“

Motor najednou prudce zabral a člun vyletěl kupředu. Joesbury i já jsme se zapotáceli dozadu a chvíli trvalo, než jsme zase našli rovnováhu. Podívali jsme se na sebe a Joes-

bury mi řekl, ať zůstanu na místě. Než stihl dojít ke dveřím kajuty, strčil dovnitř hlavu strejda Fred.

„Zrovna nám volali, že ke Královským dokům se blíží malé plavidlo,“ oznámil nám. „V tomhle počasí je to zatracená sebevražda. Zvyšujeme rychlost a pokusíme se ho najít. Předpokládám, že vám nemusím připomínat, že tu máte zůstat a neplést se nám pod nohy.“

„Ne, pane,“ odpověděl Joesbury. Já jsem zavrtěla hlavou.

Klouzali jsme po hladině a reflektory na přídi jsme měli zapnuté na maximum. Na jižním břehu jsem zahlédla Greenwich. Joesbury se za mnou pohnul a otevřel jednu ze skříněk, které lemovaly zadní stěnu kajuty. Vyndal z ní dva stočené žluté pásy. Každý měl na obou koncích kovovou karabinu. Byla to záchranná lana.

„Jako malý jsem hrozně zlobil,“ přiznal, rozbalil jedno lano a jednou karabinou mi ho v pase připevnil k záchranné vestě. „Nikdy jsem nedělal, co se mi řeklo.“ Přehodil mi lano přes hlavu a připevnil druhou karabinu k té první. Totéž udělal i se svou vestou a pak sáhl po dalekohledu, který visel na stěně.

„Jestli chcete, klidně tu zůstaňte,“ řekl a otevřel dveře vedoucí na palubu na levoboku. „Vlastně vám to prikazuju.“

„Já jsem jako malá taky hrozně zlobila,“ odpověděla jsem a šla jsem za ním ke dveřím.

„Víte, že mě to nepřekvapuje?“ opáčil. „Jakmile budeme venku, najdete si něco pevného a připevnete se k tomu.“

Vyjít z teplé kajuty, i když páchla naftou, bylo jako vylézt z horké vany. Sotva jsme se ocitli na palubě, začal s námi cloumat vítr. Za krátkou dobu, kterou jsme strávili na řece, se vydatněji rozpršelo a kapky odskakovaly od hladiny řeky

jako kulky z pistole. Řítili jsme se proti přílivu, jehož síla společně s větrem kolem nás vytvářela zlověstně napěněné vlny.

„Kdo by v takovém počasí vyjel s malou lodí?“ křikla jsem Joesburymu do ucha.

Tiskl si k očím dalekohled a díval se po proudu řeky. „Nikdo s čistými úmysly,“ odpověděl. „Nejspíš nějakí pašeráci. I když osobně bych to viděl spíš na nelegální přistěhovalce. Jste připoutaná?“

„K zábradlí,“ odpověděla jsem a podívala se dolů, abych se ujistila, že to tak opravdu je. „Že by přistěhovalci přijížděli po Temži?“

„Není to neobvyklé,“ řekl. „Přijedou přes Severní moře na nákladních lodích. Vystoupí asi kilometr a půl po proudu řeky, obvykle u Tilbury, a pak plují do města na menších lodích. Ale Fred má pravdu, že je to zatraceně sebevražedný nápad.“

„V tomhle počasí bude štěstí, když je vůbec uvidíme,“ podotkla jsem.

„Tamhle jsou,“ řekl Joesbury a popadl mě za rameno. „Tamhle vlevo, asi dvě stě metrů od nás.“

Podal mi dalekohled a namířil ho správným směrem. Asi po dvou sekundách se mi podařilo rozeznat středně velký nafukovací člun s malým přívěsným motorem. Nebyl osvětlený a seděli v něm tři lidé.

„Tady je říční policie! Vypněte motor a zůstaňte na místě!“ zavolal seržant Wilson do megafonu, až jsem nadskočila. Vrátila jsem dalekohled Joesburymu. Neměla jsem z toho dobrý pocit a opravdu jsem se nechtěla dívat, jak někdo další spadne do řeky. Když jsem do ní sletěla spolu s Cooperem,

bylo hezky a hladina byla klidná. V současných podmínkách by neexistovala skoro žádná naděje.

„Do prdele,“ zabručel Joesbury.

„Co se děje?“ zeptala jsem se.

„Chtějí ujet,“ odpověděl.

Policejní člun se natočil k severnímu břehu. Letěli jsme po hladině a nafukovací člun se nám nemohl rychlostí vyrovnat. Nad mou hlavou někdo mluvil do vysílačky. Budou chtít posily na břehu. I kdyby se člun dostal zhruba padesát metrů ke straně, čekali by tam na něj policisté. Ti lidé byli hloupí, když se snažili uniknout. Ale zoufalí lidé dělají hlouposti a panikaři. To jsem věděla líp než kdokoli jiný.

Náš člun se znovu otočil a já jsem upadla na Joesburyho. „Když vám nařídím, abyste se vrátila dovnitř a zůstala tam, očekávám, že to uděláte,“ řekl. „Ti pitomci můžou být ozbrojení.“

Přiblížili jsme se k nim na mnohem kratší vzdálenost a ubrali jsme na rychlosti. Joesbury sklonil dalekohled a vrátil ho do kajuty ve chvíli, kdy světlo našeho reflektoru dopadlo na nafukovací člun. Jeho posádka na nás zírala jako vyplašená divoká zvěř.

Byli jsme od nich necelých čtyřicet metrů. Joesbury se postavil přímo přede mne, takže jsem mu musela nakukovat přes rameno. Dva lidi ve člunu byli muži. Třetí osoba vypadala menší a kolem bledého obličeje jí vlály dlouhé vlasy.

Člun se stočil doleva a já měla pocit, že jsem zaslechla výkřik. Lod' od nás byla na třicet metrů. Když ji náš reflektor zase objevil, viděla jsem, jak lano, které lemuje plavidlo, svírají bílé ruce.

Když Fred zopakoval svou výzvu, člun se znovu otočil. Tentokrát rychle najel na velkou vlnu. Chvilí balancoval na jejím hřebeni a pak po ní rychle sjel dolů. Vtom ho zasáhla vlna z lodi. Když se znovu objevil, vypadalo to, že na vodě sedí níž.

Zvuk motoru mi napověděl, že se k nám blíží další loď. Na chvilku jsem odtrhla oči od nafukovacího plavidla a kousek od nás jsem zahlédla rozsvícené reflektory policejního člunu. Vypnul motor zhruba třicet metrů po proudu od loďky. Byli jsme proti proudu. Teď už to snad vzdají!

Lidé v nafukovacím člunu na sobě neměli záchranné vesty. Teď jsem všechny tři viděla docela jasně. Byli promočení až na kůži. Muži měli tmavé vlasy a hustá obočí. Dívce mohlo být sotva osmnáct.

Jeden z mužů vstal a zvedl ruce nad hlavu právě ve chvíli, kdy malé plavidlo prudce zasáhly vlny od obou policejních člunů. Zakolébalo se na jednu stranu, potom na druhou a nakonec se úplně převrátilo. Náš člun okamžitě začal couvat a zaujal pozici, z níž bylo možné vidět lidi ve vodě.

„Vidíte něco?“ zařval na mě Joesbury, když oba policejní čluny na hladinu vyslaly světlo reflektorů a výkonných ručních svítilen.

Neviděla jsem nic. Byla moc velká tma a voda byla příliš divoká. Pak se na hladině objevil nafukovací člun dnem vzhůru a lano, které ho obepínalo, svíraly dvě velké ruce. Druhá policejní loď vyrazila kupředu.

„Tamhle je další,“ řekl Joesbury, právě když náš reflektor osvětlil druhého muže ve vodě, který plaval ke břehu. Chvilku se mu to dařilo, ale potom ho uchvátil příliv a odtáhl ho proti proudu a zpátky doprostřed řeky. Vyrazili jsme za ním.

Dohnali jsme ho za několik sekund, ale než se nám to podařilo, bylo na něm dobře vidět, že ho opouštějí síly. Ohlédla jsem se a zjistila jsem, že druhá policejní loď dorazila k převrácenému nafukovacímu člunu. Druhý muž byl pravděpodobně v bezpečí.

Na našem člunu se Fred s jedním ze svých konstáblů přesunul na pravobok a pokoušeli se dosáhnout na plavce. Joesbury se odpoutal a přešel přes příď, aby se k nim připojil. Mne nechal na levoboku. Slyšela jsem, jak Fred a jeho kolegové volají na muže ve vodě, aby je chytil za ruce. Otočila jsem se zpátky a začala jsem očima pátrat po řece. Po dívce nebylo ani vidu, ani slechu a nevypadalo to s ní dobře.

Pak jsem uviděla, jak se k nám necelých patnáct metrů od člunu rychle blíží bílá ruka. Dívku zachytil příliv a unášel ji proti proudu. Za sekundu odplave.

„Ta holka je tamhle!“ vykřikla jsem. Její hlava se vynořila nad hladinu a zase se potopila. „Vidím ji!“

Z druhé strany člunu se ke mně doneslo zaklení. Hlas patřil Joesburymu. Potom někdo vykřikl další instrukce. Člun couvl a pohnul se do strany. Vzdálil se tak od dívky.

„Pane! Seržante Wilsons! Vidím ji!“

Vypadalo to, že lodivod v kokpitu nahoře se na mě po díval, ale potřeboval se plně soustředit na to, aby loď udržel dostatečně blízko muže ve vodě.

Dívka se znovu objevila. Pokoušela se plavat, ale musela už být unavená. Byla mokrá a prochladlá už předtím, než do řeky spadla. Životně důležité orgány za chvíli začnou odebírat krev z paží a nohou a ona se bude hůř pohybovat. Začne myslet na to, že to vzdá.

Nemohla jsem dělat nic jiného než ji neztratit z očí. A doufat, že zůstane nad hladinou o minutu nebo dvě déle.

Znovu se potopila. Drobnou rukou chňapala po vzduchu, než zmizela pod vodou.

Byla malá a hubená. Nespíš delší dobu nejedla. Bude slabá a v panice bude příliš rychle lapat po dechu, i když bude mít hlavu pod vodou. Stačí jeden pořádný lok říční vody a půjde ke dnu.

Nemohla jsem nic udělat. I kdybych se dokázala přinutit zase skočit do řeky, neměla bych šanci dostat se k ní a vytáhnout ji zpátky na loď.

Přímo vedle mne leželo stočené ocelové lano, s jehož pomocí posádka nejspíš tahala jiná plavidla nebo z vody vyprošťovala těžké předměty. Na volném konci byla připevněná velká ocelová karabina. Aniž bych přesně věděla, co vlastně chci udělat, odepnula jsem své záchranné lano od zábradlí. Připevnila jsem ho k ocelovému lanu, za které jsem prudce zatáhla, takže se ho zhruba tři metry uvolnily. Zbytek by se měl odvinout sám.

Pořád bez jakéhokoli plánu jsem přehodila nejdřív jednu a pak druhou nohu přes zábradlí. Trup člunu lemovala tenká dřevěná římsa, která byla široká právě tak na to, abych si na ni mohla stoupnout.

Dívka byla na stejné úrovni jako já. Podívala jsem se jí do očí, které se zdály stejně černé jako voda. Ráda bych řekla, že jsem do řeky skočila. Ale abych byla upřímná, spíš mám pocit, že loď se natočila a já spadla.

Mám tě, zašeptala jsem, zatímco mi kolem uší hučela voda. Na chvíli jsem cítila, jak po mně ze dna řeky obrovskou, koryši obalenou rukou sahá panika. Pak jsem se znovu vynořila nad hladinu.

Nemysli na řeku, myslí na tu holku! Kde je?

Spadla jsem před ni, takže by do mě už měla v plné rychlosti narazit. Nikde nebyla. Pak se za mnou ozval tichý výkřik. Kopala jsem nohama a otočila jsem se. Uviděla jsem ji, jak ji unáší příliv, takže už se dostala před loď. Měla jsem nejspíš jen pár sekund, než se lano, které mě poutalo k lodi, celé napne. Zhluboka jsem se nadechla a začala jsem plavat.

Dá se plavat se zlomenými žebry? Udělala jsem sotva čtyři tempa a už mi bylo jasné, že to dlouho nevydržím. Jsem ale dobrá plavkyně, a když chci, dovedu být rychlá. Udělala jsem další čtyři tempa a měla jsem dívku skoro na dosah. Ještě další dvě. Chytila se rukou mého ramene a zase se pustila. Ještě jeden poslední pokus a tiskla se ke mně. I když byla drobounká, její váha mě táhla dolů. Oběma rukama se mě držela za hlavu, jako by se mě snažila potopit. Záchranná vesta se mi nafoukla chvilku potom, co jsem dopadla do vody, ale nebyla jsem si jistá, že nás obě udrží nad hladinou. Ne při skoro démonické síle, jakou mají lidé, kteří bojují o život.

Budu muset udělat totéž, co ona.

Dlouho jsme spolu zápasily. Několikrát jsem se potopila. Pokaždé se mi podařilo pomocí kopání dostat zase nad hladinu, ale cítila jsem, že mi ubývají síly a je mi pořád větší zima. Dívka však měla ještě dost sil a křičela. Vydávala vyděšené zvířecí zvuky, které mi zazněly v uších pokaždé, když jsem se vynořila z vody.

„Lacey!“

Tohle byl jiný zvuk a přicházel odněkud přímo nade mnou. Zamrkala jsem, abych se zbavila říční vody v očích, a zjistila jsem, že se nacházím metr od bílé přídě s bílými pruhy. Byly jsme u policejního člunu a posádka nás na ocelovém laně táhla nahoru. Dívka loď taky zaregistrovala a začala

pro změnu panikařit z pohledu na muže nad sebou. Prudce mě kopla. Pak ji vytáhli vzhůru a přes bok lodi na palubu. Zmizela mi z dohledu.

„Podejte mi ruku, Lacey.“ Zvedla jsem hlavu a uviděla jsem seržanta Wilsona, který se ke mně skláněl. Nějak se mi podařilo zvednout nejprve jednu ruku a pak i druhou. Za chvíli už jsem se houpala nad hladinou a vzápětí jsem se ocitla zpátky v kajutě zabalená do stříbrné izotermické fólie. Trásla jsem se jako sulc a v ústech jsem měla pocit, jako bych se napila čistého motorového oleje.

Oba přistěhovalci seděli na lavici u protější stěny kajuty. Ani jeden nijak nezareagoval, když je spoutali a oznámili jim jejich práva. Když bylo po všem, připomínali jsme krocany připravené k pečení a já jsem pocítila absurdní nutkání začít se smát. Dveře kajuty se otevřely a dovnitř vešel Joesbury. Ostatní ignoroval a díval se jenom na mě. Vyloudila jsem na tváři úsměv.

„Co kdybychom šli do té páry?“ nadhodila jsem.

55

„Co nejhoršího by se ti mohlo stát, Karen?“

Tohle, pomyslí si Karen Curtisová s pevně zavřenýma očima. Tohle je to nejhorší, co se mi mohlo stát.

„Všimla sis, že většina lidí na tuhle otázku odpoví stejně?“ řekne hlas, při jehož zvuku ji zamrazí za krkem. „Většina lidí odpoví, že nejhorší by bylo ztratit někoho milovaného. Souhlasila bys?“

Karen neodpoví. V dětství se hrozně bála tmy. Strkala hlavu pod peřinu a pevně zavírala oči, jako by jí to, co nevidí, nemohlo ublížit. Teď dělá totéž. Má zavřené oči.

„Souhlasila bys?“ Hlas zní drsněji, trochu netrpělivě.

„Ano,“ vypraví ze sebe Karen, i když ve skutečnosti si myslí, že to nejhorší, co by ji mohlo v tuhle chvíli potkat, by bylo, kdyby věznitel přitlačil na ostrý předmět, který jí tiskne ke krku.

„Zdvořilý člověk se dívá na toho, s kým zrovna mluví,“ řekne hlas. „Bylo by mi mnohem milejší, kdybys mi věnovala plnou pozornost.“

Karen se přinutí otevřít oči, spatří nad sebou bledý obličej lemovaný lesklými černými vlasy a nejradši by je zase zavřela. Místo toho se podívá na kus vlhké omítky na stropě. Musí to nechat opravit. Když se soustředí na vlhkou skvrnu a na to, jak ji zlikviduje, nemůže se jí vůbec nic stát. Ženě, která plánuje opravy v domě, se nemůže přihodit nic zlého.

„Koho máš nejradši, Karen?“ zeptá se jí hlas. Vlhkost možná prosakuje z půdy. Nejspíš se uvolnila taška na střeše. Bude muset sehnat pokrývače.

„Tys neslyšela moji otázku, Karen?“

„Svého syna,“ odpoví Karen a cítí, jak se její hrdlo otřelo o ostří nože. Strop se možná bude muset nechat přesádrovat. Bude to drahé.

„Ach ano, Thomase. A miluje i on tebe? Bylo by pro něho to nejhorší na světě, kdyby tě ztratil?“

Upřímná odpověď by zněla *nejspíš ne*. Karen Thomase už skoro nevidá. Pochybuje, že si na ni syn vůbec vzpomené. Špička nože se jí zarývá do krku a ona cítí, jak jí rozdírá kůži.

„Myslím, že ano,“ odpoví, když ji na obličejí polechtají vlasy. Její věznitel se k ní naklání blíž a chystá se jí zase zašeptat do ucha.

„Vím, jaké to je ztratit někoho milovaného,“ přizná hlas. „Vědělas to?“

„Jak bych mohla?“ zanaříká Karen. „Vůbec vás neznám.“

Zaslechne hluboký nádech a pomalý výdech. „Mojí celoživotní láskou byla jedna osoba a ta se mi ztratila,“ řekne hlas. „Chodíš ráda do zoo, Karen?“

Tohle je šílené. Je vydána na milost a nemilost úplnému šílenci.

Už mě vidíš?

„Zoo je fajn,“ podotkne hlas a najednou začne tiše hrát hudba. Melodie je tak neuvěřitelná, že si Karen na chvíli myslí, že musí přicházet zvenku. „Hodně brzo odejdu,“ pokračuje hlas. „A myslím, že bych mohla někoho – nebo spíš něco – vzít s sebou.“

Karen Curtisovou by v životě nenapadlo, že jí při umírání bude zpívat Julie Andrewsová.

56

Do páry jsme se nedostali. Všechny tři přistěhovalce jsme odvezli na policejní stanici ve Wappingu, kde je v průběhu několika následujících dnů v rychlosti seznámí s anglickými zákony. Osprchovala jsem se, zase si oblékla oranžovou kombinézu, vypila jsem několik hrnků vroucího čaje a učinila jsem výpověď. Taky jsem dostala pořádně vynadáno od strejdy Freda, který mi dal lekci o hloupém a nezodpovědném chování, které ohrožuje životy jeho lidí a je naprosto nepřijatelné na každé lodi, které velí. Odpověděla jsem mu, že má úplnou pravdu, vůbec jsem nepřemýšlela a moc mě to mrzí. Než skončil, pojala jsem k němu značné sympatie.

Zatímco se tohle všechno dělo, Joesbury dojel do Southwarku pro své auto, a když se mnou říční policie skončila, chystal se mě odvézt domů. Pořád se mnou nemluvil a já jsem netušila, co se mu honí hlavou. Celou cestu jsme mlčeli a ke mně domů jsme dorazili až po půlnoci.

„Můžu říct Daně, že vás má zítra čekat?“ zeptal se Joesbury, když zastavil před mým domem. Nechal běžet motor.

„Samozřejmě,“ odpověděla jsem a podívala jsem se mu zpříma do očí. Vzala jsem do ruky batoh a v tu chvíli jsem si uvědomila, že Joesbury s ním byl pár hodin sám, když jsem seděla na stanici ve Wappingu. Možná přesně ví, co v něm je. Když jsem se od něho odvrátila, pohledem jsem zavadila o hodiny na palubní desce. Ranní vlaky do Portsmouthu začínou vyjíždět za tři hodiny.

Rozloučila jsem se s ním a cestou po schodech jsem slyšela, jak odjíždí. Doma jsem pustila elektrický přímotop na maximum a uvažovala jsem, že si napustím vanu. Pak jsem to zamítla. Bylo mi teplo. Chlad jsem měla v hlavě. Po koupeli bych navíc zlenivěla a chtělo by se mi spát, ale já jsem potřebovala zůstat vzhůru.

Už jsem si naplánovala únikovou cestu. Věděla jsem, že hlavními dveřmi odejít nemůžu, protože z ulice mě určitě někdo sleduje. Když ale vyjdu zimní zahradou, můžu se proplížit kolem zadní stěny domu, zahnout za roh a přikrást se hodně blízko ke stěně u úzké uličky. Joesburyho kamery mě nezachytí. Přelezu zeď, projdu parkem a dostanu se na hlavní ulici. Metro už nejezdí, ale nedaleko je vlakové nádraží Waterloo. Dojdu tam. Všechno závisí na načasování. Když vyrazím moc brzy, budu víc riskovat, že mě zachytí kamera. Pokud vyjdu příliš pozdě, začnou se po mně shánět dřív, než se stihnu nalodit na trajekt.

Převlékla jsem se do teplejšího oblečení, vzala jsem si co nejvíc jídla a vyšla jsem na zahradu. Noční vzduch mě udrží v bdělém stavu. Pokud mě někdo sleduje, bude si myslet, že po událostech dnešní noci jenom nemůžu spát. Podívala jsem se na hodinky. Do odchodu mi zbývalo ještě padesát minut. Potřebovala jsem zůstat vzhůru a být v klidu.

Když jsem zavřela dveře zimní zahrady, ozvala se hudba. Přicházela hodně zblízka, možná dokonce ze samotné zahrady. Stála jsem tam, naslouchala jasným zvukům houslí a čekala jsem, až Julie Andrewsová začne zpívat.

Neozvala se. Zaslechla jsem cvaknutí tlačítka a hudba ustala. Místo ní se rozhostilo těžké ticho, v němž někdo bedlivě naslouchal. Potom ten někdo vyslovil mé jméno tak tiše, abych ho slyšela jenom já.

Bylo po všem? Mělo to tady a teď skončit? Ten hlas jsem neslyšela spoustu let. Nezměnil se.

Z druhé strany kamenné zdi se ozývalo tiché škrábání, jehož původcem mohla být kočka, nebo dokonce nějaký hlodavec. Věděla jsem, že to není ani jeden z nich. Otevřela jsem ústa a pokusila se vyslovit to jméno, ale nevydala jsem ani hlásku.

Z hlavní ulice ke mně zalétl jekot policejní sirény. Ode zdi se vzdalovaly něčí kroky.

„Ne, počkej! Nebyla jsem to já. Nikoho jsem nezavolala!“

Netušila jsem, jestli jsem byla slyšet. Kroky utichly. Chvíli mi trvalo, než jsem odstrčila závory na brance a dostala se do uličky. Byla prázdná. Instinkt mi napovídal, že nemám běžet na ulici, a tak jsem se vydala opačným směrem. Po třiceti metrech jsem dorazila na cestu, která v kruhu vedla kolem parku. Pořád jsem nikoho neviděla.

Při výcviku nás učili, že instinkt člověku káže zahrnout doleva spíš než doprava a že lidé se sami od sebe obvykle

vydají doleva. Taky jsem tam šla. Brána do parku byla otevřená a já jsem se zastavila, abych popadla dech. Zase jsem zaslechla tu hudbu. Zvonivá melodie lehká jako vzduchové bubliny vesele vyhrávala kdesi v parku.

Musela jsem jít opatrně. Keře po obvodu parku byly vysoké a husté. Nabízely plno schovávaček. Na opačné straně parku se nacházelo několik hřišť, včetně fotbalových, na kterých se v létě hrál kriket. Každým krokem jsem se vzdalovala od lidí. Nevzala jsem si s sebou vysílačku, telefon ani žádnou zbraň. Když jsem vyběhla ven, vůbec jsem nepřemýšlela. Kamery jistě zachytily, jak vycházím ze zahrady, ale bude chvíli trvat, než dorazí posily. To, že jsem policistka, mě taky neochrání. V tuhle chvíli jsem jenom ženská sama v noci.

Park byl dlouhý a úzký. Kvůli shlukům keřů a ozdobných stromů jsem ho neviděla celý, ale dobře jsem ho znala. Po pravici jsem měla hřiště pro malé děti. Byly tam houpačky, kolotoč a velký domek na stromě s klouzačkami a dřevěnými šlapáky. Plno dalších schovávaček. Východní část parku byla zaměřená na starší děti a teenagery. Stála tam skateboardová rampa a trať pro kola BMX.

Přede mnou se objevil kulatý altán se zastřešeným posezením. Měla jsem dojem, že mezi stíny v nejtmaším koutě jsem postřehla pohyb.

Po dešti bylo pošmournou, vlhko a vzduch měl příjemnou teplotu. Na obloze jsem neviděla měsíc ani hvězdy, jenom husté mraky. Foukal pouze slabý větřík, ale stejně se všude kolem mě chvěly listy, které ještě nepadly za oběť podzimu. Taky jsem se třásla, až jsem cítila bolest.

Potom všechno utichlo. Dokonce jako by zmlkl i vzdálený hluk silničního provozu. Měla jsem dojem, že se blíží

rozhodující okamžik. Uvědomila jsem si, že jsem přestala dýchat, a začala jsem uvažovat, jak dlouho jsem se neohlédla.

Bez hnutí jsem stála na místě.

„Čekám,“ řekla jsem a měla jsem pocit, jako by se ke mně napřáhla ruka a dotkla se mého ramene.

Potom jako mávnutím proutku ticho pominulo a město znovu ožilo. Slyšela jsem hluk aut na Wandsworth Road, šumění listů připomínající šustění sáčků s bramborovými lupínky a bouchnutí dveří auta.

A taky další policejní sirénu, která se blížila mým směrem, jak mi napověděl instinkt. Bylo pozdě.

Vyšla jsem z parku a vrátila se do bytu. Když jsem odcházela z uličky, zaslechla jsem něčí kroky na schodech a bušení na mé dveře. Přešla jsem ložnici, zvedla jsem batoh a vrátila ho nahoru na skříň. Dneska večer nikam nejedu.

Potřebuju něco zařídit.

Úterý 2. října

Druhý den ráno jsem se pečlivě oblékla. Nenosím často sukni, ale mám několik formálnějších kusů oděvu pro případ, že to bude vyžadovat moje práce. Elegantnější z nich, tmavomodrý kostým z lepšího obchodního řetězce, je jednoduchý, ale slušný. Vzala jsem si k němu volnou krémovou halenku a vlasy jsem si na temeni hlavy stočila do uzlu. Ze zrcadla v ložnici se na mě dívala začínající advokátka. Od krku dolů, samozřejmě.

Obličej jsem stále měla rozbitý. Nos mi opuchl a hrál všemi barvami a modřiny kolem obou očí byly pořád velice dobře viditelné, i když už začínaly blednout. Na levém spánku se mi skvěly stehy a rty jsem měla dvakrát větší než normálně. Joesbury tehdy v nemocnici nelhal – moje zranění byla z devadesáti procent povrchová a hojila se. I tak jsem byla k nepoznání.

Všechno zlé je pro něco dobré, jak se říká.

Strávila jsem necelou hodinu v kanceláři, pila jsem silnou kávu a snažila se sebrat dostatek odvahy k tomu, co jsem musela udělat. Policisté z mého bytu odešli skoro ve dvě ráno. Důkladně prohledali park a uličku, která k němu vede, ale nic nenašli. Když skončili, ve vzduchu doslova visela slova o planém poplachu. Nemohla jsem jim říct nic konkrétního. Slyšela jsem šustění a kroky. Mohlo to být cokoli. Nebo kdokoli. O hudbě jsem se nezmínila. Kdybych to udělala, musela bych čelit příliš mnoha otázkám, na něž neexistuje odpověď. Vypila jsem třetí šálek kávy, ve vedlejší místnosti jsem vyzvedla Mizonovou a odjely jsme ze stanice.

První na seznamu byly děti Bennovy, jejichž matku našli předchozího večera mrtvou v ložnici hojně postříkané její vlastní krví. Z úcty k jejich zármutku jsme se s nimi domluvíly na schůzce u kamarádů, kde přespaly.

Felixi Bennovi bylo šestadvacet. Jeho výšku jsem odhadovala na necelých sto devadesát centimetrů a jeho váhu na zhruba osmdesát dva kilo. Z jeho chůze, z držení ramen a ze svalů, které se rýsovaly pod světle modrým trikem s límečkem, bylo zřejmé, že sportuje. Měl světlé vlasy, pihy a úzký obličej. Jeho mladší bratr Harry vypadal podobně, ale byl tmavší a možná i o něco menší. Sedmnáctiletá Madeleine byla štíhlá jako proutek a pyšnila se dlouhými blondatými vlasy. Jako jediná očividně plakala. Představila jsem sebe a Mizonovou a řekla jsem jim, jak mě jejich ztráta mrzí. Přikývli a poděkovali mi. Tři zdvořilé, dobře vychované děti.

„Máte tušení, proč někdo mohl chtít zabít vaši matku?“ zeptala jsem se, když jsem odbyla úvodní formality. „Nebo proč by chtěl zabít paní Jonesovou a paní Westonovou – kterou jste vlastně znali jako Briggsovou?“

Felix zavrtěl hlavou. „Matka nikdy nikomu neublížila,“ řekl.

Otočila jsem se k Harrymu a Madeleine. „Vím, že oba ještě bydlíte doma,“ řekla jsem. „Jak se včera ráno chovala?“

Podívali se jeden na druhého a potom na mne. „Rána jsou vždycky trochu hektická,“ odpověděl Harry. „Ale vypadala v pohodě.“

„Byla našťvaná kvůli té novinářce,“ poznamenala Madeleine tiše. „Té, co jí pořád volala.“

„On jí někdo volal?“ zeptala jsem se.

Madeleine přikývla. „Jedna reportérka. Kvůli Geraldine s Amandou. Tvrdila, že dělá rozhovory s několika matkami ze školy a chce zjistit, co si všechny myslí a jestli nemají strach.“

„Kdy to bylo?“ zeptala se Mizonová.

„Začalo to před několika dny,“ odpověděla Madeleine. „Máma mi nakonec řekla, že jestli znovu zavolá, mám jí povědět, že není doma.“

„Zmínila před vámi matka její jméno?“

Madeleine přikývla. „Napsala jsem si ho. Mám ho v tašce v předsíni.“

Mizonová, já a oba mladíci jsme počkali, až Madeleine přinese tašku. Podala nám malý zápisník a my jsme se podívaly na jméno osoby, před níž ji Charlotte Bennová varovala.

Emma Bostonová.

Zatímco Mizonová cestou na stanici řídila, zavolala jsem kolegům, že Emma Bostonová byla v kontaktu s Charlotte Bennovou. Řekli mi, že někoho pošlou, aby ji našel. Když jsme dorazily na stanici, zjistily jsme, že Tullochová, Ander-

son a několik dalších členů týmu jsou pořád na veřejném setkání ve škole svatého Josefa a že se to už dostalo do televizních zpráv a do londýnských rádií. Dozvěděli jsme se, že Emmu musejí nejprve najít, a její kolegové se domnívali, že možná na několik dnů odjela.

Čekaly nás děti Jonesovy, synové blondaté ženy, která mi zemřela v náruči toho večera, kdy to všechno začalo.

Šestadvacetiletý Jacob měl předčasně prošedivělé vlasy a zvláštní modré oči, stejné jako jeho matka. Byl vysoký a měl dlouhé ruce a nohy. Vypadal dobře a byl si toho vědom. Pracoval v Sheffieldu jako lékař. Devatenáctiletý Joshua byl vyšší než bratr, ale dost subtilní. Mluvily jsme s nimi dvacet minut a slyšely jsme stejný příběh. Jejich matka neměla žádné nepřátele. Netušili, proč toho večera byla na Brendonově sídlišti. Nedovedou si představit, proč by jí někdo měl chtít ublížit. Na Amandu Westonovou, dříve Briggsovou, si skoro nevzpomínali.

Děti Westonovy/Briggsovy, stejně jako bratři Jonesové, byly smutné, měly strach a zlost. Stejně jako bratři Jonesové nám nemohly nic říct. Když jsme u nich s Mizonovou skončily, Tullochová a ostatní se vrátili. Veřejná schůzka byla podle všeho hotové martyrium. Skoro sedmdesát zmatených a vyděšených rodin chtělo odpovědi, které jsme neměli. Především matky dostaly za úkol v následujících týdnech dávat výjimečný pozor, nahlásit cokoli podezřelého, říkat, kam jdou a kde jsou, a varovat ostatní ženy spojené se školou.

Proběhla pitva Charlotte Bennové a my jsme e-mailem dostali předběžné výsledky. Smrt způsobila obrovská ztráta krve, když jí pachatel prořízl obě krční tepny. Pravděpodobně zemřela někdy mezi osmou a desátou hodinou dopoledne

v pondělí prvního října. Trochu později, než bylo přesné výročí Rozparovačova vraždění, ale vrah nejspíš musel počkat, až bude sama doma.

Po práci jsem jela domů, ale do bytu jsem nešla. Místo toho jsem se vydala k Jižnímu nábřeží, koupila si tam hamburger a posadila se s ním na lavičku. Pozorovala jsem řeku, o níž jsem věděla, že mě už nemůže vyděsit. Zůstala jsem tam co nejdéle a čekala jsem, až se ke mně přiblíží stín a do ucha mi zašeptá ten hlas. Když jsem potřebovala změnu, přešla jsem přes Vauxhallský most a zamířila do Westminsteru. Držela jsem se v otevřeném prostoru a na dobře osvětlených místech, kde mě bylo dobře vidět. Nechtěla jsem působit příliš zranitelně, aby po mně nikdo neskočil. U parlamentu jsem se rychle otočila a uviděla jsem tmavou siluetu, která zmizela ve vedlejší ulici. Někdo mě sledoval, ale nedokázala jsem říct, kdo to je.

Nic se nestalo. Nikdo se ke mně nepřiblížil. V deset večer se do mě dala zima a vyčerpání. Vyrasila jsem k domovu a šla jsem si lehnout. Několik hodin jsem dokonce spala.

Když jsem druhý den ráno dorazila do práce, Mizonová před vchodem dokuřovala cigaretu. Když jsem se k ní přiblížila, típla ji.

„Všichni jsou nahoře,“ řekla. „Před pěti minutami sem přišla nějaká ženská a chtěla mluvit s inspektorkou. Tvrdí, že je další oběť.“

Středa 3. října

Jacqui Grovesová byla hubená a bledá. Měla kaštanové vlasy zastřižené u brady na mikádo. Byla hezky oblečená, měla kvalitní šperky a na obličeji trochu víc make-upu než průměrná žena jejího věku, který se blížil padesátce. Sledovala jsem interní televizi, na jejíž obrazovce se k ní ve vyšetřovací místnosti přidala nejdřív Tullochová a pak Anderson. Zbytek týmu se shlukl těsně kolem mne.

„Dvě děti,“ poznamenal někdo přímo za mnou. „Dvojčata, kluk a holka. Toby a Joanna. Obě chodily do Svatého Josefa. Teď jim je šestadvacet.“

Sledovali jsme, jak Grovesová sáhla do kabelky a vytáhla z ní úzkou bílou obálku. Podala ji přes stůl Tullochové. „Tohle mi přišlo ráno,“ řekla. „Poštou.“

Tullochová si od ní obálku nevzala. „Můžete mi povědět, co je uvnitř?“ požádala ženu.

„Výstřižky z novin,“ odpověděla Grovesová. „Dva. Jeden o vraždě Geraldine, druhý o Mandy.“

„Víte, kdo vám je poslal?“ zeptala se Tullochová.

Grovesová zavrtěla hlavou. „Je tam taky vzkaz,“ řekla.

Tullochová naklonila hlavu. „Pokračujte, prosím,“ vyzvala ji.

„Je tam napsáno JE ČAS Na ČÍSLO ČTYŘI,“ odpověděla Grovesová. „Podle mne jsem to já. Já jsem číslo čtyři.“

Tullochová kývla na Andersona, který vstal a ze zásuvky v nedalekém stole vyndal rukavice. Natáhl si je na ruce a vyndal obsah obálky. Kamera byla příliš daleko, takže jsme je neviděli zřetelně, ale vypadaly přesně tak, jak je Grovesová popsala. Vlastně skoro. Novinové články nebyly výstřižky, ale texty stažené z internetu vytisknuté na standardním kancelářském papíru velikosti A4.

„Poštovní razítko je z pondělka pozdě v noci,“ řekla Tullochová. „Podáno v centru Londýna. Máte představu, proč vám tohle někdo poslal?“

Grovesová zavrtěla hlavou.

„Lže,“ zamumlal někdo za mnou.

„Nejsem si jistý,“ oponoval Joesbury, který se přiblížil k mé židli. „Mně připadá spíš vyděšená.“

Potom se otevřely dveře místnosti a dovnitř nahlédl někdo, jehož hlavu jsme neviděli. Tullochová zastavila výslech a společně s Andersonem vyšla z místnosti.

Očekávali jsme, že se Tullochová s Andersonem vrátí a že se něco bude dít. Vůbec nic se nestalo a kolegové začali odcházet od obrazovky. Někdo se nabídl, že přinese kávu. Vypadalo to, že se nikdo nedokáže zabrat do práce. Když už jsme se to chystali vzdát, otevřely se dveře.

Tullochová nám nemusela říkat, abychom se ztišili. Bylo takové ticho, že jsem slyšela, jak ostatní dýchají.

„Dole je manžel Jacqui Grovesové Philip a chce učinit výpověď,“ oznámila nám. „Zrovna tak manžel Geraldine Jonesové David, první manžel Amandy Westonové Jonathan Briggs a Nick Benn, který v pondělí našel manželčino tělo. A s nimi tři namachrovaní právníci.“

V místnosti se rozhostilo ticho. Napadlo mě, jestli někdo neslyší, jak mi tluče srdce.

„Vrchní inspektor chce být při tom,“ pokračovala Tullochová. „Za pět minut začínáme. To je asi všechno.“

„Vyslechni každého zvlášť,“ navrhl jí Joesbury. „Když jsou spolu, až moc snadno se dokážou držet jedné verze.“

Chvíli si s Tullochovou hleděli do očí. „Já vím,“ řekla. „Ale přišli dobrovolně v doprovodu hodně agresivních právníků. Myslím, že zatím musíme prostě vyslechnout, co mají na srdci.“

Jakmile odešla, otočili jsme se zpátky k obrazovce a přepnuli do hlavní výslechové místnosti v nejvyšším patře. Když se rozzářila, uviděli jsme Andersona, jak kontroluje nahrávací zařízení. Pak se otevřely dveře a do místnosti vešli vysocí muži v drahých oblecích. Jeden z nich se podobal Felixi Bennovi a další vypadal trochu jako Joshua Jones. Oba právníci byli snadno k rozeznání. Netvářili se vystrašeně. S třetím právníkem přišel vrchní inspektor a všichni se posadili kolem velkého skleněného stolu. Okny za nimi jsme viděli střechy domů v Lewishamu a podzimní nebe bez mraků.

Anderson si taky sedl. Všichni čekali na Tullochovou. Minuty ubíhaly, a ona stále nikde.

„Nechává je čekat,“ zamumlala přímo za mnou Mizonová. Nebyla jsem si tak jistá. Podle mě to spíš vzala přes

dámské záchody. Joesbury vedle mě se podíval na hodinky a ještě víc se zamračil.

Uběhla další minuta. Jeden právník se otočil a podíval se na hodiny na stěně. Vrchní inspektor zhluboka vydechl. Vtom se otevřely dveře.

„Dobré ráno,“ pozdravila Tullochová a tiše za sebou zavřela dveře. Muži vstali a po chvílce je následovali i Anderson s vrchním inspektorem. Všichni se nad Tullochovou tyčili do výšky. Přistoupila k nejbližší volné židli a odstrčila ji od stolu.

Když se muži posadili, nejmladší z právníků si začal rychle dělat poznámky. Koutkem oka jsem zahlédla, jak si Joesbury kouše nehet na palci. Všichni jsme čekali, až Tullochová začne. Seděla zády ke kameře, takže jsme jí neviděli do obličeje. Viděli jsme ale její ruce, které položila na stůl před sebe. Byly bledé a nehybné.

„Pochopila jsem, že chcete učinit výpověď...,“ začala.

„Okamžik, prosím,“ přerušil ji jeden právník, vysoký muž se zrzavými vlasy. „Můžeme si nejdřív stanovit určitá základní pravidla?“

Tullochová zlehka přikývla.

„Tihle pánové sem přišli dobrovolně a chtějí vám být co nejvíc nápomocni. To, co vám chtějí sdělit, skoro jistě nemá význam pro vyšetřování, ale je to v zájmu odhalení zločince. Proto...“

„Tomu dokonale rozumím,“ přerušila ho Tullochová. „Ale můj tým má dneska hodně práce. Kdo začne?“

„Slečno Tullochová...,“ začal zrzavý právník.

„Inspektorko Tullochová. Nezlobte se, pane, ale myslím, že jste toho už řekl dost.“

Kolem mě se ozvalo krátké souhlasné bručení.

Tullochová právníkovi nedala možnost dál mluvit a otočila se k manželovi poslední oběti. „Co kdybyste začal vy, pane Benne?“

Benn se podíval na skleněnou desku stolu. „Nejspíš to nic neznamená. Stalo se to dávno a neexistuje důvod...“ Zarazil se a přešel si rukou přes obličej.

„Bude to muset říct někdo jiný,“ dodal.

Tři manželé a jeden bývalý manžel si vyměňovali pohledy. Mladý právník si dál něco psal.

„Došlo k určitému incidentu,“ řekl po chvíli Geraldinin manžel David Jones. „Před mnoha lety. Nepřipadá nám to důležité, ale...“

„Pokaždé, když s námi vaši lidé mluvili, slečno Tullochová,“ ozval se další muž. „Jonathan Briggs,“ zabručel někdo vedle mě. „První manžel Amandy Westonové.“ Briggs pokračoval: „Snažili se najít nějakou spojitost mezi našimi rodinami. U Geraldine s Amandou jsme si mysleli, že jde jenom o školu. Když pak zabili i Charlotte, zamyslel jsem se nad tím. Zavolał jsem Daveovi a spojili jsme se s Nickem. Dohodli jsme se, že bychom sem měli zajít a promluvit si s vámi.“

„Se třemi právníky,“ zabručel Joesbury. „To nebude žádné příjemné popovídání.“

„Zmínil jste se o nějakém incidentu,“ připomněla Tullochová. „Můžete mi říct, o co šlo?“

Znovu bylo ticho.

„Stalo se to v Cardiffu,“ začal Jones po chvíli vysvětlovat. „Tohle léto to bylo zrovna jedenáct let. Týkalo se to kluků.“

„Vašich synů?“ otázala se Tullochová.

Jones přikývl. „Byli ve veslařském týmu – nepárová čtyřka s kormidelníkem. Jeli na veslařské závody v...“

„Promiňte, ale můžete mi vysvětlit, co znamená nepárová čtyřka s kormidelníkem?“

„V lodi sedí čtyři veslaři a každý má jedno veslo,“ objasnil jí Jones. „Když má každý dvě vesla, je to párová čtyřka. Naši kluci veslovali každý s jedním. V týmu byl ještě jeden člen, takový malý kluk, a to byl kormidelník.“

„Rozumím,“ řekla Tullochová. „Pokračujte, prosím.“

„Kluci jeli na závody do jižního Walesu. Začíná se v Llandaffu a končí v Butově parku v Cardiffu. Vedli si dobře, vyhráli jeden závod a byli zařazeni do dalšího.“

„No tak dělej,“ zabručel někdo v mé blízkosti. Někdo další na něj zasyčel, ať je zticha.

„V sobotu večer měli povoleno jít ven,“ řekl Philip Groves. „Podle mého je to u takových dětí pěkná pitomost, ale pustili je do centra Cardiffu. V jednu v noci mi volali, že je všechny zatkla policie.“

„Zavolali nám domů,“ doplnil David Jones. „Jel jsem tam. Do Cardiffu jsem dorazil kolem šesté. Nick už tam byl a Jon přijel po mně. A taky táta toho dalšího kluka.“

„Kdo to byl?“ zeptala se Tullochová.

„Chlápek jménem Robert Curtis,“ odpověděl Groves. „Odstěhoval se do ciziny. Nepovedlo se nám ho sehnat.“

„Za co je zatkli?“ chtěla vědět Tullochová.

„Vznesli proti nim obvinění,“ přiznal Jones. „Samozřejmě mě úplně vymyšlené, ale policie tvrdila, že se nedá nic dělat a musí to vyšetřit.“

„Jaké...?“

„Pili v jednom baru v centru města,“ ozval se Benn. „Ještě teď vidím rudě. Žádnému z nich nebylo víc než patnáct. Vůbec jim neměli nalít.“

„Byli velcí,“ vysvětlil Groves. „U veslařů je to nutnost.“

„Zatkli je za to, že pili, když nebyli plnoletí?“ zeptala se Tullochová. Kolegové kolem mě si vyměňovali udivené pohledy.

„Za to ne,“ odpověděl Jones. „Bohužel. Seznámili se s dvěma holkami, víte, byly místní. Byly to známé firmy. Hlavně ta starší toho měla dost na triku.“

Viděla jsem Tullochové přes rameno. Začala tiše bubnovat prsty do skleněné desky stolu. „Pokračujte,“ vyzvala muže.

„Z baru odešli krátce po jedenácté,“ dodal Jones. „Ty holky šly s nimi. Šli do parku, do toho velkého uprostřed Cardiffu.“

„Jmenuje se Butův park,“ doplnil Benn.

„Byli mladí, opili se a měli s sebou dvě hezké holky,“ navázal Briggs. „Zbytek si dovedete domyslet.“

„Po pravdě řečeno nedovedu,“ opáčila Tullochová ledově. „Vysvětlete mi to, prosím.“

„Užili si s nimi,“ řekl Jones. „Dali těm holkám peníze na taxík domů a rozloučili se. Tím to mělo skončit.“

„A neskončilo?“ Tullochová ani nepohnula rukama, takže to vypadalo, jako by je měla přilepené k desce stolu.

„Ty holky potom šly na ústřední policejní stanici v Cardiffu a tvrdily, že byly znásilněné. Policie nemohla dělat nic jiného než to prošetřit, nechat holky prohlédnout, jet na místo činu a přivést tam kluky. Protože byli všichni nezletilí, kontaktovali rodiče.“

„Řeknu to polopaticky,“ pronesla Tullochová. „Vaši synové a ten pátý kluk byli zatčení a obvinění ze skupinového znásilnění dvou dívek.“

Jones praštil dlaní do desky stolu. „Ne, slečno Tullochová, oficiálně je z ničeho neobvinili!“

Joesbury ode mě odešel a zamířil ke stolu na opačném konci místnosti. Vzal do ruky myš a začal jí pohybovat.

„Neměli proti nim žádné důkazy,“ vykládal Jones. „Ani jedna z těch holek na sobě neměla jediné škrábnutí. Neexistovaly ani důkazy, že došlo k sexu. Všichni kluci naštěstí použili kondomy. Daly jim je ty holky.“

Joesbury zvedl telefonní sluchátko a otočil se zády do místnosti.

„Žádný z kluků se nesnažil popřít, že měli sex,“ zdůraznil Benn. „Ale všichni naprosto jasně řekli, že to vymyslely ty holky, že ony navrhly, ať jdou do parku. Bůh ví, že se komukoli z nás může snadno stát, že nás nějaká hysterka obviní ze znásilnění.“

„Kolik těm dívkám bylo?“ zeptala se Tullochová.

„Té starší skoro sedmnáct,“ odpověděl Briggs. „Stará zná má místní policie. Patřila ke gangu, který se projížděl v kradených autech. Kradli auta, jezdili v nich v docích a pak je pálili.“

Joesbury s někým mluvil. Přinutila jsem se soustředit na obrazovku. Na opačné straně místnosti začal zvonit další telefon. Zvedl ho Barrett.

„A té mladší?“ chtěla vědět Tullochová.

Nikdo jí neodpověděl.

„Kolik bylo té mladší dívky?“ zopakovala svou otázku.

Pořád nic.

„Žádný z kluků nedosáhl zákonného věku pro sex,“ řekl zrzavý právník. „Byly to děti. Situace se jim vymkla z rukou. Policie tehdy dělala všechno přesně podle pravidel, ale žádná obvinění nevznesla.“

Barrett domluvil, položil sluchátko a podíval se na mě.

„Takže šlo o slovo dvou dívek z dělnické třídy a s určitou pověstí proti slovu pěti kluků ze soukromé školy s vlivnými tatínky,“ shrnula to Tullochová.

„Ne tak docela,“ oponoval Zrzoun. „Policie našla krabičku od kondomů. Byly na ní otisky těch holek. Kdyby ji nekoupily, jak by se tam dostala? Ty holky šly do toho parku kvůli sexu a potom, nejspíš protože jim kluci nedali tolik peněz, kolik si představovaly, začaly být hnusné. Myslím, že mí klienti se zachovali velice vstřícně vzhledem ke značnému stresu, jemuž byli vystaveni a...“

Tullochová vyskočila ze židle. „Jak se jmenovaly ty dívky?“ zeptala se.

Muži si vyměnili pohledy. Někteří pokrčili rameny. Buď jim jména obětí nepřipadala dost důležitá, aby si je zapamatovali, anebo usoudili, že vstřícnější už být nemohou.

„Děkuji vám, že jste přišli, pánové,“ řekla Tullochová.

Odešla z místnosti následovaná Andersonem. Vrchní inspektor vstal a zastavil nahrávání. V hlavní vyšetřovací místnosti někdo napráhl ruku k obrazovce a vypnul ji.

„Hele, Flintová!“ křikl na mě Barrett přes celou místnost. „Objevila se tu tvoje kámoška Emma Bostonová. Chceš s ní mluvit?“

Chtěla jsem. Udělala bych cokoli, jen abych odtud mohla vypadnout.

60

„Co se děje?“ zeptala se Emma, když jsem prošla otevřenými dveřmi. „Musím napsat jeden mizerný článek, nemůžu celý den čekat, až se policajti rozhodnou, že se mnou chtějí mluvit.“

Když Tom Barrett nahoře zvedl sluchátko, dozvěděl se, že Emma Bostonová se vrátila domů a dostala naši zprávu, že s ní potřebujeme urgentně mluvit. Protože nechtěla přijít o nic zajímavého, rovnou vyrazila na stanici. Sluneční brýle položila před sebe na stůl a já jsem zase překvapeně koukala, jaké má krásné oči. Napadlo mě, že možná nikdy nedostanu příležitost zeptat se jí, proč tak krásné oči skrývá před světem.

„Povězte mi, kde jste byla v pondělí mezi osmou ráno a polednem, Emmo,“ řekla jsem. Na kameře nesvítila kontrolka. Podle mého nás nikdo nesledoval, ale stejně jsem si nemohla dovolit chovat se kamarádsky. Obzvlášť když se Joesbury vrátil k vyšetřování mého případu.

Pokrčila rameny. „Doma.“

„Může vám to někdo dosvědčit?“

„Možná jsem si zašla ven na kafe. Proč? Co se stalo?“

„Budeme se v otázkách střídat, Emmo,“ řekla jsem. „Nejdřív já. Kam jste šla na to kafe, v kolik hodin to bylo, kdo vás obsluhoval a koho jste v kavárně viděla?“

Zatímco mluvila, dělala jsem si poznámky. Emma byla dobrá, všímavá novinářka. Dopodrobna mi pověděla o tom, co dělala ráno a jak šla do kavárny Nero. Neměla by mít problém dokázat, že se v době, kdy došlo k vraždě Charlotte Bennové, nepohybovala v blízkosti jejího domu.

„Proč jste se v posledních dnech snažila dovolat Charlotte Bennové?“ zeptala jsem se.

Primhouřila oči. „Myslíte té ženské, co ji zabili? Nevolala jsem jí.“

„Její dcera nám řekla, že jste matce několikrát volala a chtěla jste po ní rozhovor o vraždách paní Jonesové a Westonové. Prý jste mluvila s několika matkami ze školy a pokoušela se zjistit, jaký mají z těch vražd pocit.“

Emmin zvrásněný obličej se ještě víc zkřivil. „To je hovadina,“ prohlásila. „Někdo volal Charlotte Bennové a předstíral, že jsem to já.“

Věděla jsem, že Emma nelže. I tak jsem musela konat svou povinnost.

„Chcete mi říct, že jste se nesnažila promluvit s Charlotte Bennovou?“ zeptala jsem se.

Zavrtěla hlavou. „V žádném případě. Kdyby mě to napadlo, možná bych to udělala, ale nezkusila jsem to. Povězte mi, co se stalo.“

Chvilku jsem nemohla promluvit. „Pořád je řada na mně,“ připomněla jsem jí, když jsem se sebrala. „Budete mi

muset dát svůj telefon. A všechny ostatní, které máte doma. Potřebuju si potvrdit, že z nich nikdo nevolal k Bennovým.“

Emma se opřela na židli. „To si děláte srandu. Už zase? Jak mám podle vás pracovat?“

„Na vašem místě bych se snažila hlavně si dávat pozor, aby se mi něco nestalo,“ pronesla jsem. „Dáte mi ten telefon, prosím?“

Uložila jsem Emmin mobil do sáčku na důkazy a vstala jsem.

„Emmo,“ řekla jsem a otočila jsem se ve dveřích. Zvedla hlavu. „Budte opatrná, prosím,“ dodala jsem a odešla jsem z místnosti.

61

Když jsem se vrátila nahoru, v hlavní vyšetřovací místnosti byl větší klid. Několik lidí odešlo. Tullochovou, Andersona ani Stenninga nebylo nikde vidět. Joesbury pořád telefonoval.

„Šéfová nařídila, abychom předvedli těch pět kluků,“ oznámila mi Mizonová. „Všichni nežijí v Londýně, takže to bude chvíli trvat. A vystopovali jsme Karen Curtisovou, matku Thomase, pátého člena veslařského týmu. Bydlí v Ealingu. Stenning se tam vypravil s jedním nováčkem.“

„Kde je šéfová?“ zeptala jsem se.

„Ona i seržant jsou pořád u vrchního inspektora Weavera.“

„Stále mi to nedává smysl,“ ozval se jeden starší seržant, který nikdy nemluvil tiše, a teď se zdálo, že se pevně rozhodl, že ho musí slyšet celá místnost. „Se dvěma mladýma holkami z Walesu se zachází trochu drsněji, než měly dohodnuto, a o deset let později někdo začne rozřezávat matky těch kluků? To musí být náhoda.“

Nikdo mu neodpověděl. Pro většinu lidí tři mrtvé ženy zřejmě představovaly až moc velkou náhodu. Joesbury zase telefonoval, ale byl ode mě moc daleko, takže jsem neslyšela, co říká.

„Ti kluci se za sebe styděli,“ prozradila mi Mizonová. „Žádný z nich o tom nechtěl mluvit. Od začátku byli v defenzívě. Vsadím se, že cardiffskou policii zastrašili.“

Zaslechli jsme kroky a uviděli jsme Tullochovou s Andersonem, jak jdou po chodbě. Otevřeli dveře a vešli dovnitř.

„Potřebuju, aby se někdo spojil s Cardiffem,“ řekla Tullochová. „Chci slyšet jejich verzi událostí. Musíme zjistit, kdo byly ty dívky.“

„Jmenovaly se Llewellynovy,“ ozval se Joesbury a všichni jsme se otočili do rohu místnosti. Položil sluchátko. „Byly to sestry,“ pokračoval. „Starší zrovna oslavila šestnácté narozeniny, té mladší bylo čtrnáct. Mluvil jsem s pracovnící ve spisovně na ústřední policejní stanici v Cardiffu. Moc mi toho říct nemohla, jenom že bylo vzneseno obvinění a následovalo vyšetřování. Ty holky svoji stížnost o dva dny později stáhly.“

„Což se dalo čekat, pokud si to vymyslely,“ podotkl Anderson.

„Anebo pokud na ně lidi, kterých se bály, dostatečně zatlačili,“ opravila ho Mizonová.

„Náš vrah nemůže být ženská,“ trval na svém Anderson.

„Ženské neznásilňují a nerozřezávají jiné ženské. S nožem v ruce k druhým přistupují mužští.“

Z protější strany místnosti se na mě upřely blankytně modré oči.

„Ještě je tu pár dalších věcí, které byste všichni měli

vědět,“ upozornil Joesbury, když konečně zamrkal. „K údajnému znásilnění, o kterém jsme se právě dozvěděli, došlo v sobotu jednadvacátého srpna. To je den, kdy poprvé vraždil Jack Rozparovač. A taky den, kdy někdo zaútočil na Geraldine Jonesovou.“

„Co dál?“ zeptala se Tullochová.

„Mladší dívka se jmenovala Cathy. Ta starší Viktorie.“

Počkal, aby chom se nad tím všichni mohli zamyslet.

Tullochová našpulila rty a zhluboka, dlouze vydechla. „Viktoriánská místa,“ řekla. „Viktoriin park, Viktoriina věž, viktoriánský bazén.“

„Tím pádem celá ta věc s Rozparovačem vypadá jako havadina.“ Anderson zvýšil hlas a přes několik hlav promluvil přímo na Joesburyho. „Pokud nám teda nechceš říct, že to od samého začátku byla jenom kamufláž.“

Joesbury mě zase sledoval. „Bylo to něco víc. Co vy na to, Flintová?“

„O čem to mluvíš?“ zeptala se Tullochová, zatímco všichni přítomní se podívali z Joesburyho na mne a zase zpátky.

„Vraťme se k původním Rozparovačovým vraždám,“ navrhl, jako bychom v místnosti byli jenom my dva. „Jak to, že si v tak hustě obydleném místě, jako je Whitechapel, nikdo nevšiml muže potřísněného krví? Ani jednou?“

„Byla tma,“ napadlo někoho.

Joesbury ani neotočil hlavu. „Nebo spíš – jak je možné, že pět prostitutek, které se vyznaly na ulici a byly zvyklé na agresivní zákazníky, dovolilo chlapovi s nožem, aby se k nim přiblížil natolik, že je mohl podřezat?“

„Musely riskovat,“ řekla Mizonová. „Kdyby neriskovaly, neměly by co jíst.“

„Krátce před vraždou Polly Nicholsové došlo ve Whitechapelu k dvěma jiným vraždám,“ zdůraznil Joesbury. „S Jackem to nemělo nic společného, ale vsadím se, že každá prostitutka ve městě si dávala pozor. Po Polly a rozhodně po Annii musely všechny mít pěkně nahnáno. Přesto se mu povedlo zabít další tři. Tiše a nenápadně. Vy jste na slovo vzatá odbornice na Rozparovače, Flintová. Jak se mu to povedlo?“

„Co to má společného s Lacey?“ zeptala se Tullochová. Přistoupila ke mně trochu blíž a zamračila se na Joesburyho.

„Dobrá otázka,“ odpověděl.

Tullochová se znovu otočila ke mně, a když uviděla, jak se tvářím, ustoupila o krůček dozadu.

Joesbury mě v tom úmyslně nechal úplně vymáchat. Všichni čekali, až promluvím, a já jsem neměla na vybranou a musela jsem jim povědět, co jsem před nimi dosud tajila. Moje vlastní teorie o identitě Jacka Rozparovače zůstala stejná jako před lety, kdy jsem o ní pověděla svým spolužákům. Moje oblíbená historická postava? Samozřejmě Jack Rozparovač, protože až do konce udržel své tajemství.

„Inspektor Joesbury se snaží naznačit,“ začala jsem, překvapená, jak klidně zní můj hlas, „že Jack Rozparovač byla žena.“

4. září před deseti lety

Tye Hammond se pozvolna probírá z drogového opojení. Vždycky při tom rád sedí na palubě a sleduje, jak se od hladiny řeky odrážejí světla z protějšího břehu. Kdovíproč ho vždycky dokážou uklidnit a přechod od blaženosti k deprimující hrůze skutečného života je tím pádem trochu snesitelnější.

Když stoupá po schodech hausbótu, má pocit, jako by někdo volal jeho jméno. Dojde do kabiny a loď se zahoupe. Není na palubě sám.

„Co je?“ zeptá se plavovlásky na zádi. Stojí k němu zády a rukama svírá zábradlí. Trhne hlavou na jednu stranu a pak na druhou. Je tak rychlá, že se jí nestihne podívat do očí.

„Někdo přeříznul lano!“ vykřikne. „A tohle je taky volný! Nedosáhnou na něj.“

Chvilku trvá, než mu dojde význam jejích slov. Pak si všimne, že před lodí se vzdálila od kotviště. Loď zachytil proud a manévruje ji přímo na otevřenou řeku. U břehu je drží

jenom lano na zádi. Tye se na nejistých nohou potácí ke Cathy, která se pořád snaží dosáhnout na oko, k němuž byla loď připoutaná.

Tye je vyšší než Cathy. Vrhne se proti zábradlí a nakloní se přes něj. Prsty přejede po chladné oceli, ale loď je už příliš daleko od břehu. Lano je pořád obtočené kolem oka, ale není na něm uzel. Odmotává se. Jenom kousek vlhkého lana namotaný na oceli zabraňuje lodi v tom, aby se otočila a rychle odpplula od břehu. Tye musí skočit na břeh. Cathy mu může hodit lano, aby loď připoutal dřív, než nabere moc velkou rychlost. Obkročmo se posadí na zábradlí a Cathy ho chytí za nohu.

„Jsme moc daleko,“ řekne. „Spadneš do vody.“

Má pravdu. Už jsou dva metry od břehu a pak tři. Ale nesmějí to vzdát. Loď nemá motor a nedá se nijak kormidlovat ani zastavit. Nemůžou v noci volně vyplout na řeku, když nedokážou ovládat loď.

„Musíme skočit,“ řekne Tye a sevře Cathy paži. „Pořád jsme dost blízko a zvládneme doplavat ke břehu.“

Cathy se rozšíří oči hrůzou. „A co ostatní?“ řekne a podívá se na kajutu. „Jen s Alem spí. V podpalubí jsou čtyři lidi.“

„Dojdu pro ně,“ řekne Tye. „Ty skoč.“

Otočí se ke Cathy zády a jde k poklopu, jímž se schází do podpalubí. Čtyři lidi. Myslel, že jich je pět. Jen s Alem, Rob s Kit a ta nová holka, která se tu objevila někdy včera. Dohromady to dělá pět, s ním a s Cathy sedm. Ale podle Cathy jsou čtyři a ona má vždycky pravdu. Tye za sebou uslyší výkřik a rychle se otočí. Vidí, jak Cathy pospíchá na zád. „Hoříme!“ vykřikne. „Loď hoří!“

Výbuch ho vyhodí vysoko do vzduchu. Pálí ho kůže a nemůže se nadechnout. Pád do řeky mu přináší úlevu.

ČÁST ČTVRTÁ

Catherine

*„Nejtrýznivější ze záhad v East Endu je naprosté ochromení
policie, pokud jde o energii a inteligenci.“*

Daily News, 1. října 1888

Středa 3. října

„Tahle teorie vám možná bude připadat trochu přitažená za vlasy, ale rozhodně není nová,“ řekla jsem. „Jako první přišel s nápadem, že Rozparovač možná není muž, inspektor, který vedl původní vyšetřování, nějaký Frederick Abbeline.“

„Co ho k tomu vedlo?“ zeptala se Tullochová.

Podívala jsem se na Joesburyho a odpověděla jsem: „Právě jste to slyšela. Když celý Londýn pátral po podezřelém muži, Abbeline nedokázal pochopit, jak může chlap v zakráceném oblečení nepovšimnutě chodit po ulicích.“

Na obličejích kolem mě se zračila směsice skepse a zájmu. Řekla jsem si, že bych si klidně mohla sednout. Stejně nikam hned tak nepůjdu.

„Abbeline to probral se svými kolegy,“ pokračovala jsem a posadila se na okraj stolu. „Přišli s teorií šílené porodní báby. V pozdějších letech se tomu začalo říkat teorie o Jill Rozparovačce.“

Ozvaly se tiché zvuky podobné chichotání.

„Pokračujte,“ vybidla mě Tullochová. Kolegové ze mě nespouštěli oči.

Ať byli skeptičtí nebo ne, chtěli si mě poslechnout.

„Ptali se sami sebe, kdo by mohl uprostřed noci vstát, jít ven a nebýt přitom nápadný,“ řekla jsem. „Kdo by nepřitahoval pozornost, kdyby ho někdo viděl brzy ráno na ulici.“

Kolegové začínali přikyvovat. Na opačné straně místnosti zazvonil telefon.

„Kdo by se mohl dokonce objevit pořádně zakrvácený, a nikomu by to nepřipadalo divné,“ pokračovala jsem. „Odpověď byla porodní bába. Nebo anděličkářka. Docela dost žen dělalo obojí.“

„Porodní bába by měla povědomí o anatomii, takže by dokázala určit, kde je děloha, ledviny a tak dál,“ poznamenala Mizonová. „Určitě líp než řezník.“

Koutkem oka jsem viděla Joesburyho, jak odchází od stolu, u něhož seděl, a blíží se k televizní obrazovce. Telefon dál vyzváněl. Tullochová naznačila, že ho má někdo zvednout.

„Abbeline to taky tvrdil,“ řekla jsem Mizonové. „Kromě toho, pokud by se k prostitutkám přiblížila žena, zvlášť kdyby věděly, že je to porodní bába, nevyděsilo by je to. To by vysvětlovalo, proč nikdo neslyšel křik ani zvuky zápasu. Ty ženy se nebály – a pak už bylo pozdě.“

„Navíc tehdy porodní báby běžně uváděly pacientky do bezvědomí mačkaním tlakových bodů na těle,“ dodal Joesbury, který zapnul obrazovku a procházel seznam uložených informací. „Zkušená porodní bába by unavenou opilou prostitutku zvládla snadno. To by vysvětlovalo, jak se mu nebo jí povedlo dostat Elizabeth Strideovou na zem.“

Netušila jsem, kolik si toho Joesbury o případu Rozpavče přečetl. Přestal si hrát s obrazovkou a zase si mě prohlížel. „Připadá mi, že každá žena znervózní, když ji osloví neznámý muž,“ řekl. „Pokud ji osloví žena, je to něco úplně jiného. Ženy se jedna druhé zpravidla nebojí.“

„Geraldine Jonesová té noci, co byla zavražděna, nekřičela ani neutíkala,“ podotkl Barrett. „Jinak by ji Lacey slyšela.“

„Flintová, vy pořád melete o rozdílu ve výšce,“ odlovil mě Joesbury. „Pamatujete, jak jste nás upozornila, že ten chlápek, kterého jsme viděli na záznamu s Amandou Westonovou ve Viktoriině parku, nevypadal tak vysoký jako ten, kterého jsme odtud vyhnali?“

Přikývla jsem.

„Tady je to,“ řekl Joesbury. „Tohle v sobotu osmého září zachytila kamera v Grove Road. Bylo to den před smrtí Amandy Westonové.“

Stiskl tlačítko a všichni jsme sledovali záznam z rušné londýnské ulice v sobotu odpoledne. V záběru se objevili dva lidé, kteří šli po chodníku a zahrnuli do Viktoriina parku. Žena na sobě měla hnědý kabát s bílými puntíky. Ten jsme nenašli, ale Daryl Weston potvrdil, že jeho manželka přesně takový vlastnila. Ženin společník byl oblečený v černém a byl o něco vyšší než ona. Jenom o trochu.

„Kolik Amanda Westonová měřila?“ zeptala se Tullochová.

„Metr šedesát pět,“ přečetla Mizonová z poznámek.

„Porovnáme to se záběry z knihovny,“ rozhodla Tullochová. „Uvidíme, jestli ty výšky jsou stejné.“

Joesbury se pořád díval na záběr Amandy Westonové a jejího vraha, který zastavil na obrazovce. „Kromě toho,“ dodal, „nevidím nic, co by vylučovalo, že je s ní žena.“

„Je to žena,“ řekla jsem. „Náš vrah je žena.“

Všichni se ke mně otočili. „Pokračujte,“ vybídla mě Tullochová.

„Charlotte Bennovou několik dní před její smrtí otravovala nějaká ženská, která tvrdila, že je Emma Bostonová,“ vysvětlila jsem kolegům. „Jestli Emma může dokázat, že to nebyla ona...“

„Myslím, že to bude muset dokázat nade vši pochybnost,“ přerušila mě Tullochová. „Emma Bostonová k tomuhle vyšetřování měla na můj vkus vždycky moc blízko.“

„Určitě to dokáže,“ ujistila jsem ji. „Právě jsem s ní mluvila. Bennové nevolala a tehdy ráno nešla do jejího domu. Vražedkyně ji znovu využila. Víím, že mám pravdu. Je to žena.“

„To byl Stenning,“ zavolal na nás někdo z odlehlého konce místnosti. „Zasekl se v dopravní zácpě.“

„Moment,“ řekl Anderson. „Víme, že Amanda Westonová byla znásilněná. Našli jsme na jejím těle Cooperovo sperma.“

„Cooper žil s nějakou ženou,“ poznamenala Tullochová. „Aspoň to tvrdil bezdomovec, se kterým mluvila Lacey. Tu ženu jsme zatím nevypátrali. Jestli spolu spali, bylo by pro ni poměrně snadné schovat si kondom. Patolog našel stopy spermicidu, vzpomínáte?“

Několik hlav přikývlo. Ozvalo se vyzvánění dalšího telefonu.

„Nevíme jistě, jestli byla Amanda Westonová znásilněná,“ řekla Mizonová. „Minimálně ne v obvyklém smyslu toho slova. Jenom vííme, že jí někdo do těla vrazil kus dřeva. To by žena zvládla.“

„Ale proč by šla po matkách?“ zauvažoval Anderson. „Nedává to smysl.“

V mém nitru něco povolilo. „Myslíte?“ zeptala jsem se a otočila se k němu. „Mně to dává dokonalý smysl. Kdybyste mě opravdu našel a byla jsem trochu psychopatka, nešla bych po vás, protože to by bylo moc laskavé. Šla bych po někom, jehož smrt by vás zničila. Třeba po vaší tříleté dceři.“

„Uklidněte se, Flintová,“ vypravil ze sebe Anderson. Ostatní se začali tvářit nervózně.

„Anebo kdybyste neměl dceru, možná bych šla po osobě, vůči které muži vždycky mají ochranné sklony.“

„Po matce,“ doplnila Tullochová a zatvářila se, jako by spolkla pecku z broskve.

„Přesně tak,“ potvrdila jsem. „Vlastně si dokážu představit jen málo lepších způsobů, jak se pomstít chlapovi, než je rozřezat jeho matku.“

„Dobře, dobře.“ Anderson zvedl obě ruce. „Jenom říkám, že mi to připadá trochu extrémní.“

„Znásilnění ženskou změnil,“ řekla jsem a čekala, jestli někoho zajímá, co mám na srdci. Nikdo se ode mě neodvrátil. „Oběti znásilnění o sobě před tou událostí a po ní mluví jako o dvou odlišných osobách.“

„Víme, že trauma lidi zasáhne,“ poznamenal Anderson. „Ale to ne...“

„Nemluvím o depresivním období nebo o podrážděnosti,“ opáčila jsem. „Oběti znásilnění používají velice specifické výrazivo. Znásilnění pro ně představuje smrt osoby, kterou do té doby byly, a nutnost zvyknout si na novou osobu, kterou se staly.“

„Ano, ale při všem...“

Tullochová se dlaní dotkla jeho paže. „Pokračujte, Lacey,“ vybídla mě.

„Život většiny žen po znásilnění ovládá strach,“ řekla jsem. „Začnou se bát tmy, samoty, divných zvuků v noci, cizích lidí, davů.“

„Prostě všeho,“ dodala Mizonová.

„Ano,“ přitakala jsem. „Jakmile žena zažije brutální znásilnění, začne ji ovládat strach. Někdy i na mnoho let.“ Zazila jsem se, protože najednou jsem opravdu nevěděla, kam tím mířím. „Promiňte,“ omluvila jsem se. „To, co tu říkám, asi nedává smysl.“

„Ale dává, dokonale,“ oponoval Joesbury. „Chybí tu spíš spojitost.“

Podívala jsem se na něho a spojitost mi došla. „No,“ podotkla jsem, „co když jednu ze sester Llewellynových nezačal ovládat strach? Co když to byl vztek?“

Všichni chvíli mlčeli.

„Šéfová,“ zavolal Barrett z druhé strany místnosti. Tullochová zvedla hlavu.

„Pete a Joe jsou u domu Karen Curtisové,“ řekl. „Čekaly tam na ně místní uniformy. Nikdo neotevívá a vypadá to, že za dveřmi leží pošta. Co mají udělat?“

Tullochová se podívala na Joesburyho. Ten přikývl.

„Řekněte jim, ať jdou dovnitř,“ odpověděla.

64

Barrett přetlumočil její instrukce a já jsem vycítila, jak všichni přítomní zadržují dech. Několik minut jsme čekali, až silní mladí policisté rozkopnou dveře.

„Jsou vevnitř,“ hlásil Barrett.

„Jestli je tu někdo věřící, možná by se teď mohl pomodlit,“ vyzvala nás Tullochová tiše.

„Přízemí je prázdné,“ oznámil jí Barrett. „Jdou nahoru.“

Nejsem ani trochu nábožensky založená, ale dokola jsem opakovala jednu starou modlitbičku z dětství.

Ubíhaly sekundy. Barrett zase tiše mluvil do sluchátka. Potom zvedl hlavu.

„Nic,“ řekl. „Ani stopa po něčem neobvyklém.“

Všichni si vydechli a mě znovu napadlo, jestli kolektivně zadržovali dech. Tullochová ztěžka dosedla na židli. „Díky bohu,“ hlesla a zabořila hlavu do dlaní.

„Moment, šéfová, něco našli.“

Všechny hlavy v místnosti se otočily stejným směrem.

„Za dveřmi je obálka,“ řekl Barrett. „Není otevřená, ale vypadá trochu jako ta, kterou dostala Jacqui Grovesová. Co s ní mají udělat?“

„Ať ji otevřou,“ přikázala Tullochová.

Čekali jsme.

„Další varovný vzkaz, šéfová,“ řekl Barrett po chvilce. „Jsou tam články o vraždách Jonesové a Westonové a na stroji napsaný vzkaz JE ČAS NA ČÍSLO ČTYŘI.“

Tullochová vyskočila ze židle. „Musíme okamžitě najít Karen Curtisovou,“ rozhodla. „Ta tu zprávu neviděla, takže si možná nedává pozor. Zařídíš to, Tome?“

Barrett přikývl.

„A pošli nějaký tým, ať promluví se sousedy,“ pokračovala Tullochová. „Ať zjistí, kde pracuje, s kým se přátelí, kdy ji viděli naposledy.“

„Kdo ty dopisy posílá?“ zeptal se Joesbury. „Jonesová, Westonová ani Bennová žádné varování nedostaly.“

„Třeba o nich nevíme,“ dodala Tullochová. „Mohly nějaké zprávy dostat, jenom si je nenechaly. Anebo je vrah možná vzal.“

„To nedává smysl,“ protestoval Joesbury. „Když chceš někoho překvapit, tak ho přece nevaruješ. A proč jsou dvě čísla čtyři? Vražedkyně přece ví, kdo bude další.“

„Gayle, spoj se s těmi třemi rodinami,“ požádala Tullochová Mizonovou. „Zjisti, jestli matky ve dnech před vraždou nedostaly nějakou neobvyklou poštu. Potom zjisti, odkud ty dopisy byly poslané. A pošli je na forenzní. Uvidíme, co z nich vyčtou.“

„Už na to jdu.“

„Dobře,“ řekla Tullochová, když Mizonová odešla z místnosti. „Až najdeme Karen Curtisovou, naší prioritou bude

vystopovat sestry Llewellynovy. Máš nějaké kontakty v Cardiffu, Marku?“

Joesbury přikývl. „Před pár lety jsem jim pomohl odhalit skupinu pedofilů.“

„Zjisti o těch holkách co nejvíc, prosím tě,“ požádala ho Tullochová.

„Ano, madam.“ Joesbury se posadil a vzal do ruky sluchátko.

„K tomu chci, aby se někdo spojil se sociálními službami ve Walesu,“ pokračovala Tullochová. „Ať zjistí, jestli o nich mají nějaký záznam. Potřebujeme zjistit něco o jejich rodinném zázemí, kam chodily do školy a tak podobně.“

Na opačné straně místnosti se někdo přihlásil.

„Neil a Lacey projdou ostatní úřady a začnou se správou sociálního zabezpečení.“

Detektiv Anderson a já jsme přikývli. Při pátrání po nějaké osobě to byl standardní postup. Nejdřív se začalo u správy sociálního zabezpečení. Pokud dívky někdy žádaly o podporu od státu, budou v systému. Pokud nic neobjevíme, budeme pátrat na ostatních úřadech. Jestli platily daně, finanční úřad o tom bude mít záznamy. Pokud měly auto, objeví se v registru vozidel. Zkusíme dodavatele energií ve Walesu a v Londýně. Jestli někdy zaplatily účet za plyn, elektřinu nebo telefon, objeví se v nějaké databázi.

„Sejdeme se zase za hodinu,“ vykřikla Tullochová a odešla z místnosti.

Za padesát minut se vrátila. „Jacqui Grovesová bude několik dní bydlet u své sestry,“ řekla. „S policejní ochranou. Víš něco o těch dopisech, Gayle?“

„Žádná z rodin si nevzpomíná, že by jejich matka dostala nějaké písemné varování,“ odpověděla Mizonová. „Uniformy pro jistotu probírají popelnici Bennových. Oba vzkazy i články z novin byly vytištěny na úplně běžné tiskárně na obyčejný kancelářský papír formátu A4. Očividně tady máme spoustu podobných zařízení. Zatím se nenašly žádné otisky.“

„Díky, Gayle,“ řekla Tullochová a otočila se ke stolu v rohu místnosti. „Co ty, Marku?“

Joesbury se podíval na své zápisky. „Obě jsem projel skladem. O té mladší, Catherine, jsem nic nenašel.“

Skladem Joesbury myslel národní policejní databázi. Každý, koho někdy obvinili z přestupku či zločinu nebo dostal pokárání před soudem, je v ní uložený.

„Ta starší, Viktorie, to je ovšem něco jiného,“ pokračoval Joesbury. „V rejstříku má dvě napomenutí. Obě za to, že byla přistižena ve společnosti zlodějů aut, kteří se v nich projížděli po městě. Krátce před tím incidentem dostala poslední varování, protože se vědomě nechala vozit v kradeném voze a chovala se vulgárně a protispolečensky.“

„Takže budeme mít otisky jejích prstů?“ zajímala se Tullochová.

Joesbury zavrtěl hlavou. „Všechno se to stalo na ulici. Otisky jí nikdo nesejmul.“

„Museli jim někdy sejmout otisky,“ nedala se Tullochová. „Vždyť nám zrovna řekli, že se jejich otisky našly na krabičce od kondomů.“

„Jo, té noci oběma otisky sejmuli,“ přikývl Joesbury. „Ale o pár týdnů později se na stanici vrátily se svojí sociální pracovnící a policie je musela před jejich očima zničit.“

Tullochová cosi zamumlala.

„Viktorii toho večera, kdy zmizela, zachytila bezpečnostní kamera. V centru města se vloupala do nějakého auta,“ pokračoval Joesbury. „Vyhlásili po ní pátrání, ale nenašli ji ani auto. Technicky vzato ji v Cardiffu hledají dodnes.“

„Tak to si můžou stoupnout do fronty,“ poznamenala Tullochová.

„Mluvil jsem se všemi lidmi, které u cardiffské policie znám,“ řekl Joesbury, „ale žádný z nich tam před jedenácti lety nesloužil. Navrhli mi, ať si promluvíím se seržantem Ronem Williamsem. Bude v práci až zítra.“

„Mluvil jsem se sociálními službami v Cardiffu,“ oznámil nám Barrett. „Matka těch holek, Tina Llewellynová, byla závislá na drogách a alkoholu. Když byly dcery malé, seděla nějakou dobu ve vězení.“

„Za co?“ zeptala se Tullochová.

„Za prodej drog,“ odpověděl Barrett. „Samé menší věci. Nebyla velká ryba, ale několikrát se dostala do křížku se zákonem. Dcery musely do dětského domova, a když jim bylo osm a šest, šly do pěstounské péče.“

„Pokračujte,“ vybídla ho Tullochová.

„Pěstounská péče skončila, když starší dívka začala chodit na střední školu,“ řekl Barrett. „Pravidelně chodila za školu, chovala se hrubě k učitelům a byla podezřelá z krádeže v obchodě, i když jí to nikdy nedokázali. Vrátili je do dětského domova.“

„Obě?“

„Jo. Pěstounská rodina by si ráda nechala mladší dívku, ale ta se nechtěla nechat odtrhnout od sestry. Během dalších let šly do pěstounské péče ještě několikrát – mladší dívka prý

byla moc hezká a svým nenápadným způsobem dovedla být okouzující.“

„Vydržely u některé rodiny?“

Barrett zavrtěl hlavou. „Odehrávalo se to podle stejného scénáře. Pokaždé to chvíli fungovalo, pak se Viktorie dostala do průsvihu, pěstouni to vzdali a chudák malá Cathy zase skončila v děčáku. I tak se jí dařilo mít ve škole hodně dobrý prospěch. Učitelé v ní viděli budoucí studentku na univerzitě. Samozřejmě jenom do toho údajného znásilnění.“

„Co bylo pak?“

Barrett se chvíli díval do zápisů. „No, Viktorie se paradoxně na nějakou dobu sebrala. Přestala se flákat venku s partou, trochu si urovnala život, a dokonce se začala snažit ve škole. Ale ředitel mi řekl, že se v ní vařil vztek. Někteří učitelé se jí doopravdy báli. Cathy se taky začala horšit. Chodila za školu a existovalo podezření, že bere drogy. Obě sestry se na veřejnosti otevřeně hádaly. Cathy se jednoho dne prostě sebrala a zmizela.“

„Kam?“

Barrett pokrčil rameny. „To nikdo neví jistě. Kamarádům nic neřekla, i když v té době jich už moc neměla. Tehdy se myslelo, že utekla sem, do Londýna, a žila na ulici. Viktorie za několik týdnů taky zmizela. Odjela v ukradeném autě, o kterém už jsme slyšeli.“

„Jsou na seznamu pohřešovaných osob?“ zajímala se Tullochová.

„Ještě jsem se nedíval,“ odpověděl Barrett. „Ve složce je jenom jedna fotka. Vznikla dva roky před znásilněním a není toho na ní moc vidět. Zvětšil jsem ji, jak nejvíc to šlo, aby na ní bylo něco vidět.“

Nechal kolovat list papíru A4. Joesbury si ho dlouho prohlížel. Časem doputoval i ke mně. Byl to snímek z fotokabinky, kde se bavily dvě dívky. Starší, zabraná jenom z profilu, vyznávala styl goth. Načerno obarvené vlasy jí trčely od hlavy a přes čelo jí padala ofina, která končila u obočí vytrhaného do tenounké čárky. Na kameru špulila ústa namalovaná hodně tmavou rtěnkou. Na sobě měla roztrhané černé tričko, které neskrývalo na čtrnáctiletou dívku dost objemná ňadra, a černou koženou bundu pobitou kovovými cvočky.

Dvanáctiletá Cathy byla docela baculatá, měla široký úsměv a rovné zuby. Plavé vlasy se jí leskly jako zlato. Byla hezká jako modelka a třpyt v jejích očích napovídal, že to ví.

„To je všechno?“ zeptala se Tullochová. „Nic víc?“

Detektiv seržant Anderson rozhodil rukama a pokrčil rameny. Zavrtěla jsem hlavou. Nic jsme nenašli. Ať se s Viktorií a Cathy v uplynulých jedenácti letech dělo cokoli, o žádné dávky nezažádaly, neplatily daně ani energie a oficiálně neřídily auto. Zmizely úřadům tak jako mnozí jiní.

„Tina Llewellynová, matka sester, před sedmi lety umřela na rakovinu,“ řekl Barrett. „Celý život zjevně kouřila a v plících se jí udělal nádor, který se hodně rychle rozšířil. Umřela v hospici v Mid Glamorganu. O otci neexistují žádné záznamy. Holky možná ani neměly stejného tátu.“

„Viktorie se vlastně krátce vynořila, asi po roce,“ upřesnil Anderson. „Děda těch holek, otec jejich matky, žil v údolí Rhonda. V dětství se s ním moc nestýkaly, ale když umřel, nenechal po sobě závěť a sestry po něm zdědily dům. Prodal se asi za sto tisíc liber. Viktorie se o ně přihlásila.“

„O celou částku?“ zeptal se Joesbury.

„Pokud vím, tak ano,“ odpověděl Anderson. „Možná je psychopatka, ale každopádně má peníze.“

„To je všechno?“ zeptala se Tullochová.

Všichni mlčeli. Bylo to všechno.

„Dobře, takže budeme hledat dál. Možná budeme potřebovat, abyste zase šla na ulici, Lacey. Vezmete si s sebou tým a budete ukazovat tu fotku.“

„Můžu začít hned, jestli chcete,“ navrhla jsem.

„Po pravdě řečeno pro vás a Gayle mám nejdřív ještě jeden úkol,“ řekla Tullochová. „Karen Curtisová se dva dny neobjevila v práci, ale podle jedné sousedky měla u řeky ve Fulhamu starou matku. Několikrát týdně za ní chodila. Možná se právě tam schovala.“

„Máme se tam jít podívat?“ zeptala se Mizonová.

„Ta matka je podle všeho jako věchýtek,“ odpověděla Tullochová. „Nemá smysl děsit ji celým oddílem. Jděte se tam podívat, jestli nám může nějak pomoci.“

65

Matka Karen Curtisové, paní Evadne Richardsonová, bydlela v ulici, kde dům stál přes milión liber. Ulice vedla kolmo severně od řeky a u chodníků stála drahá auta. Dům číslo třicet pět vypadal ošuntěleji a staromódněji než ostatní.

„Vsadím se, že to před padesáti lety koupila za pár tisíc,“ řekla Mizonová, když jsme vstoupily na úzkou dlážděnou cestičku vedoucí ke dveřím. „Myslíte, že ten zvonek funguje?“

Vzala jsem do ruky klepadlo a několikrát jsem jím udeřila do dveří. Čekaly jsme. Mizonová ustoupila dozadu a podívala se do prvního patra.

„Nemám z toho dobrý pocit,“ poznamenala.

„To radši neříkejte,“ napomenula jsem ji, protože negativní vibrace, které zachytila, jsem cítila taky. Naklonila jsem se ke dveřím. „Někdo jde,“ podotkla jsem.

Slyšela jsem, jak se chodbou blíží něčí kroky. Pak se ozvalo odsunutí západky. V zámku se otočil klíč a dveře se pootevřely. Visel na nich bezpečnostní řetěz. Musela jsem

sehnout hlavu, abych se mohla osobě uvnitř podívat do očí. Dívala jsem se do maličkého vrásčitého obličejce. Upíraly se na mě měkké hnědé oči za brýlemi s tlustými skly a zlatými obroučkami. Rty jsem nezahlédla.

„Paní Richardsonová?“ zeptala jsem se.

„Ano.“ Stařenka přikývla a zatvářila se vystrašeně. Uvědomila jsem si, že se svými podlitinami nejspíš nevypadám jako typ člověka, kterého by křehká stará dáma nadšeně uvítala na svém prahu. Ustoupila jsem o krok dozadu. Mizonová zvedla služební průkaz, aby ho paní Richardsonová viděla mezerou ve dveřích. Stařenka udělala krok blíž a přivřela oči.

„Paní Richardsonová, snažíme se najít vaši dceru Karen,“ řekla Mizonová. „Doufaly jsme, že vám budeme moct položit několik otázek.“

Z mezery mezi dveřmi a zárubněmi vyletěla masařka a narazila mi do čela.

„Tady není,“ oznámila nám stařenka.

„Můžeme si s vámi chvilku popovídat?“ zeptala se Mizonová.

„Chodí ke mně v pondělí, ve středu a v pátek v pět.“

Přinutila jsem se k úsměvu. „Paní Richardsonová, potřebujeme vám položit několik otázek,“ prohlásila jsem. „Můžeme jít dál?“

Stařenka zmizela a dveře se za chvilku otevřely.

„Zavřete za sebou,“ nařídila nám a vrátila se do dlouhé chodby. „A nezapomeňte zamknout.“

Podlaha v chodbě sestávala z černobílých dlaždic, které se zdály stejně staré jako dům. Na stěnách viselo velké množství obrázků, ozdobných talířů a zrcadel. Do patra vedlo dřevěné schodiště.

V domě to moc hezky nevonělo. Zápach nebyl silný, ale hodně nepříjemný. Vlhký. Připomínal odpadky, které někdo příliš dlouho nechal v koši, nebo něco zkaženého. Když jsme paní Richardsonovou následovaly do chodby, Mizonová pokrčila nos. Sotva otevřela dveře, zaslechly jsme tiché bzucení much.

Stály jsme v obývacím pokoji, který byl velký, ale tak zaplněný nábytkem, že se zdál maličký. Na krbové římse a na víku piana v rohu stálo plno rodinných fotografií v rámečcích. Všimla jsem si, že paní Richardsonová má ve stříbrných vlasech mrtvou mouchu a kolem velkého arkýřového okna jich taky několik poletovalo.

„Dáte si čaj?“ zeptala se nás stařenka, když jsme se usadily v křeslech.

Mizonová vedle mě zavrtěla hlavou. „Ne, děkujeme,“ řekla jsem. „Nezdržíme vás dlouho. Můžete mi povědět, kdy jste naposledy viděla Karen?“

„V pondělí večer,“ odpověděla paní Richardsonová. „Vždycky přijde v pět, uvaří mi večeři a pomůže mi s koupáním. Asi v půl osmé odchází. Zrovna když začíná *Coronation Street*.“

„Takže by dneska večer měla přijít?“ zeptala jsem se. Byla středa.

Paní Richardsonová přikyvovala. „V pět tady bude. Chodí rovnou z práce.“

Podívala jsem se na hodinky. Blížila se pátá, ale Karen Curtisová se poslední dva dny neobjevila v práci.

„Paní Richardsonová, jak vypadala v pondělí?“ zeptala se Mizonová. „Chovala se jako jindy?“

Evadne Richardsonová přikývla. „Přesně jako jindy,“ potvrdila. „Volal jí Thomas. Že prý má nové děvče.“

Vstala a přistoupila ke krbu. Zvedla ruku a zdálo se, že počítá vystavené rámečky. U pátého se zastavila. „Tohle je můj vnuk,“ řekla a sundala z římsy fotografii mladíka v promočním hábitu. „Thomas.“ Podala nám fotografii. Vzala jsem si ji od ní a rychle jsem ji strčila do ruky Mizonové. Na tmavovlasého mladíka jsem se podívala jen zběžně. Byl menší a štíhlejší než ostatní, se kterými jsme se setkaly. Kormidelník veslařského týmu.

„Neříkala vám, že chce někam odjet?“ zeptala jsem se.

Evadne se zatvářila zmateně a zavrtěla hlavou. „Nikam nejedí,“ odpověděla. „A když ano, tak mi nejdřív zařídí pečovatelku. Každý den za mnou chodí sestřička,“ řekla. „Jenom na deset minut. Kontroluje, jestli беру správné léky. Ale nevaří ani neuklízí.“

„Nepřipadalo vám, že dcera má starosti?“ zeptala se Mizonová.

„Ne. Kvůli čemu by je měla mít?“

„Doufáme, že kvůli ničemu,“ odpověděla Mizonová. „Nechci vás vystrašit, ale dneska nepřišla do práce. Nemáte tušení, kde by mohla být?“

Sařenka se zase postavila. „Radši jí zavolám,“ rozhodla.

Společně s Mizonovou jsem sledovala, jak Evadne přešla přes pokoj k telefonu, vytočila číslo a čekala. Ozval se jí jenom dceřin záznamník. Mizonová odehnala mouchu. Evadne položila sluchátko.

„Paní Richardsonová, můžete nám povědět, jestli na její návštěvě nebylo něco neobvyk...“

„Šla do patra,“ řekla Evadne.

„Do patra?“ zopakovala Mizonová.

Sařenka přikývla. „Slyšela jsem ji. Zrovna dohrála hudba ke *Coronation Street* a já slyšela, jak jde nahoru.“

„A to bylo neobvyklé?“ zeptala jsem se.

„Pokoje nahoře nepoužíváme,“ odpověděla. „Už nezvládnou vyjít po schodech. Ložnici mám v přízemí v pokoji, kterému jsme říkali zadní salónek. Před několika lety jsme nechali spižírnu předělat na koupelnu. Nahoře jsem nebyla celé roky.“

„Ale vaše dcera tam šla?“ zeptala jsem se.

„Vrátila se pak dolů?“ chtěla vědět Mizonová.

Stařenka se zatvářila vylekaně. Vyděsily jsme ji.

„Ano,“ odpověděla. „Asi za čtvrt hodiny. Vzpomínám si na to, protože zrovna šly reklamy. Slyšela jsem, jak sešla dolů a vyšla z domu.“

„Mluvila s vámi ještě?“ zeptala jsem se. „Zavolala na rozloučenou nebo tak něco?“

Evadne zavrtěla hlavou. „Ne,“ odpověděla. „Rozloučila se už předtím.“

Nemusela jsem se na Mizonovou ani podívat.

„Paní Richardsonová, pustila jste v posledních dnech do domu někoho cizího?“ zeptala jsem se. „Někoho, koho jste nikdy neviděla?“

„Ne, zlatíčko, to nikdy nedělám. To by mě ani nenapadlo.“
Začala jsem znovu dýchat.

„Jenom zdravotní sestřičku,“ dodala stařenka.

Chvilku jsem čekala. „Která sestřička to byla?“ zajímala jsem se.

„Ta nová,“ odpověděla Evadne. „Přišla v pondělí, asi kolem poledne. Měla průkaz, uniformu a všechno ostatní. Neměla jsem ji pouštět dovnitř?“

„Určitě to bylo v pořádku,“ ujistila jsem ji. „Přišla vám dát léky?“

Evadne zavrtěla hlavou. „Ne, zlatíčko, ty už jsem si vzala. Přišla mi udělat prohlídku. Ale nepřipadalo mi, že by toho moc prohlédla. Jenom se mnou několik minut mluvila a zeptala se, kdy má přijít Karen. Potom odešla.“

„Vyprovodila jste ji ven?“

„Povídala, ať nevstávám, že si otevře sama. Ale slyšela jsem bouchnout dveře.“

Zvedla jsem oči k Mizonové. Byla bledá a ruce svírala přímo před tělem. Vstala jsem.

„Paní Richardsonová,“ řekla jsem. „Mohly bychom se podívat po domě?“

66

V přízemí jsme neobjevily nic neobvyklého, ale to jsme čekaly. Ani mě nepřekvapilo, když jsem v kuchyni našla skoro prázdný odpadkový koš a ledničku s jídlem, které vypadalo čerstvě. Nebylo tam nic, co by vysvětlovalo ten nepříjemný zápach. Dvě minuty potom, co jsme začaly s prohlídkou, jsme zůstaly stát pod schody.

„Měly bychom to nahlásit na stanici,“ navrhla Mizonová.

„Co když se pleteme?“ opáčila jsem.

„Nevzaly jsme si rukavice.“

„Jenom se tam podíváme.“

I tak se ani nepohnula.

„Musíme,“ řekla jsem, a než jsem si to mohla rozmyslet, zdolala jsem první schod. Pak jsem nabrala rychlost a brzy jsem byla nahoře. Abych byla spravedlivá, Mizonová se hned pustila za mnou. V patře se nacházely patery zavřené dveře.

„Začneme na tomhle konci,“ navrhla mi a ukázala na nejbližší dveře.

„Myslím, že to nebude nutné,“ odpověděla jsem. Mizonová sledovala, kam se dívám, a tiše zaúpěla, když uviděla hejno much, které bzučelo u zadních dveří.

„Nahlásím to,“ řekla a vytáhla z tašky vysílačku.

„Počkejte chvíli.“

Chodba nebyla dost široká pro obě, takže jsem šla napřed. Když jsme dorazily ke dveřím, stáhla jsem si rukáv přes prsty a otevřela je.

Mizonová za mými zády hlasitě polkla a ustoupila do chodby. Slyšela jsem, jak mluví do vysílačky a říká centrále, že nám mají okamžitě někoho poslat. Vešla jsem do pokoje. Byla jsem docela blízko. Mouchy vycítily vetřelce a jejich monotónní bzučení dostalo rozzlobený tón.

Tělo Karen Curtisové leželo na velkém dvoulůžku pokrytém staromódním vyšíváním přehozem. Na látce byly dlouhé úzké rýhy, jimiž z příšerné rány odtékala Karenina krev na květovaný koberec. Karen měla nadváhu a byla oblečená do modrých kalhot a pestrobarevné haleny. Její boty na polštáři vypadaly draze a v nohou postele ležel mohutný jantarový náhrdelník.

Slyšela jsem, že Mizonová se vrátila do pokoje.

Na Karenině těle nebyly žádné stopy po mučení. Pachtelka ji nejspíš zabila rychle. Samozřejmě za předpokladu, že přede mnou ležela opravdu Karen. Nedalo se to totiž s určitostí říct. Obě jsme s Mizonovou v přízemí viděly Kareniny fotografie a přesně jsme věděly, jak vypadá. Jenomže to nám nebylo k ničemu. Tahle žena totiž neměla hlavu.

„Ta to není, zlatíčko,“ řekla nebohá stařenka, „měla stejnou barvu vlasů jako tahle, ale...“

Evadne Richardsonová seděla ve vyšetřovací místnosti na lewishamské policejní stanici. Krátce potom, co jsme tam nahlásily zprávu o smrti Karen Curtisové, jsme její matku odvedli z jejího domu a odvezli ji na druhý konec Londýna. Věděla, že jsme ženu nalezenou u ní v patře nemohli formálně identifikovat, ale podle jejího popisu Karenina oblečení nebylo pochyb, že je to její dcera. Několikrát nás požádala, aby se na ni směla podívat, a nedokázala pochopit, proč jí pořád opakujeme, že to není možné.

Tak statečně jako ona bych se v její situaci nedokázala zachovat.

„Nespěchejte,“ požádala jsem ji. „Je důležité, abyste si byla jistá.“

Znovu se podívala na momentku Viktorie a Cathy Llewellynových, pak si sundala brýle a přiblížila si snímek k obličejí. Nespěchala jsem na ni. Věděla jsem, že ve vyšet-

řovací místnosti nahoře nás sledují kolegové. Znovu zavrtěla hlavou a já jsem měla dojem, že se jí v koutku jednoho oka lesknou slza.

„Tahle fotografie je hodně stará,“ řekla jsem. „Těm dívkám je dneska přes dvacet. Co tahle?“ Ukázala jsem na starší ze sester.

„Vypadá... Já nevím, možná jsem ji někde viděla,“ přiznala Evadne. Zvedla ke mně oči a pak se zase podívala na fotografii. „Byla hezká, zlatíčko, jako vy. Moc hezké děvče.“

Můj oteklý obličej stále hrál všemi barvami. Nevypadala jsem ani trochu hezky. Začala jsem mít podezření, že Evadne Richardsonová nám u soudu jako očitá svědkyně moc nepomůže.

„Podívala jste se pořádně na její tvář?“ zeptala jsem se. Věděla jsem, že to s ní musím absolvovat. „Nevšimla jste si třeba nějaké jizvy?“ Tullochová mě požádala, abych zjistila, jestli se zdravotní sestra nepodobala Emmě Bostonové. Emma alibi zatím byla pevná, ale Tullochová ji nechtěla tak snadno pustit z dohledu.

Paní Richardsonová se na chvíli zamyslela a pak zavrtěla hlavou. „Ne,“ řekla. „Žádné jizvy jsem si nevšimla. Myslíte, že mohla ublížit Karen? Zdravotní sestra?“

„Myslím, že to žádná zdravotní sestra nebyla,“ odpověděla jsem.

V patře jsem zjistila, že Tullochová se vrátila z domu Evadne Richardsonové. Uříznutá hlava Karen Curtisové – dokud jsme se nepřesvědčili o opaku, museli jsme zavražděnou ženu považovat za Curtisovou – nikde v domě nebyla. Nikdo se nahlas nezeptal na to, co bylo všem jasné.

„Žena v domě paní Richardsonové zemřela před šestatřiceti až osmačtyřiceti hodinami,“ oznámila nám Tullochová. „To tvrdí soudní doktor. Víme, že Karen Curtisová byla v pondělí v půl osmé večer naživu, protože tehdy ji naposledy viděla její matka. K vraždě pravděpodobně došlo krátce poté.“

„A udělala to ta sestra,“ doplnil Anderson.

„Nejspíš,“ přitakala Tullochová. „Vražedkyně věděla, že paní Curtisová má ve zvyku navštěvovat matku v pondělí večer, a toho odpoledne přišla do domu v uniformě ambulantní sestry. Paní Richardsonová je zvyklá, že za ní chodí zdravotní sestry, takže jí žena nepřipadala nebezpečná, a navíc měla průkaz. Nebyl důvod nepustit ji dovnitř.“

Našla jsem prázdnou židli a posadila jsem se na ni.

„Paní Richardsonová tu sestru neviděla odejít,“ pokračovala Tullochová. „Jenom slyšela, jak se zavřely domovní dveře. Zdá se pravděpodobné, že vražedkyně zůstala uvnitř a tiše vyšla do patra.“

„A tam počkala, až přijde Karen Curtisová,“ dodal Anderson.

Tullochová přikývla. „O několik hodin později se paní Richardsonová rozloučila s dcerou, ale slyšela, že jde nahoru, což bylo neobvyklé. Krátce potom zaslechla, jak někdo jde po schodech, a domnívala se, že Karen odchází z domu. Myslím, že můžeme bez obav říct, že ona to pravděpodobně nebyla.“

„Ta ženská ty rodiny dobře zná,“ podotkl Anderson. „Přesvědčila Geraldine Jonesovou, aby v pátek večer jela na Brendonovo sídliště. Zjistila si, kde bydlí Amanda Westonová, a věděla, kdy je sama doma. Možná dokonce věděla,

že Amanda několik dnů nepůjde do práce. Potom zašla za Charlotte Bennovou, když byla sama. A teď jsme zjistili, že ví, kde bydlí matka Karen Curtisové a kdy za ní dcera chodí.“

„Je pilná,“ poznamenala Tullochová. „Ale to já bych na jejím místě byla taky.“

Otevřely se dveře a vešel Joesbury. Tullochová se na něho pousmála, když se usadil ke stolu, který stál naproti měmu.

„Nesmíme zpanikařit,“ pokračovala Tullochová. „Víme, kdo je její další oběť a že je v bezpečí. Pokud to bude nutné, můžeme Jacqui nechat hlídat. A máme čas. Rozparovač znovu udeřil až desátého října. To je skoro za šest týdnů.“

„Tak dlouho čekat nebude,“ vložila jsem se do hovoru. „Teď už nejde o Rozparovače.“

Všichni se ke mně otočili. „Jak to myslíte?“ zeptala se Tullochová.

„Kdyby nebylo těch záležitostí s Rozparovačem,“ pokračovala jsem, „náhodných shod dat, dopisů a částí těla všude po Londýně, zjistili bychom mnohem dřív, co se děje. Někdo si mohl všimnout spojitosti, když došlo k vraždě Amandy Westonové. Ale celý Londýn byl v pohotovosti kvůli sériovému vrahovi-napodobiteli a přesně to chtěla. Tím pádem měla čas dostat se k Charlotte a Karen. Vodila nás za nos.“

Nikdo mi neodpověděl a nikdo nic nenamítal.

„Teď už ví, že jsme na to přišli,“ pokračovala jsem. „Naplánovala to tak. K Jacqui Grovesové se dostane způsobem, o jakém jsme vůbec neuvažovali.“

„Kdo je to, Flintová?“ zeptal se Joesbury. „O kom to mluvíte?“

Nedalo se nic dělat, musela jsem se na něho podívat. „Jedna ze sester Llewellynových,“ odpověděla jsem. „Určitě je to jedna z nich.“

Joesbury vstal a téměř neznatelně se usmál. „Zopakujte to,“ vyzval mě.

„Co?“

„To příjmení.“

„Llewellynových,“ řekla jsem. Ostatní se tvářili zmateně.

„To je zajímavé,“ poznamenal. „Všichni tady v místnosti to příjmení vyslovují foneticky, tak jak se píše.“

„No a?“ opáčila jsem a rozbušilo se mi srdce.

„Zato vy děláte ten zvláštní hrdelní zvuk, spíš jako kl než jako l. Vyslovujete to úplně stejně jako Velšané.“

Chvilí jsem na něho zírala. Uvědomovala jsem si, že nás všichni pozorují. „Jsem ze Shropshire,“ řekla jsem. „Když jsem se naposledy dívala na mapu, bylo na hranici s Walesem.“

„Tak dost, vy dva. Potřebujeme je najít obě,“ řekla Tullochová. „Lacey, máte za úkol vyslechnout bezdomovce. Pokud do Londýna přijely bez peněz, nějakou dobu určitě žily na ulici. Posloucháte mě vůbec, Flintová?“

Nepřestávali jsme na sebe s Joesburym nepřátelsky zírat. Odvrátila jsem se a soustředila jsem svou pozornost na Tullochovou.

„Můžete si s sebou vzít tým,“ nabídla mi Tullochová. „Poskytneme vám policistku v uniformě. Taký potřebujeme, aby někdo zajel do Cardiffu.“

„Zdědily nějaké peníze,“ připomněl Stenning. „Mohly z ulice odejít. Možná pracují spolu a my bychom měli hledat dvě pachatelky.“

„Nemůžeme nic vyloučit,“ souhlasila Tullochová. „Potřebujeme je obě.“

„Dneska odpoledne jsem objevil Cathy,“ řekl Joesbury klidně.

Ticho.

„Co prosím?“ zeptala se Tullochová.

„Před hodinou,“ upřesnil. „Hned po obědě.“

Tullochová se zatvářila, jako by jí dal facku. „Proč jsi mi proboha nic neřekl? Chci, abys ji přivedl. Hned teď.“

„Obávám se, že to asi nepůjde.“

„Proč ne?“

Joesbury se znovu díval na mne. „Protože je skoro deset let mrtvá.“

Tullochová vstala a přešla k oknu. Rukama se opřela o parapet a zhluboka se nadechla.

„Pokračuj,“ vyzvala ho.

„Když Neil povídal, že Viktorie se přihlásila o dědictví po dědovi, připadalo mi to nějak podezřelé,“ vysvětlil jí Joesbury. „Pokud nenechal žádnou závěť, jeho peníze by se rovným dílem rozdělily mezi jeho nejbližší žijící příbuzné. Viktorie by dostala polovinu a zbytek mohla schovat pro Cathy, až se objeví.“

„Pokud by všechno dostala Viktorie, musela by být jediná žijící příbuzná,“ řekla Tullochová. „Do háje, že mě to nenapadlo!“

„Cathy Llewellynová před deseti lety zemřela při nehodě,“ prohlásil Joesbury. „Asi půl roku po údajném znásilnění odešla z domova. Podle mého se vypravila do Londýna, protože v létě dalšího roku bydlela na polorozpadlém hausbótu poblíž Deptfordské zátoky. Neoprávněně ho obsadila se skupinou dalších dětí.“

„Pokračuj,“ vybídla ho Tullochová.

„Loď se jednou v noci odpoutala od kotviště a začala hořet. Nikdo si není úplně jistý, kolik dětí bylo na palubě, ale v řece se našlo pět těl. Přežil jenom jeden kluk, nějaký Tye Hammond, a ten si pamatoval jenom dalších pět lidí.“

„Jak to všechno víš?“ zeptala se Tullochová.

„Podíval jsem se do matriky,“ odpověděl Joesbury. „Našel jsem tam datum její smrti, nahlédl jsem do pitevního protokolu a do tiskových archívů.“

„A je to nade vši pochybnost Cathy?“ zeptala se Tullochová. „Viděl jsi i dentální karty?“

„Žádné neexistují,“ řekl Joesbury. „Ale ani to nebylo potřeba. K identifikaci došlo. Zřejmě nebyla moc ohořelá. Utopila se.“

„Kdo ji identifikoval?“

„Její velká ségra Viktorie. Jakmile patolog skončil pitvu, vyzvedla si tělo a nechala ho zpopelnit.“

Tullochová zavřela oči. Chvilku jsme sledovali, jak dýchá. Potom zase oči otevřela.

„Co ta Viktorie?“ zeptala se.

„Zatím nic,“ odpověděl Joesbury. „Vyzvedla si peníze po dědovi a zmizela.“

Tullochová zvedla hlavu. Měla ztrhanou tvář. „No, to nám tedy usnadňuje situaci,“ řekla. „Musíme najít Viktorii.“

Čtvrtek 4. října

Toho odpoledne, kdy pohřbili Geraldine Jonesovou, bylo nádherné podzimní počasí. Bylo jasno, bez mlh a ve strouhách leželo jenom pár listů jako upomínka na odcházející léto. Na pohřeb přišlo skoro celé oddělení vražd. Tullochová s Andersonem po obřadu šli na tiskovou konferenci v New Scotland Yardu. My ostatní jsme se vrátili do Lewishamu.

Odpoledne jsem strávila u stolu a předstírala jsem, že pracuju. Dostali jsme informaci, že Joesbury má nějakou stopu ohledně Llewellynových, ale sám se nám přímo neozval.

Připadalo mi, že čas letí jako zběsilý. Všechny hodiny a hodinky v místnosti šly moc rychle. Možnosti se rozplývaly jako led na plotně a já netušila, co mám dělat.

Od nálezu nekompletního těla Karen Curtisové uplynulo pouhých čtyřiaadvacet hodin a světový tisk si tu zprávu pořádně vychutnával. Nový Rozparovač si připsal čtvrtou oběť, povedlo se mu provést dvojitou událost a Británie si libovala ve škodolibém pobouření.

Pořád se o něm psalo jako o muži.

O údajném znásilnění v cardiffském parku, které možná všechno odstartovalo, veřejnost zatím nic nevěděla. Na všechny policejní stanice v zemi jsme poslali fotografii a popisy sester Llewellynových a Viktorie se dočasně stala nejhledanější osobou ve Spojeném království. Jenom jsme nikomu neprozradili proč.

Taky jsme neuvěřnili informaci, že hlava Karen Curtisové stále není k nalezení, ale to byla pouhá otázka času. Museli jsme upozornit kolegy po celém Londýně, že se každou chvíli někde může objevit uříznutá lidská hlava, nejspíš na nějakém významném místě spojeném s královnou Viktorií. Taková informace se mezi lidmi dostane hodně rychle.

V šest skončila denní služba a kolegové začínali odcházet. Za chvíli v hlavní vyšetřovací místnosti zůstala jenom Mizonová, Stenning a já. V půl sedmé se vrátil Anderson, zrovna když jsme to chtěli vzdát a dál na něho a Tullochovou nečekat.

„Jaké to bylo, seržante?“ zeptal se ho Stenning.

„Hotový očištěc,“ odpověděl Anderson. „Všichni ostatní už odešli?“

„Potřebujete něco?“ zeptala se Mizonová. „Nebo máme jít?“

„Šéfová nás všechny pozvala na večeři,“ řekl Anderson a zatvářil se nejistě. „Prý jenom pokud máte čas, nejde o nic oficiálního.“

Já a Stenning jsme se na sebe podívali a povytáhli jsme obočí.

„Na večeři?“ zopakoval Stenning. „To jako u ní doma?“

Anderson pokrčil rameny. „Podle mého je to dané po-

hlavím. Když máte inspektora chlapa, pozve vás do hospody. Ženská vás pozve na večeři.“

„Máme přinést nějaké kytky?“ zeptal se Stenning.

Dana Tullochová bydlela ve skromně působícím řadovém domku v Claphamu, ale když nám otevřela, vnitřek skromně rozhodně nevypadal. Stěny byly vymalované krémovou barvou a podlahy byly z ořechového dřeva. Fotografie na stěnách pocházely z limitovaných vydání a jedna nebo dvě dokonce vypadaly jako originály.

V obývacím pokoji stály tři světle zelené pohovky a na zemi ležel velký čtvercový koberec se zelenými, rezavě hnědými a světle kávovými kostkami. V krbu hořel skutečný oheň. Když si od nás Dana vzala kabáty, zaslechli jsme, že v kuchyni se někdo pohybuje, a mně se trochu rozbušilo srdce. Čekalo mě ale zklamání. Nutno podotknout, že Anderson a Stenning nejspíš byli v obraze.

Usmívala se na nás vysoká blondýna s atletickou postavou, dokonalým oválným obličejem, čistě řezanými čelistmi a sametově hnědýma očima. Byla starší než Dana, asi kolem čtyřicítky, ale stačilo se na ni podívat a člověk hned věděl, že v padesáti bude vypadat skoro stejně.

„Já jsem Helen,“ řekla. „Danina partnerka.“

Danina partnerka? Jak to, že mi to uniklo?

Seděli jsme kolem stolu v Danině jídelně a já jsem se ostýchala jako malé dítě. Dostala jsem místo vedle Helen, která, jak se ukázalo, byla vrchní inspektorka Helen Rowleyová z policejního sboru ve skotském Tayside. Ostatní naštěstí nemlčeli a vypadalo to, že si nikdo nevšiml, že toho moc

nenamluvím. Když jsme všichni až na Danu skoro vyprázdnili talíře, Helen trochu hlučněji postavila svou skleničku na stůl. Všichni jsme se na ni podívali.

„Takže... jsou všichni připravení si promluvit?“ zeptala se.

Tullochová si povzdechla a pokrčila rameny.

Helen se nepřestávala usmívat. „Anebo jsme tady jenom kvůli příjemné společnosti?“ dodala.

„To rozhodně,“ prohlásila Dana.

Helen se krátce zasmála. „Jo, no, neurazte se, vážení, ale nepřiletěla jsem z Dundee proto, abych se tu seznámila s novým týmem své holky.“ Otočila se ke mně. „Dana tvrdí, že umíte dobře vystihnout situaci. Myslíte, že vraždí Viktorie Llewellynová?“

Trochu mě překvapilo, že oslovila zrovna mne, ale přikývla jsem. „Podle mne určitě ano,“ odpověděla jsem. „Nynější události musíme spojit s tím znásilněním. Její sestra i matka jsou mrtvé. Žádnou jinou rodinu nemá. Je jediná, kdo zbyl.“

„A jde po matkách, protože si myslí, že to je nejlepší způsob, jak se pomstít těm klukům,“ doplnila Helen.

„Matky jsou snazší cíl,“ řekla jsem. „Ti kluci jsou velcí a všichni vypadají, že se o sebe dovedou postarat. Matky jsou něco úplně jiného.“

Anderson se Stenningem si pro sebe přikyvovali. Mizonová mě pozorně sledovala. Dana přelétala očima mezi mnou a Helen.

„Opravdu si myslím, že jestli se chce pořádně pomstít, tak se rozhodla správně,“ pokračovala jsem. „Podle mého ty kluky bude trápit, že kvůli jejich prohřešku před jedenácti lety jejich matky zemřely strašnou smrtí.“

„A ta věc s Rozparovačem byl jenom maskovací manévř?“ zeptala se Helen, která ostatní vesele ignorovala.

Teď jsem musela být opatrná. „Podle mne ano,“ přitakala jsem. „Myslím, že od samého začátku chtěla, abychom se upnuli na Rozparovače. Skutečný napodobitel by přesněji kopíroval původní zločiny a počkal by, až nám to postupně dojde.“

Helen se mi nepřestávala dívat do očí.

„Když té novinářce poslala dopis *Vážená šéfová*, zařídila, že Londýn začal šilet po Jacku Rozparovači,“ podotkla jsem. „Všichni odpočítávali dny k další vraždě.“

„To je fakt. Ve Whitechapelu to osmého září vypadalo jako při prvním dni výprodeje v Harrods,“ poznamenal Anderson.

„Hrála si s námi,“ řekla jsem. „Celého osmého až do večera neudělala nic, pak falešným telefonátem vylákala tým do Southwarku a pomocí mobilu Emmy Bostonové mě dostala do bazénu.“

„Kde jste našla dělohu,“ poznamenala Helen. „Hezky vymyšleno. Další den vás poslala do Viktoriina parku, kde jste objevila pozůstatky Amandy Westonové. Má pro vás nějakou slabost, nezdá se vám?“

„Druhou oběť si vybrala docela pečlivě,“ upozornila Tullochová. „Když zabila jedinou matku, která se odstěhovala z Londýna a neměla tu žádné kontakty, zpomalila proces, při kterém někdo mohl najít spojitost mezi prvními dvěma oběťmi. Trvalo nám dost dlouho, než jsme přišli na to, že klíčem ke všemu je ta škola.“

„Připadá mi, že ví, jak funguje policie,“ poznamenala Helen.

Ostatní na chvíli zmlkli a uvažovali o jejích slovech. Dívala jsem se na desku stolu.

„Jak se jí podle vás povedlo dostat Amandu Westonovou do Londýna?“ Helen pořád mluvila se mnou.

„Pochybuju, že to někdy zjistíme,“ odpověděla jsem a zvedla jsem hlavu. „Ale její komplic Sam Cooper použil repliku pistole. Tyhle věci dokážou působit dost přesvědčivě, zvláště když člověk není zvyklý na zbraně.“

„A po nalezení druhého těla začal hon na Rozparovače,“ doplnila Helen.

„O to se postarala,“ přitakala jsem. „Před sto lety se policii do práce hodně pletl tisk. Reportéři se jako první dostali ke svědkům, podpláceli je a psali úplné smyšlenky. Policie mírněním následků novinářských spekulací strávila skoro stejně dlouhý čas jako honbou na Rozparovače. Myslím, že vražedkyně chtěla, aby se totéž stalo i v případě našeho vyšetřování.“

„Ale pozornost veřejnosti pracovala i proti ní,“ řekla Mizonová. „Zburcovala všechny matky spojené s tou školou.“

„Ano, ale i to měla naplánované,“ opáčila jsem. „Než nám souvislost s tou školou opravdu došla, předhodila nám Coopera. Viděli jsme ho ve Viktoriině parku a měli jsme vzorek DNA, který prokázal spojitost se spermatem na těle Amandy Westonové. Byl to podezřelý, kterého jsme mohli snadno chytit. A ona nám to dovolila.“

„Myslíte, že byl namočený v těch vraždách?“ zeptala se Helen.

Zavrtěla jsem hlavou. „Než mě strhl z toho mostu, poslední, co řekl, bylo: ‚Někdo to na mě zkurveně narafičil.‘ Došlo mu, že na něho ušila boudu.“

„A my jsme si mysleli, že je po všem,“ přiznal Anderson a přel se.

„Než jsme si uvědomili, že to neskončilo, stihla zabít další dvě ženy,“ dodala jsem. „Ale to už věděla, že na to přijdeme. Věděla, že minimálně jeden manžel promluví.“

„Proč tedy dál rádí?“ zeptala se Mizonová. „To vůbec nechápu. Proč celé to drama s vnitřnostmi, srdcem a zmizelou hlavou Karen Curtisové? Jestli ví, že my to víme, proč se tím obtěžuje?“

Měla jsem pocit, že slyším, jak venku zastavilo auto.

„Dál na nás tlačí,“ vysvětlila jí Tullochová. „Chce, abychom se soustředili na to, kde se objeví hlava, a na chvíli ji přestali sledovat.“ Otočila se ke Stenningovi. „A nemyslete si, chlapi, že nevím o vaší sázce,“ řekla.

Stenning se celý začervenál. „Je to jenom taková sranda, šefová,“ zamumlal s očima upřenýma na desku stolu. „Abychom trochu uvolnili napětí.“

„O co jde?“ zajímala se Helen.

„Moji starostliví mladí detektivové se sázejí, kde se ta hlava objeví,“ objasnila jí Tullochová. „Možnosti zúžili na dvacet nejznámějších viktoriánských míst v Londýně.“

Helen se usmála. „Kolik dostanu, když si vsadím na Albertův památník?“ zeptala se Stenninga.

„Tohle není legrace,“ prohlásila Tullochová. „Stačí, aby se dostala k Jacqui Grovesové, a vyhrála.“

Ozvalo se zaklepání na dveře. Helen vstala a vyšla z místnosti.

„Nemůže se k ní dostat,“ podotkl Anderson. „Jacqui Grovesová je čtyřicet hodin denně pod ochranou bodyguardů a nikdo neví, kde je.“

„Nazdar, krásko!“ ozval se z předsíně známý hlas.

Podvědomě jsem se narovнала. Koutkem oka jsem zahlédla, že mě Tullochová pozoruje a usmívá se.

„Jdeš pozdě,“ řekla Helen a domovní dveře se zavřely.

„Schovali jste mi nějaké jídlo?“ Ve dveřích se objevil Joesbury a rozhlédl se kolem stolu. „Dobrý večer vespolek.“

Protože Helen odešla z místnosti, sedl si na její místo vedle mne. Napřáhl ruku přes stůl a vzal si džbán s vodou. Přitom se o mne otřel levým ramenem.

„Dáš si pivo?“ nabídla mu Tullochová.

Zavrtěl hlavou. „Za chvíli jedu pryč. Je někdo z vás ještě strážlivý?“

„Proč?“ chtěla vědět Tullochová. „Co jsi zjistil?“

„Za chvíli ti to povím,“ odpověděl, když se objevila Helen s talířem plným rizota. Postavila ho před Joesburyho, obešla stůl a posadila se na područku Daniny židle. Joesbury si do úst vidličkou strčil několik soust, zatímco my ostatní jsme seděli a čekali. Pořád jsem na rameni cítila dotek jeho těla.

„Bylo by skvělé s kouskem kuřete,“ poznamenal nakonec. Odložil vidličku a nalil si do sklenice další vodu.

„Jestli nemáš nic rozumného, tak dojez a odjed,“ nakázala mu Helen. „Právě jsme založili klub básníků a chceme začít.“

„Asi jsem našel Tye Hammonda,“ řekl Joesbury.

Helen, Mizonová a Anderson se zatvářili zmateně. „Toho, co přežil požár na lodi,“ vysvětlil jim Stenning, zatímco Joesbury dál jedl. „Na té, kde umřela Cathy Llewellynová.“

„Kde je?“ chtěla vědět Tullochová.

„Bydlí ve skladu východně od Woolwiche,“ odpověděl

Joesbury. „Ten barák koupili developeři, kteří zkrachovali. Teď se o něj dohadují právníci a mezitím se tam nastěhoval pól – promiňte, Flintová, lidi bez přístřeší. Když se tam během příští hodiny zastavíme, prý ho najdeme doma. Zrovna by se měl probírat z rauše. Třeba nám poví něco víc o Cathy. Možná si bude pamatovat i Viktorii.“

„Jak to víte?“

„Od svých kontaktů,“ odpověděl Joesbury záhadně a pokračoval v jidle.

Tullochová rychle zvedla oči k Helen. Ta jenom pokrčila rameny. „Zákusek si můžeme dát později,“ podotkla.

„Máme zavolat uniformy?“ zeptal se Anderson.

Tullochová se podívala na Joesburyho.

„Jak chcete. Ale já osobně bych zatím zůstal nenápadný. Když tam pošlete ty trouby, ráno se všechny noviny budou hemžit zprávami o tom, že podezíráme jednoho londýnského bezdomovce, že je Rozparovač. To nevytvoří dobré vztahy v komunitě.“

Tullochová vstala. „Tak pojedeme jenom my dva,“ navrhla Joesburymu. „Helen může zůstat s ostatními.“

„Ne,“ zaprotestoval Anderson a taky vstal. „Nic proti, šéfová, ale v tuhle hodinu nepojedete do nějakého polorozpadlého brlohu s jednorukým chlapem. Pete a já jedeme taky.“

Joesbury se díval na svou zraněnou ruku a kroutil prsty, jako by se chtěl přesvědčit, že mu ještě fungují. Podíval se na Mizonovou a zamrkal. Usmála se a stočila oči ke mně.

„Když s sebou budete mít víc ženských, nebudete nahánět takový strach,“ řekla jsem Tullochové. „Tenhle pól, jak říká Joesbury, se snadno vyleká.“

„Já chci taky jet,“ přidala se Mizonová a vstala ze židle.

Chvíli bylo ticho. Helen a Joesbury jako jediní zůstali sedět.

„No, já v žádném případě nebudu sama mýt nádobí,“ prohlásila Helen.

Tye Hammonda jsme vzali do nonstop bistra a objednali jsme mu jídlo, o které očividně nestál. Přesně podle Joesburyho předpovědi jsme ho objevili ve starém skladu z viktoriánské doby, který stál na břehu řeky ve Woolwichi. Přesvědčili jsme ho ke krátkému rozhovoru, a tak jsem s ním, Mizonovou a Tullochovou seděla u umakartového stolku. Helen a naši tři kolegové seděli o několik stolů dál, abychom ho nevyděsili tím, kolik nás je.

„Jsem zatčenej?“ zeptal se, popadl dózu s cukrem a nasypal si do hrnku našedlé krystalky. Tullochová na mě kývla, ať odpovím.

„Nejste,“ řekla jsem. „Jenom se vás chceme zeptat na něco, co se stalo před několika lety. V Deptfordské zátoce shořel jeden hausbót, vzpomínáte si?“

Začal si míchat čaj. „Co když jo?“ zeptal se lžičky.

„Umřeli tam nějací lidé,“ upřesnila jsem. „Bud' se udusili kouřem, nebo se utopili v řece. Vy jste to jako jediný přežil.“

Pokrčil rameny. „Holt jsem měl kliku.“

„Jak to?“ zeptala jsem se. „Jak to, že jste měl kliku?“

Neodpověděl, jenom oběma rukama sevřel hrnek a podíval se na dózu s cukrem. Z poloviny ji vyprázdnil. Pořád se mi nepodíval do očí.

„Tyi, žádná z nás vás nechce odvézt na stanici k oficiálnímu výslechu. Ale pokud to bude nutné, uděláme to. Co kdybyste...“

Zvedl hlavu. „Myslíte, že se toho bojím?“ zeptal se. „V lochu mi budou muset dát najíst. Bude tam teplo a pořádně hajzl, na kteréj si budu moct dojít.“

„Nedostanete tam háčko,“ kontrovala jsem. „To berete, ne? Vlastně budeme muset nejdřív počkat, až to, čím jste sjetý, přestane působit, a až odezní delirium tremens. Může to trvat dvanáct hodin, možná i víc. Žádná velká legrace to nebude.“

Tye se zase podíval do hrnku s čajem. Vzal do ruky vidličku a začal jí posunovat fazole po talíři.

„Fajn, tak jdeme,“ pronesla Tullochová a odstrčila svou židli od stolu.

„Počkejte.“ Tye zvedl jednu ruku. „Dělal na tom nějaký soudce.“

„Chtěl jste říct, že proběhlo soudní vyšetřování.“

Přikývl. „Šlo to k soudu,“ pokračoval. „Řek jsem jim všechno, co vím. Nic víc vám povědět nemůžu.“

„Řekněte nám, jak se to stalo,“ vybídla jsem ho. „Jak se loď dostala od břehu?“

„Někdo přeříz lano,“ odpověděl. „Proto jsem byl na palubě. Ta holka, Cathy, na mě zavolala. Někdo přeříz lano a my jsme se dostali na řeku.“

Vycítila jsem, že se na sebe Mizonová s Tullochovou podívaly. Nespouštěla jsem z Tye oči.

„Cathy?“ zeptala jsem se. „Jaká Cathy?“

Zavrtěl hlavou. „Prostě Cathy. Příjmeníma jsme si neříkali. Většina z nás nepoužívala ani svůj skutečný jméno.“

„Pokračujte,“ vyzvala jsem ho.

„V tu chvíli jsme už byli dost daleko od břehu. Dostat se na volnou řeku je fakt průser, víte, hlavně v noci. Věděli jsme, že máme problém. Potom Cathy řekla, že hoří.“

„Na lodi?“

Přikývl. „Neviděl jsem to, ale ona vyběhla na příď. Pak se hrozně zablesklo a chvílku nato jsem byl pod vodou. Musel jsem spadnout do řeky.“

„Zachránili vás?“ zeptala jsem se a vzpomněla si na světlo, které na mě zářilo ze záchranářského člunu. Tehdy jsem věděla, že přežiju.

Zavrtěl hlavou. „Ne, povedlo se mi doplatat k molu. Zachytil jsem se o kůl a vylez jsem na břeh.“

Koutkem oka jsem viděla Tullochovou, jak gestikuluje na kolegy u druhého stolu.

„Měl jste velké štěstí, Tyi,“ podotkla jsem. „Kolik lidí s vámi té noci bylo na lodi?“

Tye se chvíli tvářil nejistě. Svraštil obočí a pevně sevřel rty, jako by se na něco snažil upamatovat. Potom zavrtěl hlavou. „Bylo nás tam šest,“ odpověděl. „Pět lidí umřelo a já to přežil.“

Přikývla jsem. „Ano, to bylo v soudním zápisu. Tři muži včetně vás a tři ženy včetně Catherine Llewellynové. Je to tak?“

Pokrčil rameny. Nejspíš to tak bylo. Tullochové kdosi přes mé rameno podal fotografii. Položila ji na stůl před Tye. Byla to momentka sester Llewellynových.

„Poznáváte některou z těch dívek?“ zeptala se ho.

Ukázal na tu mladší. „To je ona,“ řekl. „To je Cathy.“

Všimla jsem si, že při pohledu na snímek se mu začaly lesknout oči. „Chodili jste spolu?“ zeptala jsem se ho. Blížil se k nám někdo od druhého stolu.

Tye zavrtěl hlavou.

„Ale chtěl jste?“ dodala jsem. K našemu stolu přišel Joesbury. Dřepl si, takže měl hlavu na stejné úrovni jako my.

„Poznáváte druhou dívku na fotografii?“ zeptal se. „Viděl jste ji někdy s Cathy?“

Tye se znovu podíval na snímek. Zvedl hlavu, pohlédl na mne a pak ji zase sklonil. Zavrtěl hlavou.

„Když jste znal Cathy,“ vyptával se dál Joesbury, „neměl jste někdy pocit, že si myslí, že ji možná někdo hledá?“

„Všechny nás někdo hledá,“ odpověděl Tye. „Fízlové, sociálka, rodiny, který se nenechaj odejít,“ pokračoval. „Dealeři, kterejm prej dlužíme. Pořád nás někdo otravuje.“

„Ale co Cathy? Hledal ji někdo?“

Tye se chvíli díval do talíře a pak přikývl.

„Řekla vám kdo?“ zeptala se Tullochová.

Zavrtěl hlavou.

Joesbury sáhl do kapsy a vytáhl z ní dvě dvacetilibrovky. Přidržel je dlaní na stole. „Za hovadiny nikomu peníze nedávám, Tyi,“ prohlásil, „takže neztrácejte čas. Povězte mi něco užitečného a já tu tyhle dva papírky nechám, až budu odcházet.“

Tye se na peníze podíval a uvažoval, co by si za ně mohl koupit. Zásoby zeleniny a živého jogurtu z nejbližšího supermarketu to rozhodně nebyly.

„Bála se?“ zeptal se Joesbury.

Tye pokrčil rameny a nepřesvědčivě přikývl. Potom gesto zopakoval. „Vím, že se před někým schovávala,“ odpověděl. „Za nic na světě se nechtěla hnout na sever od řeky. Podle mýho tam žil chlápek, kterýho se bála. Vlastně nikdy neřekla, že je to chlápek, ale já si to domyslel. Podle mýho věděla, že je severně od řeky, a proto chtěla zůstat na týchle straně.“

Mí tři kolegové si vyměňovali pohledy. Dívala jsem se přímo na mladého muže naproti mně.

„Nezmínila se někdy o tom, že má sestru, Tyi?“ zeptala jsem se. Chvíli na mě upíral prázdný pohled a pak zavrtěl hlavou. „Myslíte, že ji našel?“ zeptal se mě. „To on tehdy přeříz to lano, že jo? A zapálil loď.“ Tye ode mne odtrhl oči a podíval se na ostatní. „Myslíte, že nám to udělal ten, koho se Cathy bála?“ zeptal se jich.

Joesbury se díval na mě. „Možné je všechno,“ prohlásil a vstal.

Pátek 5. října

„Pošlu do Cardiffu tým,“ říkala právě Tullochová shromážděným kolegům, když jsem druhý den ráno otevřela dveře hlavní vyšetřovací místnosti. „Zatím přesně nevím koho. Ale potřebujeme sehnat jakékoli další fotografie Viktorie, promluvit si s lidmi, kteří ji znali, a pokusit se zjistit, kde by mohla bydlet.“

Dveře se znovu otevřely a já jsem se otočila. Joesbury je přidržel před Gayle Mizonovou. Prošla jimi s dvěma pohárky ze Starbucks. Jeden mu podala, on si ho vzal a usmál se na ni. Nos mi ovanula vůně kávy. Joesbury měl vlasy ještě vlhké ze sprchy. Zazvonil telefon. Koutkem oka jsem zahlédla, jak Barrett zvedá sluchátko.

„Musíme znovu prohlédnout Cooperův byt,“ pokračovala Tullochová. „Možná nám něco uniklo. Částečný otisk, prostě cokoli.“

„Šéfová,“ ozval se Barrett.

„Oblečení, které vražedkyně nosí, černou mikinu s kapucí a klikyháky, může to...“

„Šéfová.“ Barrett tentokrát zvýšil hlas. Všichni jsme se k němu otočili. Jeho jindy lesklá černá pleť dostala matný nádech. „Pojďte si to vzít,“ vyzval ji. „Našla se ta hlava.“

Tullochová ztuhla. „Kde?“ zeptala se.

„V zoo,“ odpověděl. „Leží v zoologické.“

„Je to teda pěkná úchylačka,“ zabručel Anderson, když jsme obešli frontu v zoo a prošli hlavní bránou. Na místě už stálo několik strážníků v uniformě. Venku na ulici jsme minuli dalšího, který trpělivě vysvětloval stále rostoucí frontě lidí, proč do zoo zatím nemůžou jít. Doufala jsem, že jim neřekne celou pravdu.

Před námi se objevili dva muži v oblecích a žena v černých kalhotách a zelené mikině. Přistoupili k Tullochové.

„Ten vysoký chlápek je z místní kriminálky,“ zamumlal Anderson. „Znám ho z doby, kdy jsem pracoval v Islingtonu.“ Ukázal na skupinu školáků shromážděných u obchodu se suvenýry. „Koukněte. Hemží se to tady školními výlety. Je ta zoo vůbec viktoriánská?“

„Ve skutečnosti ji založili několik let předtím, než se Její Veličenstvo ujalo vlády,“ odpověděla jsem. Před odchodem ze stanice jsem se rychle podívala na Google. „Ale v době, kdy se zoo otevřela veřejnosti, už královna seděla na trůně.“

„Chodí sem moje dcera, zatraceně,“ pronesl Anderson.

„Klídek, kamaráde,“ mírnil ho Joesbury.

Vysoký detektiv nám představil sebe a generálního ředitele zoo, muže jménem Sheep. Žena patřila k vedoucím ošetřovatelům. Celá se třásla.

„Kdy jste ji našli?“ zeptala se Tullochová.

Sheep se podíval na hodinky. „Asi ve tři čtvrtě na deset,“ odpověděl. „Těsně po otevření. Naštěstí tu byl klid. Přišlo jenom několik desítek ranních ptáčat a tamhleti školáci.“

„Můžete je někam odvést, aby tam počkali, než si s nimi budeme moct promluvit?“ zeptala se Tullochová.

„Možná do Oázy,“ odpověděl Sheep. „To je naše hlavní restaurace. Není odsud daleko a je dost prostorná.“

„Děkujeme,“ odpověděla Tullochová. „Můžeš to zařídit, Gayle? Domluv se s hlídači, aby sem poslali všechny lidi včetně zaměstnanců, kteří nemusejí nutně být v práci.“

„Právě teď míváme nejvíc práce,“ upozornila žena v zelené mikině. „Musí se připravit všechny výběhy a nakrmit všechna zvířata.“

„Rozumím,“ řekla Tullochová. „Budeme se vás snažit co nejméně vyrušovat. Kde se můžeme podívat na záznamy z bezpečnostních kamer?“

„Nejlepší to bude asi v naší kanceláři,“ navrhl Sheep. „Můžu vás tam zavést.“

„Vezměte s sebou detektiva Stenninga, prosím,“ požádala ho Tullochová.

„Pete, pro začátek se podívej na všechno, co se událo za posledních čtyřia dvacet hodin. Tím začneme.“

Stenning a Sheep vyrazili k hlavní administrativní budově zoologické zahrady.

„Dobře, tak se trochu projdeme a přitom si popovídáme,“ rozhodla Tullochová. „Jak je to daleko?“

Detektiv z kriminálky jménem John Hallister nás vedl dolů z kopce a hlavní cestou v zoo. Po pravici jsme měli původní cihlové budovy akvária a pavilonu plazů. Právě ote-

vřela maličká bistra po obou stranách cesty. Když jsme je míjeli, obsluhující personál nás pozoroval s neskryvanou zvědavostí.

„K nám na stanici zavolali za deset deset,“ řekl Hallister. „Asi za čtvrt hodiny jsme vyjeli. Než jsme sem dorazili, uniformy už zoo uzavřely pro nové návštěvníky a označily výběh páskou. Ošetřovatelé museli zahnat zvířata zpátky do pavilónu. Nebylo to jednoduché. Chovala se hodně neklidně.“

„A která zvířata...?“ začala Tullochová. Zastavili jsme se u policejní pásky. „Království goril,“ hlesla s hrůzou v hlase.

„Gorily jsou extrémně citlivé,“ poznamenala ošetřovatelka roztřeseně. Na hrudi měla cedulku se jménem Anna. „Špatně reagují na pach krve,“ dodala.

„To já taky,“ poznamenala Tullochová tiše.

„Tohle je jeden z nejnovějších výběhů,“ podotkla jsem. „A nejspíš i nejpobláznějších. Pokud by někdo chtěl co nejvíc šokovat, vybral by si právě tenhle.“

„Chcete mi říct, že tu hlavu našly gorily?“ zeptala se Tullochová Anny.

„Věděli jsme, že se něco děje,“ odpověděla ošetřovatelka. „Jakmile jsme je pustili, začaly rvát. Samozřejmě se k ní nepřiblížily.“

„Takže se jí nedotkly?“ zeptala se Tullochová. „Pořád je na stejném místě?“

„Nejsem si jistá, pokud jde o guerézy. Dalo nám dost práce sehnat je dohromady. Navíc jsou hodně zvědavé. U goril je to jiné. Dost tím trpí. Naše alfa samice čeká mladé.“

K tomu jsme neměli co podotknout. Rozhodně nebyla vhodná chvíle na blahopřání. Prošli jsme vchodem se závěsem z plastových pásů a ocitli jsme se v napůl tropickém

prostředí. Bylo tu plno listí, tekla tu voda a visely tu ozdobné bambusové konstrukce. Vzduchem poletovali pestrobarevní tropičtí ptáci. Prošli jsme dalším plastovým závěsem a dostali se k samotnému výběhu.

Byl velmi prostorný. Proti bledé říjnové obloze se tyčil mohutný suchý strom. Zvedla jsem hlavu. Výběh neměl střechu.

Gorily byly stále neklidné. I když jsme stáli kousek od jejich vnitřního obydlí, jejich křik a brebentění zněly nepříjemně hlasitě.

„Tamhle je,“ řekl Hallister. „U té skalky.“

S Tullochovou v čele jsme došli na místo, odkud bylo na skalku vidět. Mezi námi a gorilím výběhem se nacházel metr vysoký plot a příkop s vodou. Hlava ležela obličejem dolů asi pět metrů za příkopem. Hnědé mikádo měla namoklé rousou. Kolem pahýlu krku bylo cosi, co připomínalo sraženou krev.

„Mohla ji tam hodit odsud,“ podotkl Joesbury. „Stačilo se pořádně rozmáchnout.“

„Přiblížil se k ní někdo?“ zeptala se Tullochová.

Detektiv z kriminálky zavrtěl hlavou. „Ne. Jakmile jsme zvířata dostali zpátky a zjistili jsme, co máme před sebou, počkali jsme na vás.“

Tullochová přikývla a otočila se k Andersonovi. „Máš tušení, kdy sem dorazí forenzní technici?“ zeptala se.

Anderson ustoupil stranou a zavolal na příslušné číslo, aby to zjistil.

„Přes noc držíte zvířata uvnitř?“ zeptal se Joesbury.

„Ano,“ odpověděla Anna. „Je tam bezpečněji a v tomhle ročním období i mnohem tepleji.“

„Takže ji tam někdo mohl v noci nechat a nikdo by si toho do rána nevšiml?“ zajímal se dál.

„No, zoologická je v noci zamčená,“ odpověděla ošetřovatelka. „Nikdo sem nemá mít přístup a hlídají to tu noční hlídači.“

Joesbury se rozhlížel. „Nebude ti vadit, když se trochu projdu, Tully?“ zeptal se.

Tullochová zavrtěla hlavou a Joesbury odešel. Musel ustoupit stranou, aby se dovnitř dostali nově příchozí. Technikům to sem netrvalo moc dlouho.

Tullochová, Anderson, vedoucí techniků, ošetřovatelka Anna a já jsme si oblékli kombinézy a o deset minut později jsme vyrazili z pavilónu goril do výběhu. Došli jsme do poloviny prostranství, odkud jsme měli hlavu na dohled. Vtom jsme zahlédli, jak se k nám blíží patolog Mike Kaytes, který to dopoledne sloužil. Už se oblékl do kombinézy. Zastavili jsme se a čekali na něho.

„Nejsou tu žádné mouchy,“ poznamenala jsem.

„Cože?“ zeptala se Tullochová.

„Podívejte,“ ukázala jsem jí. „Tamhleta hromada, to vypadá jako hnůj, ne?“

„Ještě jsme nestihli uklidit,“ omluvila se ošetřovatelka.

„Jsou na ní mouchy,“ upozornila jsem. „Vidím je až od sud.“

„No, ano,“ přitakala Tullochová.

„Ale na té hlavě nesedí ani jediná,“ pokračovala jsem.

Tullochová se na hlavu chvíli upřeně dívala. „Máte pravdu,“ přitakala. „Možná ji něčím napustila, aby na ni nelezly.“

Došel k nám Kaytes. Kývl všem na pozdrav a vydal se k hlavě. Dal si na čas, došel k ní a zastavil se. Potom ji

obešel a celou dobu se na ni díval. Když dokončil kruh, dřep si, takže jsme na hlavu neviděli. Zpozorovali jsme, že před sebe napřáhl ruku, ale neviděli jsme, čeho se dotkl. Klekl si a zadíval se dopředu. Potom se rukama odstrčil od země a vstal.

Když se k nám vracel, nasadil neproniknutelný výraz. Skoro to vypadalo, že se začne usmívat.

„Nevolali vám dneska ráno od Madame Tussaudové?“ zeptal se detektiva z kriminálky.

„Ta pod nás nespadá,“ odpověděl Hallister. „Proč?“

„Možná se toho ještě dočkáte,“ odpověděl Kaytes. „Jděte se podívat.“

Blížili jsme se k hlavě a patolog šel za námi. Postavili jsme se do kruhu a podívali se na zem. Zhluboka jsem se nadechla nosem. Cítila jsem pořád totéž, co předtím – zeminu, kávu z nedalekých bister a hnůj teplokrevných zvířat. Nic víc.

Tullochová si klekla. Po chvilce jsme ji napodobili. Museli jsme vypadat jako nějaká bizarní skupina, která se tam modlí.

„Není lidská,“ poznamenal celkem zbytečně Kaytes. Z téhle blízkosti se nikdo nemohl splést. „Je z vosku.“

„Takže to byl planý poplach,“ řekl Hallister.

„Ne tak docela,“ oponoval Kaytes. „Ta červená na krku není barva. Je to opravdu krev.“

Tullochová, patolog, Hallister a já jsme seděli nedaleko pavilónu hmyzu v jednom z menších bister, kde se prodávala ryba s hranolky. Ochlazovalo se, ale zdálo se, že nikomu se nechce jít dovnitř. Anderson dostal na starost místo činu. Mizonová vyslýchala návštěvníky a Stenning pořád procházel záběry z bezpečnostních kamer. Netušila jsem, co se stalo s Joesburym.

„Lidská krev?“ zeptala se Tullochová.

„Nemůžu to s jistotou říct, dokud se na ni pořádně nepodívám a neudělám pár testů,“ odpověděl patolog. „Víc budu vědět nejspíš k večeru.“

„Nebyl to planý poplach.“ Zvedli jsme hlavy a zjistili jsme, že dorazili Stenning s Joesburym. „Viděl jsem záběry z kamer,“ pokračoval Stenning. „Včera večer se dostala do zoo ve svém obvyklém oblečení – ve volné černé mikině s barevnými symboly a v černém kulichu. Jedna kamera ji zachytila

čtyřicet minut po třetí ráno u varanů komodských. Nesla s sebou malý vak.“

„Jak se dostala dovnitř?“ zeptala se Tullochová a rozhlédla se.

„Přes plot,“ odpověděl Joesbury. „Uhněte kousek, Flintová.“ Vzal si židli a vmákl se mezi mne a Tullochovou. Předklonil se a položil na stůl mapu zoo. „Tady to je. Z druhé strany u velbloudů. Je tam železný plot, který zoo odděluje od parku. Měří sotva metr padesát. Myslím, že jsem dokonce našel přesné místo.“

„Jak?“ chtěla vědět Tullochová.

„V trávě jsou čtyři dolíky,“ odpověděl Joesbury. „Vytvářejí čtyři rohy obdélníku velkého asi šedesát na čtyřicet centimetrů. Někdo je šel vyfotografovat. Byly zrovna tady.“ Ukázal na místo na mapě a my jsme se k němu všichni naklonili.

Obvod zoo tvořil pravoúhlý trojúhelník se dvěma zhruba stejnými stranami, které tvořila ulice Prince Alberta a hlavní cesta v Regentově parku. Přepona trojúhelníku vedla parkem diagonálně od jihu k severozápadu. Joesbury zabodl ukazovák zhruba do její poloviny, kde se nacházel výběh pro velbloudy, hrošíky liberijské a prasata vousatá. Taky tam byla nová expozice varanů komodských.

„Podobné stopy jsem viděl i na druhé straně plotu,“ řekl. „Tohle místo přímo nezabírá žádná kamera. Podle mého si přinesla lehké hliníkové štafle, aby si trochu vypomohla u plotu. Přeskočila ho a prostrčila ruce jeho mřížemi, aby přes něj zvedla štafle. Pak si je nechala vevnitř připravené, aby se rychle dostala ze zoo.“

„To se dá tak snadno dostat dovnitř?“ podivila se Tullochová.

„No, dříve či později každý, kdo se bude po zahradě potulovat v noci, bude zachycen na kameru, spustí alarm nebo narazí na někoho z ochranky,“ řekl Stenning. „Ale pokud má tady šéf pravdu, tak to odtud měla ke gorilám jenom kousek. Vsadím se, že tam vlezla a dostala se ven během deseti minut.“

„Ale proč?“ zeptala se Tullochová. „Co to je za hru?“

„To je to – jenom si hraje,“ poznamenala jsem.

Joesbury se opřel a věnoval mi široký nesympatický úsměv. „A začíná ji to opravdu bavit,“ podotkl.

K večeru jsme už věděli, že pachatelka voskovou hlavu záměrně potřela lidskou krví, aby na ni gorily zareagovaly. Mělo se ukázat až časem, jestli je to Karenina krev, ale nikdo z nás o tom nepochyboval. Tullochová dala dvěma detektivům za úkol pokusit se zjistit, odkud hlava pochází. Začali u Madame Tussaudové, kde se dozvěděli, že se neztratil žádný exponát z hlavní sbírky ani ze skladů. Zaměstnanci nám ochotně předali seznam dalších možných dodavatelů. Překvapivě úspěšné bylo hledání na eBay a dalších internetových stránkách. Napodobeniny useknutých lidských hlav se daly snadno sehnat.

„Svět se kurva zbláznil,“ zareagoval na to Anderson, když se vrátil ze zoo. Sotva vešel do vyšetřovací místnosti, užil si okamžik nečekané slávy. Na nesčetné otázky odpověděl, že gorily se mají dobře, i když ráno byly ještě rozrušené, že ošetřovatelé pečlivě hlídají nastávající matku, ale nedělají si zbytečné starosti. A jen tak mimochodem – zajímá ještě někoho z přítomných probíhající vyšetřování vraždy?

Když se přestal mračit, pověděl nám, že zoo znovu otevřela a nepřístupné zůstalo jenom Království goril. Žádný

z dopoledních návštěvníků, s nimiž mluvila Mizonová, neviděl nic zvláštního, ale to se dalo čekat.

Postava v černém skateboardistickém oděvu přišla a odešla za svitu měsíce. Seděla jsem a donekonečna sledovala několik sekund filmu, na němž bylo vidět, jak přechází hlavní ulici.

„Měří metr sedmdesát tři nebo možná metr sedmdesát šest,“ řekl Stenning, který se za mě neslyšně postavil. „To oblečení je jí hodně volné. Podle mého je dost hubená.“

„Matka Karen Curtisové tu zdravotní sestru popsala jako drobnou dívčinu,“ namítla jsem. „Metr sedmdesát šest není drobná.“

„Možná myslela jenom hodně hubená,“ nadhodila Mizonová. Ani její přítomnost jsem si neuvědomila. „A povídala, že měla černé vlasy. Na fotografii, kterou máme k dispozici, je černovlasá Viktorie. Pod tou čepicí ale není vůbec nic vidět.“

„Některé ženské mění barvu vlasů rychleji než já ponožky,“ podotkl Joesbury. Záznam mě musel opravdu pohltit, když jsem ho neviděla přijít. „A oblečení dokáže hodně změnit tvar postavy. Co si myslíte vy, Flintová?“

„O čem?“ zeptala jsem se a nespustila jsem oči z obrazovky. „O vaší šanci začít druhou kariéru jako osobní stylistka?“

Opřel se o moji židli a zaryl mi prsty do ramen. „Nevzala si vysoké podpatky?“ zeptal se. „Přetočte to trochu.“

Mizonová se napřáhla a stisknutím tlačítka záznam posunula zpátky na začátek.

„Podívejte se na to,“ řekl Joesbury. „Koukněte se, jak jde.“

Sledovali jsme černou postavu, která se skloněnou hlavou přešla hlavní ulici a zmizela ve výběhu pro gorily.

„Máš na sobě boty s podpatky, Gayle?“ zeptal se Joesbury. Mizonová zvedla pravou nohu, abychom všichni dobře viděli její lodičky s pěticentimetrovými podpatky. Pro většinu žen byly dost nízké, ale policistka ve službě si vyšší dovolit nemohla.

„Můžeš přejít k protější stěně?“ požádal ji Joesbury. „Jestli někdo začne pískat, dostane přes hubu.“

Mizonová udělala grimasu, která byla někde mezi uculením a tichým zachichotáním, a vyrazila.

„Máte svoje obvyklé martensky, Flintová?“ obrátil se Joesbury ke mně. „Co kdybyste udělala to samé?“

Připomněla jsem si, že říct nadřízenému policistovi, ať si trhne nohou, se neslučuje s nenápadností, a tak jsem vstala a šla ke zdi. Martensky jsem vůbec nevlastnila. Když jsem došla k Mizonové, otočila jsem se. Joesbury byl idiot.

„Dobře, a teď se obě vraťte. Pomalu.“

Poslechly jsme ho, ale jenom jedna z nás se usmívala.

„Doufám, že to má nějaký smysl,“ poznamenala Tullochová ode dveří.

„Řekl bych, že na obrazovce vidíme ženu, která se snaží vypadat vyšší, než ve skutečnosti je,“ objasnil nám Joesbury. „Má na sobě plandavé oblečení a boty na podpatku.“ Ukázal na obrazovku. „Podívejte se. Jde jako Gayle. Když má žena vysoké podpatky, vystrkuje boky dopředu. Podle mého našlapuje opatrně, jako by se bála, aby neupadla. Naproti tomu Flintová dupe jako chlap.“

Několik lidí v místnosti se uchechtlo. Nepatřila jsem k nim.

„Podle mého to paní Richardsonová postřehla dobře,“ pokračoval Joesbury. „Je dost malá. Kolik měříte, Flintová?“

„Sto šedesát sedm a půl,“ procedila jsem mezi zaťatými zuby.

„Opravdu?“ Přistoupil k mé židli a z opěradla sundal moji bundu. „Tohle je velikost čtyřicet,“ řekl. „A je vám obrovská. Takže máte šestatřicítku? Možná osmatřicítku, když se víc najíte?“

„Děkuju, Marku, pochopili jsme,“ zarazila ho Tullochová. „Je to malá až středně vysoká žena, která se to snaží zamaskovat, když ví, že ji nejspíš natočí kamera. A teď, než na to zapomenu, máš čas zajet o víkendu do Cardiffu? Můžeš s sebou vzít Gayle, aby na tebe dohlédla.“

Omluvila jsem se a vyšla jsem z místnosti. Potřebovala jsem najít něco, co bych mohla rozbít.

73

Sobota 6. října

Vznášela jsem se v rytmu valčíku, takže mi okamžitě bylo jasné, že je to sen. V životě jsem valčík netancovala. Ale v tom snu jsem kroužila po sále jako na vídeňském plese, točila jsem se dokolečka a hudba hrála pořád hlasitěji. Všude, kam jsem se podívala, se vznášely červené balónky, vlály fábory a od stropu se jako okvětní lístky květin sypaly rudé konfety.

Otáčela jsem se pořád rychleji a z hudby mě rozbolela hlava. Pak se najednou balónky, fábory i okvětní plátky začaly měnit. Dostávaly podivné tvary a vlhce se leskly. Fábory už nebyly z papíru, ale proměnily se ve střeva. Z okvětních lístků se staly krvavé stříkance a místo balónků – proboha! – se objevily uřezané lidské hlavy, které na mě zíraly mléčnými očima, kamkoli jsem se podívala.

Zalapala jsem po dechu a s výkřikem jsem se probudila. Stála jsem u nohou postele a celá jsem se trásla. V místnosti

byla tma a chvilku jsem viděla jenom světélka na Joesburyho poplašném systému. Maličká červená světélka.

Vůbec jsem netušila, jak dezorientovaný je člověk, když se zničehonic probudí uprostřed noci a není v posteli. Nevěděla jsem, že budu tak zranitelná. Doklopýtala jsem k vypínači a rozsvítila.

Jakmile jsem viděla, zkontrolovala jsem si tělo, ruce i nohy. Sen byl tak živý, že jsem pořád byla přesvědčena, že jsem celá od krve. Samozřejmě jsem na sobě nic nenašla. Lepkávlhkost, kterou jsem cítila při probuzení, byl jenom pot. Mnohem těžší – vlastně nemožné – bylo vysvětlit si tu hudbu.

Nebyla součástí snu. Hrála dál. Nejdřív jsem si myslela, že vychází odněkud z ložnice, kde stojím, ale věděla jsem, že jsem před spaním zkontrolovala všechny zámky a alarmy. Přicházela zvenku. Měla jsem na sobě nátělník a volné šortky. Pyžamo ani noční košili nevlastním. Na židli jsem našla mikinu a oblékla si ji.

Venku hudba zněla hlasitěji. Překvapilo mě, že nevzbudila ostatní lidi v domě. Byla to instrumentální verze, ale slova jsem samozřejmě znala z paměti. *Kapky deště, růže, měděné konvice a divoké husy*. Ty nejlepší věci na světě. To, co mám ráda.

Všimla jsem si, že v okně zahradní boudy se mihotá světlo. Připomínalo plamen svíčky. Vypadalo to, že dveře nejsou dovřené. Už jsem stála v polovině zahrady a do nohou mě studily chladné kameny na cestičce. Dveře boudy byly odemčené a trochu pootevřené.

Zvonky u dveří, zvonky na saních, dívky v bílých šatech. Můj seznam oblíbených věcí nebyl stejný jako ten Mariin,

i když proti většině věcí, které si vybrala, jsem nic nenamítala. Měla jsem ráda možnost skočit jako první do bazénu a narušit nádherný čistý klid vody. Taky páru, která za zimních rán stoupá nad těly poníků. Jejich sametově měkké nozdry. Poníky jsem zbožňovala.

Dneska už jsem v boudě byla. Když jsem přišla z práce, převlékla jsem se a odemkla ji. Upřeně jsem se dívala na hlavu figuríny posazenou na boxovacím pytli a představovala jsem si, že má blankytně modré oči, opálenou pleť a rovné bílé zuby. O hodinu později jsem se vyčerpaná vrátila do bytu.

V dětství jsem taky vášnivě milovala knihy. V podstatě jsem se sama naučila číst a obvykle jsem za jedno pololetí zhltnula všechny knížky na policích ve třídě. Nikdy jsem neměla dostatek peněz, abych si je mohla kupovat, a tak pro mne byla darem z nebes knihovna. Chodila jsem tam každou sobotu ráno. A moje nejoblíbenější knížka? Samozřejmě *Čarovný kámen Brisingamenu*.

Hudba se linula z boudy.

Taky jsem měla ráda městské parky. Líbilo se mi, jak tráva a stromy kolem člověka vytvoří bublinu, která ho chrání před hlukem a pachy města. Neměla bych zapomenout ani na zoo. Už od batolecího věku jsem tam hrozně ráda chodila. Bazény, poníci, parky a zoo. A veřejné knihovny plné knížek. To, co mám ráda.

Dorazila jsem k boudě. Jenom jsem šla po cestičce, ale připadalo mi, jako by to trvalo celou věčnost. Ještě déle mi trvalo napřáhnout ruku a jemně otevřít dveře.

Tenhle případ byl od samého začátku o mně. Svým způsobem jsem to celou dobu věděla.

Vůbec jsem nemusela chodit dovnitř. Už ode dveří jsem viděla, jak se boxovací pytel houpe ze strany na stranu, jako by si pamatoval, jak jsem do něj před nedávnem bušila. Nebo jako by na něj nedávno někdo sahal. Podobal se kyvadlu hodin, které odměřuje čas. Tik tak. Taký jsem viděla, že na něm už nesedí neživá hlava, na jejímž místě jsem si předtím představovala hlavu Marka Joesburyho. Místo ní tam bylo cosi jiného.

Nemusela jsem rozsvěcet. Pět svící rozestavěných do kruhu kolem boxovacího pytle úplně stačilo. Jejich plamínky se mihotaly a tančily ve větríku, který dovnitř zavanul otevřenými dveřmi. Jejich světlo bylo měkké, zlaté a teplé jako letní ráno. Uříznutá hlava Karen Curtisové v něm vypadala jako živá.

„Radši byste dneska měla přespat u nás,“ navrhla Helen a podívala se na mě. „Dana ustlala v hostinském pokoji pro případ, že bychom se pohádaly.“ Zvedla jsem k ní hlavu a pokusila se usmát. Helen měla dlouhé blondaté vlasy spletené do copu a vypadala mladší.

„Zůstanu s ní,“ nabídl se Joesbury, který stál u dveří. Mluvil na Helen, ale pak se podíval na mne. „Pokud radši chcete zůstat tady, Lacey.“

Vycítila jsem, že Helen povytáhla obočí až k vlasům, a přikývla jsem. „Děkuju,“ řekla jsem, aniž bych mluvila na někoho konkrétního.

„Jak jim to venku jde?“ zeptala se Helen.

„Už skončili,“ odpověděl Joesbury. „Boudu i zahradu uzavřou. Čistě pro případ, že by tam zůstalo něco, co by mohli objevit za denního světla. Doufejme, že nezačne pršet.“

„Odnesli to?“ zeptala jsem se.

„Jo,“ opáčil Joesbury.

„Jste moc statečná,“ prohlásila Helen a položila mi ruku na rameno.

Byli jsme v mém obývacím pokoji. Hodiny na sporáku v kuchyňce ukazovaly skoro čtyři ráno. Seděla jsem na pohovce a Helen se usadila na její opěrce. Dana se zbytkem týmu ohledávala místo činu, kterým se stala moje zahrada a bouda. Nepohnula jsem se od chvíle, kdy mě Helen krátce po svém příjezdu usadila na pohovku a kolem ramen mi položila přikrývku. Udělala mi čaj, ale ruka se mi trásla tak, že jsem v ní neudržela hrnek. Helen povídala, že jsem možná v šoku a že by mě asi měli odvézt na pohotovost. Odmítla jsem to a poprosila ji, ať se o tom nezmiňuje před Danou. Zatím mi vyhověla.

„Zachytily něco kamery?“ zeptala jsem se Joesburyho.

„Ani ň. Všechny jsou natočené na dům, ne na tu zatracenou boudu.“

„Jak se tam vůbec dostala?“ divila se Helen.

„Klíč se dal snadno najít,“ odpověděl Joesbury. „Tully mi zrovna dala co proto za to, že jsem nenechal nainstalovat kamery i na boudu.“

„Nechá tu do rána nějaké uniformy?“ zeptala se Helen.

Joesbury přikývl.

„To je dobře. Ne že bych ti zcela nedůvěřovala, samozřejmě.“ Sevrěla mi rameno. „Musíte být velice opatrná, Lacey. To, že vám zatím nic neudělala, neznamená, že se o nic nepokusí. Možná si vás nechává až na konec.“

„Tím jsi jí teda pozvedla náladu,“ podotkl Joesbury, svlékl si bundu a přehodil ji přes opěradlo židle.

„Nevím jak ty, ale já mám radši, když se moje holky bojí, ale zůstanou naživu,“ opáčila Helen.

Dana a Helen se s námi o deset minut později rozloučily. Pořád jsem se nehýbala z místa. Hodiny na sporáku jdou potichu, a přesto bych přísahala, že jsem je té noci slyšela tikat. Vytrvale a neúprosně. Slyšela jsem, jak Joesbury otáčí klíčem v zámku dveří zimní zahrady a zasunuje západky. Znovu zapnul alarm, který pípl. Potom zamkl dveře mezi ložnicí a zimní zahradou. Vstoupil do obývacího pokoje a prošel jím, aniž by se na mě podíval. Ještě zajistil hlavní dveře a byli jsme odříznutí od světa.

„Můžu vám něco přinést?“ zeptal se ode dveří.

Zavrtěla jsem hlavou a spíš jsem cítila, než slyšela, jak se ke mně přiblížil.

„No tak,“ řekl. Stál přede mnou a napřáhl ke mně ruku. Přijala jsem ji a vstala jsem. Přikrývku jsem si tiskla k tělu.

Čas utíkal. Nevěděla jsem, kolik ho ještě mám. Netušila jsem, co se bude dít ani kdy to všechno skončí. Věděla jsem jenom, že chci Marka Joesburyho. Nedalo se už dál předstírat, že to tak není. Tohle mohla být moje poslední šance.

Vešli jsme společně do ložnice.

Myslím, že to byl on, kdo zhasl. Víím, že jsem položila přikrývku na postel a narovнала jsem ji. Zalezla jsem pod ni oblečená, protože jsem chtěla cítit, jak mě svlékají jeho ruce. Posadil se na kraj postele zády ke mně a zul si boty.

V zadních místnostech je velká tma. Viděla jsem pouhou siluetu, ale zachytila jsem záblesk v jeho očích a zaslechla zašustění matrace. Věděla jsem, že se ke mně otočil. Odkryla jsem se a vyšla mu vstříc. Zadržela jsem dech a čekala, až na mě nalehne.

Místo toho mě zabalil do přikrývky a odtáhl se, jako by chtěl vstát.

Nehodlala jsem se tak snadno vzdát. Zpřímá jsem se posadila a popadla jsem ho za ruku. Špičkou nosu jsem se mu otřela o tvář a vyhledala jsem jeho ústa. Sevřela jsem jeho spodní ret a jemně jsem mu ho sála. Pak jsem totéž udělala s tím horním. Zlehka jsem mu jazykem přejela kolem úst a jemně jsem mu na ně foukla. Nepohnul se.

Zvedla jsem ruku a natáhla ji k jeho obličej. Chtěla jsem ho držet, zatímco ho budu dlouze a vášnivě líbat. Byl rychlejší. Chytil mě za ruku.

„Ne,“ zašeptal a vstal.

Možná jsem se neměla nechat odbýt a měla jsem ho něžně hladit a líbat na správných místech. Koneckonců byl jenom muž. Ale tehdy v noci jsem na něco přišla. Když člověku všechno ostatní uniká, zůstává mu ještě jeho hrdost. Nenaléhala jsem. Místo toho jsem si zase lehla a čekala, až přijde ráno.

Nepředpokládala jsem, že usnu, ale muselo se mi to povést, protože když jsem se po nějaké době probudila, slyšela jsem něčí dech. Tiše jsem se otočila. Joesbury seděl na křesle u nohou postele, hlavu měl otočenou ke mně a sledoval mě. Upřeně jsem se na něho dívala. Ze tmy se začínal nořit jeho obličej. Ani se nepohnul.

Tehdy se podezření, které jsem už nějakou dobu chovala, změnilo v jistotu. Mark Joesbury tu nebyl, aby mě chránil. Hodlal chránit druhé. Předě mnou.

Myslel si, že jsem Viktorie Llewellynová.

13. září, před deseti lety

Viktorie Llewellynová se ze všech sil snaží nadechnout. Vzduch jí proniká do plic a zase ven rychleji, než je obvyklé, ale nemá ten správný účinek. Do mozku jí neproudí dostatek kyslíku a zase ji přepadá pocit, že má lehkou hlavu a něco ji unáší daleko od skutečnosti. Ví, že náhlá dušnost je celkem obvyklá reakce na zármutek, ale nedokáže se vyrovnat s pocitem, že jí svět uniká mezi prsty a nechává ji za sebou samotnou uprostřed prázdnoty.

Sedí v předklonu a tiskne hrud' na stehna. Hlavu má těsně nad koleny. Nepamatuje si, kdy na cestě našla lavičku. Poslední, na co si vzpomíná, je to, že viděla hausbót podobný tomu, na němž žije Cathy. A jak od něj klopýtala pryč. Je vděčná za tvrdé, vlhké dřevěné latě, z nichž sestává lavice. Protože když sedí, nemůže nikam spadnout.

Období, kdy si na nic nevzpomíná, přicházejí čím dál tím častěji. V takových chvílích se její život smaže jako starý nápis na školní tabuli.

Po řece kolem ní propluje kartónový pohárek na pití a Viktorie se snaží nemyslet na Cathy a ostatní děti, které uchvátil proud a stáhl je do hlubiny. Pokouší se nemyslet na rozmáčenou bílou kůži a zplihlé světlé vlasy utopené dívky, kterou před několika dny identifikovala.

Cathy je pryč.

Má pocit, jako by kolem ní někdo proběhl. Zvedne hlavu a ještě zahlédne podezřivý pohled. Slyší zrychlené kroky a uvědomí si, že v ruce zase svírá nůž. Má bílé klouby a začínají ji bolet prsty. Aniž by si toho všimla, rozřezávala dřevěnou lavici pod sebou. Desítka zářezů ukazuje, kde opakovaně zaryla ostří do dřeva. Málem nůž upustí. Pak se jí ho se značnou námahou podaří zavřít a zastrčit zpátky do kapsy.

Cathy je pryč. Nic ji nepřivede zpátky.

Měla by si na to zvyknout.

Vstane a jde domů.

ČÁST PÁTÁ

Mary

*„... s neúprosnou a nemilosrdnou vynalézavostí
číhá v úkrytu, aby mohl zasadit ránu...”*

Star, 10. listopadu 1888

Sobota 6. října

Když jsem se znovu probudila, Joesbury pořád seděl v křesle. Jakmile jsem se posadila, dlouze, zhluboka se nadechl a pomalu vydechl. Chvilí se zdálo, že se mu úplně přestál zvedat a klesat hrudník. Potom se mu pohnul. Zachvěly se mu řasy a zase znehybněly. Můj strážce brzy nad ránem usnul.

Vstala jsem a našla nějaké oblečení. Ve sprše jsem částečně odplavila únavu, osušila jsem se, vyčistila si zuby a oblékla se. Když jsem vyšla z koupelny, zaslechla jsem, jak se někdo pohybuje v kuchyňce.

„Brýtro,“ pozdravil mě Joesbury a zvedl oči od včerejšího vydání *Evening Standardu*. V konvici se začínala vařit voda.

„Vyspal jste se dobře?“ zeptala jsem se a odměnou mi byl úsměv, který by mi zlomil srdce, kdyby na takové hlouposti už nebylo pozdě. Jednu věc ale musím Joesburymu nechat – až do konce si zachoval smysl pro humor.

„Připravená na výlet?“ otázal se a podal mi hrnek s černou kávou.

„Kam?“

„Do Cardiffu.“

Protlačil se kolem mě, odešel do koupelny, zavřel za sebou dveře a zamkl. Ještě nebylo šest ráno a my dva jsme spali maximálně čtyři hodiny, Joesbury polovinu z toho v křesle. A teď chtěl jet do Cardiffu?

„Nic proti, ale do trojky se mi nechce,“ řekla jsem, když po deseti minutách vyšel mokrý ven. „Gayle Mizonová si už určitě balí to nejhezčí spodní prádlo.“

„Máte patnáct minut na sbalení toho svého. Nasnídat se můžeme po cestě.“

„Do Cardiffu nejedu. A žádné nejhezčí prádlo nemám.“

Zívl a poškrábal se za uchem. „Flintová, za čtvrt hodiny odjíždíme mým autem a je mi jedno, jestli pojedete s prádlem, nebo bez něj. To je vaše věc.“

„Chci mluvit s inspektorkou Tullochovou,“ požadovala jsem.

Joesbury se opřel o linku a znemožnil mi vyjít z kuchyně. „Za prvé ráno bývá nabručená, takže si klidně poslužte,“ řekl. „Za druhé Helen dneska letí zpátky do Dundee, takže bude mít obzvlášť špatnou náladu, a za třetí vám poví jenom to, na čem jsme se spolu před několika hodinami dohodli. Potřebujeme, abyste na chvíli odjela z Londýna. Včera v noci to bylo opravdu o fous.“

Teď jsem z Londýna nemohla odjet. A už vůbec ne do Cardiffu.

„Potřebuju zůstat tady,“ odpověděla jsem. „Llewellynová už skončila s číslem čtyři a bude se chystat na pětku. Udělá

to brzy a já mám pořád nejlepší šanci ji chytit. Není potřeba, abyste mě s Mizonovou tahali s sebou.“

„Gayle nikam nejede,“ prohlásil Joesbury. „Pojedeme jenom my dva.“

„A to má nějak změnit situaci?“

Joesbury dopil kávu a hrnek opláchl ve dřezu. „Jestli mlčíte, když máte špatnou náladu, budu jedině rád. Máte deset minut.“

O osm minut později jsme už mířili k řece za zvuků směsice housu, jazzu a funku, bez níž Joesbury očividně nedokázal řídit. Na Vauxhallském mostě jsem zavřela oči a předstírala, že spím. Na pět minut jsme zastavili před velkým bílým georgiánským domem v Pimlicu, kde měl Joesbury byt. Když jsme dorazili do Chiswicku, odvážíla jsem se otevřít oči a v bočním zrcátku jsem uviděla růžovou záři. Slunce stoupalo nad obzor.

Když jsme vyjeli na M4, Joesbury zesílil stereo a šlápl na plyn. Jeli jsme hodně rychle. Vzhledem k událostem předěšlé noci hrozilo značné riziko, že usne za volantem a oba nás zabije.

Když se to tak vzalo, mohlo to dopadnout mnohem hůř.

A tak jsem znovu zavřela oči a pokusila se nevnímat hlásek, který mi neodbytně připomínal, že s každým ujetým kilometrem se pořád víc vzdaluju od místa, na kterém potřebuju být. Povedlo se mi sedět v klidu, takže to vypadalo, že doopravdy spím. Časem mě přemohlo vyčerpání a přetvářka se stala skutečností. Když jsem se probudila, byli jsme na benzínové pumpě.

„Kde jsme?“ zeptala jsem se, když Joesbury zaparkoval a vypnul motor. Hudba utichla.

„V Membury,“ odpověděl. „Máte hlad?“

Kupodivu jsem ho měla. Objednali jsme si kompletní anglickou snídani a posadili se ke stolu u okna. Povedlo se mi do sebe nasoukat polovinu jídla, než se mi zase začal svírat žaludek. Kdybych teď Joesburymu utekla, jakou šanci bych měla, že chytím stop do Londýna?

„Nezeptáte se, proč jedeme do Cardiffu?“ otázal se Joesbury, zatímco jsem se soustředila na průmyslově vyrobený čaj.

Věděla jsem velice přesně, proč jedeme do Cardiffu. Joesbury mě hodlal ukázat lidem, kteří znali Viktorii Llewellynovou. Doufal, že ji ve mně některý z nich pozná.

„Proč jedeme do Cardiffu?“ zeptala jsem se.

„Ze všeho nejdřív si promluvíme se seržantem Ronem Williamsem,“ odpověděl. „Té noci, kdy došlo ke znásilnění, měl službu. Třeba nám poví něco o sestrách Llewellynových. Nebo nám aspoň poskytne přesnější obrázek o tom, co se doopravdy stalo. Víc než by nám kdy řekli ti kluci nebo jejich tátové. Budete to jíst?“

„Jen si dejte.“ Přes stůl jsem mu přistrčila svůj talíř.

„Pak se půjdeme podívat za ženskou jménem Muffin Thomasová,“ pokračoval Joesbury mezi sousty. „Nějakou dobu bydlela vedle sester Llewellynových, pár let před tím znásilněním. Bydlí v nějakém Splattu nebo Splottu nebo tak nějak.“

„Muffin je samozřejmě velice obvyklé velšské jméno,“ poznamenala jsem.

Joesbury sáhl do kapsy a vyndal z ní zápisník. Otevřel ho a natočil ho ke mně.

„Myfanwy,“ přečetla jsem, když jsem vyluštila, co si na papír načmáral.

„Jakže?“

„Myf-an-wy,“ zopakovala jsem.

„Vy umíte velšsky?“

„Ne, proč?“

„Jen mě to tak napadlo. Co kdybyste odsud jela vy? Jsem úplně grogy.“

Joesburyho auto jelo hladce a rychle. Řídilo se mnohem líp než můj golf. V malé kapse u řadicí páky jsem objevila album Black Eyed Peas a zasunula ho do přehrávače. Za velmi odlišných okolností by se mi ta cesta dokonce líbila.

Když jsme vjeli do Jižního Walesu, okraje vozovky začala olizovat podzimní mlha. Spící princ se probudil těsně před Newportem a dvacet minut telefonoval s Tullochovou.

„Ta hlava stoprocentně patří Karen Curtisové. Na vaší zahradě ani v boudě nejsou žádné důkazy, které by nám mohly pomoci, a Jacqui Grovesová je pořád dost živá a pečlivě hlídaná,“ oznámil mi, když ukončil hovor. „Tully nám přeje příjemnou cestu a prý se mám chovat slušně.“

„Zatím by na vás mohla být pyšná,“ zamumlala jsem a nespustila jsem oči ze silnice.

Měla jsem pocit, že jsem koutkem oka zahlédla, jak se Joesbury usmál.

Do Cardiffu se valily proudy aut, a když jsem zastavila na parkovišti v Sofiiných zahradách, blížilo se poledne. Joesbury vyskočil z auta a šel k parkovacímu automatu. Mžilo a od řeky Taff přicházela hustá mlha.

„Jdeme na policejní stanici?“ zeptala jsem se, když se Joesbury vrátil.

Zavrtěl hlavou a vyhrnul si límeček bundy. „Ne,“ odpověděl a kývl směrem k lávce pro pěší.

„Jdeme na procházku.“

Butův park je dlouhý a úzký a spojuje centrum města s okolní krajinou. Jakmile jsme přešli přes lávku, vydali jsme se přímo přes park. Po několika minutách se začaly objevovat siluety moderních budov v blízké hlavní ulici. Nejvzdálenější hranici parku lemovala říčka, která mohla být slepým ramenem Taffu, nebo dokonce stokou. Když jsme k ní došli, Joesbury zahnul vpravo a zamířili jsme zpátky k městu. Nevysvětlil mi, proč tam jsme, a já jsem se nehodlala na nic ptát. Ostatně jsem to uhodla.

„Tak co říkáte, Flintová? Připadá vám jako polda?“

Zvedla jsem oči od cesty a uviděla jsem vyššího, plnoštíhlého muže krátce po šedesátce. Stál na úzkém můstku z červených cihel, který se klenul nad říčkou. Když jsme se přiblížili, uviděla jsem, že jeho krátké vlasy, umíněně zařátá čelist a něco v jeho držení těla prozrazují, že patří k nám.

Seržant Ron Williams nejdřív pozdravil Joesburyho a já jsem tiše čekala, až přijde řada na mě. Měla jsem na sobě svůj nejlepší kostým, punčocháče a naškrobenou bílou halenku. Vlasy jsem si stáhla do úhledného knihovnického drdolu a na nos jsem si posadila brýle. Samozřejmě jsem se nenamalovala.

Když si vyměnili pár zdvořilostních frází, seržant Williams se otočil ke mně. Uvědomovala jsem si, že nás Joesbury sleduje, a dala jsem jim oběma pár sekund.

„Měl byste vidět, jak dopadl můj protivník,“ řekla jsem, když se na mě dosyta vynadávali. Přinutila jsem se k úsměvu

a napřáhla jsem k Williamsovi ruku. „Jsem vyšetřovatelka Lacey Flintová.“

„Rád vás poznávám, vyšetřovatelko Flintová,“ odpověděl Williams. Jeho přízvuk hned prozradil, že pochází z Jižního Walesu. „Trochu si s tím musím namáhat šedou kůru. Už je to dávno. Začneme tam, kde se to stalo?“

Joesbury souhlasil a Williams nás vedl dál po cestě směrem k městu. Byli jsme dost blízko, abychom viděli zachovalou normanskou věž a za ní pohádkový, goticky elegantní Cardiffský hrad. Když jsme se dostali na úroveň hradní zdi, Williams sešel z cesty a vydal se přes trávník. Joesbury ho následoval a já jsem šla kousek za nimi.

„Teď přecházíme trávník s magnoliemi,“ upozornil nás Williams. „Na jaře je opravdu nádherný.“

Zkroucené větve starých stromů připomínaly chapadla, která se po nás napřahují. O kousek dál se v mlze začaly rýsovat vysoké kameny.

„Takže podle vás má to, co se děje v Londýně, něco společného se sestrami Llewellynovými?“ zeptal se Williams, když jsme se přiblížili ke kamenům. Vytáhl velký bílý kapesník a přitiskl si ho na obličej. Už jsem si všimla, že má rudé oči a zarudlý nos. Marně bojoval se silnou rýmou.

„Jenom se na to snažíme podívat ze všech úhlů,“ odpověděl Joesbury.

„Já tomu nevěřím,“ poznamenal Williams. „Byly to milé holky.“

Joesbury trochu zpomalil. „Rodiny těch kluků o nich tvrdí něco jiného,“ oponoval.

Williams se zastavil, když jsme se na několik metrů přiblížili ke kruhu z kamenů. „No jo, netvrdím, že byly svaté,“

řekl, „to cardiffské holky nebývají a je pravda, že ta starší trochu vyváděla. Ale ta mladší byla hrozně milá. Nezasloužila si, co se jí stalo. Slyšel jsem, že prý je po smrti.“

Jedenáct hrubě tesaných kamenů před námi tvořilo kruh o průměru zhruba třicet metrů. Dva největší představovaly přirozený vchod. Williams s Joesburym jím prošli. Vlekla jsem se za nimi.

„Měl jste té noci, kdy údajně došlo k znásilnění, službu?“ zeptal se Joesbury.

„Ano. A hned, jak se rozednilo, jsem sem přišel se starší Llewellynovou,“ odpověděl Williams. Když jsme došli skoro doprostřed kruhu, zastavil se.

Joesbury se na místě otočil a podíval se na stojící kameny. Obrovský plochý kámen uprostřed připomínal obětní oltář. „Je tohle starověká památka?“ zeptal se.

Williams se vysmrkal a zavrtěl hlavou. „Není,“ odpověděl. „Postavili to tu na konci sedmdesátých let. Ale ten kámen uprostřed je prý z něčeho neolitického, co se našlo v parku. Chcete o tom teda slyšet?“

„Moc rádi,“ odpověděl Joesbury.

„Viktorie a Cathy se s těmi kluky potkaly v Owain Glyndwr v St John Street,“ řekl Williams. „Holky odtud odešly asi v jedenáct dvacet a šly na autobusovou zastávku. Když dorazily na hlavní ulici před parkem, zaslechly, jak za nimi ti kluci běží.“

„Oni za nimi běželi z té hospody?“ zeptal se Joesbury.

„Asi ano, ale těm dvěma řekli, že je v hospodě začala otravovat parta místních kluků a pronásleduje je. Chtěli vědět, jak se co nejrychleji dostanou pryč.“

„A přišli sem?“ chtěl vědět Joesbury.

Williams přikývl. „Viktorie povídala, že v tu chvíli se kluků nebála. V hospodě se chovali slušně a zdvořile. Věděla, že jakmile se dostanou do parku, můžou po lávce pro pěší přejít říčku a dostat se na parkoviště v Sofiiných zahradách. Přelezli tuhle bránu ve zdi a kluci holkám pomáhali.“

Oba jsme se otočili směrem, kterým Williams ukazoval. V mlze jsme sotva rozeznali tmavší obrysy v místě, kde stála mohutná zeď lemující park.

„A pak se to všechno zvrtilo,“ poznamenal Joesbury.

„Viktorie povídala, že s Cathy vyrazila parkem a kluci za ní. Za chvíli jí ale došlo, že něco není v pořádku. Kluci se drželi vzadu, aby na ně nebylo vidět, ale holky je slyšely. Hvízdali a šeptali si mezi sebou. Viktorie mi řekla, že si uvědomila, že udělala velkou chybu, a tak popadla Cathy a vzaly nohy na ramena.“

„Zkusily jim utéct?“ zeptal se Joesbury a zalétal očima od vchodu do parku k místu, kde podle něho stála lávka pro pěší.

„Neměly žádnou šanci,“ odpověděl Williams. „Holky na vysokých podpatcích, přiopilé levným alkoholem. Cathy upadla, kluci je oddělili jednu od druhé a bylo to.“

„Tady se to stalo?“ zeptal se Joesbury a ohlédl se po placatém kameni uprostřed.

„Vytáhli je na ten kámen,“ odpověděl Williams. „Každou z jedné strany. Viděly přitom jedna druhé do obličje.“

Přistoupil blíž ke kameni. Ležel na hliněné vyvýšenině. Po obou stranách se nacházely menší ploché kameny, které sloužily jako schody.

„Viky vytáhli tady na tu stranu, dali jí na krk nůž a znásilnili ji,“ pokračoval Williams. „Povídala, že prý víc jak

dvanáctkrát. Tehdy to přestala počítat. A celou dobu se musela dívat, jak její čtrnáctiletá sestra prochází tím samým.“

Otočila jsem se od obou mužů a zadívala se do vrcholků stromů.

„Nejhorší prý ale bylo, že město jí připadalo hrozně blízko,“ vykládal dál Williams. „Viděla světla, slyšela auta, dokonce i lidi, a nikdo z nich jí nemohl pomoci. Prý si nikdy nepřipadala tak bezmocná.“

„Nějak jste ztichla, Lacey,“ poznamenal Joesbury.

„Ten příběh se mi moc nelíbí,“ odpověděla jsem a přinutila se pohlédnout na něho.

„To chápu. Komu by se taky líbil,“ podotkl Williams a otřel si nos.

„Jak se jim povedlo utéct?“ zeptal se Joesbury a otočil se zpátky k Williamsovi. „To už toho ti kluci prostě měli dost a odešli?“

„Ne. Hodili holky do řeky,“ odpověděl Williams.

Joesbury se zarazil. „Cože udělali?“

„Svlékli je, nahé je odnesli na břeh a hodili je do vody,“ řekl Williams a kývl směrem k Taffu. „Podle mého se chtěli zbavit důkazů. Byli extra opatrní, všichni použili kondom. Než hodili Viky do řeky, přinutili ji dotknout se krabičky. Snažili se, aby to vypadalo, že kondomy koupila.“

„Takže holky vylezly z řeky. A co pak?“ zeptal se Joesbury.

„Našly svoje věci, oblékly se a vyrazily na policii. Sloužil jsem já. Povím vám, že tady pěkně mrznu. Nedali byste si čaj?“

Bistro na ústřední cardiffské policejní stanici bylo přes oběd plné, ale Williamsovi se podařilo najít pro nás stůl.

„Co se teda stalo, když sem přišly?“ zeptal se Joesbury.

„Postupoval jsem podle pravidel,“ odpověděl Williams. „Měl jsem pocit, že ten případ by se mohl dost nepěkně zvrhnout. Každé z holek jsem přidělil jednu policajtku, aby s ní počkala, než přijde doktor. Teď máme speciální jednotku pro znásilnění, jsou v ní lidi trénovaní na vyšetřování případů sexuálního násilí, ale tehdy jsme se prostě snažili dělat, co se dalo.“

„Co ti kluci?“

„Holky věděly, kde jsou ubytovaní, takže jsem pro ně poslal pár aut. Dorazili za půl hodiny a já jsem všech pět zatkl. Tehdy začaly problémy.“

„Jak to?“ zeptal se Joesbury a opřel se na židli.

„Přijel s nimi tělocvikář,“ odpověděl Williams. „Začal se tady vytahovat. Byl to takový typ bývalého studenta soukromé školy. Trval na tom, že žádný z kluků s nikým nebudem mluvit, dokud nedostane právníka. To už byly skoro dvě

ráno. Dovedete si představit, jak prima bylo shánět v tu chvíli pět právníků. Ti kluci navíc nebyli plnoletí.“

„Dovedu si to živě představit,“ ujistil ho Joesbury.

„Přijela pěstounka holek a začala hysterčit,“ řekl Williams. „Pak se do toho vložila ještě sociálka.“

„Jak to holky snášely?“ zeptala jsem se.

Williams se na mě podíval. „Viktorie se držela statečně. Byla dost vyrovnaná. Zato Cathy byla úplně bez sebe. Vzlykala, brečela a za každou cenu chtěla jít domů.“

Třásl se mi ruce. Sevřela jsem hrnek s čajem, abych je uklidnila.

„Potom doktor, který přišel, odmítl Cathy vyšetřit. Že prý ji má prohlédnout pediatr, protože není plnoletá.“

Joesbury vyloudil nenápadný, soucitný úsměv.

„Uprostřed noci jsme žádného nemohli sehnat.“ Williams se tvářil ztrhaně a mně připadalo, že to nezpůsobila jenom zima.

„Takže jste je nechal jít domů, i když Cathy nikdo nevyšetřil?“ zeptala jsem se.

Williams zvedl ruku. „Zlatíčko, já věděl, že to není správné,“ řekl. „Ale dvě sociální pracovnice, pěstounka i ta holčička na mě přesvědčovaly, že ji mám nechat jít domů. To už začali přijíždět rodiče těch kluků. Byl to pěkný bordel, omluvte mou mluvu. Nepustil jsem je já. Rozhodl o tom někdo jiný.“

„Dobře, ale Viktorii pořádně vyšetřili?“ pobídl ho Joesbury.

„Ano,“ přitakal Williams. „Ale vyšetření nemělo průkazné výsledky. Nenašlo se vůbec žádné sperma.“

„Ti kluci použili kondomy,“ připomněla jsem mu. „Nemohlo se nic najít.“

Williams přikývl. „To máte pravdu,“ souhlasil. „A po té koupeli v řece na sobě nemohly mít stopy po žádném nechtěném ukápnutí, jestli víte, jak to myslím. Při vyšetření se našly tržné ranky a podlitiny, ale nebylo to nic, co by se nemohlo stát při dobrovolném sexu.“

„Začínalo to vypadat, že jejich slovo stojí proti slovu těch kluků,“ podotkl Joesbury.

„Jakmile se rozednilo, prohledali jsme park,“ řekl Williams. „Našli jsme krabičku od kondomů s Viktoriiným otiskem. Ze sériového čísla jsme zjistili, že ji někdo koupil na dámském záchodě v hospodě, kde pili.“

„Kdy jste ty kluky pustili?“ vyzvídal Joesbury.

Williams si přejel rukama přes oči. „Blížil se konec čtyřicetihodinové lhůty,“ odpověděl. „Rodiče si do té doby přivolali významné právníky. Museli jsme je buď obvinít, nebo nechat jít.“

„Co chtěly udělat ty holky?“ zeptala jsem se.

„Cathy se úplně zhroutila,“ odpověděl Williams. „Měla s sebou poradce, který jí řekl, ať s námi nemluví, jestli nechce. Viktorie chtěla kluky oficiálně obvinít a já se jí vůbec nedivil. Byli to pěkní hajzlové. Tohle vidíme často. Děti bohatých rodičů si myslí, že jim projde i vražda.“

„Ale Viktorie si to rozmyslela?“ zeptala jsem se.

„To ano, zlatíčko,“ odpověděl Williams. „A právě na tohle nejsem ani trochu pyšný. Právníci se s ní chtěli sejít a ona nakonec souhlasila. Taky jsem se toho zúčastnil, s naším právníkem. Nechtěli jsme se nechat úplně převálcovat.“

„A?“ řekl Joesbury.

„Schůzka byla hodně krátká a věčná. Zdůraznili jí, že tu noc byla v parku jediná trestně zodpovědná a že sex s oso-

bami obojího pohlaví, které nedosáhly příslušného věku, zákon hodnotí jako znásilnění. Prý nevznesou žádné obvinění, pokud Viktorie udělá totéž.“

„Vyhrožovali jí, že ji obviní ze znásilnění?“ Joesbury se tvářil opravdu nevěřicně.

Williams přikývl.

„Mohli s tím uspět?“

Williams pokrčil rameny. „Možná ano. Měli krabičku s otiskem a technicky vzato stál zákon na jejich straně. Pokud byl sex dobrovolný, Viktorie porušila zákon. Taky zdůraznili, že u soudu by se probírala její sexuální minulost. Už jsem říkal, že nebyla svatá. V šestnácti už měla leccos za sebou.“

„Vy jste připustil, aby mladistvou oběť znásilnění zastrašovali, takže stáhla obvinění?“ zeptal se Joesbury.

„V tu chvíli schůzka skončila,“ řekl Williams. „Ale už se stalo. Viktorie věděla, že nemá šanci. Navíc nechtěla tahat sestru po soudech.“

Williams nás vyprovodil ven. Stáli jsme na schodech před cardiffskou ústřední policejní stanicí a děkovali mu, že se nám věnoval.

„Kdy jste Viktorii viděl naposledy?“ chtěl vědět Joesbury.

„Ten den,“ odpověděl Williams. „Potom jsem ještě několikrát potkal Cathy, trochu zdivočela, ale s Viktorií jsem se už nikdy nesetkal. Když zmizela, chvíli jsme ji hledali. Odjela v ukradeném autě.“

Celou dobu jsem se dívala na elegantní bílé budovy kolem sebe. „Co myslíte, seržante Williamsi?“ zeptala jsem se a otočila se k němu. „Nelhaly ty holky?“

Upřeně se mi zadíval do očí. „Ne. O tom jsem vůbec nepochyboval, zlatíčko.“

„Alice během dvaceti let pečovala o dvaatřicet dětí. Pořád o tom všem vykládala.“

Myfanwy Thomasové, která kdysi bydlela vedle sester Llewellynových a jejich pěstounů, bylo něco přes padesát, ale zůstala marnivá jako zamlada. Nosila příliš těsné oblečení a v drogerii si kupovala barvu na vlasy, jíž zakrývala šediny. Když jsme dorazili, zběžně si mě celou prohlédla. „Proboha, děvče, vy jste snad byla ve válce!“ prohlásila a pak se věnovala Joesburymu.

„Vzpomínáte si na sestry Llewellynovy?“ zeptala jsem se.

Zamračila se na mě a pak se zase soustředila na Joesburyho. „Nechcete sušenku?“

Joesbury si jednu vzal a usmál se na Myfanwy. Přísahám, že ta ženská se na něho hloupě uculovala.

„Mají průšvih, co?“ zeptala se. „Vůbec mě to nepřekvapuje, zvlášť u Viky. Co se s ní Alice natrápila!“

„Takže Viky byla pěkné číslo?“ zeptal se Joesbury.

„To si ani nedovedete představit. Pokud ze tří dnů jeden den šla do školy, byl to zázrak. K obědu a večeři si chodila, kdy ji napadlo. Do noci courala venku.“

„Takhle se chová každý teenager,“ poznamenala jsem a přes Myfanwyinu hlavu jsem se podívala na malý dvorek za domem, který byl obehnaný zdí.

„Něco se mi na ní nezdálo,“ řekla Myfanwy a vrhla na mě krátký nepřátelský pohled. „V pokoji měla plno hrozných knížek, které Alici naháněly hrůzu. Od Stephena Kinga, Jamese Herberta a podobných lidí.“

„Takže hodně četla?“ zeptala jsem se.

Myfanwy zavrtěla hlavou. „Nic hezkého,“ odpověděla. „V knihovně si půjčovala knížky o opravdových zločinech. O sériových a masových vražích a tak podobně. Nebyla normální.“

Vycítila jsem, že inspektor Joesbury našpicoval uši.

„A jak si barvila vlasy!“ Myfanwy se nedala zastavit. „Na černo, že vypadala jako vrána. Tou barvou úplně zmazala koberec v Alicině koupelně.“

„To teda musela být delikventka,“ zabručela jsem, přitiskla záda k opěradlu židle a rozhlédla se po nepříliš čisté kuchyni.

„Krátkce potom, co se sem přestěhovali, si našla kluka,“ oznámila nám Myfanwy. „Byl to pěkný darebák. Kradl auta a pak se v nich proháněl po docích.“

„Nemůžeme sehnat Viktoriiny fotografie,“ poznamenal Joesbury. „Mohla byste mi ji popsat? Chceme ji nechat namalovat. Bydlela jste vedle ní dva roky, takže byste nám hodně pomohla.“

„Nebyla tak hezká jako její sestra,“ začala líčit Myfanwy.

„Obličej si natírala vrstvou hrozného bílého make-upu. Vypadala jako zlý duch. Vůbec nevím, jak jí to mohlo ve škole procházet.“

„O barvě vlasů a tunách make-upu víme,“ řekl Joesbury. „Zajímá mě spíš, jak byla stavěná. Víte, někdy pomáhá, když má člověk něco, od čeho se může odrazit. Co kdybyste se podívala tady na moji kolegyni a řekla mi, v čem se od ní Viktorie lišila?“

To se vám povedlo, inspektore Joesbury. Opravdu mazaný tah.

„Nevrťte se, Flintová,“ přikázal mi, i když jsem se nehýbala. „Co oči? Můžete je porovnat?“ zeptal se Myfanwy.

„Viktorie měla veliké oči,“ odpověděla po chvíli. „Tahle slečna je má mnohem menší. A Viktorie nepotřebovala brýle.“

„Vyšetřovatelka Flintová taky ne,“ řekl Joesbury a do hlasu se mu vkradla netrpělivost. „Podejte mi je.“

Nespouštěla jsem pohled z Myfanwy Thomasové. Sundala jsem si brýle a položila je na stůl před sebou.

„Co moje ústa?“ nadhodila jsem.

Zavrtěla hlavou. „Měla širší rty, nějak víc našpuhlené. A nebyla tak hubená jako vy.“

„Co nos?“

„Neurazte se, zlatíčko, ale máte ho tak oteklý, že nedokážu říct, jak vypadá normálně. Taky jsem Viktorii nikdy neviděla s monokly na očích a roztrženým rtem. Nebudu vám lhát. Prala se, ale uměla to. Ostatní holky vždycky dopadly hůř.“

„To se nezměnilo,“ poznamenal polohlasně Joesbury.

79

„Promiňte, že vás zdržuju,“ omluvila se žena ze sociálních služeb hned u dveří. „Normálně nesmíme nikomu říkat podrobnosti bez soudního příkazu.“

Paní Rita Jenkinsová se posadila na židli v malé výslechové místnosti v jedné obecní budově v Cardiffu. Jenom kvůli nám přišla v sobotu do práce. Joesbury odstoupil od okna a posadil se vedle mne.

„Ale mlčenlivost končí, pokud určitá osoba zemře, ne?“ zeptal se.

„Ano, to máte pravdu,“ souhlasila paní Jenkinsová. „Ve složce je poznámka o Catherinině smrti,“ pokračovala. „Před deseti lety, je to tak?“

Přikývla jsem.

Paní Jenkinsová se zamračila. „Pokud jde o Viktorii, ředitel mi řekl, ať vám klidně povím, co můžu,“ dodala.

„Snažíme se najít někoho, kdo ty dívky znal,“ řekl Joesbury.

Paní Jenkinsová našpulila rty. „Jedenáct let je dlouhá doba,“ upozornila. „V sociálních službách se zaměstnanci

rychle mění. Tehdy pěstounská péče a adopce spadaly pod okresní úřad v South Glamorganu. Ten se před několika lety zrušil a odbor se přemístil do Cardiffu. Během restrukturalizace se zaměstnanci různě měnili. Můžu se pokusit někoho najít. Ale bude to chvíli trvat.“

„To od vás bude milé,“ řekl Joesbury, kterému docházela energie.

Paní Jenkinsová zalistovala v jedné složce. „Nestává se často, aby to tak špatně dopadlo,“ podotkla. „Aby umřela mladá dívka. Navíc ve čtrnácti těhotná. Pěkná polízanice, to vám povím.“

Joesbury se zase začal soustředit.

„Promiňte?“ řekl. „Cathy byla těhotná?“

Paní Jenkinsová smutně přikývla. „Ano, potvrdilo se to několik týdnů po tom incidentu v Butově parku.“

Joesbury se na mě podíval. „Počkat,“ zarazil se. „Ti kluci přece použili kondomy.“

„Kondomy nechrání stoprocentně,“ poučila jsem ho. „Nemají náhodou tříprocentní nespolehlivost?“

Joesbury zvedl obě ruce na znamení, že se vzdává.

„Flintová, skláním se před vaší větší...“

„Nechte si to,“ okřikla jsem ho.

Otočil se zpátky k paní Jenkinsové. „Tak co se jí stalo?“ zeptal se. „Porodila to dítě?“

Paní Jenkinsová zavrtěla hlavou. „Ne,“ odpověděla. „Těhotenství bylo v jedenáctém týdnu přerušeno. Problém byl v tom, že tím to neskončilo.“

„Jak to?“ zeptal se Joesbury.

„Projevil se u ní jistý druh poporodní deprese, která je u mladých dívek po potratu hodně častá,“ vysvětlila mu paní

Jenkinsová. „Předeepsali jí antidepresiva a nechali ji, aby si na nich vypěstovala závislost. Podezírali ji, že bere i něco jiného. Pak dostala infekci, což byl přímý důsledek potratu. Došlo k nevratnému poškození dělohy. Potom se všechno zvrstlo ještě k horšímu. Najednou se hodně zhoršila ve škole, měla kázeňské problémy, ale odmítala jít za poradci, které jsme jí doporučili. Stala se z ní velice nemocná dívka.“

„A potom utekla?“ zeptal se Joesbury.

„Ano,“ přitakala Jenkinsová. „Potom jsme ji ztratili.“

V šest večer jsme už byli s Joesburyem oba otřesení. Navštívili jsme dětský domov, kde Viktorie s Catherine s přestávkami strávily většinu puberty. Od pracovníků v domově ani ze složek jsme se nedozvěděli nic nového. Cathy byla tichá a milá dívka, Viktorie problémové dítě, které se pořád dostávalo do potíží. Panovalo podezření, že provádí mnohem horší věci než ty, při nichž ji přistihli.

Joesburyho zachvátilo vzrušení, když se nám podařilo vystopovat bývalou Viktoriinu učitelku angličtiny. Výraz jeho tváře, když nám maličká žena otevřela a my zjistili, že skoro nevidí, pro mne byl nejlepším zážitkem celého dne.

Slečně Munneryové už příliš nesloužil zrak, ale mozek jí pracoval skvěle. Vzpomínala si na obě dívky, především na Viktorii. „Pamatuju si, jak odešla,“ řekla nám, když jsme se chystali k odchodu. „Bylo mi smutno, ale nepřekvapilo mě to. Ta věc s její sestrou v parku – když k tomu došlo, něco v ní odumřelo. Začala být – jak bych to jen řekla? Chladná. Měla takové oči, já nevím...“

„Nešťastné?“ navrhla jsem, když jsme stáli na prahu.

„Ne, má milá,“ odpověděla. „Připomínaly oči žraloka. Byly tmavé a neživé.“

Policejní rozpočet nedokázal pokrýt pobyt v luxusním hotelu, ale v obchodních centrech, jako je Cardiff, se o víkendu často najdou volné pokoje. Metropolitní policie nám zarezovala pěkné pokoje v novém a docela nablýskaném hotelu v zálivu, kam jsme se krátce po šesté nastěhovali.

„Kde se chcete najíst?“ zeptal se Joesbury ve výtahu a potlačil zívnutí.

„Vlastně nemám hlad,“ odpověděla jsem a nespouštěla jsem oči z tlačítek. „Půjdu si rovnou lehnout. Uvidíme se u snídane.“

Výtah zastavil nejdřív v mém patře a já jsem vystoupila. Ani jsem se neohlédla. Dostala jsem krásný pokoj. Tak nóbl jsem ještě nikdy nebydlela. V místnosti stála velká postel a výzdoba v ní byla provedená v nenápadných elegantních odstínech krémové a béžové. Jedna stěna byla skoro celá ze skla. Přistoupila jsem k ní a odhrnula záclony jemné jako pavučina.

Už se setmělo a za vodou se třpytila světla. Nedaleko břehu zakotvila jachta a zářila jako drahokam na tmavém same-tu. Na palubě se pohybovali lidé. Světla se od lodi táhla přes vodu jako barevné fábory. Pozorovala jsem jachtu, dokud všichni nezašli do podpalubí. Pocítila jsem skoro dusivou opuštěnost.

Potom jsem si napustila vanu a dlouho jsem ležela ve vodě a myslela na Joesburyho o jedno či dvě patra výš a na to, co se nikdy nestane. Myslela jsem taky na dvě dívky, které měly jenom jedna druhou a ztratily dokonce i to, když se jim

hodně nepovedl jeden večerní výlet do města. Ležela jsem tam a myslela na to, že jsem možná konečně sebrala dostatek odvahy vzít si život. A že nejspíš právě to udělám, až tohle všechno skončí. V teplé navoněné koupeli jako je tahle.

Když voda začala chladnout, vstala jsem a oblékla si džín-
sy a svetr. Nazula jsem si tenisky, přes ramena jsem si přeho-
dila bundu a vyšla jsem z hotelu. Venku jsem si bundu za-
pnula a vykročila jsem. Po několika metrech se hladké cihly
na cestě změnily v hrubé kameny a oblázky. Většina zbylého
světla se rozplynula a po obou stranách cesty se objevila vy-
soká neudržovaná tráva, která tvořila tunel.

Šla jsem přírodními mokřady, které se v zátoce dochova-
ly. Cestu lemovaly cedule upozorňující na hlubokou vodu.
Záchranné kruhy rozvěšené v pravidelných odstupech od
sebe potvrzovaly, že nápisy na cedulích nejspíš nelžou. Podle
tichého šplouchání jsem zjistila, že tam nejsem sama.

Po pravici jsem mezerami v trávě viděla jedinou řadu
cihlových domků. Ve většině oken se svítilo. U okna v patře
jednoho domku se objevila žena asi mého věku s batoletem
v náruči a chystala se zatáhnout závěsy. Na chvíli se zara-
zila a podívala se na osamělou postavu kráčející mokřinou.
Potom závěsy úplně zatáhla.

Normální život. Nikdy mi nepřípadal vzdálenější.

Kráčela jsem dál a naslouchala jsem zvukům města na
jedné straně a zvukům zálivu na straně druhé, dokud jsem
nedošla k dřevěnému molu, které se klikatilo nad vodou.
Když jsem po něm přecházela, pod nohama mi tiše zurčela
voda a blízko mne proletěla labuť. Ovanul mě vzduch rozví-
řený jejími křídly. Pták přistál opodál na vodě a zmizel v oro-
bincích.

Došla jsem na konec dřevěné konstrukce. Vtom zhruba sto metrů za mnou na molo kdosi vstoupil.

Předklonila jsem se a opřela se lokty o dřevěné zábradlí. Po pravici jsem měla malý přístav s jachtami. Kroužky na jejich plachtách cinkaly jako malé zvonky. Po levici jsem měla přístavní budovy ve staré Tygří zátoce a sotva jsem rozeznávala vysoké jeřáby a několik stěžňů čnicích proti tmavé obloze.

Kroky na molu se pořád přibližovaly. Byly těžké a patřily muži. Sledovala jsem, jak po zátoce jako vodní pták klouže říční taxi.

„Povídala jsem, že nemám hlad,“ řekla jsem o chvílku později do rákosí před sebou.

„Povídala jste, že si jdete lehnout,“ zněla odpověď. „A proč si myslíte, že jsou pro vás?“

„Mužský, který mě pronásleduje s hranolky v ruce, by měl být ochotný se o ně podělit,“ prohlásila jsem a otočila se.

Joesbury měl v podpaží dva balíčky a v ruce držel igelitovou tašku. Prozradila ho vůně teplých hranolků. Vydali jsme se zpátky po molu, a jakmile jsme se ocitli na suché zemi, zastavili jsme se u velké kamenné sochy, která trochu připomínala vlnu a trochu lodní plachtu. Posadili jsme se na její kruhový sokl. Joesbury mi podal balíček s nápisem *Harry Ramsden*.

„Zrovna teď vás mám kupodivu ráda,“ řekla jsem a rozbalila jsem papír. Vůbec jsem si neuvědomila, že mám velký hlad.

„No, to je docela pokrok,“ odpověděl a tón jeho hlasu prozradil, že se usmívá. Zaslechla jsem lupnutí otvácího očka a připutovala ke mně plechovka studeného piva. Napila

jsem se a postavila ji na kámen vedle sebe. Ve vysoké trávě před námi cosi zašustilo. Chvilí jsme mlčky jedli.

„Volala vám znovu inspektorka Tullochová?“ zeptala jsem se, když jsem ukojila největší hlad.

„Ozvali se jí počítačové grafici, kteří podle fotky člověka dokážou vymodelovat, jak bude vypadat, až zestárne,“ odpověděl Joesbury. „Víte, takoví ti vědátoři, co vyfotí otlé tříleté dítě a přidají mu roky, takže budete vědět, že ve čtyřiceti z něj bude tlustoprd s rakovinou prostaty.“

Že jsem se vůbec ptala! Přikývla jsem. Tullochová před několika dny odeslala fotografii sester Llewellynových, aby zjistila, jestli počítačový program dokáže vytvořit jejich podobu těsně před třicítkou.

„Bylo to k něčemu?“ zeptala jsem se a uvědomila si, že hlad zázračně zmizel.

Joesbury si do úst strčil další hranolek a zavrtěl hlavou. „Podle toho, co mi řekla, to nevypadá nijak nadějně,“ odpověděl. „Jelikož Viktorie je na fotce z profilu, neměli se moc čeho chytit. U Catherine to bylo trochu lepší, ale nic zásadního z toho nevylezlo.“

„Škoda,“ řekla jsem a odložila jsem vidličku.

Joesbury se na mě ze strany podíval. „Zjistilo se, že program nejlíp funguje u lidí s výraznými rysy. U takových, co mají velké nosy, špičaté brady, široká čela. Klasicky hezké ženy jako sestry Llewellynovy, hlavně Catherine, jsou velice nevýrazné. Jak budou vypadat, až budou starší, závisí na okolnostech, které nedokážeme předpovědět – na tom, jestli zhubnou nebo přiberou, na stavu kůže a tak podobně.“

„Za pokus to stálo,“ poznamenala jsem a posunula jsem několik hranolků na táčku, aby to vypadalo, že pořád jím.

Joesbury dopil první plechovku piva a otevřel další. „Nějaký vtípálek od nás přidal Cathy dvacet let, ztmavil jí vlasy a pleť, takže teď vypadá úplně jako Tully,“ řekl.

Povedlo se mi usmát. „V tom případě doufejme, že má dobré alibi.“

Znovu zavládlo ticho a já jsem zjistila, že přece jenom dokážu ještě něco sníst.

„Je Dana v pořádku?“ zeptala jsem se po chvilce.

Koutkem oka jsem viděla, jak ke mně Joesbury rychle otočil hlavu. „Je v pohodě,“ odpověděl. „Vydrží víc, než se zdá.“

Pěkně kecal. „Aha, tak jo,“ řekla jsem.

„Cože?“ Zase začal mluvit jako drsný chlap. Neměla jsem se o tom zmiňovat. Smůla. Zloby nadřícených jsem se už dávno nebála.

„Vím, že se s tím případem dost pere,“ poznamenala jsem a otočila jsem se, abych na něho pořádně viděla. Přimhouřil oči a povytáhl jedno obočí. Naznačoval mi, že se nemám ani opovážit říct o jeho drahé Daně něco neuctivého. „Pověděla mi to sama,“ dodala jsem. Z Joesburyho jsem už neměla strach.

„S tímhle případem se pereme všichni,“ odpověděl mi tónem, z něhož bylo jasné, že hodlá mít poslední slovo.

„To ano, ale každý z nás nemá problém s příjmem potravy,“ opáčila jsem. „A rozhodně jsme se všichni nepokusili podřezat si žíly.“

Joesbury se zhluboka nadechl a hlasitě vydechl. Naklonil se ke mně trochu blíž. „Na tom, jak Dana vede tohle vyšetřování, není vůbec nic špatného,“ odsekl.

Taky jsem se k němu naklonila a z jeho dechu jsem ucítila

ocet. „Neřekla jsem, že to dělá špatně,“ vrátila jsem mu to. „Ptala jsem se, jestli je v pořádku. Nejste jediný, kdo ji má rád.“

Joesbury se ode mne odvrátil, dojedl a zmačkal papír. Chvilí jsem si myslela, že truceje. „Ty žily si nepodřezala sama,“ přiznal tiše.

To jsem nečekala. „Někdo jí to udělal?“

Rychle přikývl. „Nerada o tom mluví,“ odpověděl a vstal. „Dojedla jste?“

Opatrně jsem složila umaštěný papír a vstala jsem. Pochopila jsem, co mi naznačuje. Vyrazili jsme zpátky a Joesbury asi minutu nebo dvě mlčel. Měla jsem ale dojem, že je spíš zamyšlený než naštvaný.

„Už jste přemýšlela, co budete dělat, až skončíte výcvik?“ zeptal se mě, když jsme papíry od hranolků a prázdné plechovky hodili do koše.

Mávala jsem rukama ve vzduchu, abych je zbavila zápachu tuku a octa. „Upřímně řečeno mi dělá potíže vidět dál než za tenhle případ,“ odpověděla jsem, což byla rozhodně pravda, možná dokonce celá pravda. Pro mě tímhle případem všechno končilo.

Znovu jsme vyrazili a zanedlouho jsme se přiblížili k hotelu. Z kamenné cesty jsme přešli na cihlovou, která vedla ke dveřím hotelu. Obtáčela se kolem další sochy, kterou tvořil velký kruh z cihel ozdobený obrovskými kameny a racky z li-tého železa. Joesbury se zastavil a otočil se ke mně.

„Měli bychom si promluvit,“ řekl. „O tom, co budete dělat, až tohle všechno skončí.“

Opodál se před hotelem hemžili lidé. Nějaká dvojice nasedala do taxíku. Dvě ženy středního věku kouřily před

vchodem a třásly se zimou. Jakýsi muž přecházel sem a tam a hlasitě přitom velšsky mluvil do mobilu.

„Nabízíte mi radu, co s kariérou?“ zeptala jsem se.

„Řekněme, že mám nějaké nápady,“ odpověděl. „Mimochodem, Dana taky. Jestli tenhle případ ustojí, bude vás chtít na oddělení vražd.“

Zvedal se vítr. Foukl mi vlasy do obličeje a já jsem zvedla ruku, abych si je odhrnula. Joesbury byl rychlejší a přitom se mi rukou otřel o pravé ucho. Odtáhla jsem se a otočila se čelem k zátoce.

„Co jsem řekl?“ divil se.

„Nic.“ Na soše před námi chybělo několik železných rac-ků. Odpadli z ní a na kamenech po nich zůstaly jenom nohy.

„Jak jsem vás tím mohl rozčlít?“

Ztěžka jsem polkla. On i Tullochová se domnívali, že před sebou mám budoucnost u policie. Do háje, nesměla jsem brečet!

„Vy jste vážně zvláštní holka, Lacey Flintová.“ Přistoupil ke mně blíž.

„To mi neříkáte žádnou novinu.“

„Pořád si myslím, že jsou s váma potíže,“ odpověděl. Jedním prstem přejel po rukávu mé bundy a já jsem na své tváři ucítila jeho dech.

„To vám nebudu vymlouvat,“ zamumlala jsem.

Držel mě za vlasy a navíjel si je na ruku. Jemně si mě k sobě přitahoval. „Takže jak to, že když se ráno probudím, ze všeho nejdřív začnu myslet na vás?“ zeptal se a studenými prsty mi přejel vzadu po krku.

13. září, před deseti lety

Než se Viktorie Llewellynová vrátí, snese se tma. Přeleze plot a proklouzne přes opuštěný pozemek. U kovových dveří najde baterku a jde dovnitř. V tunelu je tma a vlhko, ale na cestu jí svítí laciné lucerny. Vyjde po schodech nahoru a pořád v takřka naprosté tmě projde kolem provizorních obydlí a natažených těl. Když spatří nemocniční zástěnu a malý plynový vaříč, zpomalí.

Na matraci, kterou spolu sdílejí, leží dívka. Viktorie jí opatrně posvítí do obličeje. Nechce ji probudit.

Dívka nespí. Má doširoka otevřené oči. Viktorie za chvíli klečí na kolenou a měří jí puls. Zjišťuje, jestli dýchá, jestli jeví jakékoli známky života. Kamarádka ještě není mrtvá, ale nemá k tomu daleko.

„Proboha, ne, přece taky neumřeš.“ Musí ji zvednout a dostat ji někam, kde dokážou najít pomoc. Podepře dívku a zvedá

Sharon J. Bolton

ji. „No tak, probuď se. Musíš mi pomoci. No tak, Lacey, nemůžu ztratit ještě tebe.“

Lacey na Viktorii na chvíli upře oči a s námahou vstane. Pomalu se šourají zpátky do noci.

82

Dlouho jsem ve svém pokoji seděla potmě a zírala na vodu. Světla na protějším břehu zálivu postupně zhasla a po každé, když nějaké zmizelo, zdálo se, jako by uplynul maličký kousek času. Nakonec veškerý pohyb ustal a záliv se na noc uklidnil.

V jednu hodinu ráno jsem věděla, že už si nemůžu dál hrát na čekání. Musela jsem se vrátit do Londýna. Především jsem potřebovala setřást Marka Joesburyho.

Uvědomila jsem si, že výlet do Cardiffu mi nakonec kupodivu pomohl. Zvládla jsem různé pasti, které mi nastražil. Zase mi začínal trochu věřit. Ale ne dostatečně. Nastal čas zkusit velice riskantní hru.

Budu mu muset povědět pravdu.

Nedala jsem si možnost zbaběle couvnout. Vyšla jsem z pokoje a bosa jsem došla k výtahu. Po návratu do hotelu jsem se převlékla do volných tepláků a nátělníku. Tiše jsem zaklepala na jeho dveře.

Když je otevřel, měl na sobě jenom barevné bavlněné kalhoty, které mu seděly pod pasem. Protože mžoural do jasného světla z chodby, došlo mi, že jsem ho vyrušila z dost hlubokého spánku. Když zaregistroval, že jsem to já, v očích se mu objevila směsice zmatení, zvědavosti a naděje. Nedala jsem mu příležitost otevřít ústa.

„Potřebuju vám něco říct,“ vyhrkla jsem.

Protřel si obě oči, otočil se a vrátil se do pokoje. Šla jsem za ním a nechala jsem za sebou zapadnout dveře.

Joesburyho pokoj byl ještě větší než můj a stály v něm dvě manželské postele. Když rozsvítil noční lampičku, uviděla jsem na posteli, kde spal, podélně položený polštář, v němž byl důlek. Joesbury ho při usínání objímal.

Na přehozu na druhé posteli byly rozložené lesklé stránky z upomínkové knížky o záhadě Jacka Rozparovače. Jedno vydání jsem taky vlastnila. Jako příručka nebyla takřka k ničemu, ale obsahovala dokonale reprodukce většiny původních dokumentů včetně posmrtných fotografií pěti obětí. Joesbury, který nejspíš propadl Rozparovačovu kouzlu jako mnozí jiní, je na posteli rozložil v chronologickém pořadí. Jako první Polly Nicholsovou, pak Annii Chapmanovou, Elizabeth Strideovou, Catherine Eddowesovou a nakonec Mary Kellyovou.

Přešel přes celou místnost. Zvedla jsem fotografii zohyžděné Mary Kellyové a posunula ji víc nahoru. Potom jsem si sedla na roh postele.

„Chcete něco k pití?“ nabídl mi. Zavrtěla jsem hlavou.

Obrovská okna byla pootevřená a v místnosti byla zima. Joesburymu působením nočního vzduchu naskočila husí kůže na ramenou a já se taky třásla. Sledovala jsem, jak jde

do koupelny, sahá dovnitř a vyndává velký bílý župan. Zabalil se do něj, z hromádky oblečení na židli vzal mikinu a hodil mi ji.

„V noci mě z ústředního topení bolí hlava,“ řekl.

Přetáhla jsem si mikinu přes hlavu. Joesbury ji nosil celý den. Studila stejně jako vzduch v pokoji, ale její vůně mi připomínala teplé tělo, které se ke mně přiblížilo. Když jsem zase viděla, Joesbury si naléval pití z minibaru. O něco bdělejší se posadil do křesla u okna a podíval se na mě.

Zhluboka jsem se nadechla. „Já vím, že jsem vám to měla dávno říct,“ začala jsem. „Ale myslím, že pochopíte, proč jsem to neudělala. Minimálně dokud jsem neměla jistotu, že neexistuje žádná jiná možnost.“

V levé ruce držel sklenici se dvěma centimetry jantarově zbarvené tekutiny. Zvedl ji ke rtům.

„Vzpomínáte si, jak jsem vám říkala, že jsem nějakou dobu žila na ulici?“ zeptala jsem se ho. Zlehka přikývl a s tichým cinknutím postavil sklenici na stolek vedle sebe. „A víte, že jsem kdysi měla problémy s drogami?“

Zase přikývl a já se znovu zhluboka nadechla.

„Pravda je taková, že jsem byla úplně v háji,“ přiznala jsem. „Skoro dva roky jsem jela v heroinu. Bylo to mnohem horší, než co jsem řekla u přijímacího pohovoru na policii.“

Zvedl jedno obočí.

„Pověděla jsem jim, že jsem v minulosti měla problém,“ pokračovala jsem. „Že hlavně kvůli tomu jsem nedodělala školu, ale že jsem několik let byla čistá, než jsem se přihlásila k policii.“

Joesbury spustil obočí. Nepřestával se mi dívat do očí.

„Udělal mi plno testů,“ řekla jsem. „A zjistili, že nelžu. Když jsem podala přihlášku, byla jsem úplně čistá. Měla jsem štěstí, že se mi vždycky povedlo vyhnout vážným problémům s policií. Víím, že kdybych měla nějaký záznam, neměla bych vůbec šanci. Ale když jsem se přihlásila, zrovna zmírňovali kritéria pro přijetí. Na skutečnost, že hodně víím o lidech, kterým vy říkáte londýnský pól, se pohlíželo jako na výhodu. Mysleli si, že lidi jako já policii přinesou něco nového.“

Z výrazu Joesburyho obličeje jsem jasně pochopila, jaký má názor na nedávné zmírnění kritérií výběrového řízení u policie. „Dneska berou úplně každého“ byl refrén, který často zněl na stanicích.

„Během školení mě průběžně testovali,“ řekla jsem. „Musela jsem chodit na konzultace s poradci. Policie nehodlala nesmyslně riskovat. Ale já jsem si dávala pozor a ze všech zkoušek jsem měla dobré známky.“

„Takže vás nechali projít,“ podotkl Joesbury.

„Takže mě nechali projít,“ souhlasila jsem. „Ale kdyby znali pravdu, nikdy by se to nestalo. Až nahlásíte, co vám chci říct – a já víím, že to musíte udělat –, budu mít u policie utrum.“

Zarazila jsem se a chvíli jsem mlčela.

„Nemám žádnou rodinu,“ pokračovala jsem pak. „A jak jste nejspíš sám viděl, ani žádný čilý společenský život. Moje práce je mi vším a dokázala bych se jí vzdát, jedině kdybych už neměla na vybranou. Dokážete to pochopit?“

„Dokážu,“ odpověděl Joesbury. „Ale zatím jste mi vlastně nic neřekla.“

„Doma to bylo hrozné,“ začala jsem. „Podrobnosti nemusíte znát. Žila jsem u prarodičů, ale ti to nezvládali. A tak

jsem většinu dětství strávila v dětských domovech a pěstounských rodinách.“

„To mi někoho připomíná,“ poznamenal Joesbury.

„V šestnácti jsem už kouřila travu a příležitostně šňupala kokain. Experimentovala jsem s nejrůznějšími divnými koktejly. Tehdy byl populární kokain s metamfetaminem. Ale byla jsem hodně chytrá a dost dlouho jsem se držela, takže jsem se dostala na univerzitu. Jenže v kampusu se daly až moc snadno sehnat drogy. Na konci prvního ročníku jsem byla ve stavu, kdy jsem pomalu nevěděla, co je za den. Samozřejmě mě vyhodili. Neměla jsem kam jít. Oba prarodiče umřeli a stát se o člověka v osmnácti přestane starat.“

„Jela jste do Londýna?“ otázal se Joesbury.

Přikývla jsem. „Připadal mi jako dobré místo,“ odpověděla jsem. „V severním Londýně jsem objevila bandu kluků a holek, kteří mě v tom naučili chodit. Spali jsme v opuštěných budovách, dokud nás z nich nevyhnali. Potom jsme sháněli bydlení jinde.“

„Kde jste brali drogy?“ zeptal se Joesbury.

Tahle kapitola příběhu se mi bude špatně vyprávět. Zabodla jsem oči do koberce.

„Šlapala jste?“ zeptal se Joesbury.

Se sklopenýma očima jsem přikývla. „Mezi námi byl jeden kluk, jmenoval se Rich,“ řekla jsem. „Byl z Jamajky. Mladý, ale s ničím se nepáral. Byl můj... pasák... Asi. Pracovalo pro něho ještě několik dalších holek. Bral nás ven, někdy do klubů nebo barů, jindy jenom na roh ulice nebo do rozpadlých budov, a posílal za námi zákazníci.“

Odvážila jsem se zvednout hlavu. Joesburyho oči jako by ztratily veškerou barvu.

„Nikdy jsem neviděla žádné peníze,“ dodala jsem. „Ostatní holky na tom byly stejně. Dělalý jsme, co se po nás chtělo, a dostávaly jsme za to fet. Každý den jsme byly schopné pár hodin jakž takž fungovat. Rich nás vyzvedl, vzal nás někam, kde jsme se mohly umýt a najíst, a pak jsme vyrazily. Než jsme skončily s prací, už jsme byly úplně zoufalé. Dokázaly jsme myslet jenom na další dávku a na možnost zapomnění.“

Joesbury cvakl prázdnou sklenicí o stůl.

„Někdy se Rich objevil tam, kde jsme přespávaly, s několika kamarády,“ řekla jsem. „Střídali se na nás, dokud neměli dost. Proto chci pracovat na oddělení pro sexuálně motivované zločiny. Kvůli tomu, co jsem prožila.“

Joesbury vstal a nalil si další sklenku.

„Nejspíš by to tak pokračovalo dál a já bych si jednoho dne vzala nesprávnou drogu nebo se předávkovala a už se neprobudila.“

„Proč se to nestalo?“ zeptal se a znovu se posadil.

„Seznámila jsem se s jednou holkou,“ odpověděla jsem.

Joesbury se na křesle trochu napřímil.

„Už jsem několik měsíců žila na ulici, když se prostě jednoho dne objevila,“ řekla jsem. „Byla asi tak mého věku, možná o rok dva mladší. O životě na ulici měla úplně naivní představy. Ale byla nějak jiná, cílevědomá.“

Joesbury postavil pití na stůlek.

„Jak cílevědomá?“

„Nebrala drogy,“ odpověděla jsem. „S Richem a jeho kamarády neměla vůbec nic společného. Nebyla – nevím, jak bych to přesně řekla – nebyla beznadějný případ.“

„Pokračujte,“ vybídl mě Joesbury.

„Někoho hledala. Jinou holku. Měla fotku a celé dny je-

nom chodila po Londýně, všude, kde se scházejí bezdomovci, ukazovala ji lidem a vyptávala se.“

„Řekla vám, kdo na té fotce je?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Vůbec ne. O sobě vlastně moc nemluvila. Věděla jsem, že vyrostla v dětském domově jako já a že nemá kam jít. Zrovna jako já.“

„Jak se jmenovala?“

„Říkala jsem jí Tiky.“

Zamračil se na mě. „Tiky?“ zeptal se.

„Lidi na ulici neužívají svoje pravá jména,“ vysvětlila jsem mu. „Většina z nich se před něčím nebo někým schovává. Používají přezdívky, vymyšlená jména nebo třeba i několik jmen. Povídala, ať jí říkám Tiky, tak jsem jí tak říkala.“

„Myslíte, že to byla Viktorie Llewellynová?“ zeptal se Joesbury.

Přikývla jsem. „Podle mého to určitě byla ona,“ odpověděla jsem. „Ale věřte mi, že vůbec nevypadala jako na té fotografii, kterou máme. Za prvé měla mnohem delší vlasy a byly světlé, ne přímo blond, ale skoro. Oblékala se slušně a prakticky a nikdy se nemalovala. A byla taková vyrovnaná. Rozhodně to nebyla žádná rozháraná teenagerka z Walesu.“

„Měla velšský přízvuk?“

„Možná.“ Joesbury povytáhl obočí a nevěřicně se na mě podíval. „Koukněte, byla jsem jako náměsíčná. Nedokázala bych vám říct, jaký přízvuk mám já sama. Vzpomínám si na příjemný tichý hlas. To je všechno.“

„Dobře, dobře, tak se uklidněte. Co se s ní stalo?“

„Myslím... Mám problém pamatovat si časové roviny, protože jsem o sobě většinou vůbec nevěděla. Myslím, že našla tu holku, kterou hledala, a nebylo to dobré.“

Předklonil se. „Byla mrtvá?“ zeptal se. „Časově by to odpovídalo. Víme, že Cathy umřela někdy kolem...“

Zavrtěla jsem hlavou. „Myslím, že ne. Vzpomínám si, že jednou večer jsem se vrátila a Tiky vypadala, jako by z ní vyprchala veškerá energie. Ale nějak mi nepřišlo, že by se rmoutila. Po tomhle přestala chodit ven, jenom celý den posedávala a dumala. Když jsem se ji pokusila rozveselit a říkala jsem, že se můžeme podívat ještě na další místa, jenom odpověděla, že to nemá smysl, že někteří lidé se prostě nechtějí nechat najít.“

„Třeba ji hledání přestalo bavit.“

„Možná, ale kdyby to tak bylo, změna by přišla postupně. Tohle se stalo najednou. Podle mého Cathy našla a nebylo to zrovna šťastné shledání.“

Joesbury si povzdechl. „Víte, hodně by nám pomohlo, kdybyste to dokázala zasadit do nějakého časového rámce,“ řekl.

„Bylo to před deseti lety, na konci léta,“ odpověděla jsem. „V srpnu, možná v září. Pamatuju si to, protože jsme věděly, že místo, kde žijeme, nebude vhodné na zimu. Věděly jsme, že si musíme najít něco jiného.“

„K té nehodě na hausbótu, při níž zahynula Cathy, došlo sedmadvacátého srpna,“ připomněl mi Joesbury. „Co se stalo s tou Tiky?“

„To netuším,“ odpověděla jsem. „Ale vím, že mě zachránila.“

„Jak?“

„Začala mluvit o tom, že odejde,“ řekla jsem. „Povídala, že nemá smysl dál zůstat na ulici. Tehdy už jsem na ní byla hrozně závislá. Nedokázala jsem si představit, že bych měla zase zůstat sama.“

„Takže?“

Přejela jsem si rukou přes obličej. I po deseti letech jsem s tou vzpomínkou zápolila. „Takže jsem se jednou večer předávkovala,“ odpověděla jsem. „Možná to bylo něčím hrozným říznuté, nevím. Druhý den ráno jsem se probírala v nemocnici.“

„Ona vás tam odvezla?“ zeptal se Joesbury.

Přikývla jsem. „Povedlo se jí dostat mě na hlavní ulici. Bylo to uprostřed noci a nikde nic nejezdilo. Nemohla najít ani telefon. Tak ukradla auto a odvezla mě do nemocnice. Kdyby to neudělala, umřela bych.“

„A co potom?“

„Když mi bylo o dost líp, odvezla mě na soukromou kliniku a zaplatila jim dost na to, abych tam mohla měsíc zůstat. Netušila jsem, že má peníze, ale najednou z ní padaly tisíce.“

„Peníze za dědův dům,“ podotkl Joesbury.

Přikývla jsem. „Povídala, že tohle je moje jediná šance dát se dohromady a že bych ji neměla propást. Pak odešla.“

„Viděla jste se s ní ještě někdy?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Nikdy. Ale na klinice jsem zůstala. Bylo to peklo, ale vydržela jsem to. Sociálka mi zařídila hostel, kde jsem mohla zůstat za podmínky, že zůstanu čistá. Po několika měsících jsem si našla práci. A pak i vlastní byt. Vzali mě jako záložačku u RAF a já jsem zjistila, že disciplína a vojenské kamarádství mi docela vyhovují. Po pár letech jsem začala uvažovat o práci pro policii. Víím, že Viktorie je zrůda, ale zachránila mi život.“

„No dobře,“ řekl Joesbury. Předklonil se a opřel si lokty o kolena. „Jsem ochoten uvěřit, že jste se s Llewellynovou seznámila, když jste byla na ulici, a že jste spolu nějakou dobu

kamarádily. Dokonce jakž takž přijmu, že jste ji nepoznala na fotce. Ale nejde mi na rozum, proč se na vás po takové době fixuje. Proč vás zatahuje do své hry na pomstu? S událostmi v Cardiffu jste neměla nic společného.“

„To ne, ale Viktorie věděla, co se v Londýně se mnou dělo,“ odpověděla jsem. „O všech zákaznících, které jsem musela obsloužit, o Richovi a skupinovém znásilňování. Hrozně zuřila. Pořád mě prosila, ať toho nechám a odejdu. Byla jsem obět stejně jako kdysi ona.“

Joesbury se opřel a sraštil čelo.

„Zнала jsem ji jenom několik měsíců, ale byla jediná, na kom mi opravdu záleželo,“ poznamenala jsem. „Bydlely jsme spolu, jestli se tedy pár čtverečních metrů betonové podlahy obestavěných kartónem dá nazvat domovem. Myslím, že to, co teď dělá, ta pomsta, vraždění matek těch kluků – myslím, že to nějakým divným způsobem dělá i pro mě.“

Ubíhaly sekundy. Zhluboka jsem dýchala a doufala jsem, že mi srdce začne bít pomaleji.

„Omlouvám se, že jsem vám nic neřekla dřív,“ dodala jsem. „Ale pořád si nejsem úplně jistá, že je to ona. Navíc jsem mohla hodně ztratit.“

Joesbury si zhluboka povzdechl a vstal. Otočil se ke mně zády a otevřel dveře na balkón. V místnosti nebylo teplo, ale vzduch, který zavanul dovnitř, byl arkticky ledový. Schovala jsem si kolena do Joesburyho obrovské mikiny a sledovala jsem, jak jde k zábradlí na balkóně a naklání se přes něj. Když po pokoji začaly poletovat fotografie Rozparovačových obětí, taky jsem vstala a přistoupila k otevřenému oknu. Joesbury se díval přes záliv přímo na moře.

„To je všechno,“ řekla jsem jeho zádům. „Úplně všechno.“

Už mě vidíš?

A já sotva stojím na nohou. Můžeme se k tomu vrátit zase ráno?“

Přikývl, ale neotočil se. Ještě chvilku jsem počkala a pak jsem se vrátila do pokoje. Když jsem míjela postel, zahlédla jsem fotografii zmasakrované Mary Kellyové. Tahle vražda ještě čekala na napodobení.

Asi patnáct metrů od pokoje se nacházel výtah. Zvedla jsem ruku, abych stiskla přivolávací tlačítko, když na své místo najednou zapadla poslední část skládanky.

Pro boha živého!

83

Vrátila jsem se před Joesburyho dveře a hlasitě jsem na ně zaklepala. Bylo mi jedno, jestli někoho vzbudím. „Pusťte mě dovnitř,“ zasyčela jsem, jakmile jsem zaslechla, že otáčí klíčem v zámku. Strčila jsem do dveří, takže musel zacouvat zpátky do pokoje.

„Co ksakru...“, vypravil ze sebe.

„Musíme se vrátit do Londýna,“ řekla jsem. „Hned teď. Zavolejte Daně. Jsme úplní pitomci.“

„Uklidněte se, Lacey. Co to do vás ksakru vjelo?“

Protlačila jsem se kolem něho k posteli. Na polštáři ležela fotografie příšerně rozřezaného těla Mary Kellyové. Napráhla jsem k ní ruku a zvedla jsem ji.

„Mělo mi to dojít,“ řekla jsem. „Věděla jsem, že se jí nějak povede dostat k pětce. Vsadím se, o co chcete, že už ji má. Musíme...“

Na nahých ramenou mi přistály dvě teplé ruce.

„Takže, zhluboka se nadechněte. Přestaňte mluvit.“

„Pane, nemáme...“

„Okamžitě zmlkňte!“ Přitiskl mi ruku na ústa. Měl pravdu. Musela jsem se sebrat. Ale proč mi to proboha nedošlo, proč jenom?

Opatrně odtrhl ruku od mých úst. Připomínal mi člověka, který se chystá vypustit z klece divoké zvíře.

„Pomalů,“ přikázal mi.

„Když zabila Charlotte a Karen, věděla, že na to přijde-me,“ řekla jsem. „Byly to oběti číslo tři a čtyři. Věděla, že pět-ku budeme hlídat.“

„A taky ji hlídáme,“ připomněl mi pomalu Joesbury. „Ještě před třemi hodinami byla Jacqui Grovesová v naprosté pohodě. Chcete říct, že...“

„O Jacqui Grovesovou jí nejde. Llewellynová o ni vůbec nemá zájem.“

Joesbury zavrtěl hlavou. „Je to poslední matka,“ namítl.

„První čtyři Rozparovačovy oběti byly ženy kolem pět-ačtyřiceti. Stejně jako ty matky. Pak udělal změnu a zabil mladší ženu. Rozšířil svůj repertoár.“

„Pořád ne...“

„Kolik členů má rodina Grovesových?“

Joesbury pokrčil rameny. „Nevím. Matka, otec, syn – jak se jmenuje? Toby. A pak..., do prdele.“

Došlo mu to. Konečně. Couval ode mne a hledal telefon.

„Toby Groves má sestru,“ řekla jsem pro případ, že by chtěl pochybovat, i když podle výrazu jeho tváře ho to ani nenapadlo. „Dvojče,“ dodala jsem. Joesbury zvedl telefon a začal vyfukávat číslo Dany Tullochové. „Je jí šestadvacet a podle mého ji Llewellynová už má.“

Neděle 7. října

Joanna Grovesová už zjistila, že tma není nehybná, ale žije. Chvěje se a kupí, přibližuje se a vytváří zvláštní pohyblivé útvary. Někdy ztěžkne natolik, že Joanně tlačí na hlavu, oči a hrdlo. Dívka o tmě nikdy nepřemýšlela, dokud se neocitla tady. Teď stěží dokáže myslet na něco jiného.

Možná kromě zimy. Na tu se nedá nemyslet, když je neustále bolestivě přítomná, dokonce i když spí. Nemá žádný pojem o čase, žádnou skutečnou představu, jak dlouho tu je, ale ví, že v určitém okamžiku se přestala trást a stěží pohne končetinami. Jejím světem se staly tma se zimou.

Občas zaslechne tiché zvuky. Skřípání, škrábání a tlumené mňoukání. Všude kolem ní se něco hýbe. Nikdy by nevěřila, že na tomhle studeném, temném a prázdném místě může něco žít, ale očividně je to možné. Ta škrábající stvoření jsou stále drzejší. Neustále se přibližují. Možná už přišla na to, že Joanna se nemůže hýbat.

Pokusí se polknout, ale nejde to. Taky se jí špatně dýchá. Když zůstala poprvé sama, křičela, dokud v ústech nepocítila chuť krve. Potom jí někdo bradu a ústa omotal izolační páskou. Pak ji strhl a vyrval jí několik velkých chomáčů vlasů. Dál už nekřičela.

Najednou má pocit, že tma se změnila. Už nemá bezobsažná. Dostává tvar a ten se teď přibližuje.

„Jsi tam, vidíš?“ zašeptá směrem, odkud možná zaslechla něco hlasitějšího než pouhé škrábnutí. „Vrátila ses. Vím to.“

Další zvuk, tentokrát je to určitě krok.

„Já vím, proč tohle děláš,“ přizná Joanna. Každé slovo ji bolí. „Vím, co podle tebe tobě a tvojí sestře udělal můj bratr.“

Pohyb ustane.

„Promiň,“ zadrmolí Joanna rychle. „Nemyslela jsem to tak. Jenom se bojím. To, co provedl... Co vám můj bratr a jeho kamarádi provedli...“

Ozve se další tichý krok a Joanna má pocit, že musí mluvit rychle. „Já vím, že to, co provedli, bylo hrozné. Vůbec jim to nemělo projít.“

Ozve se šustění látky. Neznámá si před ní dřepne.

„Ale já s tím nemám nic společného,“ řekne Joanna. „Proč mi tohle děláš?“

O obličej se jí otře něco studeného a ozve se čvachtání. Cítí pach plastu. Zakloní hlavu a nechá si do krku stéct proud vody. Trochu to pomáhá. Když má dost, ústy odstrčí láhev. Její věznitelka je velice blízko. Kdyby Joanna neměla ruce spoutané za zády, mohla by jednu napráhnout a dotknout se dívčina obličej.

„Můžu se tě na něco zeptat?“

Chvilku nepřichází žádná odpověď, ale ona ví, že druhá dívka tam pořád je. Slyší její dech. „Proč jsem nezabila ty kluky?“ zeptá se tichý hlas. „To chceš vědět?“

„Ano,“ odpoví Joanna a cítí se provinile jenom proto, že ta slova vyřkla. Toby je její dvojče. Má ho radši než rodiče. Přesto se tady ocitla právě kvůli němu.

„Kolik měří tvůj bratr?“ zeptá se hlas. „Metr osmdesát šest? Metr osmdesát osm? A váží asi devadesát kilo? Viděla jsi, jak jsem vysoká. Tak velkého chlapa bych mohla zabít jenom jediným způsobem – z dálky střelou do hlavy.“

Zarazí se a Joanna čeká. Cítí, jak se její únoskyně přibližuje.

„To by nebyla žádná legrace,“ zašeptá jí dívka do ucha.

85

Druhý den ráno jsme opustili hotel. Nejdřív jsem chtěla okamžitě odjet, ale Joesbury naléhal, abychom zůstali až do rána. Dana a její tým prý v Londýně zvládnou všechno udělat i bez nás a po další probdělé noci bychom oba byli nepoužitelní. Když jsme se přiblížili k mostu přes řeku Severn, zazvonil mu telefon a Joesbury mi gestem naznačil, že ho mám vzít.

„Tady Dana, Lacey.“

„Dorazíme asi za dvě hodiny,“ řekla jsem. „Podle toho, jaký bude provoz. Máte něco nového?“

„Ano a není to nic radostného,“ odpověděla. „Spolubydlicí Joanny Grovesové dívku dva dny neviděla. Myslela si, že asi odjela na víkend, ale není nikde k nalezení.“

Otočila jsem se k Joesburymu a zavrtěla jsem hlavou. Polohlasně zaklel.

„Lacey, já vím, co jste Markovi včera v noci svěřila,“ dodala Tullochová. „Teď mě poslouvejte. Chci, abyste se soustředila jenom na to, jak nám pomoci chytit Llewellynovou.“

Až to skončí, slibuju, že při vás budu stát, ať se děje, co chce. A Mark taky.“

„Děkuju,“ vypravila jsem ze sebe.

„Jste naše největší naděje,“ pokračovala Tullochová. „Vy tu ženu znáte, takže budete ze všech nejlíp vědět, co udělá. Teď je to všechno na vás. Uvidíme se, až se vrátíte.“

Zavěsila a já jsem položila telefon do držáku. Tullochová měla pravdu, teď všechno záleželo na mně. Ale mylila se, když řekla, že se uvidíme. Nehodlala jsem se vrátit.

Do Londýna jsme dorazili těsně před jedenáctou. V Earls Court jsme se dali na jih směrem k řece. Když jsme se blížili k Vauxhallskému mostu, rozbušilo se mi srdce. Teď, anebo nikdy.

„Pane,“ řekla jsem, když jsme byli nahoře, „promiňte, ale chce se mi zvracet. Myslím, že v metru jsou veřejné záchodky. Můžete zastavit?“

Podíval se na mě a viděl, jak sedím celá vzpřímená, jednou rukou se držím za žaludek a druhou za ústa. Zablikal a zastavil těsně před koncem mostu. Zamumlala jsem, že děkuju, popadla jsem tašku a vyskočila z auta. Měla jsem předplacenou kartu na městskou dopravu, a tak jsem prošla turniketem v metru, zahrnula za roh a zmizela Joesburymu z dohledu.

Ve stanici metra Vauxhall žádné veřejné záchody nejsou. Doběhla jsem na nástupiště a modlila se, aby co nejdřív dorazil nějaký vlak, který pojede na jih. Dřív než Joesburymu dojde, že se nevrátím. Světelný panel nad mojí hlavou ukazoval, že příští vlak má přijet za minutu.

Každá sekunda mi připadala jako celá věčnost, ale nako-

nec jsem zaslechla rachot motoru a ucítila závan větru, který vždycky zvěstuje příjezd metra do stanice. Ujela jsem jednu stanici do Stockwellu a uběhla jsem několik stovek metrů ke svému bytu. Z Joesburyho auta jsem vystoupila před necelými deseti minutami.

Když jsem otevřela dveře, řekla jsem si, že budu pryč dřív, než napočítám do sta. Proběhla jsem bytem a ze skříně jsem popadla batoh, který na ní ležel. Pobrala jsem další věci, které budu potřebovat. Za dveřmi ležela obvyklá sobotní pošta sestávající z katalogů zboží a úředně vyhlízejících obálek. A taky dlouhá úzká krabička zabalená v hnědém papíru. Nemohla jsem se zdržovat otevíráním, ale i tak jsem obal roztrhla.

Chvilku jsem se dívala na obsah krabičky. Potom jsem odešla z bytu, kam už jsem se nehodlala vrátit. Odemkla jsem kolo a vydala se na cestu.

86

O hodinu později jsem zase zapnula telefon a zavolala Joesburymu. Vzal to hned po prvním zazvonění.

„Tak tohle mi budete muset setsakra dobře vysvětlit...“

„Buďte zticha a poslouchajte mě,“ zarazila jsem ho. „Jinak zavěším.“

Žádná odpověď.

„Ušetřím vám trochu času,“ řekla jsem. „Jsem zrovna před nádražím Waterloo. Za dvacet sekund vypnu telefon, sednu na vlak a zmizím. Nemá vůbec žádný smysl pokusit se mě vystopovat.“

Chvíli bylo ticho a pak se ozvalo: „Pokračujte.“

„Moje kariéra skončila,“ řekla jsem. Věděla jsem, že Joesbury určitě hned začal zjišťovat, kam vedou moje stopy, a píše kolegům, aby za mnou poslali strážníky, kteří jsou k tomu místu nejbliž. „Jakékoli řeči o eliminaci škod jsou jenom hovadiny, takže rovnou k věci.“

„A to je?“

„Joanna Grovesová ještě žije,“ odpověděla jsem a otočila jsem se zády k projíždějícím autům.

„Jak to sakra...“

„Poslouchejte! Jakmile budu jistě vědět, kde je ta dívka nebo Llewellynová, zavolám vám, takže u sebe mějte telefon. Do té doby bude pro Joannu nejlepší, když mě necháte pátrat na vlastní pěst.“

Skoro jako bych slyšela, jak se Joesburymu z úst dere ohromné množství nadávek. Kupodivu se udržel a mlčel. „Flintová, celé týdny jsme hledali mezi londýnským povrlem,“ řekl odměřeně. „Na ulici už nežije, nenajdete ji.“

„To ani nečekám,“ opáčila jsem. „Ona najde mě.“

Ozvalo se pronikavé pískání a pak zvuk, který dělá židle, když ji někdo rychle táhne po podlaze. „Zabije vás, Lacey.“

„Toho se bojím ze všeho nejmní,“ odpověděla jsem. „A ještě něco.“

„Poslouchám.“

„Až půjdete do mého bytu, najdete tam něco, co mi brzo ráno přišlo poštou. Je to obdélníková krabička s nožem. Do ostří je vyryté jméno Mary.“

„Kurva, Ježíši...“

„Zmlkňte. Ten nůž je úplně čistý. Nepoužila ho. Joanna je pořád naživu.“

Nechala jsem ho o tom chvilku přemýšlet. Jenom chvilku. Opravdu jsem musela zavěsit. Už teď jsem se nervózně rozhlížela po ulici.

„Vůbec to nedává smysl, zatraceně,“ ucedil. „Proč by vám posílala nepoužitou zbraň?“

Nad tím jsem se málem usmála. „Máte štěstí, že jste hezký, Joesbury,“ řekla jsem, „protože máte místo mozku naděláné. Ten nůž je dokonale čistý, protože ho mám použít já. Chce, abych zabila Joannu.“

„Ty ženy, které jsi zabila, máme těch kluků,“ řekne Joanna. „A taky moje máma. Viníš je z toho, co se stalo? Myslíš, že můžou za to, co ti udělali jejich synové?“

Dívka s ní začala trávit čas, jako by se tu taky cítila osamělá. Někdy si povídají, jindy jenom mlčky sedí a naslouchají vlastnímu dechu.

„Vychovaly je tak, aby si mysleli, že můžou mít všechno, co chtějí,“ odpoví dívka. „Všechno, co je napadne, bez ohledu na následky.“

„Proto jsi to udělala?“ zeptá se po chvíli Joanna.

„Druhý den, když se s náma sešli na policejní stanici, bylo jejich tátům trapně. Nemohli se na nás ani podívat. Styděli se za své syny. Nechtěli, aby je obvinili, to přiznávám, ale nesnažili se dělat, že za to můžeme jenom my, že jsme si o to koledovaly.“

„A ty matky to dělaly?“ chce vědět Joanna.

Dívka rychle sípavě vydechne. „Ty ženské vůbec nebyly ochotné ani na chvíli vzít v potaz, že jejich drahocenní chla-

pečci by mohli provést něco špatného,“ odpoví. „Takže vinu svalily na mě a moji sestru.“

Joanna se na chvíli zamyslí. Ráda by něco řekla. Připadá jí to jako hrozná zrada, ale jde jí o život. „Tomu rozumím,“ řekne. „Ale lidem, kteří tobě a tvé sestře ve skutečnosti ublížili, to prochází.“

Zaslechne tichý smích a dívka se k ní zase nakloní blíž. „Ne, Joanno,“ zašeptá jí do ucha. „Musela bych je zabít rychle, a tím by unikli spravedlnosti. Ani by si neuvědomili, co se děje. Takhle budou trpět až do konce života. Přesně jako já.“

88

Když jsem Joesburymu řekla, že jsem blízko nádraží Waterloo, mluvila jsem pravdu. Lhala jsem ale, že sednu na vlak. Londýnské metro je plné bezpečnostních kamer a snadno by mě našli. Místo toho jsem zase skočila na kolo a vyrazila na východ podél A202, ale vyhýbala jsem se hlavní silnici. Na skloněné hlavě jsem měla kapuci a vytrvale jsem šlapala do pedálů.

Za sedmdesát minut jsem stála vysoko nad městem a sledovala jsem, jak si jihovýchodní Londýn užívá líné neděle. U vchodu do Greenwichského parku jsem si koupila kávu a sendviče. Jedla jsem a pila a pozorovala, jak se slabé slunce snaží osvětlit řeku. Pozorně jsem sledovala každého, kdo se ke mně příliš přiblížil. Na nebi přibývalo mraků a v parku nebylo moc lidí. Jenom několik pejskařů tu venčilo své miláčky a pár lidí pouštělo draka. Na dětském hřišti bylo několik rodin. Přes noc se ochladilo.

Cítila jsem, že mi velice rychle utíká čas. Nejspíš to způsobila blízkost Greenwichského poledníku, který určuje světový čas.

Tým, který jsem právě opustila, bude mít dvě priority. Za prvé najít Joannu Grovesovou a Victorii Llewellynovou, které se velmi pravděpodobně nacházely na stejném místě. Druhým cílem budu já. Moji fotografii už určitě rozeslali všem policejním stanicím v Londýně. Všichni dispečeri, uniformovaní strážníci, motorizované policejní hlídky a všichni civilisté pracující u policie budou mít nařízeno po mně pátrat. Mohla jsem očekávat, že se stanu hlavním tématem poledních zpráv. Potom mě v Londýně bude hledat každý, koho budu jen trochu zajímat.

Llewellynová taky. Má moje telefonní číslo. Řekne mi, kam mám jít. Stačí, když se dokážu dost dlouho vyhýbat vy-pátrání a dám jí příležitost.

A tak jsem tam seděla a snažila se nevnímat zimu. Uplynula hodina. Za pět minut jedna po stěžni na věži Greenwichského muzea vyjela velká červená koule, která měří čas. O tři minuty později se dostala až na samý vrcholek a v jednu se zase svezla dolů. Počkala jsem ještě půl hodiny a pak jsem vytáhla mobil. Nepřišla mi žádná zpráva.

Vypnula jsem telefon a znovu nasedla na kolo. Musela jsem předpokládat, že Joesbury a celá policie vědí, že jsem v Greenwichi. Potřebovala jsem se pohnout z místa.

Vyjela jsem z parku a našla jsem stánek, kde prodávali levné oblečení. Koupila jsem si nepromokavou modrou bundu a kšiltovku a obojí jsem si oblékla. Pak jsem se vydala k prosklené kupoli Greenwichského podchodu. Kolo jsem tlačila před sebou a pořád jsem skláněla hlavu pro případ, že by tam byly kamery. Na severním břehu jsem blízko řeky objevila další lavičku. Posadila jsem se na ni a zírala jsem na zdobné budovy staré Greenwichské nemocnice, kterou

postavil Christopher Wren. Uběhla další hodina a začínalo pršet. Znovu jsem zapnula mobil. Nic.

Kolem třetí jsem už byla zmrzlá. Vyjela jsem na Isle of Dogs a našla tam malou internetovou kavárnu, která byla v neděli otevřená. Se skloněnou hlavou, aby mě nezachytily kamery, jsem si našla neobsazený počítač. Potom jsem začala procházet různé zpravodajské stránky.

Všude se psalo o únosu Joanny Grovesové. Měla světlé vlasy, modré oči a byla štíhlá. Nedala se nazvat vysloveně hezkou, ale rozhodně nebyla nevýrazná. Bydlela v přízemním bytě v jednom domě ve Wimbledonu a pracovala na prvním stupni místní základní školy. V půl čtvrté v pátek odpoledne ze školy odešla a od té doby ji nikdo neviděl. Když jsem rychle procházela jednu stránku za druhou, začal se mi svírat žaludek.

O sobě jsem vůbec nic nenašla. Dokonce ani na stránkách metropolitní policie. Vůbec nic.

Skončila jsem dřív, než uplynula zaplacená hodina, ale déle jsem tam nemohla zůstat. Všeobecně se vědělo, že Tullochová umí fenomenálně zacházet s počítačem, a bylo velice dobře možné, že zjistí, že jsem navštívila stránku policie, a najde počítač, který jsem použila. Vstala jsem a rychle jsem vyšla z kavárny. Metropolitní policie dělala úplný opak toho, co jsem očekávala. Potřebovala jsem, aby mě hledali, kruci! A potrebovala jsem, aby se o tom veřejně vědělo. Jak jinak by se Llewellynová dozvěděla, že jsem si klidně zmizela?

Dobře, teď myslí, hlavně myslí. Čtvrt hodiny jsem jezdila po okolí, dokud jsem nenašla další kavárnu s přístupem na internet. Když se uvolnil počítač, zadala jsem do vyhledávače slovo Rozparovač a stiskla enter.

Když člověk zadá Jacka Rozparovače, dá se čekat, že mu vyjede několik miliónů výsledků. Pokud hledá jeho napodobitele z jednadvacátého století, nebude to tolik. Jenom necelých třiačtyřicet tisíc. I tak je to velice dobrý výsledek u někoho, kdo se vynořil teprve před několika týdny. Začala jsem procházet stránky a hledala jsem blogy. Na každém jsem nechala vzkaz.

Pro holku z Cardiffu: Zavolej mi. L.

Riskovala jsem. Policisté z našeho týmu od začátku vyšetřování monitorovali různé webové stránky. Jakmile si všimnou mých příspěvků, začnou pátrat, odkud jsem je psala. Odešla jsem a našla malou poloprázdnou provozovnu Starbucks. Po čtyřiceti minutách jsem zapnula telefon. Nic. Začínala jsem být paranoidní. Chvíli po mně do kavárny vešla nějaká žena a strávila tam tři čtvrtě hodiny. Skoro jistě to vůbec nic neznamenal. Nejspíš to byla další Londýňanka, která měla příliš mnoho volného času, ale její blízkost se mi nelíbila.

Našla jsem si další kavárnu, tentokrát s televizí, a požádala jsem, aby mi dovolili přepnout na čtyřiašestihodinový zpravodajský kanál. Dvacet minut jsem ho sledovala a viděla jsem několik zmínek o Joanně. O mně se nikde nemluvalo. Zase jsem zapnula mobil. Pořád nic. Je třeba pokračovat.

Kruci, tohle jsem vůbec nečekala. Kypěla ve mně panika, jako když se začíná vařit mléko. Llewellynová nevěděla, že tu jsem. Nekontaktuje mě.

Taky ve mně narůstaly paranoidní pocity, protože kamkoli jsem přišla, měla jsem pocit, že se na mě lidi dívají. Nebylo to možné. Měla jsem vypnutý telefon, nezůstávala jsem na jednom místě a vyhýbala jsem se kamerám. Pozornost,

kterou jsem přitahovala, musely vyvolávat modřiny na mém obličejí. Jak ale ubíhaly minuty, dojem, že mě někdo sleduje, stále sílil.

Mohla bych prostě utéct.

Jenže kdybych to udělala, Joanna Grovesová by zemřela. Muselo existovat nějaké jiné řešení. Vražedkyni jsem znala. Věděla jsem, jak uvažuje. Kam by Joannu odvedla?

Geraldine Jonesovou zabila na sídlišti v jižním Londýně. Amandu Westonovou rozřezala na kusy v parku. Charlotte Bennovou zavraždila u ní doma a Karen Curtisovou v domě její matky. Neřídila se žádným schématem.

Vyšla jsem z kavárny, odemkla kolo a tlačila ho po ulici. Úplně jsem zapoměla dávat pozor na kamery. Poprvé toho dne jsem neměla žádný plán ani představu, kam jít.

Llewellynová mi poslala nůž. Chtěla, abych zabila Joannu Grovesovou. To znamenalo, že si je jistá, že ji najdu. Minula jsem trafikou, obchod s dětským oblečením a prodejnu gramodesek z druhé ruky. Zastavila jsem se a chvíli jsem se na sebe upřeně dívala do výlohy. Lidé na chodníku se mi museli vyhýbat, ale já se nedokázala pohnout. Nemohla jsem odtrhnout oči od štosu vinylových desek se starými muzikály. *Za zvuků hudby* tam nebyl, ale ani to nebylo nutné. Pochopila jsem.

Samozřejmě, že určité schéma existovalo, bylo to tak celou dobu. Týkalo se mě. Všechno se točilo kolem mě a věcí, které mám ráda. Několikrát jsem tu hru s někým hrála. Ta dívka a já jsme měly dlouhé seznamy, ale jednoho dne jsme se rozhodly, že každá řekneme jenom pět. Smály jsme se, protože jsem se hrozně snažila, aby moje pětice začínala stejným písmenem, ale ať jsme si lámaly hlavu, jak jsme chtěly, nepovedlo se nám ji dát dohromady.

Můj seznam tedy obsahoval parky, plavecké bazény, poníky, půjčovny knih a zoo.

Geraldine Jonesová zemřela na místě, kde jsem ji stoprocentně musela najít. Llewellynová tak získala jistotu, že se od začátku zapojím do pátrání. Amandu Westonovou zabil v parku, který jsem navštěvovala, a část jejího těla mi nechala v jednom z mých oblíbených bazénů. Srdce Charlotte Bennové se našlo v dětském oddělení viktoriánské knihovny a leželo na jedné z mých oblíbených knih. Llewellynová nás poslala po falešné stopě do zoo, kde jsme našli hlavu, která měla patřit Karen Curtisové. Parky, půjčovny knih, plavecké bazény a zoo. Čtyři z pěti políček jsem si mohla odškrtnout. Zůstávalo jedno.

Poníci.

Konečně jsem věděla, kde jsou. Chudák vyděšená Joanna Grovesová a Llewellynová, která ji držela jako rukojmí a čekala, až přijdu a podříznu její poslední oběti hrdlo.

Když jsem Joesburymu vyprávěla o dvou mladých ženách, jež sdílely kartónové stěny a tělesné teplo ve zchátralé londýnské budově, nesdělila jsem mu nic konkrétního. Přesná poloha toho napůl zapomenutého, ledově studeného místa se nezdála důležitá. Člověk samozřejmě nemusel být génius, aby si všiml, že když jsem se před Joesburym zmínila o určité londýnské čtvrti, zúžily se mu oči a trochu mu ztuhla čelist. Pokud šlo o mne a Camden, trpěl Mark Joesbury značnými předsudky.

Chtěla jsem, aby mě vyslechl a projevil soucit, ne aby se rozzuřil. A tak jsem mu neprozradila, že místo, kde jsem se seznámila a žila s tou druhou uprchlicí, se nachází necelého půl kilometru od místa, kam teď pravidelně chodím – abych použila jeho výrazivo – šukat.

Že si Llewellynová vybrala právě Camden, dávalo dokonalý smysl. Dlouhé měsíce jsem tam žila a dobře jsem to tam znala. I když se v posledních letech z velké části změnil k nepoznání, veškeré stavební úpravy se týkaly mého dalšího oblíbeného tématu. Poníků. Llewellynová Joannu držela někde v okolí Camdenských stájí. Skoro jistě v Camdenských katakombách.

„Vidíš mě, vid?“ řekne Joanna. „Nevím, jak to děláš, ale vidíš ve tmě.“ Nějakou dobu už má jisté podezření. Dívka se v tmavém prostoru pohybuje zlehka a neslyšně, nikdy neklopýtne. Joanna ji ještě nezahlédla s rozsvícenou baterkou.

„Ano, vidím tě,“ odpoví dívka. „Mám zařízení s nočním viděním. Po nějaké době mě z něj bolí hlava, ale tady se hodí.“

„Prosím tě, můžeš na chvíli rozsvítit?“ zeptá se Joanna. „Stačí baterka. Stejně už vím, jak vypadáš, takže je to jedno.“

„To bohužel nemůžu,“ odpoví dívka. „Na někoho čekáme a já potřebuju přesně vědět, kdy přijde.“

90

Táhlo na šestou. V železářství jsem si koupila baterku a velké kleště. Potom jsem skoro dvě hodiny jela zadními ulicemi do Camdenu. Když jsem tam dorazila, našla jsem si místo, kde jsem mohla zamknout kolo, a rozběhla jsem se po cestě pro přetahování lodí, která vede podél Regentova kanálu.

Když se řekne Camdenské katakomby, jen málo Londýňanů, dokonce i těch, kteří znají Camden, bude vědět, o čem je řeč. Ale i tak existují. Je to zapomenutá síť podzemních místností a tunelů, kterou vybudovali před skoro dvěma stoletími při stavbě železnice. V posledních letech se hodně tunelů otevřelo a přestavělo jako součást tržnice Camdenské stáje. U všech to ale neplatí.

Na straně železničního mostu, kde se nachází zdymadlo, jsou do stěny lemuující kanál zapuštěné černé kovové dveře. Zastavila jsem se u nich. Teď nastal ten správný čas zavolat Joesburymu. On, Tullochová a lidé z týmu mají mnohem větší šanci dostat Joannu ven než já sama.

Pokud jsem se ale zmýlila, zatknou mě. Podruhé neuteču

a Llewellynová Joannu nebude nechávat naživu donekonečna. Přimět mě, abych ji zabila, mohla být třešnička na dortu, ale když člověk dostane dostatečně velký hlad, obvykle sní dort i bez třešničky.

Visací zámek na dveřích vypadal nově. Rychle jsem se rozhlédla a vytáhla kleště. Napodobila jsem to, co Joesbury udělal před několika týdny ve Viktoriině parku. Zastrčila jsem je do oka zámku a prudce jsem je rozevřela. Zámek dopadl na zem. Až otevřu dveře, ocitnu se ve starém tunelu, který mě dovede do rozlehlého komplexu podzemních místností, jímž se říká Strojovny stabilních parních strojů.

Za starých časů bohatí obyvatelé Camdenu šleli z hluku, který dělaly vlaky při jízdě do strmého kopce z Eustonů do Camdenů. To bylo předtím, než jim začal vadit kouř. Aby se provozovatelé metra zbavili hluku a znečištění způsobeného kouřem, vlaky tady tahaly dva parní stroje, které navíjely dlouhé kulaté lano. Parní stroje, setrvačníky a velké kladky a kladkostroje se nacházely v obrovské podzemní místnosti s klenutým stropem. Byla skoro šedesát metrů dlouhá a pět-ačtyřicet metrů široká. Dodnes se nachází přímo pod hlavní tratí metra. Až do poloviny devatenáctého století polohu stavby prozrazovaly dva vysoké komíny.

V současnosti z této obrovské jeskyně nelze z povrchu v podstatě nic vidět. Jen málo lidí ví, že existuje. Před deseti lety mně a několika desítkám dalších lidí byla domovem. A tenhle rozvrzaný kus černého plechu představoval naše vstupní dveře.

Říká se, že nejlepší plány jsou ty jednoduché. Stačilo najít Joannu, aniž by si mě Llewellynová všimla, vyvést ji z podzemí do bezpečí a vypadnout z Londýna. Nic komplikovaného.

Až na to, že když jsem se pokusila dveře otevřít, ani se nehnuly. Neměly žádnou kliku, jenom kovové závory, které pohromadě držel zámek. Pokusila jsem se do mezery mezi dveřmi a jejich rámem strčit prsty a zatáhnout, ale k ničemu to nevedlo. Dveře byly zevnitř zamčené nebo něčím zajištěné.

Co jsem teď ksakru měla dělat? Zaklepat?

Do Strojoven vedly ještě další dva vchody, jejichž existence byla známá každému, kdo věděl o katakombách. Sešla jsem z cesty a po schodech jsem vylezla zpátky na úroveň kolejí. Nahoře jsem na místě ztuhla. Viděla jsem někoho – nebo něco –, jak necelých dvacet metrů ode mne rychle zmizel z dohledu.

Pět minut se nic nedělo, a tak jsem se vydala po stezce, která vedla kolem řady nových domků u vody. Došla jsem až na její konec a ocitla se před obrovskými dřevěnými vraty, jež zabraňují vstupu do rozsáhlého tunelu známého jako Západní koňský tunel. Přehoupla jsem se přes přilehlé zábradlí a dostala se před vrata.

Na vratech tunelu visel zámek, a když jsem ho rozbila, taky mi to nepomohlo. Držela stejně pevně jako předtím kovové dveře. Musela jsem se jít podívat na vchod číslo tři.

Tentokrát jsem šla po hlavní silnici mezi řadovými domky v ulici Gilbey's Yard a pak jsem přelezla zeď mezi domky a železničními kolejemi. Graffiti na stěně mi napověděly, že nejsem jediná, kdo tudy v posledních deseti letech prošel. Nešlo se mi dobře, ale bylo tu dost světla. Nejvíc ho přicházelo od nedalekého supermarketu. Viděla jsem tedy, kam jdu. Třetí „oficiální“ cestu představovalo úzké točité schodiště v severovýchodním rohu podzemních prostor. Jestli po něm

skutečně slezu dolů, byla jiná věc. Zatím jsem se tam jenom chtěla podívat.

Přede mnou stál drátěný plot, který lemoval schodiště. Když jsem se k němu přiblížila, zjistila jsem, že dvě kolmé podpěry jsou zlomené a v plotě zeje díra, jíž se osoba mé velikosti snadno protáhne. A tak jsem jí prolezla.

Schodiště bylo otevřené, přesně jak jsem si ho pamatovala. Tudy jsem měla sejít dolů. Llewellynová zablokovala druhé dva vchody, abych neměla jinou možnost. Tady na mě čekala.

Netušila však, že do podzemí se dá dostat ještě čtvrtým vchodem. Vsadila bych se, že o něm vědělo jenom málo lidí, protože jsem na něj sama narazila čirou náhodou. Nikomu jsem o něm neřekla. Ne proto, že bych ho chtěla utajit, ale prostě jsem si myslela, že nikoho nebude zajímat. Určitě ještě existoval. Pokud se dokážu přimět, abych ho použila.

Zase jsem přelezla zeď, což nebylo zrovna nejjednodušší, ale teď už mě poháněl čistý adrenalin. Doběhla jsem zpátky k cestě a myslela jsem na to, jak jsem se před deseti lety jednou pokusila vylézt ze Strojoven bez baterky. Zahnula jsem nesprávným směrem a ocitla se v části tunelu, která nevedla ke kanálu, jak jsem čekala, ale podél něj. Po zhruba sto metrech končila.

Byla jsem zvědavá, a tak jsem se tam druhý den vrátila s baterkou a zjistila jsem, že část zdi sousedící s tunelem se zřítíla a že se dá vlézt do velké podzemní místnosti, která kdysi bývala sklepením skladu velkého zboží. Sklad dávno zdemolovali a na jeho místě teď stály domky a část supermarketu, ale klenutý cihlový sklep se zachoval.

Ohromená vlastní troufalostí jsem jím prošla do další části tunelu a odtud do sklepa, který se rozkládal pod

viktoriánskou budovou nazvanou Výměnný sklad. Slyšela jsem hluk aut a vody a znenadání jsem jakýmsi obloukem vyšla do tlumeného denního světla. Pořád jsem byla v tunelu, k němuž ovšem vedlo kratičké rameno Regentova kanálu.

Výměnný sklad jsem viděla před sebou. Byla to čtyřpatrová budova z červených cihel s mnoha obloukovými železnými okny. Rameno kanálu, které jsem toho dne objevila, bylo uměle vyhloubené a slepé. Původně sloužilo jako soukromý dok, v němž mohly lodě vykládat zboží přímo u skladu. Dneska do něj zajíždějí úzké lodě, když se potřebují otočit. Dokonce má jméno, jež mu vysloužila černá skládka odpadu, která se tu tvoří. Říká se tomu U Chcíplého psa.

Kdybych se teoreticky vydala stejnou trasou, ale v opačném směru, dostala bych se skrz katakomby do Strojoven ze směru, odkud by to Llewellynová nečekala.

Abych to mohla udělat, musela bych skočit do Regentova kanálu.

Dorazila jsem k cestě pro tažení lodí a ocitla jsem se u malého mostu pro pěší, který vede přes místo U Chcíplého psa. U břehu kotvila loď. Bez přemýšlení jsem do ní vlezla a šla podél úzké lišty, která lemovala její levý bok. Když jsem se dostala na příď, znovu jsem se rozhlédla, částečně proto, abych se ujistila, že mě nikdo nesleduje. Hlavně však nejspíš proto, abych ještě trochu oddálila nevyhnutelné. Byla jsem sama, ustavičně pršelo a černá voda pode mnou se zvláště chvěla. Cítila jsem pach nafty a tlejících rostlin.

Kanály nejsou řeky. Neovlivňuje je příliv ani odliv a není v nich žádný proud. Regentův kanál je maximálně metr hluboký. Teoreticky bych se nemusela krčit a bez problémů bych

ho přebrodila. Trvalo by to maximálně několik sekund. Za tu dobu bych se dostala pod most pro pěší a do díry.

Nemělo smysl dlouho přemýšlet. Svlékla jsem si bundu a mikinu a obojí jsem schovala do batohu. Ten jsem nechala v lodi a vlezla jsem do vody.

Neexistují slova, kterými by se dal přesně popsat pocit, jaký člověka přepadne, když na něho ze všech stran tlačí síla, jež by ho mohla snadno rozdrtit. Nebo ho obklopí zima, v níž jako by mu zmrzly plíce a přestaly fungovat. Voda mi sahala až ke krku. Hloubku jsem odhadla velice nepřesně. Jednou rukou jsem vysoko nad hladinou držela batoh a druhou jsem se přidržovala břehu. Začala jsem se brodit.

Připadalo mi, že mi každý krok trvá celou věčnost. Tápala jsem nohama po dně kanálu, které bylo chvíli tvrdé jako žula a pak zase měkké jako kyt. Válely se na něm různé předměty. Některé byly tak velké, že jsem je musela obejít. Proklínala jsem každou sekundu, kterou jsem musela strávit ve vodě.

Světlo pod obloukem tunelu sláblo, ale moje oči si za chvíli začaly zvykat. Po několika dalších sekundách jsem dokázala rozeznat kamenné schody, které jsem měla přímo před sebou. Narazila jsem do nich a podařilo se mi hodit batoh na břeh a zachytit se ho. Potom jsem namáhavě vylezla z vody.

Minutu jsem se jenom třásla. Pak jsem si svlékla promočené tričko a vzala si z batohu mikinu a bundu. Trochu to pomohlo. Zula jsem si boty a vylila z nich špinavou vodu. Když jsem měla dojem, že to zvládnu, prošla jsem klenutým vchodem a vydala se ke zdi na opačné straně. Pak jsem prošla několika malými oblouky, které byly pouhých sto osmdesát tři centimetrů vysoké a zhruba tři a půl metru široké.

V podzemí to páchlo stojatou vodou, odpadem a něčím ostrým a štiplavým. Možná to byla nějaká chemikálie. Vzduch se tam nehýbal, a čím dál jsem šla, tím víc se nepřírozně zkreslovaly zvuky. Slyšela jsem neustálé kapání vody a šramocení hlodavců v odpadcích. Netušila jsem, jak se sem odpadky mohly dostat, ale byly tu. Minula jsem igelitové tašky ze supermarketu, zbytky jídel s sebou, mrtvou kočku, oblečení, a dokonce i kempovou stoličku. Zvuky z ulice s každým krokem slábly, až jsem slyšela jenom tiché čvachtání svých bot na dlážděné zemi.

Po pár krocích jsem vždy minula další široké paty oblouků, za nimiž se mohl někdo skrývat. Svítla jsem si baterkou na cestu a snažila se pohybovat co nejtišeji. Dávala jsem pozor, jestli neuvidím cizí stíny a neuslyším neznámé zvuky.

Po několika minutách se přede mnou vynořila severozápadní stěna a já jsem rozeznala černou díru, která byla vchodem do tunelu pro koně. Pokud jsem si dobře pamatovala, musela jsem jím chvíli jít, abych se dostala do sklepních prostor pod starým skladem.

Tunelem se šlo snáz než obrovskou podzemní místností. Za prvé jsem věděla, kudy mám jít. Za druhé v něm bylo trochu světla, které sem dopadalo ventilačními mřížemi ve stropě. Za nějakou dobu jsem se ocitla pod starým skladem.

Byla jsem na půl cesty od cíle.

Pokračovala jsem dál skrz kaluže plné slizu, kolem mříží v uzavřených obloucích a vysokých sloupů z nýtovaného železa. Málem jsem nahlas vykřikla, když se mi cosi zatřepotalo u ucha, ale udržela jsem se. Dorazila jsem skoro na konec, když jsem zaslechla něco, co jsem nemohla jen tak vytěsnit. Mužský hlas.

91

Automaticky jsem vypnula baterku. Po hlase se ozvalo praskání, jako když se trhá papír. Nebo když šumí v policejní vysílačce. To není možné! Nemůžou vědět, že tu jsem. Určitě jsem jenom zaslechla nějaký zvuk z ulice, který sem dolehl ventilační mříží.

Na dohled ale žádná nebyla. Procházela jsem sklepením. Mříže se nacházely v tunelech pro koně.

Proboha, vždyť jsem byla extra opatrná. Není možné, aby mě tu vyšetřovací tým našel. Ani mě nehledal. Veškerá sledovací a vyhledávací zařízení, která mi Joesbury dal, se zničila, když jsem spadla do řeky. Žádná nová jsem nedostala.

Kromě mobilu.

Nezaúpěla jsem nahlas jenom kvůli narůstajícímu přesvědčení, že někdo je dostatečně blízko, aby mě slyšel. Když jsem byla v nemocnici, dostala jsem nový mobil. Pocházel přímo z ředitelství pro specialisty, které své lidi vysílá do nebezpečných situací a potřebuje vědět, kde se pohybují. Měla jsem ho skoro celý den vypnutý. Domnívala jsem se, že mobil

se dá vystopovat, jenom když je zapnutý. Co když do něj Joesbury nainstaloval nějaké zařízení, které bylo neustále aktivní nezávisle na tom, zda byl telefon vypnutý, nebo zapnutý?

Opatrně jsem ho vytáhla z kapsy. Veškeré pochybnosti zmizely. Nedaleko ode mne někdo vstupoval do vody.

Tým mě nemusel hledat. Věděli přesně, kde se celý den nacházím, nejspíš už od chvíle, kdy jsem vystoupila z Joesburyho auta. Sledovali mě a čekali, až je sem zavedu.

V tu chvíli jsem to skoro vzdala. Málem jsem rozsvítila baterku a zavolala na ně. Ale něco mě zastavilo. Ještě to neskončilo.

Šla jsem podél jižní stěny starého skladu. Stačilo natáhnout ruku a mohla jsem se jí dotknout. Sehnula jsem se a tiše jsem položila Joesburyho zrádný telefon ke zdi. Pokračovala jsem dál a prsty jedné ruky jsem se dotýkala vnější stěny. Po několika minutách jsem došla na roh. Měla jsem obrovské štěstí, protože jsem levou rukou nahmatala díru ve zdi, kterou jsem se mohla dostat do západního tunelu pro koně. Na chvíličku jsem rozsvítila baterku a prošla jsem otvorem. Věděla jsem, že jsem hodně blízko. Stačilo minout roh, ujít několik dalších metrů a mohla jsem se dostat do Strojoven z horní úrovně, kudy vede ochoz. Jestli jsem se strefila, Llewellynová bude na opačném konci prostoru a bude sledovat schody. Pokud jsem se zmýlila, mám smůlu.

Před rohem jsem se zastavila a našpicovala jsem uši. Potom jsem se v takřka naprosté tmě otočila a šla do Strojoven. Zase jsem se ocitla blízko vody. Bylo jí hodně. Podlaha Strojoven je neustále pod vodou, a proto jsme si před deseti lety postavili své malé domovy na ochozu, který vede po obvodu tří stěn.

Šla jsem pomalu a doufala jsem, že podlaha ochozu zůstala pevná. Za deset let se může hodně změnit. Ochoz byl skoro dvaapadesát metrů dlouhý. Musela jsem po něm pomalu ujít asi sto kroků, abych se dostala do horního patra východní kotelny. Kotelny byly menší a nebyl v nich takový průvan. Za starých časů v nich všichni toužili bydlet. Tam Llewellynová drží Joannu.

Byla moc velká tma, takže jsem neviděla vodu pod sebou, ale slyšela jsem tiché šplouchání a pleskání vlnek. V krku se mi usadil nepříjemný zápach. Připadalo mi, že voda je hlubší než dřív. Musela mít přes tři a půl metru, které jsem si pamatovala z dřívějška. Hladina dosahovala skoro k ochozu, a kdybych se sehnula, dotkla bych se jí rukou. Měla jsem skličující pocit, že se procházím po obvodu obrovského podzemního bazénu.

Nahmatala jsem roh ochozu a udělala jsem několik kroků stranou. Když jsem se dotkla kusu polyetylenu, který fungoval jako závěs, věděla jsem, že stojím u vchodu do kotelny. Tiše jsem ho odhrnula a vešla jsem dovnitř. Zaslechla jsem nějaký pohyb.

V kotelně byla neproniknutelná tma. Velice dobře jsem si na místnost vzpomínala. Kdysi jsem se v ní pohybovala v takřka naprosté tmě, ale teď jsem zjistila, že mezi úplnou a skoro úplnou tmou je rozdíl. Před deseti lety jsme tu vždycky někde měly svíčku, plynovou lampu nebo plechovku s olejem. Teď by někdo mohl stát kousek ode mne a dívat se mi přímo do očí, a nevěděla bych o tom. Buď budu muset rozsvítit baterku, nebo něco říct.

„Joanno,“ zašeptala jsem. Věděla jsem, že když tiše promluví, bude to nenápadnější než baterka.

Zaregistrovala jsem další pohyb, tentokrát rychlejší. A zvuk, který ženě unikne z hrdla, když nemůže mluvit.

„Psst,“ riskla jsem to. „Tiše.“

Ještě několikrát zanaříkala, takže jsem zjistila, kde je. Nacházela se asi tři metry ode mne. Postupovala jsem malými krůčky kupředu, dokud jsem se nohou nedotkla něčeho měkkého. Ozvalo se další zaúpění.

Dřepla jsem si.

Neodvážila jsem se položit baterku na zem, protože bych ji nemusela najít. Napřáhla jsem ruku a dotkla se dívčinych nohou. Měla na sobě silonové punčocháče a klepala se zimou. Přejela jsem jí rukou až ke kotníkům a zjistila jsem, že je má omotané izolační páskou. Zrovna jsem si sundávala batoh ze zad, abych v něm našla nůž, když skrčila kolena k bradě a vykpla.

Při pádu jsem nedokázala potlačit tiché vyjeknutí. Nadzvedla jsem se, ale netušila jsem, kde je Joanna, kde baterka a kde já. Přinutila jsem se zůstat tiše a naslouchat. Nic jiného jsem nemohla udělat.

Připadalo mi, že na mě tma ze všech stran tlačí. Pak se ozvaly dva zřetelné zvuky. Někdo se ode mne zoufale plížil a za mnou byly slyšet kroky. Než jsem se stihla otočit, do místnosti dopadl jasný kužel světla. Na okamžik jsem zahlédla Joannu, která se krčila jako špinavé, vyděšené dítě. Pak mě někdo zezadu popadl a přinutil mě vstát.

„Viktorie Llewellynová,“ řekl mi do ucha a zkroutil mi pravou ruku za zády. „Zatýkám vás za únos Joanny Grovesové a za vraždu Geraldine Jonesové, Amandy Westonové, Charlotte Bennové a Karen Curtisové.“

Joesbury mě držel jenom jednou rukou. Vytrhla jsem se mu, odklopýtala jsem a otočila se k němu čelem. Situace, o níž jsem se domnívala, že už nemůže být horší, nabrala zběsilou podobu. Zničeně jsem zakvílela.

„Marku, ne...“

„Můžete mlčet...“ Joesbury si to ke mně rázoval s baterkou v jedné ruce a mluvil moc hlasitě.

„Odejděte odsud, Marku.“

„Ale vaši obhajobu může poškodit, pokud...“

Že bych ještě něco zaslechla? Další kroky? „Poslouchejte mě, Marku, nemáte ponětí...“

„... při výslechu neuvedete něco, o co byste se později chtěla opřít...“

Ustupovala jsem.

„... u soudu. Cokoli řeknete, může být použito proti vám.“

„Přestaňte!“

„Lehnout!“

Ustoupila jsem o další krok. „Marku, prosím vás...“

„Lehnout, okamžitě!“

Zuřivě jsem se rozhlížela. Přinesl si silnou baterku, ale kolem bylo pořád moc stínů.

„Nebudu to opakovat.“

Padla jsem na kolena. „Marku, prosím vás, dejte mi jednu...“

„Nebudu to poslouchat, Flintová,“ řekl. Klekl si vedle mě a přitiskl mě k zemi. Popadl mě nejdřív za jednu ruku a pak za druhou. Dělal to mnohem drsněji, než bylo třeba. „A opravdu vám tak budu muset přestat říkat,“ pronesl. Pak se předklonil a přitiskl mě pevněji na beton. Přitom mi o hrubý povrch odřel obličej. „Celý den jsem vás sledoval, vy náno pitomá,“ prskl mi do ucha. „Věděl jsem, kde jste, hned jak jste ráno utekla. Víte, opravdu jsem chtěl věřit ve vaši nevinu. Celé hodiny jsem čekal, až se objeví ta druhá holka, ale všechno to byly jenom kecy, co? Máte to na svědomí jenom vy.“

Nechal mě ležet na břiše na betonu. Chvilku jsem se nemohla pohnout. Potom jsem se s námahou zvedla na kolena. Ruce jsem měla pevně spoutané za zády. Joesbury vstal a přešel tmavý prostor k místu, kde ležela Joanna a naříkala pod maskou z izolační pásky. V jedné ruce držel baterku a v druhé vysílačku. Sledovala jsem, jak se snaží spojit s centrálou, a modlila se, aby se mu to povedlo. Nutně jsme potřebovali pomoc. Už mi bylo jedno, co se mnou bude. Kruci, nejspíš jsem z nás tří byla jediná, komu nehrozila okamžitá smrt.

Joesbury zanađával do vysílačky a zastrčil ji do kapsy. Byli jsme příliš hluboko pod zemí. Dřepł si nad Joannou a tiše na ni promluvil.

„Už je to dobré, drahoušku,“ řekl. „Jen klid, já vám to sundám.“

Joanna znovu zaúpěla. Pak pronikavě vykřikla bolestí, když jí z úst odtrhl izolační pásku. Joesbury vytáhl malý nožík ne nepodobný mému a přerezal jí pásku na zápěstích a kotnících. „Musíme vás odsud dostat. Můžete chodit?“

Vstal a zvedl Joannu na nohy. Chvilku se o něho opírala, pak ho popadla za ruku a namířila na mě světlo z baterky. Úplně mě oslnila.

„To není ona,“ prohlásila. „Tahle mě sem nepřivedla.“

Kužel světla zamířil jinam. Zuřivě jsem mrkala a zase jsem je viděla. Joanna se oběma rukama držela Joesburyho a očima tékala od něho ke mně.

„Je tu nějaká jiná,“ pokračovala. „Každou chvíli se vrátí. Nikdy nechodí daleko.“

Nedokázala se od Joesburyho odtrhnout. Připomínala dítě, které se pevně tiskne k dospělému, protože se bojí strašidel. Mark se tvářil, jako by jí nerozuměl. Rozhodně nereagoval dost rychle.

„Sundejte mi to,“ vyzvala jsem ho a natočila jsem se k němu spoutanýma rukama. Do obličeje mi znovu svítila baterka.

„Co to ksakru...?“ vypravil ze sebe. Připadal mi ztracený a zoufalý, ale ani z poloviny tak vyděšený, jak by měl být. „Kdo k čertu *jste*?“

Nemohla jsem mu odpovědět. Sama jsem si tím nebyla jistá. Věděla jsem jenom to, že jeden z nás se musí probrat. „Sundejte mi to. Musíme odsud okamžitě vypadnout,“ řekla jsem. „Prosím vás, řekněte mi, že jste ozbrojený.“

„Ona je,“ ozvala se Joanna. „Ta druhá. Má pistoli. S tou mě sem dostala.“

Mark udělal krok vpřed a Joanna, která na něm visela, taky. Když ke mně došli, jemně ji odstrčil a podal jí baterku.

Potom z kapsy vylovil klíč od pout. „Jestli se o něco pokusíte, zabiju vás,“ zamumlal, než pouta odemkl.

„Čeká u hlavních schodů,“ řekla jsem. Uviděla jsem svoji baterku a zvedla jsem ji ze země. „Jestli nic neslyšela, dostaneme se odsud tudy, kudy jsme přišli.“

„Kdo?“ zeptal se. „O kom to mluvíte?“

Popadla jsem ho za ruku a přinutila ho, aby se na mě podíval. „Jestli se objeví,“ varovala jsem ho, „půjde po vás. Joannu a mě bude chtít živé. Bude se vás chtít co nejrychleji zbavit.“

„Chápu. A teď se hněte.“

Prošli jsme kotelnou. Šla jsem první, za mnou Joanna a jako poslední Mark. U vstupu na ochoz jsem baterkou posvítla do tmy. Když jsem teď ten ohromný prostor viděla, skoro mi připomínal katedrálu. Celou stavbu podpíraly masivní cihlové oblouky a odrážely se ve vodě, která úplně zalila jejich paty. Otočila jsem se k Markovi.

„Jestli se dostaneme přes tuhle místnost, máme dobrou šanci zmizet,“ podotkla jsem. „Měl byste jít uprostřed.“

Zavrtěl hlavou. „Jděte,“ přikázal mi.

Poslechla jsem ho. Museli jsme ujít něco přes pětaticet metrů, abychom se dostali zpátky do tunelu pro koně. Tam by nám možná mohla začít fungovat vysílačka. Urazili jsme sotva sedm metrů, když se ozvala hudba. *Tò, co mám ráda.*

Nejdřív do mě vrazila Joanna a pak Mark.

„Odkud to přichází?“ zeptal se někdo. Myslím, že jsem to byla já. Druzí dva nemohli znát význam téhle písničky. Hudba zněla hrozivě tiše, ale stejně se odrážela od stěn a sloupů. Nedalo se určit, odkud se line. Skoro bych věřila, že zní jenom v mé vyděšené hlavě.

Mark baterkou svítil po celém prostoru, ale ten byl příliš

rozlehlý. „Myslím, že odněkud za námi,“ zabručel. V tu chvíli hudba dohrála a místo ní se ozval ženský hlas.

„Ahoj, Lacey,“ řekl. „Dlouho jsme se neviděly.“

Jako by se na okamžik zastavil svět. Takže byl konec. Sledovala jsem, jak světlo Markovy baterky tančí po prostoru. Pak se zastavil v jednom bodě na protějším ochozu, asi čtyřicet metrů od místa, kde jsme stáli.

„Už jsem myslela, že nikdy nedorazíš,“ prořízl hlas znovu tmu. Jeho majitelku vzápětí našel kužel světla z Markovy baterky. Uviděli jsme štíhlou ženu kolem pětadvaceti. Měla překrásnou tvář. K bradě jí sahaly zářivě blondáté vlasy. Proslulý černý účes očividně byla paruka. Jakmile se k ní budu moct přiblížit natolik, abych jí viděla do očí, uvidím modré duhovky s maličkými oříškově hnědými tečkami. Ten obličej jsem znala skoro stejně dobře jako svůj.

Zaslechla jsem, že Mark vedle mě tiše zasyčel, jak se nadechl pootevřenými ústy. „To je ona?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděla jsem, aniž bych od ní odtrhla oči. „To je Llewellynová.“

„Znám ji,“ vydechl. „Je to au pair Geraldine Jonesové. Stenning ji dokonce vzal na skleničku.“

Dívka se dívala jenom na mě. „Kapky deště a růže,“ zapívala. „Vzpomínáš, Lacey, jak jsme si hrávaly?“ Potom se na tom krásném obličejí objevil úsměv. Vypadala naprosto uvolněně, možná trochu překvapeně. Jako bychom byly dvě staré přítelkyně, které se náhodou potkaly na večírku. Paže volně svěsila podél těla. V levé ruce něco držela. Neviděla jsem přesně, co to je, ale bylo zřejmé, že to má černou čelenku. V pravé ruce svírala malou pistoli.

„Nech ty dva jít,“ vykřikla jsem přes celé sklepení. „Už je nepotřebujeme. Teď jde jen o nás.“

Očima zalétla ode mne k muži po mém boku. Vypadalo to, že uvažuje, co má říct. Zarískovala jsem a spustila ji z očí.

„Marku, odvedte odsud Joannu,“ vyzvala jsem ho. „Nechá vás jít.“ Podívala jsem se zpátky na Llewellynovou. „Vidíš, že to uděláš?“ požádala jsem ji. „Prosím tě, nech je jít.“

„Ani se nehnu,“ prohlásil Joesbury.

„Chci, abyste si oba stoupli dopředu a hodili baterky do vody,“ řekla Llewellynová.

Když jsme se s Joesburym nepohnuli, Llewellynová sraštila obličej jako dítě, kterému rodiče nechtějí vyhovět. „Máte na to tři sekundy, jinak na toho tvého chlápka vystřelím,“ varovala nás.

„Poslechněte ji,“ řekla jsem, udělala jsem krok kupředu a zvedla ruku.

Joesbury mě chytil za rameno. „Myslím, že těch vašich her s replikami zbraní už bylo dost,“ vykřikl na Llewellynovou. „A nemyslete si, že jsem přišel sám. U každého východu jsou ozbrojení policajti a čekají na můj povel, že mají jít dovnitř.“

Joesbury strašně kecal.

„Marku,“ řekla jsem, „já si vážně nemyslím, že to je...“

„V tom případě máme málo času,“ pronesla Llewellynová. „Zahodte ty baterky.“

„Prosím vás, Marku, udělejte prostě...“

„Bez světla se z nás stanou snadné terče,“ zašeptal mi do ucha.

„Znám to tady líp než ona,“ odpověděla jsem tiše. „Můžu nás odsud potmě dostat. Jakmile rozsvítí, budeme vědět,

kde je. Teď zahodte tu baterku, chyťte se mě a pak ustupte ke zdi.“

Zamumlal něco, co jsem považovala za souhlas, a pak nejdřív moje a potom i jeho baterka spadla z okraje ochozu. Zaslechli jsme šplouchnutí a svět úplně potemněl. Joesburyho ruka spočívala na mém rameni. Ustoupili jsme od okraje ochozu a já jsem zaslechla, jak tiše mluví s Joannou. Udělali jsme několik dalších kroků a ocitli jsme se u zdi. Napřáhla jsem se a vzala Joannu za ruku.

„Jděte pomalu a zůstaňte u sebe,“ požádala jsem je.

„Počkejte,“ oponovala Joanna. „Vidí ve tmě. Má nějaké zařízení s nočním viděním. Pořád nás vidí.“

Vzadu na krku jsem ucítila ruku, která mi sklonila hlavu. „Skrčte se a jděte rychle.“ O ucho se mi otřela Joesburyho ústa. „Teď.“

Nemusel mi to říkat dvakrát. Úplně jsem se skrčila, jednou rukou jsem se přidržovala stěny nalevo a druhou jsem pevně svírala Joanninu dlaň. Šla jsem, jak nejrychleji jsem se odvážíla. Llewellynová se z ochozu, na němž stála, nemohla dostat do tunelu pro koně. Musela ho nejdřív celý obejít po severní straně, přejít celou šíři budovy a vstoupit do kotelny, kde jsme našli Joannu. Teprve potom mohla jít po východním ochozu za námi. Pokud měla Joanna pravdu a Llewellynová skutečně viděla ve tmě, postupovala by mnohem rychleji než my. Na druhou stranu jsme měli náskok.

Nedalo se kráčet rychle a přitom potichu, takže jsme se o to ani nesnažili. Na dřevěných latích zaduněly troje kroky, takže nebylo slyšet, jestli nás někdo dohání. Nějak jsem se přinutila pořád jít dál, i když přede mnou byla jen tma. Na konci ochozu jsem se zastavila, abych zase popadla dech.

„Hněte sebou,“ ozval se ze tmy Joesburyho hlas. Napřímila jsem se a zahrnula jsem do tunelu. Po třech metrech jsem si mohla vybrat. Buď zahrnout vlevo a jít do sklepů pod starým skladem a pokračovat směrem, odkud jsem přišla, nebo jít pořád rovně a za několik minut se dostat ke kovovým dveřím, které vedou na cestu pro loď. Kdybychom jimi mohli projít, okamžitě bychom se dostali do bezpečí. Kdyby ne, ocitli bychom se v pasti jako krysy v rouře.

Bylo to moc riskantní. Šla jsem doleva, zatímco Joesbury se znovu pokusil oživit vysílačku. Nepovedlo se mu to.

Sklep skladu byl sto metrů dlouhý a jediný způsob, jak se přes něj bezpečně dostat v neproniknutelné tmě, bylo držet se jižní stěny.

Připadalo mi, že to trvá celou věčnost. Ve skutečnosti jsme šli jenom několik minut. Joanna v jednu chvíli uklouzla a po hlavě spadla do příšerně páchnoucí kaluže. Když jsme ji odtud vytáhli, dalo nám dost práce přemluvit ji, aby šla dál. Pak se ozvalo heknutí a zaúpění.

„Mám ji,“ řekl Joesbury. „Přehodil jsem si ji přes rameno. Jdeme.“

Znovu jsem vykročila. Šla jsem hrozně pomalu, jednou rukou jsem se přidržovala stěny a druhou Joesburyho rameno. Podlaha tu byla zrádná. Povalovaly se tu vypadlé cihly, v betonu zely díry a na zemi ležely poházené odpadky. Musela jsem opatrně našlapovat.

„Lacey, počkejte,“ zastavil mě Joesbury, když jsem si říkala, že jsme asi deset metrů od dalšího úseku tunelu. „Poslouchejte.“

Ticho. A pak tiché šplouchání vody.

„Musíme jít,“ oponovala jsem.

Na chvilku zase bylo ticho. Slyšeli jsme jenom Joannin dech, který připomínal tiché vzlykání. „Tak pokračujte,“ řekl Joesbury. „Pomalů a potichu. Myslím, že máme společnost.“

Došli jsme do dalšího úseku tunelu. Měřil necelých třicet metrů. Myslím, že jsem přece jen začala doufat. Sklepení pod dvorem skladu nebylo delší než moje zahrada. Za chvíli se objeví světlo a já ochotně skočím do kanálu.

Když jsme vešli do sklepení pod skladem, tma kolem nás zřídla a změnila se v šero. Rozeznávala jsem sloupy, vodu u našich nohou a tlumenou oranžovou záři na konci, kde do budovy pronikalo světlo z lampy u kanálu.

„Nazdar.“

Zastavili jsme se. Asi pět metrů před námi stála Llewellynová. Právě vystoupila zpoza paty jednoho oblouku. Brýle s nočním viděním měla posunuté nad čelo. V levé ruce držela baterku, kterou teď rozsvítila. V pravé pořád svírala pistoli. Pokud šlo o repliku, nehrozilo nám žádné nebezpečí. Na Joesburyho nestačila. Vlastně ani na mne. Ale pokud to nebyla replika...

Postavila jsem se před Joesburyho a podívala se jí do tváře. Zaslechla jsem, jak za mnou Joesbury staví Joannu na zem. Potom jsem na ramenou ucítila jeho ruce.

„Uhněte, Lacey,“ nařídil mi a pokusil se mě odstrčit za sebe. Zůstala jsem stát jako přikovaná.

„Nezastřelí mě,“ ohradila jsem se a nespouštěla jsem z Llewellynové oči. „Je konec,“ řekla jsem jí. „Slyšela jsi, co povídal. U každého východu hlídají policajti.“ Zhluboka jsem se nadechla. „Zůstanu s tebou,“ pokračovala jsem. „Jenom nech Marka s Joannou...“

Nestihla jsem dokončit větu. V tu chvíli se chudinka vyděšená Joanna Grovesová rozběhla. Bez přemýšlení jsem po ní skočila a dala Llewellynové možnost v klidu vystřelit. Viděla jsem, jak zvedá ruku, a pak se ozvala ohlušující rána, jako by spadl strop. Otočila jsem se. Mark skočil dopředu, jako by ho ožehl plamen. Asi jsem musela zavřít oči, protože když jsem se znovu podívala jeho směrem, ležel na zemi.

Přiskočila jsem k němu. Dopadl na sloup a svezl se do sedu. Llewellynová na něho posvítla baterkou a já jsem viděla, jak se mu na pravé straně mikiny zvětšuje krvavá skvrna. Stále měl otevřené oči. Zezadu se ozvalo zašustění a na zem vedle nás dopadla Joanna.

„Spoutej ji,“ nařídila mi Llewellynová. „Rychle. Nemáme moc času.“

Markovi nezbyvalo mnoho času. Trásl se a pokaždé, když se nadechl, ozvalo se hvízdání jako ze zablokované trubky.

„Promiňte,“ naznačila jsem mu ústy. Sáhla jsem do levé kapsy jeho bundy a vytáhla z ní pouta. Z rány na jeho hrudi se vyřinula další krev. Svlékla jsem si mikinu a přitiskla ji na ránu, abych zastavila krvácení. Potom jsem mu zvedla obě ruce a přitiskla je na mikinu.

Llewellynová nás celou dobu nespustila z očí a pistoli měla pořád v pohotovosti. Mířila na Marka. Za ní se u dalšího sloupu choulila Joanna Grovesová. Celá se trásla a vzlykala. Rychle jsem k ní přistoupila, dala jí ruce za záda a nasadila jí pouta. Nevzpouzela se. Potom jsem doběhla zpátky k Markovi a dotkla se jeho tváře. Připadala mi hodně chladná. Otočila jsem se k dívce s pistolí.

„Nenech ho umřít, prosím tě,“ požádala jsem ji.

Natočila hlavu ke straně a vrhla na nás pohled, v němž

jako by se zračil zájem. Potom se přikrčila a šátrala ve stínech.

„Myslím, že teď je to na tobě,“ řekla, když vstala. Podávala mi něco lesklého.

„Přinesla jsem si jeden náhradní,“ dodala a přistrčila ke mně nůž. Vypadal přesně jako ten, který mi den předtím přišel poštou.

Držela jsem Marka za ruku, ale teď jsem ji pustila. Z tohohle se tak snadno nevymluvím.

„Myslela jsem si, že to asi uděláš,“ odpověděla jsem a vstala. Nevěřila jsem, že to tu obklíčili ozbrojení policisté, jak tvrdil Mark. Nikdy by ho sem nepustili samotného. Prostě zmizel stejně jako já. Byli jsme sami. Mark hloupě riskoval, protože mi chtěl věřit, a teď ho to bude stát život.

„U kanálu mám zaparkované auto,“ řekla mi Llewellynová. „Pořád to můžeme stihnout.“ Napráhla ke mně ruku s nožem. Dál pevně svírala pistoli.

„Tak jdeme,“ odpověděla jsem. Věděla jsem, že jakmile zmizíme, Mark bude moct zavolat pomoc. Už jsme nebyli hluboko pod zemí a vysílačka i mobil mu budou fungovat.

„Ještě tu máme nějakou práci,“ opáčila Llewellynová a podívala se na Joannu Grovesovou, která upřeně zírala na nůž od chvíle, kdy ho Llewellynová vytáhla. Když jsem si ho vzala, rozplakala se. Na druhé straně ode mne Markovi z úst unikal pomalý, sípavý dech. Podívala jsem se do blankytně modrých očí, které potemněly bolestí, a věděla jsem, že mám jednoduchou volbu.

Když zabiju Joannu a uteču s Llewellynovou, policie stihne dorazit včas a přivolá Markovi potřebnou pomoc. Když odmítnu, zůstaneme tu jako rukojmí a on zemře.

„Co to děláte, Lacey?“ zašeptal.

Ani jsem se na něho nepodívala. Rozhodla jsem se. Už jsem to potřebovala mít za sebou. Přistoupila jsem k Joanně Grovesové, klekla jsem si vedle ní a popadla ji za vlasy. Chudák holka byla tak vyděšená, že ani nedokázala vykřiknout.

„Ani to nezkoušejte, Lacey!“

Nemohla jsem si pomoci a otočila jsem se. Omdlával přímo před mýma očima. Zdálo se, že se celý scvrkl.

„Jestli umřeš, nemůžu žít.“

Tohle jsem se pokusila říct. Nevím, jestli mi některá z těch slov vyšla z úst, možná, že jsem brečela tak, že je nebylo slyšet. Prostě to udělej! Odtáhla jsem se od Joanny, takže jsem její hlavu držela na délku paže. Pak jsem pevněji sevřela nůž a přitiskla ho na kůži. Jakmile se jí dotkl, zavřela jsem oči, zaťala zuby a ze všech sil, které mi zbývaly, jsem řízla.

Sklepením se rozlehly tři výkřiky. Ani jeden nevyšel z mých úst. Docházel mi dech a neměla jsem dostatek energie. Bolest, která mi vystřelila do mozku, byla příliš intenzivní a v první chvíli jsem ji prostě musela přežít. Pustila jsem Joanniny vlasy. Uskočila ode mne s obličejem celým od krve. Mojí krve. Zaslechla jsem za sebou pohyb a přendala jsem si nůž do levé ruky. Ve studeném světle jsem si jeho rudé ostrří přitiskla k pravému zápěstí.

„Udělám to,“ řekla jsem a Llewellynová se na místě zastavila. Přiskočila ke mně, ale teď se zarazila. Přestala se mi dívat do očí a pohlédla na krev, která mi vystříkovala z hluboké rány na levém zápěstí. Svisle jsem si rozřízla tepnu, jak to vždycky dělají rozhodnutí sebevrazi. Řízla jsem se před několika sekundami, ale už jsem se začínala trást.

„Za jak dlouho člověk vykrvácí, co myslíš?“ zeptala jsem se jí. „Za deset minut? Za dvacet?“

Ještě chvíli na mě zírala.

„No tak,“ připomněla jsem jí.

Chvíli se tvářila rozzlobeně a pak pokrčila rameny. Konečně se usmála a její tvář byla tou nejmilejší, jakou jsem kdy viděla. Sehnula se, a když se znovu napřímila, nedržela v ruce pistoli, ale něco, co vypadalo jako ručník. Přistoupila ke mně, dřepa si a pevně mi jím ovinula zápěstí. Tlak obvodu zmírnil bolest jenom trošičku. Pořád jsem se neodvažovala pohnout. Jenom jsem pozorovala, jak sahá do Joesburyho kapsy pro vysílačku a podává mi ji. Mark měl pořád otevřené oči a díval se na mě. Na levé tváři se mu cosi lesklo. Vypadalo to jako diamant. Nebo jako slza.

Vydrž, Marku, vydrž.

Očekávala jsem, že Llewellynová uteče. Vůbec mě nenapadlo, že by se vzdala. Jenže ona se jenom svezla na zem vedle Joesburyho.

Vzala jsem vysílačku do ruky.

„Mám tě moc ráda,“ řekla jsem jí a zavolala pomoc.

Pátek 9. listopadu

V pátek devátého listopadu, něco málo přes sto deset let poté, co Rozparovač v pronajatém pokojíku kousek od Dorset Street rozsekal na kusy Mary Kellyovou, jsem stála ve frontě lidí v jasně osvětlené, žlutě vymalované chodbě. Všichni jsme přijeli zdaleka a čekali jsme snad celé hodiny. Lidé kolem na to očividně byli zvyklí, já ne.

Vězení jsem navštívila poprvé v životě.

V průběhu pěti týdnů, které následovaly potom, co mě vynesli z katakomb, mladá žena, jež unesla Joannu Grovesovou, učinila plné doznání. Ještě toho večera na stanici v Lewishamu pověděla Daně Tullochové a Neilu Andersonovi celý příběh o tom, jak ji jako teenagerku s nožem na krku znásilnila skupina chlapců sjetých drogami a opilých alkoholem a arogancí. Vzpomínala si na každou výhrůžku, každý posměšek a urážku. Pamatovala si výkřiky své sestry, které jí celou dobu zněly v uších. Vypověděla, že v jednu chvíli

upřímně věřila, že zemřela a ocitla se v pekle a že to nikdy neskončí. Někdy si to prý myslí dodnes.

Od kolegů jsem se dozvěděla, že když detektiv seržant Anderson vyšel z výslechové místnosti, byl nezvykle bledý a několik hodin s nikým nepromluvil.

Poskytla jim informace, které mohl vědět jenom vrah, a ochotně se dozнала k vraždám Geraldine Jonesové, Aman-
dy Westonové, Charlotte Bennové a Karen Curtisové. Do-
znání podepsala jako Viktorie Llewellynová.

Na konci chodby se nacházely dveře, které vedly do vel-
ké místnosti s vysokým stropem. Okna se nacházela kus nad
našimi hlavami, ale i tak na nich byly mříže. Stály tu pravi-
delně rozmístěné stolky. Lidé, které jsem před sebou viděla
ve frontě, se už usazovali na volné židle.

Během hodin, kdy ji vyslýchali, se Tullochová s Anderso-
nem od Llewellynové dozvěděli, že po sestřině smrti odjela
do ciziny, naučila se zacházet s noži a pistolemi a po několika
letech se vrátila domů. Přijela bez dokladů, bez pasu a ne-
měla vůbec nic, co by mohlo svědčit o její totožnosti nebo
domovské zemi. Zjistila jsem, že to lidé dělají docela často.
Když člověk přijede do Spojeného království bez dokladů
o tom, odkud je, nikdo ho nemůže poslat zpátky.

Po několika tvrdých měsících dostala povolení k pobytu
a mohla zažádat o pracovní povolení. Dostala se do komuni-
ty v západním Londýně kolem školy svatého Josefa a praco-
vala tam jako chůva, au pair, a dokonce hlídala domy, když
jejich majitelé na delší dobu odjeli pryč. Taký venčila psy.
Byla pracovitá a spolehlivá. Rodiny ji měly rády. Potkala Sa-
muela Coopera a zjistila, že by ho mohla v budoucnu využít.
Stala se tedy jeho milenkou a stejnou měrou mu poskytovala
sex a drogy.

Podívala jsem se na poslední řadu stolků. Nejbliž ke dveřím seděla mladá žena v civilním oblečení. Neodsouzení vězni nemusejí nosit uniformu. Vlasy obarvené na zářivou blond jí začínaly odrůstat a já jsem viděla centimetr světle hnědé, který jsem si pamatovala. Měla úplně stejnou barvu vlasů jako já. Nebyla nalíčená. Nepotřebovala to. I bez make-upu patřila k nejkrásnějším dívkám, jaké jsem znala.

Tahle hezká dívka několikrát trvala na tom, že se mnou od návratu do Spojeného království nebyla v kontaktu a že jsem jí nepomáhala s únosy ani s vraždami. Byla rozhodnutá, že za její činy neponese žádnou zodpovědnost.

Když mě uviděla, usmála se a sledovala, jak jdu k jejímu stolku a sedám si. Rozhlédla jsem se. Lidé, kteří seděli na doslech, byli pohroužení do hovoru a nic jiného nevnímali. Nikdo nás neuslyší.

„Nazdar, Tiky,“ řekla.

Tu přezdívku jsem hodně dlouho neslyšela. Rozhodně ne od dívky, která mi ji dala, když její baculaté batolecí rty nedokázaly vytvořit čtyři slabiky mého skutečného křestního jména. Moje malá sestřička nikdy nedokázala vyslovit Viktorie, a tak mi říkala Tiky.

„Ahoj, Cathy,“ odpověděla jsem.

Obě jsme dlouho mlčely. Cathy mi potom položila dlaň na ruku, která spočívala na stolku. Prsty sevřela moje zavázané zápěstí a otočila ho.

„Zahojí se to?“ zeptala se.

Zlehka jsem pokrčila rameny. „Víš, jak jsem vždycky říkala, že se jednou naučím hrát na piano? Asi z toho nic nebude.“

Položila moji ruku a znovu se usmála. „Mrzí mě, co jsem udělala,“ řekla, jako by se omlouvala, že mi poškrábala cédéčko.

„Myslíš vraždy těch žen?“ zašeptala jsem.

„Proboha, ty ne. Těch vůbec nelituju,“ odpověděla a trochu se otrásla. „Mrzí mě, že jsem tě chtěla přinutit, abys zabila tu Grovesovou. Měla jsem vědět, že bys to nikdy neudělala.“

Nenašla jsem na to odpověď.

„Když jsi Curtisové a Grovesové starší poslala ta varování, mělo mi dojít, že do toho se mnou nepůjdeš,“ pokračovala.

„Mimochodem, detektivům jsem řekla, že jsem je poslala já, protože jsem se s tím snažila přestat. Myslím, že mi uvěřili.“

„To ano,“ potvrdila jsem. Když jsem zprávy poslala Karen Curtisové a Jacqui Grovesové, dávala jsem dobrý pozor, aby se ke mně nedaly vystopovat. Vůbec jsem se nemusela obtěžovat. Karen jsem nezachránila a na Jacqui Cathy stejně neměla spadeno.

„Je mi líto, co jsem ti kdysi řekla,“ omluvila se Cathy a trochu se odklonila od stolku. „Víš, když jsi přišla na loď a já jsem začala vyvádět. Nemohla jsi za to, co se nám stalo v tom parku, s těma klukama. Jenom jsem potřebovala...“

„Zbavit se mě,“ dokončila jsem za ni.

Přikývla. „Hledala jsi mě osm měsíců,“ řekla. „Věděla jsem, že mě nikdy neopustíš. Mrzí mě to, Tiky. Jenom jsem potřebovala prostor. A čas.“

Pomalu jsem přikývla, jako bych jí dokonale rozuměla. Svým způsobem to byla pravda. Moje sestra potřebovala prostor a čas. Aby naplánovala zničení pěti rodin.

„Zapálila jsi ten hausbót?“ zeptala jsem se, a když se dívala na stůl, pochopila jsem, že ano. Takže jsem měla na svědomí další životy.

Naklonila se nad desku stolu. „Proč jsi to udělala?“ zeptala se. „Proč jsi jim řekla, že ta holka v řece jsem já?“

„Abych tě osvobodila,“ odpověděla jsem. „Věděla jsem, že to chceš. O pár dní později mi umřela kamarádka a mně připadalo, že jsem taky dostala šanci. Nezdálo se mi, že sestry Llewellynovy budou světu nějak chybět.“

„Byla to Lacey?“ zeptala se.

Přikývla jsem.

Za celý život jsem dovolila jenom jedné další osobě, aby

mi říkala Tiky. Byla to ubohá, roztomilá, drogami posedlá mladá žena, s níž jsem se seznámila a k níž jsem přilnula před deseti lety, když jsme obě žily na ulici. Příběh, který jsem inspektoru Joesburymu vyprávěla v hotelu v Cardiffu, byl skoro stoprocentně pravdivý. Jenom jsem mu ho vyložila z pohledu té druhé dívky. A vymyslela jsem si šťastný konec. Poměrně krátce po oficiálním prohlášení Cathy za mrtvou jsem se vrátila do Strojoven a našla Lacey vážně nemocnou. Povedlo se mi ji vytáhnout na ulici, a protože jsem neměla jinou možnost, ukradla jsem auto, které nebylo pořádně zamčené. Chtěla jsem ji odvézt do nejbližší nemocnice, a až jí bude lépe, zaplatit jí soukromou kliniku, ale než jsem se s autem vrátila na místo, kde jsem ji nechala, byla mrtvá.

A tak jsem se rozhodla začít nový život. Lacey na rozdíl ode mne měla poměrně čistý trestní rejstřík. Dojela jsem k moři, sebrala jsem těch pár dokumentů, které u sebe měla, a vyměnila je za své. Potom jsem auto i s kamarádkou odtlačila do moře. Ve tři ráno jsem se na jednom útesu v Sussexu stala Lacey Flintovou.

Fungovalo to. Nějakou dobu jsem oplakávala kamarádku i sestru a pak jsem si začala budovat nový život. Opustila jsem ulici a držela se pěkně daleko od každého, kdo mohl znát buď Lacey, nebo mě. Pomalu jsem se vpravila do života jiné ženy. Lacey ani já jsme neměly v podstatě žádnou rodinu, čímž se značně snížil počet lidí, jimž jsem se potřebovala vyhnout. Taky jsem měla peníze, což mi hodně pomohlo.

Když jsem měla pocit, že jsem připravená, podala jsem přihlášku k metropolitní policii. V životě jsem nebrala drogy, a tak jsem bez problémů prošla drogovými testy a pak i různými přijímacími zkouškami. Studovala jsem práva a přijali

mě do studijního programu pro detektivy. Byl to příjemný život, dokud trval.

„Budeme jim muset prozradit, kdo ve skutečnosti jsme,“ řekla jsem.

Cathy uměla určité kouzlo s očima – přimhouřila je, až se z nich staly jasné, jiskřivé škvírky. Teď ho udělala. „V očích celého světa je Viktorie Llewellynová sadistická, krvelačná vražedkyně,“ podotkla. „O to jsem se postarala. Chceš se jí opravdu zase stát?“

Seděla jsem tam, dívala se do těch zářivých hnědomodrých očí a nedokázala jsem odhadnout, jestli se mě snaží chránit, nebo zničit. Přesto to dávalo jakýsi zvrácený smysl. Před lety jsem Cathy zanedbávala a tím začal proces, který z ní udělal to, co byla. Udělala jsem ze své sestry vražedkyni. A ona mi to teď vrátila.

„Abych nezapomněla,“ pokračovala. „Zabila jsem toho drsného detektiva, co s ním kamarádíš?“

Čekala jsem a sledovala, jak jí pohasíná úsměv na tváři.

„Ne,“ odpověděla jsem, když už se neusmívala. „Jenom jsi mu prostřelila plíce. Doktorům se to povedlo zašít. Bude v pořádku.“

Spoléhala jsem na zprávy od našich společných přátel. Marka jsem neviděla od večera, kdy jsme oba málem přišli o život. Ani jsem ho vidět nechtěla, pokud to bylo v mé moci. Úplně mi stačilo, že jsem na něho skoro pořád myslela.

Když Cathy slyšela, že přežije, trochu pokrčila rameny a přikývla. Nejspíš byla celkem ráda, že neumřel, protože si uvědomila, jak je pro mě důležitý. Jinak ji vlastně nezajímal. V tu chvíli jsem konečně přijala skutečnost, že moje sestra je duševně chorá.

„Cathy,“ sykla jsem.

„Pššt.“ Znovu se naklonila nad stůl. „Neříkej mi tak. Odtěď jsem Viky. Stejně se mi tvoje jméno vždycky líbilo víc.“

„Cath... Uvědomuješ si vůbec, že tě zavrou na doživotí?“

Překvapeně se napřímila. „Nebud' labuť, Tiky,“ řekla. „Za deset let mě pustí.“

Odmítala přijmout skutečnost.

„Cathy,“ začala jsem. Varovně zvedla prst a já si uvědomila, že musím ustoupit. Nesla jsem zodpovědnost za hrůzy, kterých se moje sestra mým jménem dopustila. To nejmenší, co jsem teď mohla udělat, bylo dovolit jí, ať si to jméno nechá, jestli o něj tak stojí.

„Viky,“ začala jsem znovu. Když jsem to jméno vyřkla, měla jsem dojem, jako by z mého nitra nadobro zmizelo něco zásadního. „Zabila jsi čtyři ženy. Nikdy se ne...“

„Pro boha živého.“ Předklonila se, zvedla prsty jedné ruky a začala odpočítávat. „Za prvé přiznám svou vinu a projevím ohromnou lítost. To vždycky sníží délku trestu. Za druhé budu vzorná vězeňkyně. Budu chodit na terapii, do kostela a něco vystuduju. Jen počkej. Za deset let mě pustí na podmínku.“

Dozorce, který v místnosti hlídal, začal procházet mezi stoly a všem sděloval, že návštěvy pomalu končí. Moje sestra se na něho překvapeně podívala a pak stočila pohled ke mně. Ve tváři se jí zračila panika. Na okamžik jsem zahlédla vyděšenou holčičku, která jde poprvé do školy. Tak jsem si ji pamatovala.

„Přijdeš mě zase navštívit, vid'?“ zeptala se a já mohla jenom přikývnout. Byla jsem za ni zodpovědná víc než kdy jindy. Nesla jsem vinu za to, co se z ní stalo.

Všichni odcházeli. Vězni vstávali a šli ke dveřím, odkud je odvedli do jejich cel. Taky jsem vstala a nechala jsem se od sestry políbit. Pak jsem sledovala, jak jde ke dveřím. Než mi zmizela z dohledu, zamávala mi, přesně jako to dělávala v dětství, když vešla do školy.

Otočila jsem se a šla jsem ven. Věděla jsem, že až ji znovu uvidím, její duch bude oslabený životem ve věznici. A při další návštěvě zase. A tak to půjde dál a bude to trvat velice dlouho.

S mírností systému se pletla. I když se u soudu přizná a ve vězení se bude chovat vzorně, nepustí ji za deset ani za dvacet let. Moje sestra bude za to, co provedla, pykat do konce života.

A já taky.

Poznámka autorky

Jack Rozparovač – Muž, nebo mýtus? (Anebo slečna?)

Sto deset let fascinace sadistickým sériovým vrahem, jehož se nikdy nepodařilo dopadnout, podnítilo různé nápady, příběhy a názory na jeho zločiny a jeho identitu. Jak říká Lacey: „Jack byl skutečný muž, ale stal se z něj mýtus.“ Níže uvádím několik svých oblíbených přihlouplých teorií o Jackovi.

1. Jack byl královský princ. Na každou zmínku o Jacku Rozparovači lidé vždycky zareagují: „Nebyl to člen královské rodiny?“ Člen, o něhož kráčí, byl princ Albert Viktor, vnuk královny Viktorie a následník trůnu. Údajně se od nějaké prostitutky nakazil syfilidou. Jeho následné vražednické řádění prý úřady ututlaly (prý asi měly kontakty na svobodné zednáře), aby královnu uchránily před skandálem. Je to krásná myšlenka, ale místa princova pobytu se každý den veřejně zaznamenávala a on se v době vražd nevyskytoval poblíž Whitechapelu. Všichni milujeme konspirační teorie o královské rodině, ale tahle prostě není podložená.

2. Jack byl chirurg, který sbíral vnitřní orgány. Annii Chapmanové a Catherine Eddowesové částečně vyjmul vnitřnosti a má se za to, že jim chyběly některé orgány. To podnítilo teorii, že Rozparovač si je odnesl a musel být chirurg, protože je dokázal najít a vyříznout. Stejně pravděpodobné je ale i to, že orgány nějakou dobu po smrti potají vyjmuli bezskrupulózní asistenti z márnice, kteří znali jejich cenu na černém trhu. Jack mohl mít jenom velice základní znalosti anatomie.

3. Jack byl elegantně oblečený džentlmen a nesl válcovou koženou brašnu. Nesčetné popisy Rozparovače ho vykreslují jako viktoriánského šviháka, elegantního pána, který snadno vlákal ženy do náruče smrti. Ve skutečnosti výpovědi nemnoha očitých svědků se v otázce věku, vzhledu, oblečení a národnosti natolik rozcházejí, že není možné vytvořit si spolehlivou představu o tom, jak Jack vypadal. Samozřejmě existuje stejné množství výpovědí, podle nichž byl oblečen v hadrech, jako těch, že měl slušné šaty. Představa kožené brašny pochází z výpovědí dvou očitých svědků, kteří viděli kolemjdoucího s „naleštěnou černou taškou“. Ačkoli ani jednoho majitele tašky nespojuje nic konkrétního s vraždami, tato prohlášení dala vzniknout minimálně desítky historek o černé brašně, takže pouhé vlastnictví takového zavazadla se stalo důvodem pro podezření.

4. Rozparovač byl obětí obrovské policejní a zednářské kamufláže. V blízkosti místa, kde zemřela Catherine Eddowesová, se našel velice neuměle napsaný vzkaz křídou odkazující na židáky. Společně s podobnostmi mezi vraždou

a jistou zednářskou legendou dal vzniknout teorii, že Rozparovačovo vraždění je součástí zednářského spiknutí. Nápis ve skutečnosti nemusel mít s vraždou vůbec nic společného a spojení mezi slovem židáci a zavražděním jistého zednáře je čirá spekulace. Pokud jde o policii, čelila obrovskému tlaku ze strany veřejnosti, tisku a vlády, aby vraha identifikovala, ne aby jeho totožnost tajila. Jen stěží se dá uvěřit, že by se ani po sto letech nevynořily pádné důkazy o kamufláži.

5. Rozparovač se policii vysmíval v dopisech a na pohledech. V měsících následujících po vraždách a v několika dalších letech policie, noviny, a dokonce i významné osobnosti veřejného života dostávaly dopisy, které údajně psal vrah. Mnohé z nich byly podepsané *Jack Rozparovač* a k jednomu byla přiložena lidská ledvina. Dopisy donekonečna zkoumala policie i nezávislí experti různého druhu a všeobecně se má za to, že se jedná o podvrhy. V posledních letech autorka detektivek Patricia Cornwellová vyvinula velice přesvědčivou teorii, podle níž mnohé dopisy napsal umělec Walter Sickert. Podle mého se jí však nepodařilo dokázat, že Sickert byl také vrah.

A konečně...

6. Jack byla žena. Inspektor Abbeline, který měl na starosti původní vyšetřování, bral vážně teorii, že vraždit mohla žena, a my bychom měli udělat totéž. Pokud by Rozparovačem byla porodní bába, jak se tehdy tvrdilo, bez problémů by vyšla ze svého domu a brzy ráno chodila po ulicích, aniž by přitahovala nevítanou pozornost. Jejího zakrváceného

oblečení by si nikdo nevšímal a mohla by se přiblížit k ženám, aniž by jim nahnala strach. Měla by medicínské znalosti, s jejichž pomocí by své oběti přemohla a vyřízla jim reprodukční orgány. Je pravda, že neexistují žádné přímé důkazy, které by naznačovaly, že zločiny spáchala žena, ale dokud se světová porota neshodne na jednom hlavním mužském podezřelém, musíme uvažovat i o Jill Rozparovačce.

Poděkování

Psát o průběhu policejního vyšetřování byl opravdu náročný úkol a já jsem opět vděčná Adrianu Summonsovi nejen za jeho trpělivost a dobrou náladu, když mě vyzvedával po škole, ale taky za to, že mě představil několika velice užitečným spolužákům a bývalým kolegům. K těm, jež smím jmenovat a poděkovat jim, patří detektiv inspektor Brian Cleobury, inspektor Harvey Martin z vedení metropolitní policie v Southwarku a vrchní inspektor Derek Caterer od říční policie. Děkuji i tomu, kterého nesmím jmenovat.

Jsem dlužnicí Mika Katesmarka za to, že zkontroloval podrobnosti z oboru medicíny a patologie. Děkuji mu za jeho přispění k příběhu a vykreslení postav. Také děkuji Denise Stottové a Jacqui Socratesové, kterým nikdy nevadí, že je otravuji pitomými otázkami. Děkuji Garethu Cooperovi za ostříž korekturu a Edwardu Teggini, který ví o věcech, za něž by ho rodiče jistě pokárali.

Veškeré zbývající chyby jsou moje.

Scény v Camdenu, jak na povrchu, tak pod zemí, jsou přesné díky Peteru Darleymu z Camden Railway Heritage

Trust a za jejich nepřesnosti může moje přebujelá fantazie. Musím zdůraznit, že Laceyina poslední cesta katakombami by byla ilegální, velice nebezpečná a kvůli několika zbouraným sklepením a tunelům takřka nemožná. Ráda bych poděkovala Peterovi za to, že mi věnoval tolik času a poskytl mi velké množství informací o tomto místě. A taky Trustu za to, že pracuje na zachování této fascinující části Londýna.

Prameny, z nichž jsem čerpala, zahrnují: *Telling: A Memoir of Rape and Recovery* (Výpověď: Vzpomínky na znásilnění a zotavení) od Patricie Weaver Franciscové, *After Silence* (Po ztichnutí) od Nancy Venable Raineové, *Recovering from Rape* (Jak se vyrovnat se znásilněním) od Lindy Ledrayové, *The Complete History of Jack the Ripper* (Kompletní příběh Jacka Rozparovače) od Philipa Sugdena, *Jack the Ripper* (Jack Rozparovač) od Andrewa Cooka, *Jack the Ripper: The Twenty-First Century Investigation* (Jack Rozparovač: Vyšetřování v jednadvacátém století) od Trevora Marriota, *Portrait of a Killer* (Portrét vraha) od Patricie Cornwellové a *Jack the Ripper: The Casebook* (Případ Jacka Rozparovače) od Richarda Jonese.

Transworld je i nadále nejlepší nakladatelství na světě, za nímž těsně v řadě stojí St Martins Minotaur v USA. Obzvlášť děkuji Sarah Adamsové, Lynsey Dalladayové, Nicku Robinsonovi, Kate Samanové a Jess Thomasové na téhle straně Atlantiku a Kelley Raglandové a Matthewu Martzovi na druhé.

Anne Marie Doultonová, Peter Buckman, Rosie Buckmanová a Jessica Buckmanová jsou stále moudří, loajální, chápající a pracovití. Ještě jednou jim mockrát děkuji.